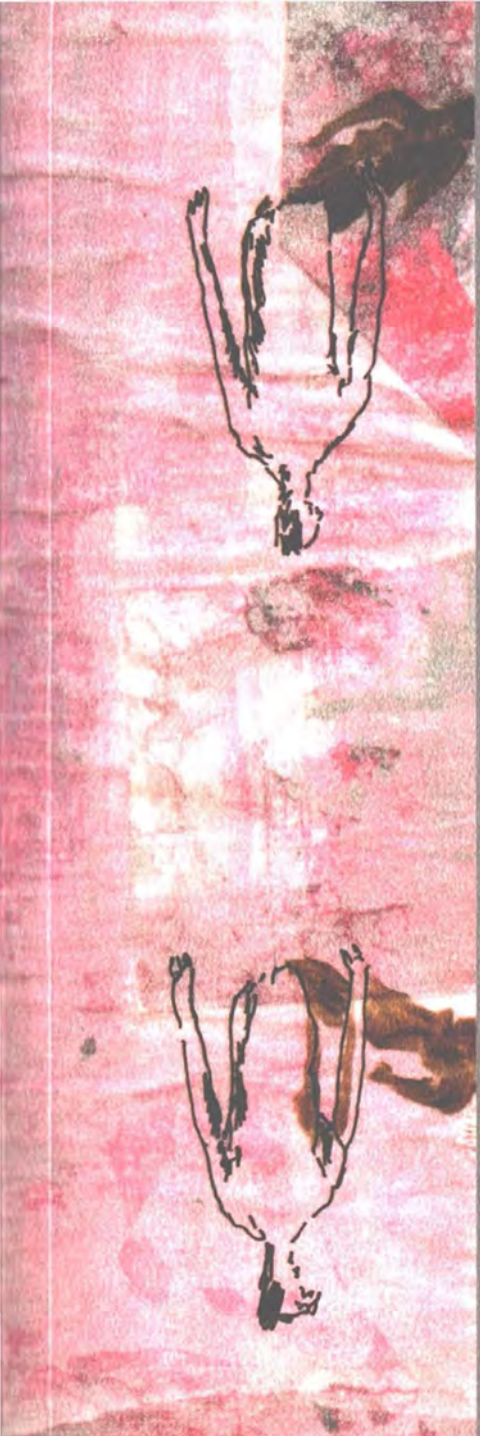

DÜN GECE NE REDE UYU DUN?

WHERE DID YOU SLEEP LAST NIGHT?

LYNN CROSBIE

İngilizceden Çeviren:
Şeyda İşler

AYRINTI

"Elinizde birbirine deliler gibi âşık olan iki şapşal hakkında bir hikâye var.

Uyuşturucuya, müziğe ve birbirlerine mecnunlar."

Gerçek aşkın doğaüstü güçleri var mıdır? Aşk yaşamla ölüm arasındaki büyük uçurumu aşabilir mi?

Dün Gece Nerede Uyudun? Kurt Cobain'e hayran bir kızın tüm kuralları yıkıp onunla yaşadığı ilişkiyi konu alan doludizgin bir aşk romanı.

Evelyn Gray okul arkadaşları tarafından itilip kakılan on altı yaşında mutsuz ve yalnız bir kız. Zamanının çoğunu odasında kitap okuyup ölü insanlara mektup yazarak, eski plakları dinleyip başucunda asılı duran Kurt Cobain posteriyle konuşarak geçiriyor.

Evelyn'in Cobain'e duyduğu aşk öyle büyük ki, ölü şarkıcıyı etten tırnaktan bir insan olarak yeniden var ediyor. Evelyn doz aşımından sonra hastanede gözlerini açtığında, hemen yanındaki yatakta eski hayatına dair neredeyse hiçbir şey anımsamayan Cobain'i buluyor. İkisi birbirlerini tanıdıkça hem uyuşturucuya hem de birbirlerine müptela oluyorlar.

Cobain, Celine Black ismini alıyor ve Evelyn'le birlikte hastaneden kaçıp hayallerinin peşine düşüyorlar. Kaçınılmaz bir şekilde, ikisi de ünlü birer müzisyen oluyor. Şöhret, uyuşturucu, hırs ve kıskançlık bu iki âşığı ucu cinayete uzanan bir serüvene itiyor.

Crosbie'nin büyülü, şairane bir dille kaleme aldığı bu roman okura her sayfasında müziksel bir şölen sunuyor...

* * *

"Gözü kara, değişken, kara mizah absürtleriyle yüklü: Lynn Crosbie'nin yeni romanı *Dün Gece Nerede Uyudun?* romanı yakın zamanda yayımlanan diğer metinlerden farklı olarak kendi içinde emsalsiz bir roman. Popüler olduğu kadar avangart da."

The Globe and Mail.

* * *

"Lynn Crosby burada ve şimdide olanın ilham perisini işletiyor; ilhamı tetikleyen havai fişeklerle yüklü bir roman bu."

Margaret E. Atwood.

AYRINTI - YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-605-314-130-3
9 786053 141303
THG 187255 FNC
30 ₺

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

LYNN CROSBIE: Başarılı kadın yazar Lynn Crosbie, Montreal'de doğdu ve şu an Toronto'da yaşamaktadır. Doktorasını Toronto Üniversitesi'nde Kanadalı şair Anne Sexton üzerine yaptı. Lynn Crosbie'nin 1997'de Insomniac Yayınları tarafından, Kanadalı suçlu Paul Bernardo hakkındaki tartışma yaratan kitabı *Paul's Case* (Paul'un Davası) yayımlandı. 2006'da ise *Liar* (Palavracı) adlı şiir kitabı yayımlandı. Bir kültür eleştirmeni ve şair olan Crosbie'nin pek çok şiir kitabı bulunmaktadır. *Toronto* gazetesinde köşe yazarlığı yapan Crosbie gazetecilik ödülüne de layık görülmüştür.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Dün Gece Nerede Uyudun?

Lynn Crosbie

Ayrıntı: 1026
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 103

Dün Gece Nerede Uyudun?
Lynn Crosbie

İngilizceden Çeviren
Şeyda İşler

Kitabın Özgün Adı
Where Did You Sleep Last Night?

Yayıma Hazırlayan
Merve Akıncı

Son Okuma
Kemal Kırar

© Lynn Crosbie, 2015
Published by arrangement with House of Anansi Press, Toronto, Canada via Anatolialit Agency.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Bu kitap Anatolialit Agency aracılığıyla alınmıştır.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Kâni Kumanovalı

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad.
No: 8/2 Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: *İstanbul, Ekim 2016*
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-130-3
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Dün Gece Nerede Uyudun?

Lynn Crosbie

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjørnsen

BALKON
Jean Genet

NİNNİ
Chuck Palahniuk

BETTY BLUE
Philippe Djian

PARAVANLAR
Jean Genet

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

PİGME
Chuck Palahniuk

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

İBLİS
Hubert Selby Jr.

GALLER'İN RUHU EJDERJA
Niall Griffiths

LANETLİ
Chuck Palahniuk

AFFEDİLEMEYENLER
Philippe Djian

TEHLİKELİ YAKINLAŞMA
Jenn Ashworth

DÜĞÜN UÇUŞU
Yusuf Yeşilöz

ANLAT BAKALIM
Chuck Palahniuk

PARILTILI ARMAĞAN
Manuel Vilas

"VAY..."
Philippe Djian

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

EVREN BOZMASI
Anıl Nişancalı

BİR HAZ MARKASI
"Beautiful You"
Chuck Palahniuk

İZMARİT
Will Self

CANIM CİCİM
Philippe Djian

ADAM STRAND'IN
39 ÖLÜMÜ
Gregory Galloway

SİYAH YILDIZ NAİROBİ
Mũkoma wa Ngũgĩ

GECE GÜNDÜZÜ DÜŞLÜYOR
Ingvar Ambjørnsen

Sonsuz hayranlık ve sevgi duyduğum babam,
Douglas James Crosbie'ye ve taparcasına
beğendiğim, sadık dostum Argos'a

My girl, my girl, don't lie to me. Tell me where did you sleep last night.

*In the pines, in the pines, where the sun don't ever shine, I shivered the whole night through.**

Nirvana, via Lead Belly

* Sevgilim, sevgilim, yalan söyleme bana. Dün gece nerede uyudun anlat bana. / Soğuktan titrediğim, güneşin asla parıldamadığı çamlıkta, çamlıkta. (ç.n.)

Bu Gerçek Bir Hikâyedir

Elinizde deliler gibi âşık olan iki şapşal hakkında bir hikâye var.
Uyuşturucuya, müziğe ve birbirlerine mecnunlar.
Uyuşturucudan uzak durup doğru bir yolda yürümeyi denediler, *denedik.*
Fakat elimizi neye attıysak mahvettik.
Ve sonunda iki kişi öldü.
Her şeye rağmen, o ya da bu şekilde etle tırnak gibiydik.
Gerçi, önceleri sadece ben vardım ve daha sade, daha rafine cefalar sözkonusuydu.

1
İşte Karşınızda Esas Oğlan*

Her gün başım önümde, elimde sıcak çöp poşetleriyle eve yürürken, arabalardan bana atılan bir dolu laftan biri de, "Pişt domuz!"du.

Evde, lavaboda bırakılan kâseden yüzünüze kesif bir koku çarpardı.

Odamda ölü erkek arkadaşımın posterinin altında otururdum ve aşk, her zamanki gibi, kurak kalbimden akıp giderdi.

Fakat o gün farklı bir şey vardı.

---

* Orijinal adı "Here Comes Your Man", Pixies'in 1989'da çıkan *Doolitle* albümündeki bir şarkının adıdır. (ç.n.)

Okulda her daim yan kapının oradaki merdiven boşluğunda konuşlanan çocuktan eroin satın almıştım.

Sıkıca paketlenmiş folyoyu çekiştirdim ve kahverengi toz halıya dökülmeye başladı.

Panikleyerek, uyuşturucuyu yerden kazıyıp *Incesticide*'ın* arka yüzüne toparladım, titreyen parmaklarımla tozu eğri bir şerit haline getirdim ve bir dolarlık banknotla içime çektim.

Bum.

Başım geriye savruldu, sonra da öne düştü.

Neredeyse fark edilmez bir şekilde kımıldayan battaniye tepeciğinin altında, onu öptüğümü hayal ettiğim tüm o eski, saf fantezilerim değişiverdi.

Bana bağırdığını gördüm, boynundaki tendonların kaskatı kesilmesini izledim. Çığlıklarına karşılık verdiğimi, boynumun bir sürüngeninki gibi fazlaca esnediğini gördüm.

"There were nights when the wind was so cold"** diye mırıldandım mavi ışıkla aydınlatılmış salona.

Saydam topuklu, nar kırmızısı sandaletler ve beli sımsıkı saran, kuyruğu kristal işlemeli, kehribar rengi, ipek saten, özel tasarım Armani Privé elbisemle hareketsiz duruyorum.

Seyirciler, tutkulu çığlıklarıyla gelecekte vuku bulacak olayların habercisi olan güvercinleri salarken ben bir buket beyaz zambağı kabul ediyorum.

Posterdeki adam, bütün battaniyeleri yataktan sıyırıp atıyor ve bana kendini gösteriyor. Onun yanına süzülüyorum *ve sonra biz–*

Dosdoğru benimle konuşuyor.

"Sana geliyorum" diyor.

"Çok naziksiniz" diyorum seyircilere mırıldanarak.

---

* Bir Nirvana albümü. (ç.n.)

** Celine Dion'un *Falling Into You* albümündeki "It's All Coming Back To Me Now" şarkısının giriş mısraıdır. "Rüzgârın soğuk soğuk estiği geceler oldu" anlamına gelir. (ç.n.)

Sonra da, "Nasıl geleceksin" diye ekliyorum.

"Düşünme, her şey olacağına varır" diyor o, kulağımın içine.

Benim için geliyor.

Kalbimi çarptıran büyük aşkım.

"Yakında görüşürüz" diyorum ve gökyüzünden, onun alazlanan gözlerinden beni sırılsıklam eden sıcak bir yağmur boşanıyor.

Yapış yapış, coşkulu ve kendimden eminim.

"Acele et" diyorum, oda suyla dolup poster köşelerindeki raptiyeleri savurur, o beni bir zarf gibi sarmalayıp ince parlak kenarlarıyla saçlarımı kurulayarak kendini davetkâr bir şekilde yatağa fırlatırken.

"*Fermez les rideaux*!"* diyorum personelden birine, posterdeki adama doğru yürüyüp elbisemi sıyırırken.

Kendimi ona sarıyorum. Ve bekliyoruz.

* Perdeleri kapat. (ç.n.)

2
Yalnızca İnsanları Çok Sevdiğim ve Onların Haline Çok Üzüldüğüm İçin* / Kurt Cobain, 1994 –

Ansızın, o kızı izlemeye başladım. O tombul, zavallı yavrucuğu.

Başı öne eğik yürüyordu ve gülümsemeye çalıştığında deli gibi görünüyordu.

Dikkatimi celbeden, onun beni bu denli çok düşünmesi miydi?

"O" ya da "onun" dediğinde, kastettiği kişi bendim.

Yalnız olduğunda oldukça havalı bir tipti. Benim resimlerimi çizer ve şarkılar yazar ya da sigara içer, bir şeyler okur

* Kurt Cobain'in intihar notundan bir cümle. (ç.n.)

ve uyuz kedisiyle ciddi mevzular konuşur yahut müzik açar, dans eder ve ara verip bana, "Seni seviyorum, tatlı aşkım" derdi.

Nerede yaşadığımı pek bilmiyordum ve uzun süre hiçbir şeye aldırış etmedim.

Fakat bir şey beni, nereye ya da ne sebeple olduğunu tam bilmediğim bir şekilde, geriye çekiyordu.

Tek bildiğim, her şeyin bu kızla başlayıp bu kızla bittiğiydi.

Hekimler entübasyon ve sıvılar hakkında bağrışarak başıma üşüşüp benimle ilgilenmeye başlayana kadar, kafama toslayan acil servis kapısını açmak için tüm gücümü kullanmıştım.

Hastaneye alındıktan sonra dinlenirken, küçük bir oğlan odamın kapı eşiğinde durdu.

Ve, "Uzun, upuzun bir zaman önce yalnız başına öldüğünü düşünüyordum" dedi.

3
Carnation'da Şiddet Olayları*

Kader ağlarını örmeden önce, her gün bir intihar notu yazardım.

Sonuncusu şöyle başlıyordu: "Kendimden nefret ediyorum ve ölmek istiyorum."

Fakat bunlar aslında onun sözcükleriydi.

Kelimelerin üstünü çizdim ve anneme kedimizi kastederek şöyle yazdım: "Lütfen ona iyi davran."

"Not: Senin suçun değil."

Fakat onun suçuydu.

* Orijinali *Blood and Guts*, Middle Brother'ın bir şarkısı. (ç.n.)

Carnation* doğumlu, Marianne Gray isimli, sanat meraklısı seksi annemin 1997'de bir kızı olmuş ve ona Evelyn Curtis-Anne Deleuze Gray adını koymuş.

İşte doğumunda kendisine dört intihar bahşedilen bu kişi benim.

Göbek adlarım sırasıyla müziğinden buram buram ıstırap damlayan bir şarkıcıdan, ölü annesinin kürk mantosunu ve mücevherlerini giyip kendini oksijensiz bırakarak öldüren bir şairden, kanser yüzünden acılar içinde kıvranan ve Paris'te bir pencereden aşağıya atlayan bir filozoftan geliyor.

Ve hepsinden önemlisi, 1947'de Empire State Binası'nın tepesinden dört yüz elli metre aşağıya, park halindeki bir arabanın üzerine atlayarak ölen Evelyn McHale'den.

Çarpmanın kuvvetiyle naylon çorapları yırtılmış, bir ayakkabısı ayağından fırlamış ve terzi elinden çıkma gri döpiyesi kırışmışsa da kadın, metal kozasının içinde güzel görünüyordu. Kireç gibi beyaz yüzü dingin duruyor; saçları hafifçe dalgalanıyor ve bir eli inci kolyesini sıkıca kavrıyordu.

Ara sıra onu farklı bir ortamda hayal ediyorum; krem rengi bir yün yığını oluşturacak şekilde sökülen bir kazak, kaskatı kesilmiş bir bacak ve sıkıca kenetlenmiş bir yumruğun ötesinde simsiyah bir boşluğun onu sardığını düşünüyorum.

İNTİHAR eden kişiler, annem için trajik kahramanlardır.

Hayatlarının bedbahtlığı onu derinden etkiler, ölümden sonra bıraktıkları izle büyülenirdi.

Belki de ölü bir ergenin tanınmış, dertli annesi olmak istemiştir.

Beni hastaneye kaldırdıkları gün, poşete sarılmış posterden parmaklarımı teker teker ayırmak zorunda kalmışlar.

Birinin, "Kim bu" dediğini ve annemin kulaklarına inanamaz şekilde cevap verdiğini duyabiliyordum.

* Washington eyaletinde bir şehir. (ç.n.)

"O, burada benim yanımda" dedim.

Haykırıyor olmalıydım, zira beni zapt edip kollarıma daha fazla delik açarak içime Nirvana zerk ettiler.

SANIRIM asgari bir çabayla güzel görünebilirdim. Uzun, dolgun göğüslü bir esmerim, upuzun bacaklarım ve Bambi gibi gözlerim var.

Gerçi hantaldım ve Walmart'tan giyinen gotiklere benziyordum. İnsanların bana bakması hoşuma gitmezdi.

Annemle ben Batı yakasında Seattle'ın yakınında oturuyorduk, bana buranın bir devrim bölgesi olduğunu söylemişti.

Fakat detaylar sözkonusu olduğunda muğlaktı ve genellikle eskiden giydiği kıyafetlerden, *punk rock*'tan ve kendi üzerine tahta kalemle KALTAK PEYGAMBER gibi şeyler yazdığından bahsedip dururdu.

Bileğime attığım birkaç ürkek kesiği gören yeni hevesli rehber öğretmen şehirde, Gary Donalds adında bir doktoru görmem için bir randevu ayarladı.

Gary neden "nalları dikmeye" çalıştığımı sordu.

"Biraz huzur ve sükûn bulmak için" dedim.

"Geçmiş annen için neden bu denli önemli" diye sordu, ütü izli bol pantolonunun üzerini küçük bir tüy fırçasıyla fırçalarken.

"Sadece ona bir bak" dedim.

Pencereden dışarı baktık ve annemin eski Ford Festiva'sına yaslanıp sigara içişini seyrettik.

Kısa, lahana kırmızısı saçlarını pis bir esintiyle kabartmış; kotunun ve BIKINI KILL tişörtünün altındaki vücudu alışılmamış bir şekilde şişkin görünüyordu.

"Başka nesi var?"

Doktorum yanıtlamadı. Seven Mary Three'nin en uysal ezgileri, annemin arabasından süzülüp parlak gözlü kara bir kuşa dönüşmüştü.

ANNEM, MARIANNE gençliğinde olağanüstüymüş. Eski fotoğraflarını görmüşlüğüm var: Pembe çizgili çorapların üzerine rasgele geçirilmiş delikli, dantel bir elbise geçirmiş.

Fotoğraflarda ayağında çivili siyah bir ayakkabı, omzuna atılmış uzun rakun bir etol var ve kan kırmızısı saçları pembeye çalan kurdelenin içinde kaybolmuş.

Tek bir saç lülesi bal rengi gözünün üzerine düşmüş, küvette şişeden bir şeyler içiyor ve öpücük atıyor.

Bir gece sarhoşken onun, bahsettiğim bu fotoğraflara bakıp gülümsediğini gördüm.

"Birinin bara bıraktığı bir papağanı sahiplendik" dedi.

Sarışın, ufakça bir adamla annemin arkadan çekilmiş bir karesiydi. Papağan, ağzında annemin saçından bir tutamla, onun kafasında oturuyordu.

"Ona ne oldu?"

"Aynı gece uçup gitti."

"Her şey çekip gidiyor" dedi, fotoğrafı kutuya geri sokarken.

"Papağan 'Tehlike!' derdi. Ve 'Tatlı kız' " dedi annem, yüzü uçuk pembeye çalarken.

BABAM üvey ailelerin yanında büyümüş, Portlandlı bir yetimmiş; o kadar kötü yerlerde yaşamış ki biri sadece *üvey* dediğinde bile, üzerinde tüy bitmeyen, kalıcı yara izleri ve hortum yanıklarıyla dolu, iyi beslenmemiş, cılız kollarını ovuştururmuş.

Annem on beş yaşındayken anne babası öldürülmüş. Carnation'daki mini alışveriş merkezinde, bir film deposunda çalışıyormuş ve bir adam ona kafayı takmış.

Adam annemi ormana, ava gitmeye davet ettiğinde annem ona, "Babam flört etmeme izin vermiyor" demiş.

Bir gece annem erkek arkadaşıyla dışardayken adam çıkagelmiş ve anne babasına işkence edip onları öldürmüş.

Kanlı el izlerine bulanmış telefon numarasını mutfak masasının üzerine bırakmış, yanına da küçük bir not iliştirmiş: "Çok fazla acı çekmediler. Hafta sonları çalışıyorum. Sevgiler, Boyle."

Adam yakalanmış, yargılanmış ve asılmış.

Annem de devlet korumasına alınmış ve onu öğle yemeği harçlığıyla okula gönderen, ödevlerini kontrol eden, annemin sevdiği Lee marka, bol kesim kot ve tiril tiril Hint işi gömlekler alan iyi kalpli bir ailenin yanına yerleştirilmiş.

Fakat annemin, "Bana kimi becerip beceremeyeceğimi söyleyemezsiniz, benim gerçek anne babam değilsiniz, bok çuvalları" demesi ilişkilerine son noktayı koymuş. Annem liseden ayrılmış, sahte kimlik ve siyah daracık dekolte bir elbiseyle Seattle'da Linda'nın Bar'ında iş bulmuş.

Annem bir gece buz gibi soğuk votka içerken bana, "Söyleyeceklerimin kulağa korkunç geleceğini biliyorum" dedi. "Fakat Boyle denen adam var ya... o beni özgürleştirdi."

Okul eşyalarımı toplayıp odama giderken ona, "Haklısın" dedim. "Kulağa gerçekten de korkunç geliyor."

Annem o gece onların bir fotoğrafını kapımın altından odama bıraktı. Cinayet mahallinden bir kareyi.

Büyükannemin ağzı, çarpık bir O harfi gibi açılmıştı; büyükbabamın yüzünün artık yüze benzer bir tarafı kalmamıştı.

Bakmaya dayanamadım. Yırtıp attım fakat çöpün içine bir kokarca girdi ve günlerce her yerde onların parçaları dolaştı. Büyükbabamın eğrelti otu filizine benzeyen kulağı; büyükannemin basma önlüğü; onların kenetlenmiş elleri...

Annem, kendisi odada olduğu zamanlarda dahi, birbirlerini öpmeden duramadıklarını söyledi.

"Gerçek birer aşk kuşuydular" dedi bana hüzünlü bir şekilde.

ASLINDA Seattle'dan bir saat uzakta, Snoqualmie Nehri'nin doğu yakasında, Carnation denen küçük bir kasabada yaşıyorduk.

Kasaba, adını süt firmasından almıştı.

Annemin kahvesine koyduğu ve bir kâseye döküp yaşlı, pörtlek gözlü kedimiz Flip'e verdiği, kutudaki tatlı tortu benzeri "süt ürünleri"nden bahsediyorum.

Sabah kedi, gözlerini bana uğursuz uğursuz dikerek yatağımın yanında durdu. İşlerin ters gittiğini biliyordu.

Bir keresinde, kedinin yanında babamın parlak sarı fırçası, bir çift gümüş kol düğmesi ve geniş, şal desenli kravatı vardı.

Sade ve beyefendi babamdan geriye kalan bu gösterişli parçaları toplarken Flip beni ısırmaya çalıştı.

"Ben de onu özledim" dedim ve siyah tüyleri etrafımızı saran küçük bir fırtına bulutu oluşturuncaya dek kediyi okşadım.

COBAINLER'İN çok uzun zaman önce burada bir kır evleri vardı, hepimiz orayı ziyaret ettik.

Ormanın içine gizlenmiş olan kır evi tuhaf iki parçalı, devasa cam pencereli bir binadan oluşuyor.

Bir tarafı saraya, diğeri barakaya benziyor.

Mülk sahipleri birkaç köpek edininceye dek çocuklar buraya mumlar ve mesajlarla gelirlerdi ve sonra nerdeyse herkes ilgisini yitirdi.

Geceleri âşık olduğum ölü adama, "Bana yalan söyleme" diye fısıldamak için o ormana giderdim.

Bir gün başka biri olarak geri geleceğim ve biri aynı şeyi bana söyleyecek.

BUHARLAŞAN Lisesi'ne gittim, doğrusu okulu uzun süre bu isimle andığımız için onun gerçek ismini unuttum: Okulun ismi yıllar önce parçalana parçalana çatıdan silinmiş.

Ve tahmin edebileceğiniz gibi, okulun eziği sayılırdım hem de havalı olmayan anlamda.

Keyifleri bilir, diye düşünürdüm. Nasıl olsa bu insanlar kısa bir süre sonra benim için yok olacaklar.

Öğle yemeklerini yalnız başıma yerdim. Sınıfın arka sırasında oturur, pencereden dışarı bakar ve ölü oğlana ithafen, Dragon Star'ın eski menüsünün üzerine mektup yazardım.

"Sevgili Elton" yazardım.

Ölümünün üzerinden bir yıl geçti ve seni özledim.
Eve giderken birlikte yürüdüğümüz zamanlar sık sık aklıma geliyor. Jewel klasörün çantandan düşmüştü ve çok utanmıştın, ben bunun hoş bir şey olduğunu söylemiştim.
"Ona ölümüne âşığım" dedin ve koşarak uzaklaştın.
"Jewel'in geçen ay bir konserde 'Panis Angelicus'u 'nezaketiyle fark yaratan Elton'a' ithaf ettiğini duydum."
Bir kovboyla evli olsa bile, kastettiği kişinin sen olduğunu biliyorum.
Başardın.
Bugün hava oldukça soğuk ve akasya ağacının dalları kırbacın sapları gibi görünüyor.
Muck

Kurutulmuş bir manolya çiçeğini zarfın içine koydum ve mektubu onu kan revan içinde buldukları yere, okul dolabının yanına bıraktım.

TEK ÖRNEK Elton değildi.

Ev yapımı elbiselerle kahverengi ortopedik ayakkabılar giyen Mary-Lou isimli bir kız, matematik dersinde bir şişe lavabo-aç'ı kafaya dikmiş; adını anımsayamadığım, sedef hastalığı ve diş teli olan oğlan bir arabanın önüne atlamıştı.

Yere düşüp yuvarlanırken kapının yanında sigara içen çocuklara mutlu mutlu el sallıyordu.

İngilizce dersinde içki içen Bayan Weir her zaman Hamlet'in, "Uyumak, belki rüya görmek. Ah! İşte asıl mesele burada" cümleleriyle neyi kastettiğini sorardı.

"Asıl mesele ne" diye sorardı tırmanan bir endişeyle.

Sessiz bir tip olan Jeffrey bir gün kadına merhamet edip, "Bayan Weir, Hamlet, öldüğünde, bir tür rüyanın ya da kâbusun içinde yaşamaya devam edeceğinden korkmaktadır" dedi.

Bayan Weir gözyaşları içinde Jeffrey'nin kucağına oturunca sınıf galeyana geldi ve müdür, "Sizi soysuzlar, okulun durmadan itibar kaybetmesinin sebebi sizsiniz!" diye bağırarak bir hışımla içeri girdi.

DEVASA akçaağaç, kızıl sedir ve kiraz ağaçlarının daraltığı yoldan yalnız başıma yürür ve annemin bizzat kendisinin boyadığı hafif yana yatmış evin kapısını açıp içeri girerdim. Ev uçuk mor ve koyu timsah yeşili renklerindeydi.

Eve geldiğimde annem hep süt çiftliğinde çalışıyor olurdu: Eve döndüğünde peynir kokardı ve kolayca, yok yere ağlardı.

Ben kendi sefaletime gömülmüştüm, banyo yapmamı ve uyumamı engelleyen kafesvari bir sefalete...

Eninde sonunda kalkar, akşam yemeğini hazırlardım.

Bir kutu mısır gevreği ve bir şişe gazlı sefalet.

Sivri kısımları tabağa dönük olan bıçaklar hazır ve nazır dururlardı.

SON Günlerim'in* bir kısmını izledik.

Sonuna kadar oturup filmi izlemenin ona çok zor geldiğini söyledi.

"Ona çok benziyor, gerçek gibi görünüyor" dedi. "Fakat değil."

---

* Orijinal adı *Last Days*: Hayat hikâyesi Kurt Cobain'i anımsatan bir müzisyeni konu alan, 2005 yapımı bir film. (ç.n.)

"Değil mi" diye sordum, göğüs dekolteli siyah gecelik giyen başrol oyuncusunun hatırasıyla dikkatim dağılmışken.

"Daha çok gönül yarasından ölmüş" deyip bir kâseye kustu, ben de onu lavaboya boşalttım.

Üzerine el örgüsü bir battaniye örttüm ve odama gidip Cobain'in ölümünden hemen önce birlikte görüldüğü gizemli kadın hakkındaki olayları "*Cherchez la Femme*" başlığı altında listeledim.

- Exodus'taki çitten atladıktan sonra, Los Angeles'tan Seattle'a giden uçağa iki kişilik bilet alınmış.
- Kurt Cobain, kısaca KC, ... ile birlikte kalıyorum, şeklinde bir mesaj bırakmış.
- Ertesi gece, Linda'nın Barı'nda o kadınla birlikte akşam yemeği yerken görülmüş.
- Kadının adı, Cobain'in son kez açıkça sarsılmış bir şekilde görüldüğü Viretta Park'taki banka belirgin bir biçimde kazınmış.
- Polis, Cobain'in Carnation'daki kır evinde iki farklı tip sigara izmaritiyle dolu bir kül tablası bulmuş. Bir markanın izmaritlerinde ruj izleri varmış. Duvarda, bir uyku tulumunun üzerinde, gülümseyen ve dairesel ışınları olan bir güneş resminin üzerine biri NEŞELEN yazmış.
- Cobain'in, gözleri ağlamaktan tükenmiş olan dul eşi kaybolan kişisel eşyalar listesiyle birlikte karakola dalıp, "Kiminleydi" diye sormuş.

Bu sırrına ermek istemediğim bir gizem. Çünkü o kadın Cobain'i kurtarabilirdi. Siktir olup gitsin.

SİYAH metal çerçeveli tek kişilik bir yataktan ibaret olan odam: Kıyafetlerim hemen yatağın dibindeki iki bavula sığıyor. Aralarından kâğıttan diller çıkan kitaplar ve dergiler her yere istiflenmiş.

Ödevlerden ve kitaplardan nefret ettiğim için İngilizce dersinden çakıyordum. *Hayvan Çiftliği* üzerine yazdığım

dönem ödevim ahırdaki ihram partisi hakkındaydı ve tamamen Mandarin dilinde kaleme alınmıştı: *Zhu Xingxing*!

Telafi ödevim için ise, naylondan postişler kafatasına teyelle tutuşturulurken, "Bir hanımefendi ilkbaharla gelip göçen bir kuş değildir!" diye ağlayıp sızlayarak başından geçen olayları kuaförüne tekrar tekrar anlatan *Satıcının Ölümü*'nün transseksüel kahramanı Willy Lohan hakkında kısa bir oyun kaleme aldım.

Bu ödevden bir F daha alıyorum.

Bayan Weir'ın acıklı bir şekilde, "Bana bunu yapmayı bırak" demesi biraz durup düşünmemi sağlıyor.

Ona bebekken pek çok kez kafamın üstüne düştüğümü söyleyip yara izlerimi gösteriyorum.

"Çok üzüldüm" diyor ve şeri dolu termosunu uzatıyor.

Kaderlerine terk edilmiş yüreklerimiz göğsümüzde bir tazı koşuyormuşçasına endişeyle çarparken, birlikte oturup güneşin batışını izliyoruz.

YATAĞIMIN üzerine Kurt Cobain posteri egemendi.

Kurt, yosun yeşili bir kazak giyiyordu ve sarı saçları ışık saçıyordu. Gözleri özel olarak bir yere odaklanmaksızın benim biraz öteme bakıyordu; bakışları boş ve yürek parçalayıcıydı.

Başının üzerine ufak vatozların delik deşik ettiği kutsal kalplerden bir çelenk çizdim.

Kitaptan yırttığım "büyük kurnaz hırsız" kelimelerini Kurt'ün kalbine iğneledim.

Kederli gözleri solgun yüzünde bir lanet gibi alev alev yanıyordu: Ona her baktığımda, "Seni seviyorum" derdim.

Sonra yüzümü onunkine bastırırdım: "Ve çok yakında, senin için geleceğim."

NİRVANA albümlerini dinlerken, İsa'nın sesini, mor kadife bir yastık üzerinde Cobain'e sunduğunu görürdüm.

Sonra aynı iç çekişi ve hırıltıyı duyardım.

*Something in the way;** şarkısında sesi için için yanıp sönerdi.

O sesi duyacağım: Bir gün benim için şarkı söyleyecek.

YASTIKLARIN üzerine yığılıyorum ve Van Gogh tarafından yeşil minderler üzerinde çıplak bir şekilde resmedilen kızları hayal ediyorum.

"*La tristesse durera toujours*"** diyor.

İsa'yı ve pek tatlı, hiçbir zaman yetmeyen altın gibi kızarmış turtaları yapan küçük anneyi hayal ettim.

PAGE MARLOWE, odamda, okulun arkasındaki cigara içmeyi sevdiği yerden alınmış toprağın bulunduğu saksıdaki çiçekli kaktüsle temsil ediliyordu.

Marlowe'un kolları canavarımsı çiçeklerle tasvir edilen kız arkadaşı Sophie Birkin, iki santimlik kâkülleri olan minyon bir kızdı.

Yakınlarında durduğum fakat asla birlikte oturmadığım popüler bir grubun parçasıydılar.

Britney'le ben genellikle öğle yemeğinde ot içip kafayı bulur ve yaptırmak istediğimiz dövmelerin resmini çizerdik.

Tam adı Britney Abdel-Fattah-el-Sissi'ydi; tül bir peçe ve Drakula pelerinine dönüştürdüğü bir çarşaf giyerdi.

Jim Carroll'a âşıktı ve onun pek yakında kendisi için hazır bulunacağından hiç kuşkusu yoktu.

"Yaşam ve ölüm: Sadece bir dizi çemberden ibarettir" dedi, en sevdiği resimlerin altını çizerken. "Ve onunla ben kesişeceğiz."

"Bu temel bir matematik kuralı" dedi, kendi adı, Carroll'un adı ve onun küçükler ligi numarası olan 69 sayısından oluşan bir Venn şeması çizerek.

---

* Bir Nirvana şarkısı. (ç.n.)

** Van Gogh'un ölmeden önceki son sözleridir, "Hüzün daima baki kalacak" anlamına gelir. (ç.n.)

Bense ona bir inanıp bir inanmaksızın, KC'ler çizmeye devam ettim.

"Sence Page iyi biri mi" diye sordum ona gergin bir biçimde. Neredeyse herkesi hor görürdü.

Şöyle bir baktı.

"Panelvanında çektiği işkence videolarında muhtemelen oldukça iyi görünüyordur" dedi mayonezli lahana sandviçini yerken.

PAGE'in çok da iyi biri olmadığı doğruydu. Ancak, ona bakmak hoşuma giderdi. Kızıla çalan sarı saçlarının omzuna düşüşüne, koyu, keskin bakışlarına ve genellikle kenarları aşağı kıvrık duran geniş ağzına bakmayı severdim.

Metal arı kovanlarına benzeyen şehirler çizerdi ve o da sınıfın arka sırasında bana yakın bir yerde otururdu fakat o korkunç geceye kadar beni hiç fark etmedi.

Bizi küp şekerin başına üşüşen bir karınca ordusu gibi, yegâne, lezzetli bir soruya yöneltecek olan o geceye kadar.

Ölmek için en kolay yol nedir?

Geceyi garajda pencereleri kapalı bir hâlde park etmiş bulunan babasının arabasında geçirmemiş olsaydı, bu soruyu Britney'e yöneltirdim.

ERTESİ gün ondan gelen e-postayı gördüm: "Şimdi onunlayım. Not: Sana *güzelliğin kollarına dönmek için bir eşik olduğunu* iletmemi söyledi."

Anne babası da bana yazdı, onlarla iletişime geçmeyi denememem isteyip mektubun sonuna Farsça bir not iliştirmişlerdi: "Hey, güzel kızlar!" diyordu notta. "Sadece sizi uçurmak istiyorum."

ONSUZ ben daha kolay bir hedeftim.

Sophie benden her zaman nefret etti, çocukluğumuzda evcilik oynarken onu öptüğümden beri.

Öpücüğüme karşılık vermişti ve kotumu indirirken annesi bizi yakalayıp tokat atarak beni eve yolladı..

O ve arkadaşları etrafımı kuşatmaya başladılar.

ASLA ağlamadım. Ne Britney ne iltihap kapan kesikler ne de o kız tüm gücüyle yumruk atarken suratıma suratıma bağırmaya başladığı için ağladım.

"Sizin gibi beş para etmez amcıklar anlayamazlar" dedim yüzlerine kan tükürürken. "Ben bir rock yıldızı olacağım ve siz çirkin çocuklarınıza eskiden beni tanıdığınızı anlatacaksınız."

Söylediklerimi pek gülünç buldular, çok da umrumdaydı.

"FLIP" dedim, "buradan gidiyorum. Seni de yanımda götürürdüm fakat bunun için seni öldürmem gerekirdi."

Kedinin tüyleri ürperdi: Beyaz fare arp kadenz* boyunca süzüldü:

ANNEM, onun eski hikâyelerini dinlemekten hoşlanan Wing isimli bir liman işçisiyle görüşmeye başladı.

Annem, adama Pearl Jam'in Off-Ramp'te çaldıktan sonra kendisiyle takıldığını ve Courtney Love ile çay daveti için

* Bir bestenin kapanışına doğru, genellikle solist tarafından doğaçlama çalınan pasaj. (ç.n.)

tarlatanlı ve saten kurdeleli, yırtık pırtık kıyafetler almaya gittiklerini anlattı.

"Nirvana'yla tanıştın mı" dedi adam.

Annemin ne dediğini işitemedim: Soğuk bir rüzgâr esip posteri dalgalandırdı.

Yatakta uzanıp Flip'in ay ışığı izlerini patilemesini seyrettim.

Wing çok geçmeden annemi bıraktı.

Birkaç gün sonra annem bana bu konuda bağırdı.

"Sence ben böyle mi görünmek istiyorum, bir hiç gibi? Hayatımda tüm yaşam enerjimi sömüren koca bir asalak olsun ister miydim?!"

Gözleri şiş, saçları yılan gibiydi.

"Hı?"

Asalak dediği bendim.

"Hayır" dedim. Nefesimi tuttum: Elleri sivri cam parçalarıyla değil de küçük yunuslarla dolu olan Kalipso'ya benziyordu.

AKSİLİĞİ çabuk geçti. Çok geçmeden arkadaşıyla birlikte "*Bamya*"ya gülüyorlardı; annemin Wing'e taktığı yeni isim buydu.

Bana bağırdığı gece poster duvardan düştü ve annemin korkup elindeki bardağı düşürmesine yol açtı.

Posterin yanında uyudum ve uyurken ona daha da derinden bağlandım.

"Seni bekliyorum" dedi rüyamda.

Elini başının üzerinde gezdirerek kırık kemiğini ve pıhtılaşmış kanı sildi; ben de onu öptüm, ağzıma önce kan sonra kiraz tadı geldi.

ANNEM, Kurt'le kurduğum ilişkiyi keyifle "ergen aşkı" diye nitelendirdi.

Onun hakkındaki tüm kitaplarını bana ödünç verdi: Hepsini okudum ve *Let's Spend the Night Together*'daki hayran kızın ondan "mükemmel, sevecen âşık" diye bahsetmesi beni kahretti.

Dul eşi bir röportajda onun "alet edevatının devasa" olduğunu söylediğinde, günlerce bacak bacak üstüne atıp azap çektim.

Akşam yemeğinde annem derslerim, sahip olabileceğim arkadaşlarım hakkında konuşmaya çalıştı.

Annem bir tik kaptığımı, telefon görüşmeleri ve mesajlarla geçen kötü bir geceden sonra cep telefonumun ekranının bir çekiç darbesiyle kırıldığını fark etmedi.

Vücudumun kesik izleriyle dolduğunu ve şişko karnımın üzerinde "GEBERSENE KIZ" yazdığını çakmadı.

Ona en çok geometri dersini sevdiğimi ve adı Ashlee Sonsuz Dünya olan en iyi arkadaşımın doğum günü hediyesi olarak muhakkak edinmek istediğim iletkiyi bana ödünç verdiğini söyledim.

"Öyle mi, tatlım" dedi alkollü buzlu çaydan sarhoş olsa da sakin bir şekilde.

Annem sızdığında hap bulmak için çantasını karıştırdım ve göbeğinde bir dolu, pek güzel tehlike uyarısı olan kehribar rengi küçük bir şişe buldum.

Üzerinde "Vicodin: Ağrı kesici" yazıyordu. "Gerektiğinde günde 1 veya 2 tablet alınız."

DUVARA astığım postere bir kez daha, "Yalnızca birinin beni sevmesini istiyorum" dedim ve poster parıldadı.

"Ve onun sevgisine karşılık vermek. İkimizin aşktan ölmesini istiyorum."

Lepiska saçlı yakışıklım gözlerini gezegenin ışıltılı köşelerine, pul pul parlayan meteor yağmurlarına ve uzak asteroitlere dikti.

Posteri duvardan indirdim, dikkatlice katladım ve buzdolabı poşetine yerleştirdim.

Bir göz, bir tutam saç ve 79 numaralı atom açıkta kaldı. Onun her zaman yanımda olmasını istedim.

ERTESİ gün Dünya Dinleri dersinin sınavı vardı.

Tüm dersler için kullandığım yegâne deftere göz gezdirirken, tek bir noktaya odaklandım: *Zaman* ve *Ölüm* kelimeleriyle hokkabazlık yapan Kali'nin bir resmine ve Kutsal Bakire Meryem, Denizlerin Yıldızı, Neşe Kaynağımız, Meleklerin Kraliçesi, Bayan Pacman de dahil olmak üzere, Meryem Ana için kullanılan isimler listesine.

Listeyi Kutsal Bakire'nin mavi bir pikana, onun da açgözlü bir robota dönüştüğü başka bir resim takip ediyordu.

Sınıfta plastik poşeti çıkardım ve Kurt'ün saçlarını sinirli sinirli kıvırdım.

"Artık dayanamayacak raddeye geldiğimde senden gelip beni bulmanı isteyeceğim" dedim yüksek sesle.

Öğretmenim Bay Robinson, "Evelyn Gray! Biliyorsun ki ben evliyim!" dedi.

Müdürün odasına gönderildim fakat yan çizip arka kapıdan dışarı çıktım ve çimlerin üzerine diz çöktüm.

Orada bir süre dua ettim, ardından bağırış çağırış ve küt diye bir ses işittim: Tüm sınıf pencerede toplanmış beni izliyordu.

İyice yere eğilip başımı havaya kaldırdım: Bulutlar her zamanki gibi gri kapüşonlarını kafalarına geçirip, soğuk su ve kabaran gökyüzü hakkında kekeleyerek ağır aksak konuşuyorlardı.

Dualarım yavru bir kargayı harekete geçirdi: Sözcüklerimi uzun, sivri kanatlarıyla yakaladı.

"Hey seni ufak, üzgün, alıngan, kıymet bilmez Balık Burcu kız, yapma böyle" diye öttü ve güneş gökyüzünü deldiğinde yola koyulup ıslak yeryüzünün "âdeta milyonlarca kurtla" bulandığını gördü.

YAPIŞKAN sinek yakalama bandını duvar kâğıdı gibi astım ve ona yakalanan her bir böceği kurtardım.

"Sizi aşk namına özgür bırakıyorum" diye vaaz verdim cam yeşili kanatlarını ve sarkık duyargalarını usulca çekerken.

Bazıları biraz sakatlandı.

"Oğlum, hayat böyledir" dedim.

"Acınızı bastırıp uçun" dedim diğerleri ağır ağır ilerlerken, pek çoğu düşer, pek çoğu yukarılarda özgürce süzülürken.

DENİZLERİN Yıldızı'nın, yüzünü öğütülmüş inciyle pudraladığını hayal ettim.

Beyaz tang balığının yüzgeçlerine benzer uzun saçları ve koskocaman plankton renkli gözleri olduğunu düşündüm.

Daracık, köpek balığı derisinden bir elbise giymişti ve sigara içip zümrüt rengine boyanmış uzun tırnaklarıyla kabarık saçlarını tarıyordu.

"Onu kurtarabilirsin" dedi, "şayet bir daha yapmasını engelleyebilirsen, yirmi sekizine basabilirse."

"Ben çok uğraştım" dedi. Sesi aynı anda hem kederli hem de soğuktu. "Ve sen sadece ufak, alelade bir çocuksun."

Onun neden bahsettiğini bilmiyordum ve annem, "Yanık kokusu geliyor!" diye bağırdığında birden korktum.

Denizlerin Yıldızı ayağa kalktı ve yanağıma usulca dokundu.

"Kurtar şu herifi" dedi.

Ardından elbisesini parçalayıp atarak pürüzsüz çatallı kuyruğunu gözler önüne serdi ve şarap kırmızısı ağzı aralık bir şekilde, dumanla siyah güzel avrat otu akıntısında yüzüp uzaklaştı.

VICODINLERİN yerine Taş Devri şekilli vitaminler koydum, zira annem bunun farkına varamayacak kadar sarhoştu.

Bir an önce tahtalıköye gitmeyi planladığımdan her şeye karşı vurdumduymaz kesildim. Uyuşturucu aldığım gün

Sophie'nin arkadaşlarından biri koridorda bana çivili sopayla vurduğunda ona güldüm.

"*Ölümcül pembe bir silah, hı*?"

Bize ders veren yaşlı adama acil bir taziye mektubu yazarken, "*Beagle* Gemisi ve *Pinta* Adası'nda bulunan yiyeceklerden yararlanarak, varoluş sebebini kullanmadan ya da ona *değinmeden* tek tencerede pişecek bir yemek tarifi yazın" sorusunun yöneltildiği sınav kâğıdının üzerine kan damladı.

O GÜN okuldan eve dönerken biri arabayla bana çarptı.

Ben ayağa kalkmaya çalışırken bir kez daha çarpıldım.

Üst kata çıktım, yeni bir mektup yazıp onu da yırttım, mindere oturdum ve eroinden artanlarla büyük düzgün bir hat çizmek için jilet kullandım.

Eroin tesir ettiği anda tele bağlı bir teneke kutuyla ödemeli arama yapıyordum.

O, "Tamam, aramayı kabul ediyorum" dediğinde, burayı terk etmeye karar verdim.

Poşetteki posteri cebime tıkıştırdım ve poster anahtarları, bozuklukları ve orada yuvarlanıp duran ufak T. Rex'i aydınlattı.

DAHA sonra, o bana Jim Carroll'ın hayatının sonlarına doğru genç kız arkadaşını, "Daha iyisini bulabilirsin" diye bir açıklama getirerek terk ettiğini anlatacaktı.

Bunu Britney'den duymuştum. Ve böylesine kederli bir incelik hoşuma gitmişti.

"Kusura bakmayın" dedim kitaplarıma, resimlerime, az sayıdaki neşeli ıvır zıvırıma ve tarumar olmuş güzel kedime.

"Ama daha iyisini hak ediyorum. Ve geri döneceğim."

"*Gel de beni bul*" dedim, sonra Vicodinleri peçeteye sarıp eski oyuncak farem, Bay Loco'nun geniş kenarlı şapkasının içine istifledim.

Onun pala bıyıkları ve fırıldak gibi gözleri var.

"*Buen viaje!*" dedi ekoseli bir mendil sallayarak.

4
Şapşallar

Ucu beyaz bir ateş topuyla aydınlanmış karanlık bir koridora açılan bir kapı var.

Bir dansta giydiğiniz ıslak, pis kıyafetleri çıkartıp bir kenara atar gibi feci şekilde ona doğru yürümek istiyorsunuz.

Hem de birinin başınızdan aşağıya bir kova domuz kanı boşaltmasıyla doruğa ulaşan bir dansta giydikleriniz gibi.

BANA her ne kadar "786 no'lu odada yatan komadaki kız" deseler de, her şeyi görüp duyabiliyorum.

Nihayet, bazı insanları görmek için gözlerimi açmama gerek olmadığını, ağzım kapalıyken de konuşabildiğimi fark ettim.

Gönüllü hemşire Bayan Milton'a, bileğinde parmaklarıyla morartılar bırakan kişiyi terk etmesini söylediğimde beni işitti ve hademe Sian'a bana bir daha takım taklavatını gösterecek olursa onu keseceğimi söylediğimde geri çekildi.

VE HEMŞİRE perdeleri çektiğinde, yanımdaki yatakta yatan, birinin Celine Dion tişörtü ve ekoseli pijama altı giydirdiği solgun, koyu kestane saçlı adamı görebiliyordum.

Bana pis pis sırıttı, ardından kesik kesik nefes alarak müzikten, sanattan ve kolunda bileğinden başlayıp dirseğine uzanan kesikler oluşturduğundan bahsetti.

"Bugün doğum günüm" dedi.

Yatağının üzerinde karlar belirdi ve ufak sağanaklar halinde yere düştüler.

Saç köklerinin sarı olduğunu fark ettim; bulanık yeşil gözlerinin altında, zıplayan zehirli kurbağalara benzeyen parlak mavi ışıltılar vardı.

Ben ona Keder, o da bana Merhamet adını taktı.

"Uyanmak istiyorum" dedi. "Fakat aynı mekânı görüp duruyorum. Oraya gitmem gerektiğini biliyorum."

Ona kapıdan bahsettim ve oraya gideceğimi söyledim.

Annem bir hademeyi kolundan yakaladı ve ondan bana kulak kabartmasını istedi: "Hiçbir şey duymuyorum" dedi adam.

Annem panjurları düzelttiğinde, başından beri panjurların üzerinde duran parlak toz zerreleri içeriye doldu.

KEDER, buraya gelmeden önce nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söyledi.

"Eroini hazırladığımı anımsıyorum" dedi. "Ve sonra odanın patladığını duydum."

Saçları örgü bir şapkanın içine yerleştirilmişti ve devasa beyaz oval bir gözlük takıyordu.

Ona Kurt Cobain'e ne kadar benzediğini söylemek istedim. Bunun yerine, annemden getirmesini istediğim *Heavier Than Heaven* kitabını hava ata ata okudum.

Adamı köşede kaşlarını çatarken yakaladım.

"Kapa çeneni" dedi, sonra da kendi tarafına dönüp mavi Mustang'inde "Bone Machine" albümünü çalmaya başladı.

"HÂLÂ ölmek istiyor musun?"

"Hıım" dedim yüzünün enlemine ve yumuşak, aydınlık cildinin zarif boylamına bakarak.

"Hayır" dedim. Bir eşekarısı gibi onu kovalayıp durmayı tasarladığımın farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"İyi" dedi boynunda kabaran ısırık izlerini ovalayarak.

HASTALIĞIMIZ düşüncelerimizi ileri geri taşıyan bir vektördü.

"Sadece müzik yapmak istemiştim" diye düşünecek ve başına üşüşen çekirge kafalı milyon tane insan görecekti.

Kafeteryada birinin kafama elma fırlattığı günü anımsıyorum, utanç ve acıyla kıvranırken nasıl da fark etmemiş gibi davrandığımı da.

Adam ters dönüp kopan bir kafa resmini zihninin derinliklerine geri gönderdi.

HAFTALARI kovalayan günler boyunca konuştuk.

Bir zamanlar köprü altında yaşadığını söyledi. O zamanlar bir balık olduğuna gayet emin olduğunu, çevresinde dolanmayı sevdiği yana yatık kayayı ve solungaçlarından kirli suyun geçtiğini anımsayabildiğini de ekledi.

Ona babamın evi terk ettiği günü anlattım fakat sadece okulu asıp Camlann Orta Çağ Köyü'ne otostop çekerek gidip Mikail ve diğer meleklerle ilgili bir kukla gösterisi izlediğim kısmından bahsettim.

Gösterinin tam ortasında, meleğin teki, "Burası pek ihtişamlı falan da keşke lanet şeyi bu kadar zumlamasaydım" dedi.

Küçük kadife perde hızla örtüldü ve hoparlörlerden köyün her yerine yüksek sesli bir ut müziği yayıldı.

"Onun nasıl hissettiğini biliyorum" dedi Keder.

"Kedim bir kere Japon balığı yemişti" dedim ve o bir süre konuşmadı.

Sonunda, "Gerçekten çok toysun" dedi ve kendi içine dönüp kayboldu.

Ona bu olayın aynı gün olduğunu söylemek istedim.

Babamın plastik bir torba içindeki balığı çalışma masamın üzerinde bıraktığını ve daha sonra Flip'in parçalayıp yatağın altına sürükleyeceği poşetin üzerine "Seni seviyorum" yazdığını...

İşinden kovulan, sabıkalı kuklacının eski Dodge Dart'ıyla beni evi götürdüğünü ve arabanın ön panelinde ritim tutarak "Radar Love"ı çaldığını...

Keder, zihnimde şarkıyı çaldığımı duydu ve gülümsedi.

Benimle dalga geçtiğini biliyordum fakat yine de gülümseyişine karşılık verdim ve o sonbahar günü, büyük kırık eliyle şarkıya suçlu suçlu eşlik eden Rory'ye de gülümsemiştim.

ARA SIRA seksi düşünürdü ve ben onu öpmeye çalışırdım fakat o beni kenara itip uzaklaştırırdı.

"Bana *diş telin* varmış gibi geliyor" dedi yüksek sesle.

"On sekiz yaşındayım!" dedim ve adam sırıttı.

"Canım kaç yaşında olmak isterse o yaşta olurum" diye düşündüm.

HEMŞİRE Mansfield uzun ve inceydi. Saçlarını muntazaman dışa doğru fönler ve üniformasını parlak renkli Pucci bir eşarpla renklendirirdi.

Kutsal kitabı mahiyetindeki dikdörtgen tablet kabartmalı deri ciltli *Bebekler Vadisi*'ni yanında taşır ve bize okurdu: "Tatlı bir anonimlik içinde kaybolmuş bir şekilde kadın bazen günlerce yataktan çıkmazdı... Kadının acısı çok fena, soğuk votka ve yanık şekerli haplar ise çok lezzetliydi."

Bir akşam çalışmayan çağrı tuşlarına el yordamıyla, beceriksizce basmaya çalıştığımızı gördü, serumları doldurdu, sonra da damlaların daha hızlı akması için titrasyonu değiştirdi.

Mosmor olmuş iki bedenin hesabını vermek üzere kovulduğu güne kadar, aldığımız ilaçların dozunu artırmaya devam etti.

Düşüncelerimiz, söylemek istediğimiz ve asla dile dökemediğimiz tüm o şeylerle şişen ve gerilen balondan hayvanlara dönüştü.

Asla bahsedemediğimiz şeyler: Başından beri patlamaya yatkın olmamızın sebebi de bu.

ONA insanların bana ne kadar kötü davrandığından bahsettim fakat o anlamadı.

"Yaptıklarım yanıma kâr kaldı" dedi. Bana baktı ve "Fakat ben–" dedi.

Cümlesinin sonunu, "Fakat ben çirkin değilim" şeklinde getirecek diye düşündüm kendi kendime.

"Fakat ben insanların ne düşündüğünü asla umursamadım" diyerek lafı güzel toparladı fakat onun aklına düşen ilk düşünce içime oturdu.

Kanıma karıştı ve orada saplanıp kaldı: Roma'da Sezar'ın dilim dilim doğrandığı; yabani kedilerin hâlâ toplaşıp, çimle pisliği sanki leziz kedi mamasıymışçasına hapur hupur yedikleri bir parsel toprak hakkında yazılan küçük bir şarkı gibi.

MORFİN-RULETİ oynadığımız zorlu devreler arasında, yani Hemşire Mansfield'in dışarı çağırıldığı günlerde, Il Delicioso adlı obez bir çapkın hakkında bir pembe dizi izlerdik.

Hayvan desenli çeşit çeşit çarşafı devasa beline dolayan başrol oyuncusu her zaman, parlak renkli sutyenler giyen ve uzun pelüş saçlar takan iki ila beş güzel kızla birlikte yuvarlak su yatağında uzanırdı.

Hep güler ve birbirlerine leziz dondurmalardan kaşık kaşık yedirirlerdi.

"Ben depresif olan kızı seviyorum" dedi Keder, Il Delicioso aniden sıçrayıp, saçları iki yanda toplanmış, kaşlarını çatmakta olan sarışın kızın üzerine yuvarlanırken.

"Kızın gözlerine bak" dediğinde, onların benim ötemde bir yere odaklandıklarını gördüm.

Yüksek tonda bir şap şup sesi geliyordu: Puding içinde yuvarlanıyorlardı.

"*Las cosas no son lo que parecen*" dedi adam.

ONU öpmeye çalıştığımda durduruldum. Benden kaçıp durdu.

Teklifimi ballandırmam gerekiyordu.

Hemşire Mansfield, istendiği üzere, stratejik bir şekilde sökülmüş külotlu çorap, iç çamaşırı, peruk ve seksi gecelik dolu bir çanta getirdi.

Kadın çantayı Keder'in yatağına bıraktı ve o zamanının çoğunu içinde ne var diye düşünmemeye çalışıp kıvranarak geçirdi.

Onun düşüncelerinden birini, solgun, kararlı bir pervaneyi yakaladım. O, bir kot pantolon ve ipek bir kadın atleti içinde uzun saçlarını tarayıp burnunu pudralıyordu.

Biri ona kapitone bir lizöz uzatıyordu. Gördüğümün kendi elim olduğunu fark ettim.

Oltayı attım ve o, zokanın farkına vardığında, ben onu çoktan ele geçirmiştim.

ANNEMİN ziyaretleri seyrekti.

"Korkunç görünüyor" dedi annem gündüz hemşiresine, kadın öyle odaklanmış bir şekilde mesajlaşıyordu ki, "Öğle yemeğinde kremalı mısır ve mangolu pelte var" dedi.

Annem Keder'e nihayet alıcı gözle baktığında yerinden sıçradı.

"Neler oluyor" dedi annem, bizim kattaki izbandut Milk içeri girerken.

Milk idare ederdi. Almak istediği bağları ve düşesiyle birlikte 1964 model İmpala'sına atlayıp gezdiğini anlatırdı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun" diye sordu annem ve Milk, "Yarı-ölü çatlağın teki" dedi.

Milk'in pis kadife pantolon, ekose gömlek ve eşantiyon şapka takan ve tüm o bağırış çağırışları olmadan da yeterince dengesiz görünen annemden dem vurduğunu biliyorum.

"Bu kadını tanıyor muyum" diye sordu Keder ve ben de, "Hem evet hem hayır" dedim.

Milk, annemi uzaklaştırdı ve Keder'le ben Mars'ın pespembe yüzeyine gidip Uzaylı'nın bakımlı arka bahçesi boyunca akan kaynaktan su içtik.

"Susuzluğunuzu giderin!" dedi yeşil yaratık kızgın ocağındaki mavi börekleri ters yüz eder ve roket gemileri gökkubbede çarpışırken.

"PRENSESİM, olur da bir gün seni bırakmak zorunda kalırsam" diyordu Il Delicioso gerçek aşkına, "neşe ve kahkahanın henüz tükenmediği diğer tarafta seni bekliyor olacağım."

Adam gülüp karnını sıvazladı.

"Bizim yapmamız gereken şey tam da bu" dedim Keder'e. "Şayet birimiz çok ileri giderse, diğerimiz de onu takip etmeli."

"Neşe ve kahkahadan nefret ederim" dedi Keder.

Hastalığım süresince, saçlarım koyulaşıp mavi-siyaha döndü ve parlak dalgalar halinde yastığın üzerine yayıldı: Zayıfladım ve yuvarlak hatlarım kısa sürede belirginleşti. Gözlerim mutasyon geçirip maviden mora döndü.

Hemşire Mansfield beni süsledi. Kaşlarımı düzeltti, tırnaklarımı boyadı ve sahte kirpikleri teker teker taktı.

Sonra yakasını kesip V şeklinde derin bir dekolte verdiği ve sahte gümüş taşlarla bezediği standart hastane geceliği giydirdi.

Keder beni şöyle bir süzdü.

"Acele et ve bir an önce büyü" dedi.

Hemşiremiz ta ki ben Keder'in saçlarını ve gözlerini, onun gizlemek istediği her şeyi görebilecek hale gelinceye kadar, her gece bir tarak ve sabun beziyle onun üzerinde de marifetini konuşturdu.

Bir akşam geç saatlerde, Keder benim uyuduğumu düşünerek, "Neredeyse buna değer" dedi ve onun, aynı bir köpeğin üzerindeki yağmur damlalarını silkelediği gibi çırpındığını ve değişmeye başladığını duyumsadım.

HEMŞİREMİZ bize o kadar çok ilaç verdi ki, büsbütün başka bir boyutu görebilecek hale geldik.

O boyutta buluşmaya ve belirsiz bir süre orada kalmaya karar verdik.

Biz bu konu üzerinde el sıkışıp anlaşırken, "Of, *yavrum*, sen kuşumu serin sulardan azgın tepelere çıkarıyorsun!" diye hırlıyordu Il Delicioso. Ben daha olayın farkına varamadan o havale geçirmeye başladı.

Onun renginin atmasını izledim. Teni maviye döndüğünde alarm ötmeye başladı ve onu bir çadıra yetiştirdiler.

O gece Hemşire Mansfield'e, "Bitir şu işi" dedim ve ben ölen kızın ve ayaklarını zıplata zıplata dans eden hemşirenin üzerinde süzülünceye dek, kadının beyaz eldivenli parmağı düğmenin üzerinde basılı durdu.

Odayı terk etmeden önce onu öptüm.

5
Cehennemden de Öte*

Annem odaya "The Power of Love"ı bangır bangır söyleyen biri gibi feryat figan, aceleyle girdiğinde dahi geri dönmedim.

Kapı karşımdaydı. Bir hafiflik hissi, ardından katıksız neşe.

Onu açtım, kapı ardımdan kapanıp ortadan kayboldu.

Artık ortada ses seda yoktu, sadece ışık vardı.

Melekler bile sadece daha çok karın üstüne düşen kar tanelerinden, mavi beyaz süt şişelerinden ibarettiler.

* Orijinal adı "Higher Than Hell", The Sleepy Jackson'ın *Personality* albümünde yer alan bir şarkı. (ç.n.)

Hiç iz bırakmadan beyazlığın üzerinde yürüdüm. Onu fildişi bir nehrin yanındaki parkta, uçuşup çiçekli kiraz ağaçlarına dönüşerek tohumlar saçan bir gitar çalarken buldum.

Saçları güneş rengindeydi; mavi gözleri beyaz buzulaltı göllerinde yüzen buz parçalarına benziyordu.

"Burada olmana sevindim" dedi.

Yani ağzını açtı ve buzdan bir kale yaptı.

BULUNDUĞUMUZ yerin iyi tarafı hakikaten dokunabiliyor olmamızdı.

Kötü tarafı ise bedenlerimizin bitkisel hayata geçmesi ve onlar hakkında korkunç kararlar verilmesiydi.

"Fişlerimiz çekilecek!" dedi Keder tebessüm ederek fakat ikimiz de yolun sonunda nerede olmak istediğimizden emin değildik.

YATAKTA yüzlerimiz birbirimize dönük bir şekilde uzandık.

Kendimi onun gözünde gördüm, bendim ben olmasına ama biraz daha farklıydım.

Onun nasıl göründüğünü açıklamak zor: Birazcık *Testere* filmine benziyor.

Yani şiddet gerekliymiş gibi görünüyor fakat yine de gözlerinizi kapatmanız icap ediyor.

"Beni takip etmene gerek yoktu" dedi ve ben kendimi küçücük hale getirdim.

Bana hayalci zambaktan yapılma bir yatakta sessizce fısıldayarak şöyle dedi: İleride kâbuslar görebilirim.

Uzun bir süre o ne zaman bana baksa çığlık atıyordum.

Buna bayılıyordum.

FARKLI görünüyordu, daha canlıydı.

"Evet" dedi. "Genellikle çok solgunuzdur ya da bir parmağımız, bacağımız yahut dişimiz eksiktir."

"Biz derken?"

"Iıı. Balık burçları" dedi ve aniden sustu.

Aşağıya baktım ve apandis ameliyatı izimin kaybolduğunu fark ettim.

Zamanda geri gittiysek daha neleri kaybetmişimdir?

"Bu, yaşamla ölüm arasındaki yer" dedi ve sonra da bunu yatağının ayakucunda duran dosyadaki kâğıda yazdı.

"Burası Yeraltı Dünyası" diye yazdım kendiminkine karınca duası gibi.

Asla geri dönmeyeceğini düşündüğünü söyledi.

DÜNYA, siz uzaktayken bazı perdelerin sıkı sıkı kapalı bazılarınınsa açık olduğu, ocakta yumurta pişmesi, evde perma yapılması ve bir çellonun kutsal inleyişi gibi farklı farklı şeylerin durmadan süre geldiği, yüzen kocaman bir apartman gibi görünüyor.

Biz bu apartmana Bayan Zarafet adını taktık ve onu mütemadiyen izledik.

Onun sevdiği, lime lime olmuş eski dantel bir perdeyle örtülmüş pencereye baktık.

Başka bir tanesinde temiz dikey jaluziler vardı ve pencerenin açık olduğu bir ötekinde ise kornişe sarı bir köpük makinesi bağlanmıştı.

Sonra benim göz kamaştıran, steril odamda gözleri kapalı, elleri titreyen bir kız yatıyordu. Eski bir kot pantolon ve pazen gömlek giyen annesi elini kızın alnına koydu.

Soğuk ve iyi geldi.

Bir gün Flip'i başka bir pencerenin pervazında pötikareli bir fareyi patilerken izlediğimiz sırada, "Sanırım artık gitmeliyiz" dedim.

"Fakat her şey değişmek zorunda" diye ekledim.

"Her şey çoktan değişti" dedi benim gömleğimin düğmelerini açıp kendi elini ısırırken.

BİRLİKTE sohbet edip sevdiğimiz cümlelerin altını çizerek ya da kenarlarına yıldız işareti koyup ufak notlar alarak kitap okuduk.

Kitapları her birimizin en sevdiği tek romanla, *Eva's Man* ve *Gülün Mucizesi* ile sınırlandırdık fakat sürekli fikir değiştirip durduk.

Ona annemin eskiden okumayı sevdiğini fakat beynini artık küçük bir ura dönüştürdüğünü söyledim.

"Her zaman yorgun ve sarhoştu. Daha da kötüsü, yaratıcı yazma dersi aldı."

Ona annemin, berbat moda anlayışları olan kadın ve erkekleri öldüren kaçık bir cani hakkında şahane bir gizem romanı fikri bulduğu zamanı anlattım.

Notlardan birinin üzerine, talihsiz kurbanın kendi kanıyla "Akşamüzeri beşten sonra kahverengi ayakkabı!" diye yazılıydı.

"Kapri pantolon, *işte sözün bittiği yer*" yazılıydı bir başkasında.

Kişisel gelişim kitapları yazıp onların "Epiktetus üslubunda" olduğunu iddia eden öğretmen amansızdı. "Neşe bunun neresinde" diye sorardı sert, dışbükey göbeğini hafifçe sallayarak.

Yaratıcı yazma grubu katilin "zarafet ve abesle iştigalin birlikteliğinden oluşan hakiki stil"e olan derin hayranlığıyla ilgili bölümü okuduktan sonra, anneme topluca cephe alıp onun dersi terk etmesini istemişler.

Biri, "Anlatınızdaki şiddeti onaylamıyorum" demiş ve diğerleri ona katılıp koro halinde, "Onaylamıyoruz" demişler.

Annem incinmiş.

Onu *Moda Kurbanları* isimli kitabının harika olduğuna ikna etmeye çalıştıysam da beni başından savdı. "Sen ne anlarsın ki?"

O gün bugündür, o televizyon izleyip kısa kesik hecelerle güler ya da ağlarken ben seçkin romanlarda bir başıma, zorlukla yol alırım.

"Bu korkunç" dedi adam.

"Bir de bana sor. O romanı okumaya hâlâ can atıyorum" dedim.

Sonunda onu kendimiz yazdık ve romanın son halini Bayan Zarafet'teki karanlık bir odaya bırakıverdik.

Annemin kitaplardan arındırılmış eski ofisindeki, üzeri çamaşır yığınlarıyla tepeleme doldurulmuş masanın üzerine koyduk.

Annem oturup bacak bacak üstüne attı, arkası bize dönük bir şekilde kitabı okudu ve güneş doğarken bitirdi.

Ve sonra üzerine bir öpücük kondurdu, her sayfayı tek tek öptü.

Keder'in parmaklarına usulca bir öpücük göndererek teşekkür ettim. Beni durdurmadı.

"Voodoo büyüm işe yarıyor mu" dedim; katilimizin gıcır gıcır bir takım elbise ya da zarif, muntazaman katlanmış bir pantolon paçasının yanından geçerken gülümsediği gibi gülerken.

BULUNDUĞUMUZ yere Pelüş Çöplüğü adını taktık.

Bazen Coltrane. Yahut birbirimize Bay ve Bayan Voorhees* diye hitap ettiğimizde Kanlı Kamp. Veya Büyük Mutluluk dedik.

Bir kürsü, kara tahta ve sandalyeden kurduğumuz sınıfta bana gitar dersleri verdi.

Onun bana ödev olarak verdiği ilk şarkı *Dirty Knife*'tı.

Final sınavım için şarkıyı çok iyi öğrendim ve o da beni hemen ötemizdeki çölde bulunan fiyakalı yere akşam yemeğine götürdü, çikolatalı sufle yiyip burbonlu kokteyller içtik.

---

* *13. Cuma* filmindeki katilin soyadıdır. (ç.n.)

Yeri akrepler kapladığından ayaklarımızı havaya kaldırdık ve kıskaçlarını çatırdatıp siyah dalgalar halinde yerde sürünüşlerini izledik.

"HİKÂYEMİ biliyor musun" diye sordu birlikte yatakta pineklediğimizde.

Ona cevap vermek istemediğimden annem hakkında konuştum.

1988'de egzotik bir dansçı olduğu San Francisco'dan Seattle'a nasıl taşındığını anlattım. O zamanlar uzun dalgalı kızıl saçları, ateş saçan gözleri ve pürüzsüz kumral teniyle çok farklı görünüyormuş.

Genellikle, yazı masasındaki süslü iç çamaşırının altında duran Godiva çikolata kutusunun içine kendinin ya da kendisiyle babamın fotoğraflarını saklardı.

Bir fotoğrafta, babam onu kollarında uyuyan bir çocuk gibi taşıyor. Annem onun yüzünü koparıp yerine siyah ojeyle bir daire çizmiş.

Annem babamla garson olarak çalıştığı sırada tanışmış.

Babam fırça yerine kirpik, palet yerine boya kapağı kullanarak ufak soyut ekspresyonist tablolar yapan amatör bir sanatçı ve yeminli mali müşavirdi.

Benim için yaptığı *Aşk, Ah Pervasız Aşk* tablosu hareli maviler denizi üzerine sıçrattığı kırmızılardan oluşuyor. Resim geri gelmeyeceğini söylediği mektuba yapıştırdığı posta pulunun üzerine boyanmıştı.

PORTLAND'DA bir pansiyona taşınmış ve içki dükkânının dışında durup bozuk para karşılığında karikatürler çizen küfelik bir sarhoş olmuş.

Bu durumu, babamın gece geç saatlerde ağlamaklı bir hâlde evi pek çok kez aradığını tiksintiyle irkilerek ileten annemden öğrendim.

"Ne oldu" diye sordum anneme, o da bana aşkın öldüğünü, olayın bundan ibaret olduğunu söyledi.

Bu, başa geldiğinde telafisi mümkün değildir ve kimsenin de suçu yoktur.

Babam New Jersey'ye taşındı ve bir adamı her ikisinin de âşık olduğu Çilekli Süt lakaplı bir fahişe yüzünden bıçakladığı için Ossining Hapishanesi'ni boyladı.

Hapishane avlusunda, bandana takıp kısa şortlar giyen alelade Latin bir gangster olan ahbabıyla ağırlık kaldırırken öldü. Eşyaları arasında benden gelen bir tomar mektup, annemle fotoğraflarımız, payetlerle süslü kırmızı bir jartiyer ve Bayan Belvedere isimli, kestane renkli bir Exmoor gösteri tayı hakkında buruşturulmuş bir haber vardı.

Her gece yürüyüşe çıkışımızı; karşı madde, karşıt maddeler ve Robert Service şiirleri hakkında konuşmalarımızı anımsayarak, sesli bir şekilde, "Dibi nasıl bu kadar hızlı boyladı" diye düşündüm.

Cenazedeki pembe saçlı hanım, annemin göğsünü iki parmağıyla dürterek, "Onu arasan ne olurdu" dedi.

"Ya da bari çocuğun aramasına izin verseydin?" Kadın kilise zeminine tükürüp yürürken hışırtı çıkaran kırmızı lastik tabanlı ayakkabılarıyla arkasını dönerek çekip gitti.

Topukları yerde kırmızı izler bıraktı. Ben bir vecize söyledim: "Küçük şeylere tüm kalbinizi açın."*

"BABANIN kız arkadaşını sevdim" dedi Keder. "Peki, annen üzüldü mü?"

"Hayır, sadece elleriyle yüzünü kapadı ve herkes onun acısını paylaşmak için pervane oldu."

"Umurunda mıydı ki?"

"Umurundaydı" dedim. Ona annemi, herkesin gitmesinin ardından uzun bir süre sonra babamın mezarının üzerinde yüzüstü yatarken bulduğumdan bahsetmedim.

* Orijinali "Give All Your Heart to Little Things"; Robert W. Service'in "The Joy Of Little Things" şiirinin bir mısrasıdır. (ç.n.)

Onun yeniden toparlanmasına yardımcı olduğumdan...

Bunun yerine, "Seninle tanışmış" dedim. Ve buna değinmediği bir gün bile olmadı.

"Sana müesseseden bir bira ikram etmiş" dedim. "Senin ünlü olacağını düşünmüş."

Ünlü olup olmadığını sormadı.

"Mızıkanla bir şarkı çaldıktan sonra onu anneme hediye etmişsin" dedim.

"Ne çalmışım" dedi uyuşuk bir şekilde.

"Maybellene" dedim. "Babam, annemin günlüğünden senin ne kadar yetenekli olduğunu ve onun seninle yatmak istediğini okudu. Sonra da bir tutam sayfayı koparıp attı."

"Çok fena" dedi.

Oh Maybellene. Why can't you be true?* Şarkı apartman dairelerinden birinde çalmaya başladı ve yer yatağında bir tarafa kıvrılıp yatmış olan babam ayağa kalkıp pencereyi kapattı.

"Dahası var. Senin hakkında asla anlatamayacağı bir sırrı olduğunu da söylüyor" dedim.

"Ne olabilir ki" diye sordu kayıtsızca ve satranç tahtasını kurdu.

*My Little Ponies*** oyuncaklarını at ve Brian May'in iki fotoğrafını da vezir olarak kullandık.

"Her neyse, benim hakkımda çok şey biliyor olamaz. Hiç kimse bilmez" dedi.

Deniz kabuğundan yapılma piyonumu ileri sürdüm ve "Aptallar kulübüne hoş geldin" dedim.

SONUNDA ona, gençken öldüğünü söyledim.

Tüm şarkılarını ve hakkındaki pek çok kişisel şeyi bildiğini de.

---

* Ah Maybellene. Neden sadık kalamıyorsun? (ç.n.)

** Hasbro tarafından üretilen küçük, renkli at biçimindeki oyuncaklara verilen isimdir. (ç.n.)

Benim haddinden fazla şey bildiğimden sefil bir durumda olduğumu gördü ve elini uzattı.

"Bu ikimiz için de iyi bir şey olamaz" dedi.

Birlikte inci kakmalı bir sandalyede oturuyorduk ve aşağıda, daima alüminyum folyoyla kapatılıp yalıtılmış duran bir dizi pencereye bakıyorduk.

"Hayatımda gördüğüm en kederli gözlere sahipsin" dedim.

"Yalaka" dedi.

Suratımı astım ve o da, "Herkesin bana kızgın olduğunu anımsıyorum" dedi. Sonra da başını limon yeşili ojeli tırnaklarımla taramama izin verdi. Göz kapaklarını öpmeme müsaade etti ve o uyuduğunda, kırmızı kepenkler ardındaki gözlerini hayal ettim.

Kör olduğu için feryat figan bir kadına beyaz kadife üzerine yerleştirilmiş devasa iki safirin sunulduğu bir korku filmi tasavvur ettim.

Yataktaki kız dik oturuyordu, sonra düşüverdi.

"Şok geçiriyor" diye bilgi verdi Potemkin isimli hemşire, anneme. Ekrandaki çizgiler, küçük tepecikler ve ara sıra da bir ağaç oluşturacak şekilde akıyordu.

O ŞARKI söylediğinde istifimi bozmamaya çalıştım.

O sesi benim ucuz mini hoparlörlerimden hışırtılı hışırtılı süzülürken ya da ona eşlik eden annemin sesiyle bastırılırken değil de doğrudan duymak sanki hiç de büyütülecek bir olay değilmiş gibi.

Çatlamaları, tizlikleri, net, acele bir öfkesi, tatlı kıvrımları olan ve bastırılmış gözyaşları taşıyan sesi, *Cennetten düşen bir yağmur gibiydi*!

İÇİNDE bölmeleri olan siyah bir çantaya cep şişeleri, laboratuvar bardakları, mikroskoplar ve spektrofotometreler toplamıştı.

"Emekli olduğumuzda, korkunç bir laboratuvar kurma işine tam gaz girişeceğim" dedi.

"Kurnaz, iri yarı bir problem çözücü ordusuyla birlikte!"

Bir bakıma annemin intihar hikâyeleri toplaması gibi, o da yüksek sanat olarak gördüğü korku filmlerine yaraşır suratlı, kafayı sıyırmış yıldızların koleksiyonunu yapardı.

Bana Chet Baker, Syd Barrett ve John Berryman hakkında hikâyeler anlattı. "Ve bu sadece B harfindeki örnekler" dedi.

Eroinin silindir gibi ezip geçtiği Baker'ın, birine bağımlılığı ve yıkılışı hakkında fena bir öykü anlattığını söyledi.

Ve öyküyü dinleyen adam ağlamaya başlamış.

"Üzülme, dostum" demiş Baker. "Bu benim hayatım."

"Taşı gediğine koymuş" dedim ve o iç çekti.

Ben yenik ifadeler biriktirirdim fakat bunun konumuzla bir ilgisi yok.

Sekiz şeklindeki bir delikten "BOM" yazısı fırlatan bir tüfek çekerken bile suratı hâlâ beş karış asıktı.

DURMADAN yazı yazar, çoğunlukla da X ve Y'nin nasıl ZZ'ye ulaşacağına dair şemalar çizerdi.

Onu kendimi bildim bileli sevdiğimi, sadece onunla birlikte olduğumu düşünebilmek uğruna erkenden yatağıma çekilecek kadar yoğun bir aşkla ona tutkun olduğumu bilmiyordu.

Şehvetli fanteziler düşünmezdim: Hayallerimde, onun eski Pacer'ında gezer, harita, cam ilaç şişeleri, düğün elbiseleri, dantel eşarplar, onun sonradan tükenmez kalemle üzerlerine yazı yazacağı çiçek ve tatlı resimleri gibi şeyler alırdık.

Resimlerin tepesine "ÖZEL GÜNLERDE ONA ZEHİRLİ ÇİÇEK ALIN" ya da "BEN NEELY SAHARA!" gibi cümleler karalardı.

Eve gider, yatakta bir şeyler yapar ve yazı yazardık, o şarkı söylerdi: O, bana şarkılar yazardı ve renkli bir ukulele çalardı.

Bu hayallerde sadece el ele tutuşur ya da yüzlerimiz birbirimize değerken uyurduk.

Okulda, büyük ölçüde Patates Çuvalı olarak tanınırdım.

Bayan Killzone'nun beni görmezden geldiği kütüphanede, *Nirvana Unplugged*'da Cobain'in *Where Did You Sleep Last Night** şarkısının sonunda, istisnasız her seferinde etkilenerek gözyaşlarına boğulmama neden olacak şekilde gözlerini kapattığı, duraksadığı ve sonra yeniden açtığı bölümü izlerken yemek yerdim.

"Beni bırakacak mısın" diye sordum; o, Coldplay'in bir resmine kırmızı *D*- iliştirirken.

"Evet. Fakat sonra geri geleceğim" deyip kaşlarını çattı.

"Bazen ben de uçup giderim" dedim.

"Uzay boşluğundan sana bakarım, endişeli görünürsün. Saçlarının ucunu yiyip saate bakarsın."

Gülümsedi.

"Aferin sana" dedi.

"BANA hayatını anlat" dedi, sesi yuvalarında harıl harıl çalışan eşek arılarınınki gibiydi. Yataktaki kız ne zaman ağlasa, kırmızı eldivenli bir el, serumdaki ilacın dozunu artırıyordu ve onunla bir beşlik çakıyorduk.

Hem kendi hem de benim elimi kesti ve ikisini birbirine bastırdı; uzun, vanilya kokulu çimlerden oluşan bir tarlada saatlerce sürüklendik.

"Okul şurada" dedim, sigarayı uyuşuk bir şekilde elden ele geçirirken.

"Bir çocuk vardı" dedim. "Müzik grubundaydı."

* Dün gece nerede uyudun? (ç.n.)

TAŞRADA bir baraka olan Black Snake'de Page'i dinlemeye giderdim.

Kid Blast, dinamik gitar ezgileri ve buğulu klavye soloları olan pek çok şarkı çalardı.

Üzerime kapüşonlu bir svetşört, bol kot pantolon ve sahte Doc'lar geçirip oraya bisikletimle giderdim.

Onlar çaldığında tüm kızlar arkada dikilir, cep şişelerinden içki içer, birbirlerinin üstünü başını düzeltir ve dans ederlerdi.

Ve Page, sahnenin kenarına kaydığında, ona doğru atılıp sonra da müzik coştuğunda zıplarlardı.

Bir gece ben onları izlerken, Page ekipmanını topluyor ve basçısıyla birlikte bir şeye gülüyordu.

Benden sigara istedi, ben de kızarıp kullanmadığımı söyledim. "Fakat başlayacağım" dedim kekeleyerek ve o da tebessüm etti.

"Görüşürüz" dedi asi bir ifadesi olan, parlak gözlerinden saçlarını çekip yanımdan geçerken.

O zamana kadar hiçbir şey kulağımı bu denli okşamamıştı. Aklıma insanların "ölüme yaklaştıklarında" onları çağıran, şaşırtıcı biçimde güzel yeni sesler duyduklarını anlattıkları geldi.

ONUN not defterime bakıp yazdıklarımı değiştirmesine ses etmedim.

Tanımadığım kişileri arayıp onlarla iletişime geçmek için oluşturduğum pratik planlarımın uzun listesinin yanına, "*In her honey dripping beehive*"* ve "*Agonizer times ten*"** yazdı.

---

* The Jesus and Mary Chain'in ilk albümündeki "Just Like Honey" şarkısının bir dizesidir; onun bal damlayan kovanı, anlamına gelir. (ç.n.)

** Melvins'in *Ozma* albümündeki Agonizer şarkısının bir dizesidir, on kat fazla acı veren, anlamına gelir. (ç.n.)

Listenin tepesinde yer alan ve onun üzerini karaladığı "All alone is all we all are"* dizesini işaret eden titrek bir ok çizdi.

"Şarkının sözü böyle değil" dedi.

"Sen bu şekilde söyledin" dedim.

Neredeyse, şarkının sonuna doğru, diyecektim. Ama onun yerine, "Şarkı sözlerini her zaman yanlış anlarım" dedim.

"Asi melek tiftiklenmiş hırkasını ilikliyor" dedi not defterimde göz gezdirirken. "Bu dizeyi nereden buldun?"

"Sanırım Slipknot'un**" diyerek kaçamak bir cevap verdim ve daha büyük harflerle kaleme alınmış olan "ÖRMEYİ ÖĞREN!" tümcesinin yanına "İPLİK" ve "İĞNELER" yazdım.

Elini uzattığın anda yünle ve şimdiye kadar bulmak istediğin her şeyle dolu çekmecelere denk gelebiliyordun.

Binaya her gün daha da çok baktı. Her gün, tek istediğim, onu sıcak ve güvende tutmaktı.

BİR ZAMANLAR Page için de aynı şeyleri hissetmiştim ya da hissettiğimi sanmıştım.

Kid Blast'ı seyrettikten sonra bir gece, eve gelip gerçek aşkıma, başka birisine delicesine tutulduğumu söyledim.

Gerçek aşkımın kederli gözleri yavaşça ileri geri kaydı.

Ertesi gün uyuşuk okul sekreteri, Bayan Bubbles'tan Page'in numarasını aldım ve ona mesaj attım. Ona kasabada çalışan ve "güçlü, derin arzuları" olan bir garson kız olduğumu söyledim.

Dantel sutyen giyip çektiğim ve yirmi çeşit filtreden geçirdiğim bir fotoğrafımı ve cep telefonu numaramı ekleyip mesajı yolladım.

O gece bana mesaj attı: "Seninle görüşmek istiyorum."

Snoqualmie Gölü'ne dökülen nehrin biraz güneyinde, üç karaçamın yakınında buluşmaya karar verdik.

---

* Nirvana'nın "All Apologies" isimli şarkısındaki bir dizedir, olduğumuz tek şey yapayalnızlık, anlamına gelir. (ç.n.)

** Hem bir extreme metal grubunun hem de örgüde bir tür ilmek atma şeklinin adıdır. (ç.n.)

Kendi cin fikirliliğimden öylesine etkilenmiştim ki, onun benden hoşlanıp hoşlanmayacağı konusunda endişelenmeyi unutmuştum.

Aynada aksimi, saçımın omzumu hınzırca aştığını gördüğümde gülümsedim ve karşıdan coşkun bir tebessümün yansıdığını fark ettim.

"Neden süslenip püslendin" diye sordu annem bana. İşten eve gelmiş, alışveriş torbalarını sinirli sinirli boşaltıyordu.

Uzun kolsuz bir Dave Grohl tişörtü, ağaç desenli bir tayt ve kırmızı saç örgüsü desenli bir hırka giymiştim.

"Bir arkadaşla buluşacağım" dedim ona.

İçi rahatlamış gibi göründü.

Hatta gözlerimin kenarına mavi kalemle sürme çekti ve yüzümü pudraladı.

KÜÇÜK bir şişe votka ve Re-In-Carnation vakıf mağazasında bulduğum, çevresi güller ve balistik dikenlerle çevrili bir kurukafa etiketini sırt çantama attım.

Otostop çektim ve hâlâ hastane önlüğü giyen kaçak bir akıl hastası beni arabasına aldı.

"Soğanın aromasına söyle dereotunun tadı neredeyse ona meydan okumak üzere!" dedi ve ben de ona bunu yapacağıma dair söz verdim.

"Kendine iyi bak, tatlı tavşancık" dedi beni bırakırken ve biraz gülümseyerek onun gidişini izledim; kimse bana daha önce böyle hitap etmemişti.

Tolt Nehri'nin ağzına doğru ilerledim. Ufak ağaçlığı geçtikten sonra, eğimli bayırdan aşağı doğru yavaşça yürüdüm.

Kavağın ve yana yatmış üç çam ağacının yanında Page'i gördüm; ayın mavi siyah gökyüzünde kızardığını fark ettim.

Kendime engel olamadım. Koşmaya başladım.

Ben düşüp de çimleri, kır çiçeklerini ve küçük ağaçları kopara kopara bir kolumun üzerinde dönerek ayağa kalkarken, o yukarı baktı.

"Aman" dedi durmam için beni tutarken.

"İYİYİM" dedim canlı bir şekilde, parıldayan gözlerimle yüzünü süzerek.

"Yapma ya" dedi. "Devasa bir domatese benziyorsun."

Aşina olduğum bir bulantı hissine kapıldım.

Ona votkayı uzattım, o omuzlarını silkip kafaya dikti.

"Tüm gösterilerimize gelen hatun sensin" dedi ve uzaklaşmaya yeltendi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, fermuarını açtım ve onunkini ağzıma aldım.

Tuzlu, acı ve köpük köpük menisini ağzıma boşaltana dek saçlarımı bir öne bir arkaya çekti ve "Ah işte böyle, evet" dedi.

"Bana memelerini göster" dedi ve yere uzandı.

BU anım bana kendimi aciz hissettiriyor.

"Her şey işte bu şekilde başladı, yani okulda olanlar" dedim.

Page'in bir çöp torbası ve gitar kutusu alıp Bayan Zarafet'ten ayrıldığını gördüm. Kurukafa etiketi, deri ceketinin koluna iliştirilmişti.

Page'in ellerinin saçımda gezdiği ânı anımsayarak, başparmağını dışarı uzatıp salladığını gördüm.

"Yapma" dedi Keder, başımı penceresinden nehrin akıp geçtiği odadan çevirerek.

"Baksana" dedi.

Nehir rota değiştirmiş, bize doğru akıyordu ve o kalbimi ele geçirip ağzını nabzımın daha kuvvetli attığı köprücük kemiğime dayadığında gümüş solungaçlardan nefes alıp nehrin sedef sularına sürükleniyorduk.

"HİÇ kalbini kıran oldu mu" diye sordum morfin kanımıza karışıp damarlarımızda pompalanırken.

"Elbette" dedi.

"Nasıl olur" diye sordum.

Bana doğru kaydı.

"Bir kez aranmaya başlarsan" dedi, "her zaman daha iyisini bulabilirsin."

RÜYALAR bazen kâbusa dönüşür.

Bluzumu yukarı çekip çıkardığımı ve sutyenimi çözdüğümü gördüm. Sonra Page'in karşısına geçip dans ettim, o da beni yakalayıp başımı yeniden aşağıya çekmeden önce, "Sen gerçekten vahşinin tekisin" dedi.

İŞİ bittikten sonra, "Yaptığın hiç hoş değildi" dedi. "Sophie'yle birlikte olduğumu biliyorsun."

"Lütfen ona söyleme" dedim.

O ayağa kalkıp uzaklaştı, ben ise, "Gel de, seni Allah'ın cezası başka bir ucubeye çatmaktan kurtarayım" diyen yaşlı bir hanımın arabasına binip eve gittim.

İçeri girip üst kata koştum. Yastığımın üzerine basıp başımı Kurt Cobain posterine dayadım ve onun teninin ateşlendiğini, ellerinin gitarı bırakıp merakla usul usul yüzüme doğru kaydığını hissederken iç çektim.

O gece rüyamda onun beni, kayıt yapmak için, Los Angeles'a gitmeye davet ettiğini gördüm. Aslında beni tavlamak istediğini bildiğimden, ona okulumun olduğunu söyledim: Küçük beyaz bir köpeğe dönüşüp bacağıma saldırdı.

"KIZ arkadaşı olduğunu bildiğin hâlde ne diye onun peşinden koştun" dedi Keder.

"Page'in sevdiği kız o ise ne fark eder ki?"

Ağzını önce açıp sonra kapatarak bana merakla baktı.

Elton küçük bir kek yapıyordu: Lavabosunun üzerindeki yumurta sarısı perdenin aralığından onun puantiyeli mutfak önlüğünü görebiliyorduk.

Ağladım: Herkes bana kızgındı.

Gözyaşlarım plastiktendi: Keder onları gözlerimden aldı, sonra da asla içine bakmadığım kilitli bir kutuya koydu.

"Kendini yalnız hissettiğini biliyorum" dedi, yüzümü ellerinin arasına alarak ve ben de onun bana yeniden iyi davranması için onu onayladım.

Yüzümü sıkıca tutuyordu.

"Beni aldatmayacaksın" dedi lanet okurcasına.

Öpüştüğümüzde aklımız arazideki köpekler gibi başımızdan uçup gitti ve sonra da geri geldi.

Birbirlerine neler bulduklarını havlayan, yeniden içeri girmek için uluyan köpekler gibi...

BAŞIMDAN tutam tutam saç koparmama neden olan tatsız olay, okulda pimi çekilmiş bir bombaya dönüştü.

Sophie, Page'in boynunda bir ısırık izi görmüş, Page de kıza, benimle buluştuğu zaman neredeyse ona tecavüz ettiğimi söylemiş. Kız kafayı yemişti.

Sophie ve arkadaşları beni koridorlar boyunca kovalayıp yuhalayarak üzerime taş attılar ve sonunda evime kadar geldiler, penceremin önünde oturup içki içerek bana seslendiler.

Sarhoş annem, "Bunlar arkadaşların mı" dedi.

"Evet" deyip onlara doğru yürüdüm.

Beni boş bir araziye sürüklediler ve göğsüme çakıyla "ŞILLOZ" yazdılar. Kafaları bir milyondu ve en iyi aşağılama terimi üzerine karar veremediler.

Annem beni kanlar içinde, neredeyse bilincimi kaybetmiş hâlde buldu ve sarhoş sarhoş, arabayla eski çocuk doktorumun yolunu tuttuk, ta ki o kendi kafasına vurup, "Bekle, sanırım doktor *ölmüştü*" diyene kadar.

"Beni acile götür" demeyi başardım ve o da arabayı Ethan Wade üzerindeki Snoqualmie Valley Hastanesi'ne doğru sürdü.

"Bu senin suçun olmalı, en azından sende de biraz suç olmalı" dedi sigarasını sinirli bir şekilde yakarken.

Beni hemen hastaneye yatırdılar: Üç hemşire beni sedyeyle arka kapıdan içeri aldı ve anneme yaşım, kan grubum, en son ne zaman yemek yediğimle ilgili sorular yağdırmaya başladılar.

Annem pek bir şey hatırlayamadı.

Göz kamaştırıcı gümüş saçlara sahip olan etkileyici doktor ortaya çıkınca, annem adamın koluna girdi ve "Anlayamıyorum. Lisede herkes beni severdi" dedi.

Sonra ceketimden haplar döküldü ve bir defasında gördüğüm, tek bir beyaz kamelya keşfeden tatarcık sürüleri gibi herkes üzerime üşüştü.

"Midesini yıkayın" diye bağırdı doktor.

Ve anneme, "Burayı terk edin yoksa sizi sırf keyif için tutuklatacağım" dedi.

"DOZ AŞIMI" dedi Keder "Tiny Pyramids"i mırıldanırken.

"*Sence* –"

"Sakın ha" dedi ağzımı kapatarak.

İkimiz aynı anda, "Benden bu kadar" dedik ve annem bana çiçek getirip pencereden dışarıya bakana kadar ağızlarımız kilitlendi.*

"Evelyn, seni özledim" dedi annem sonunda.

ZAMANIMIZIN çoğunu Bayan Zarafet'in pencerelerinden içeriye bakarak geçirdik.

Çocukların çiş ve kaka içinde saatlerce ağlamaya bırakıldıklarını, hayvanların korkudan sindiklerini, kadınların yumruklarla dümdüz edildiğini, zırıl zırıl ağlayıncaya değin adamlara bağırıldığını gördük.

Daireleri boyunca muazzam uzunlukta sıçramalar yapan ve berbat bir şekilde dans eden yalnız insanlar, pelüş min-

* İki kişinin aynı anda aynı cümleyi söylediğinde, başka biri onların adını söyleyene kadar ağızlarına kilit vurdukları bir tür oyun. (ç.n.)

derler üzerinde şımartılmış kaplumbağalar, birbirlerini, tüm gün sadece utana sıkıla el ele tutuşacak kadar çok seven iki adam vardı.

Bir gün, çatı katındaki pencerelerden birine baktık ve bir müzik grubunun prova yaptığını gördük. Grubun adı HECATY kelimesi, bateri setinin üzerine örümcek ağına benzer çizgilerle nakşedilmişti.

"Sanırım 'e' ile Hecate demek istediler" dedim. Solistleri yoktu ve şarkı söylerken "Cadılar, cadılar, ağaçta yaşayan cadılar, korkuturlar kuşları ve korkuturlar arıları" gibi sözler uyduruyorlardı.

Pat, küt. Bir şeyleri evirip çevirirlerdi.

"Hecaty ne zaman bir varlık gösterecek" dedi Urkel tişörtlü cılız gitarist.

Baterist, "Neden gösteremesin ki" dedi ve yerdeki davula vurdu.

"Sağlam bir gitariste ve söz yazarına ihtiyacımız" var dedi Urkel tişörtlü çocuk ve sonra da pencereden direkt bize baktı.

Yere çömeldik. Keder güldü, bir parça kâğıda bir şarkı sözüyle nota yazıp ondan uçak yaptı ve uçağı gruba fırlattı.

Uçağın zorlu yolculuğunu, sonra da uçağı yakalayıp açan oğlanı ve onun bir karış açık ağzını seyrettim.

CILIZ çocuğun, "Harika! Benim yerime Kurt Cobain 2.0'ı koyun!" diye bağırarak gelecekteki bir noktaya fırtına gibi koştuğunu görebiliyordum.

Gözleri yaşlıydı.

Çocuğun adını o anda değiştirdim.

Ona Celine Black adını koydum: Ben odada yoksam ve kafam güzel değilse, muhabirlere ona Fransız bir yazarın adının verildiği söyleyecek.

Diğer zamanlarda, "Güzide entelektüel Celine Dion'un adı verildi" deyip güleceğim.

Celine Dion'u gizliden gizliye severim.
À votre belle âme, chérie.

ÇOCUĞUN yeteneğini kıskanıyordum.

Fakat kendime ait başarılar elde etmeye de başlamıştım.

Ona çocukken yazdığım *Ahmaklar Kralı* isimli şarkıdan bahsettim.

Ben aptal sözleri ezberden okurken, o şarkımın kulağa muhteşem gelmesini sağlayan bir ezgi tutturdu ve bu beni mütevazılaştırdı.

Ona tüm gün Ahmaklar Kralı dedim.

Geceleri buna devam edemedim zira altın renkli teni öylesine baştan çıkarıcıydı ki mastürbasyon yapmadan duramıyordum.

SADECE öpüştük. O bu konuda çok katıydı.

Geri dönmemin temel nedeni buydu: Büyümek istiyordum.

Bir gece, uçsuz bucaksız papatyaların olduğu patikada yanmış Volvo'nun arka koltuğunda, ağzını derime kazınmış kelimeye dayadı ve ardında şeker izleri bıraktı.

Yara izi solarak hafifçe parıldayan bir açıklamaya dönüşmüştü: *Biz buradayız.*

O önce inat etti, sonra inleyip beni itti.

"Hadi yapalım" dedi beni sert bir şekilde yere çekerek.

UYUŞTURUCU CENNETİNİ neden terk ettiğimizi asla sorgulamadık.

Muhtemelen orada ilerlerken, durmadan onun yeni versiyonlarını ürettiğimizdendir.

Ve kaderin, elinde kırbaçla bizi ileriye taşıdığını, bir şekilde bildiğimizdendir.

Bu onun öleceği, benimse ölmeyeceğim anlamına geliyor: Hikâye gün gibi ortada.

VE BİRLİKTE geçirdiğimiz zamanın herhangi bir diliminin gerçek mi olduğunu yoksa ilaçların bize sunduğu ortak bir hayali mi gördüğümüzü asla irdelemedik.

Ben irdelemedim zira gerçek olduğunu biliyordum.

Bir gece, Potemkin gözlerimizi silip merhemle temizlerken, onunla çikolata ve sigara almak üzere Chevron istasyonunun yakınındaki bir elma bahçesinden geçerken üzerimize kelebekler akın etti.

Gökyüzünü *Ölümüm Ben, Dünyaların Yok Edicisi** nidasıyla donattılar fakat daha parlak turuncu ve daha büyüktüler. Ve gözlerimizin çevresine dadandılar.

"Ağlama" dedi ve parlak tufan parça parça yatışana ve kelebeklerin hepsi uzaklara kanat çırpıncaya dek gözlerini sımsıkı kapatıp beni kendi bedenine sardı.

"Bir yerde bununla ilgili bir şeyler okumuştum" dedi. "Onlar için gözyaşı kaliteli bir viski gibidir."

Sık sık, görkemli canavarların gözyaşlarımla kendilerine ziyafet çektiğini düşünürdüm.

Ağlıyordum. Çiçek açan ağaçların altından yürüdüğümüzde, bana beni sevdiğini söyledi.

Her şey net ve doğru geldi: Nerede olduğumuz, ne olacağımız.

Las Vegas'ta Zizzy'deki karaoke gecesinde bana *Butterflies in her eyes and looks to kill*'i** söylerdi.

Herkesi ayağa kaldırdı ve ben de aralarında dans ettim, turuncu bir eşarp sallayıp dev gibi bir kızı dans pistinin çevresinde usulca döndüren yaşlı bir maden arayıcısının etrafında dolandım.

---

* İlk atom bombasının öncüsü ve Manhattan Projesi'nin mimarı ünlü fizikçi J. Robert Oppenheimer, anılarında atom bombası denemeleri sırasında Bhagavad Gita'nın bu sözü tekrarladığını söyler. (ç.n.)

** Crazy Town grubunun "Butterfly" şarkısından bir dize: "Gözlerinde kelebekler uçuşurdu ve muhteşem görünürdü" anlamına gelir. (ç.n.)

ORADAN ayrıldığımız için çok üzgündük.

Asla bir tartışma yaşamadık ya da birbirimizi başka biriyle paylaşmak zorunda kalmadık. Sadece birbirimizi istedik.

Başka insanların yanında olmasının tek sebebinin benimle hava atmak istemesi olduğunu söyledi.

Ve ben de güçlü olmak istedim: İyi bir izlenim bırakmak.

Yine de, o günler ve geceler, ay ışığı ve yıldız meyvesi sunarak geçmişti.

Güzel olmak, yükselip parlamak arzusuyla kıvranıyordum.

Ben bir yılan gibi kıvranırken onun içime geldiğini hissetmeye can atıyordum fakat o zamanlar bu şekilde konuşamayacak kadar utangaçtım.

Onun da beni istediğini hissettim: "Öncekiyle aynı fakat daha iyi olacak" dedim ona, biraz yalan söyledim zira o noktada artık içim kımıl kımıl olmuştu: İçimin titreyip tüm gün kafam güzel gezmem için onun yanımdan şöyle bir geçmesi yeterdi.

UÇURUMUN kenarında ele ele tutuşup oturduk ve atladık.

Kafamız, hâlâ okyanusa düştüğümüzü düşünebileceğimiz kadar dumanlıydı; köpüklü dalgaların kıyıyı büyük gri bir kedi gibi yaladığı Kaliforniya'daki Venice Kumsalı'nın kenarını gördük.

Yaşlı adamlar tersanede sıraya girmiş duruyorlardı, çamurlu suya balık ağları indirirken içlerinden biri, "Durup dururken atlayıverdiler" dedi.

FAKAT okyanus yerine, gözleri yaşlı, kelepçeler içindeki Hemşire Mansfield'in İncil'ini göğsüne bastırarak, "Bayağı insanlar için koyulan rezil kurallara uygun yaşamak zorunda değilim!" dediğini duymak için tam zamanında bedenlerimize geri dönmüştük.

Seattle'a varana kadar pek çok yerde, bizim bitkisel hayattan yaşama dönüş haberimiz yalan yanlış aktarıldı.

Haber spikeri Dan Lewis bildirdi: "Buğday Perhizi Çılgınlığı' yüzünden birkaç haftadır bitkisel hayatta olan yaşlı bir adam ve onun üvey kızı hayattalar ve durumları iyiye gidiyor."

"Aman Tanrım" dedim duvara monte edilmiş televizyonu yerinden sökerken.

"Başardık kedicik" dedi Keder, titrek yaşlı adam sesiyle.

İnsanların geldiğini duyduk: Arkasında iki kalp şekilli balon uçuşan annem kapıdan odaya daldığında, dudaklarıma ufak bir rahatlama tebessümü iliştirerek, "Buradan gidiyoruz" dedim.

ASİSTAN psikiyatrist Doktor King'i görmeye mecbur bırakıldık.

"İntihar düşüncemin" hâlâ hâkim olup olmadığını sordu.

Uzunca saçları, parmaklarında dizi dizi gümüş yüzükleri ve bir kulağında çentik olan havalı bir tipti.

Ona artık mutlu olduğumu söyledim, yüzüm kızarmış olmalı, zira, "Odandaki hastaya âşık mı oldun? Tıpkı Kurt Cobain gibi göründüğünü düşündüğün kişiye" dedi.

"Sayılır" dedim planlarımızı altüst etmemeye gayret ederek.

Doktor ısrar etti. "Sebep benzerlik mi?"

Kucağımda, kılıf içinde duran postere baktı.

"Hayır. O onun *ta kendisi*" deyip elimle ağzımı kapadım.

"Pekâlâ" dedi. "Diyelim ki, imkânsız olan oldu ve o Kurt Cobain'in ta kendisi."

"Lütfen!" dedim. Çünkü o, oydu. Nokta.

KEDER, King'i gördüğünde kıyaslamalara alaycı yaklaşmıştı.

"Kahrolası bir zombi değilim ben" dedi. "Ve öyle olsaydım bile bir kız olurdum."

"Ya da Creed grubundan bir eleman" dedi ve güldü.

Doktor not defterine "kız" ve "Creed" yazıp endişeli bir şekilde tebessüm etti.

Olağanüstü bir benzerlik vardı ve bir sonraki buluşmamızda King bana bunu itiraf etti.

PSİKİYATRİSTİMİZİ görmeye devam ettik.

Ben "hezeyanlı düşüncelerimi" oldukları şekilde kabul ediyormuşum gibi yaptım ve o da kendini kesmeye bir son verip perakende sektöründe işe girdi.

Doktor çok da fena bir tip değildi.

Onu son kez gördüğümde, gergin bir şekilde *From the Muddy Banks of the Wishkah*'ın* yıpranmış bir kopyasını uzattı ve kekelemeye başladı, "Olur da o –"

Keder, albüme ikimizin papatyalar tuttuğu bir resim çizdi ve *tatlı rüyaların kabahati* yazıp albümü imzaladı ve ben, birlikte oradan ayrılmadan önce onu doktorun kapısının altından bıraktım.

MORFİNİ gitgide azaltıp sonunda tamamen keserek uyguladıkları arınma tedavimiz ikinci haftasında bizi fena çarptı.

Uyuyup uyandık, sonra bir ateş bastı bir donduk; kustuk, esnedik, ardından parçalanmış sopa hissi veren bacaklarımızı büktük.

Berbat durumdaydık fakat sırt sırta verip yüzümüzü kendi duvarımıza döndük ve dişimizi sıktık.

Nadiren konuştuk.

"Üzerine bıçak saplanan bir buz kalıbı gibi hissediyorum" dedim.

O ise, "Bana da şeytanın jakuzisinde ateş içiyormuşum gibi geliyor" dedi.

---

* Nirvana'nın bir albümünün adıdır. (ç.n.)

Geceleri yataklarımızı yan yana çekmeyi başarırdık, sabah olunca Milk gelip onları yerine koyardı.

Söz dinlemeyen ellerimiz birer örümcek gibi birbirlerine sokulur ve biz gelişigüzel bağrışmaya devam ederken kenetlenirlerdi.

Hemşire televizyonu açık bıraktı ve elimizde olmadan *Trog* adlı eski filme takılıp kaldık.

"Bana bebeği ver, Trog" dedi yaşlı, aşırı makyajlı Joan Crawford başını iki yana sallayan maymun adama.

"*Bebeği bana ver*!"

BİR GÜN Potemkin içeri körpe dalında yeşil yaprak olan bir portakal getirdi.

"Doğrudan Florida'dan geldi" dedi kadın, halinden memnun bir şekilde. Meyvenin kabuğunu tek parça halinde soyduk ve dilimleri paylaştık.

Sadece, "Nefis" diyebildik.

"EN BETERİ netlik" dedi Keder.

Ben başka şekilde düşünüyordum. Bizi inceledikten sonra hızla uzağa gidebileceğimizi biliyordum.

"Sadece kumsala odaklan" dedim ona.

Pek oralı olmadı.

"Peki, öyleyse yavru köpeğimizi düşün. Speck'i."

"Neye benziyor" dedi nihayet ve ben anneme bir not yazmaya başladım.

Notta "Elveda" yazıyordu.

6
Güneşin Çocukları*

Kırmızı güneş gözlükleri, beyaz tişörtü, yırtık kotu ve siyah Converse koşu ayakkabıları olan sarışın adam uzun siyah saçlı, uzun bacaklı, yüzü kalp şeklinde olan ve tıpatıp onun gibi giyinmiş bir kıza ellerini uzatıyor.

Santa Monica İskelesi'ne doğru yürüyorlar.

Arkalarından koşuşturan siyah beyaz tüylü köpek yavrusu adamın, "Başardık" dediğine kulak misafiri oluyor.

Kız gizemli bir şekilde gülümsüyor: Saçındaki yiv yeri bir çatal yahut yara gibi sona eriyor.

"İlk olarak ne yapmak istersin" diye soruyor adam ve köpek bunu, "Topu getir!" diye algılıyor.

* Orijinal adı *Children of the Sun* bir Tinie Tempah'ın şarkısıdır. (ç.n.)

"Dönme dolaba binmek" diyor kız.

"Bir silah bulmak."

"Ünlü olup ardından emekliye ayrılmak ve tüm gün yatakta kalmak. Üniformalı bir kâhya tutmak."

"Sana bir zil alırım" diyor adam, pasaja doğru salyalı bir top fırlatarak.

İŞTE bu şekilde hastaneden çıktık.

Sırtımızı dayayıp oturur, değerli zamanımızı âşık olarak boşa harcarken, onlar bizi ayırdılar.

Hiçbir planımız yoktu: Keder, onu alıp sürükleyerek uzaklaştırırlarken, "Sıçtık" demişti.

Bizi akıl hastanesinin ayrı koğuşlarına kilitlediler.

At suratlı Asistan Doktor Orne, annem bir kutu kıyafet ve mercimekli ekmekle beni görmeye geldiğinde, uzun bir süre hastanede kalmam için onu belgeleri imzalamaya ikna etti. Keder'le ben haftalarca kaçak uçurtmalar aracılığıyla iletişim kurduk ve bulabildiğimiz en deli insanlarla arkadaş olup onlardan yardım almaya karar verdik.

Benimki Teenie'ydi, dişlerini kerpeten kullanarak kendi elleriyle söken ve onları deri bir kordona bağlayıp cılız boynuna takan, amfetamin-müptelası bir katil.

"Bu, sakso çekmeyi epey kolaylaştırıyor" demişti birlikte iskambil oynarken.

Dört ve yedi yaşlarındaki çocuklarının iskambil hilelerinde usta olduğunu, büyük olanın muhtemelen bir gün kumarhanede çalışabileceğini söyledi.

"Onları özlüyor musun" diye sordum.

"Hem evet hem hayır"dedi. "Gittiklerinde, iki gün öyle katıksız bir sessizlik çöktü ki o sükûneti sigara gibi içebilmeyi arzuladım" dedi ölen çocuklarının ardından.

Gülümsediğinde, diş etlerini cam eşyaların kenarını temizler gibi sapkın bir şekilde zımparalamak ve onun beni

nasıl korkuttuğu, ne kadar perişan olduğu hakkında tüyler ürpertici bir şarkı yazmak istiyordum.

ORTAK ALANDA, kalın bantla yapıştırılmış iki kişilik koltuğa oturup *Yalan Rüzgârı*'nı izlerken, Teenie'ye bir gün bize yardım edip edemeyeceğini sordum.

"Zengin olacağız" dedim.

Kız dikilip bakışlarını Victor'dan alarak bana yöneltti.

Victor, "Dinlesen iyi edersin, Nikki. Bu evlilik saçmalığı gerçekleşmeyecek, anladın mı" diyordu.

Victor'un sözleri onun keyfini yerine getirdi: "Adam onunla tanıştığında kız ortalık malıydı" dedi.

"Yardım ederim" dedi.

"Fakat ikiniz para bulsanız iyi olur, hem de bir an önce. Sen sahip olduğum tek arkadaşsın kızım, sana kızmayı hiç istemem."

Sahiden de sahip olduğu tek arkadaştım.

Şayet biri benimle konuşmaya kalksa, çömelir, başını aşağı indirir ve saldırıya geçerdi.

Işıklar söndükten ve Teenie benimle yatağa sokulduktan sonra, Keder'in ne durumda olduğunu merak ederdim.

Gece, Teenie çocuklarının isimlerini sayıklardı. "Saklanmayı bırakın" derdi. "Artık size kızgın değilim."

"Ooof, neredesiniz" diye ağlar ve kopmuş her bir dişinin kovuğundan Kutsal Meryem yardım et diye fısıldardı.

SONUNDA, Keder'in gayet iyi durumda olduğu ortaya çıktı.

Oda arkadaşı Morgan isimli, zayıf, saçları dökülen, Jon Benet Ramsey dövmeli, büyük bir Nirvana hayranı olduğundan Keder'in huzurunda kekeleyerek konuşan bir sübyancıymış; ona Kurt diye hitap eder ve Keder'in abartılı göz kırpışları ve bilmiş kafa sallamalarıyla buna karşı çıkmasına aldırış etmezmiş.

Morgan beni bulmayı hemen kabul etmiş ve atölye dersinde nihale yaptığımızı gördüğünde Teenie'yi bir kenara çekmiş.

İkisi bir kaçış planı hazırladılar ve kaotik bir ziyaret gününde, onların bize bıraktığı ve saçma bir şekilde üzerinde ŞARBON GAZI etiketi bulunan çantaları ele geçirebilmemiz için nöbet geçiriyormuş gibi yaptılar.

Bir günden kısa bir sürede, Keder'le ben, seks oyuncakları satan bir dükkânda çalışan ve ikinci bekçiyi zapt etmek için kullandığımız kürklü kelepçeyi bize veren Morgan'ın kuzeni sayesinde seksi hemşire kılığında, yanımızda nakit ve ilaçlarla hastaneyi terk ettik.

Birinci bekçi bize sadece el sallayıp dudaklarını emdi. "Dışarı mı çıkıyorsunuz" dedi.

"Yakında" dedi Keder ve Teenie'nin kocasının bize bıraktığı rölantideki Crown Victoria'ya hızlı adımlarla yürüyüp gazı kökledi.

Arabanın altından içeri soğuk hava sızarken ve biz dikiz aynasında asılı duran tüylü zar gibi yerimizde sıçrarken, radyodan büyülü bir yol tarifi verirmişçesine "Beni uçur" diyen eski bir şarkı süzüldü.

Stop and Shop mağazasından aldığım kibrit kutusunda "Hayat birkaç günden ibarettir" yazıyordu.

Bu, o günlerden biriydi.

7
Evelyn Gray ve Celine Black
TL4E*

Los Angeles'a geldiğimizde, Keder'le ben iskeledeki hediyelik eşya dükkânında çalıştık ve birkaç sokak ötede, mercan pembesi bir motel olan Surf n Crash'te bir oda tuttuk.

Bantlanmış gözlükleri olan çirkin bir çocuk, üzerine YAVRU KÖPEKLER etiketi yapıştırdığı bir kutuyla birlikte resepsiyonda oturuyordu.

Keder'le ben aynı anda kıpırdanan siyah beyaz yün yumağına uzandık ve çocuğa beş dolar verdik.

* True love forever; yani sonsuza kadar gerçek aşk anlamına gelir. (ç.n.)

Keder, oğlana, "Köpeğini kısırlaştır" deyip sert bir tokat patlattı.

Speck hastaydı: Onu parazitlerinden arındırdık, temizledik ve birkaç hafta sonra durmadan ağlamayı bıraktı.

Tüyleri siyah beyazdı ve burnunun üzerinde, ona güzellik katan kalp şekilli bir iz vardı. Onu işe götürürdük; yanımızda bir çamaşır sepetinin içinde uyur, yerde koşuşturur ve oyuncağını kemirirdi.

Plastik HOLLYWOOD işaretleri, McDonald's oyuncakları ve kar küreleri toplardık, Keder de bunların üzerinde boya ve macun ile değişiklik yapardı. Ben şapka, gömlek ve kupa çalardım; bir defasında ona kumsalda bulduğum kırık bir denizyıldızını vermiştim ve o da ona Carole-Ann adını taktı.

Gitar çalıp bana ders vermeye devam etti. Şarkılar yazardık ve ben Carnation sitesindeki tariflere bakarak yemek yapardım: Biraz ev hasreti çekiyordum.

Bir akşam dükkândan birkaç arkadaş, torbacımızla sevgilisi, Mary ve tek bir mükemmel memeye sahip olan ve diğerini yaptırmak için para biriktiren trans bir kızla birlikte *Liz & Dick*'i* izledik.

Filme bayıldık ve oradaki aşk gibi, onun deyişiyle, "bulaşıcı bir hastalığa" yakalanma fikrine güldük.

"Bir uçak gibi" dedim. "Yere iniyor, havalanıyor, sık sık da türbülansa giriyor. Ne gerek var?"

Daha sonra taklit etmek üzere Taylor'ın kıyafetlerini çizdim ve Mary saçlarımı kadının Burton'la evlenirken yaptırdığı gibi, çiçeklerle bezenmiş, uzun, kalın bir örgü haline getirdi.

Carnation sitesinden aldığım tariflerle daha çok aperatif hazırladım: Ekmekle servis edilen bir peynir sosu ve lezzet vermesi için çubuk şekerlemeler kullanılan kayısılı bir muhallebi yaptım.

* Elizabeth Taylor ve Richard Burton'ın yer aldığı bir aşk filmi. (ç.n.)

Keder, sosa kraker bandırıp bir ısırık aldı.

"Ne cıvık bir peynir sosu" dedi tarife göz atarak.

Iyh. Tadı peynir dışkısına benziyordu.

Herkes sosun tadına baktı ve midesini bozdu fakat o hepsini yedi. Onun beni sevdiğine adım gibi emindim. Gerçi geceleri mesafesini koruyordu.

"Sen küçük bir çocuksun" derdi.

Bunu, ben on altıma basana dek günleri saya saya ağzıma, boynuma, omuzlarıma ve heyecandan titreyen tenimin her bir santimetresine tekrar tekrar söyledi.

HER SABAH bir sigara yakar ve ona uzatırdım, sonra tekrar kendi tarafıma kıvrılırdım.

Odamız epey tiksindiriciydi: O pasaklının tekiydi ve benim de ondan altta kalır bir yanım yoktu. Yine de, iyi günümdeysem, çöpü yerde yığınlar halinde düzenlerdim.

Bana karışık bir kaset hazırlayabilecek hale gelene kadar ikinci el mağazaları didik didik aramış.

Onun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Fakat içinde Marvin Gaye'den tutun da Scott Walker'a kadar pek çok sanatçının bulunduğu kasetin tümü aşk şarkılarından oluşuyordu ve her sabah işe gitmeden evvel, o üzerine uzun bir palto geçirip sokağın aşağısındaki kiliseye giderek oradan bize bedava şekerli kahve getirmeden önce o kaseti dinlerdik.

Keder, arada sırada kurabiyeler ya da çörekler getirirdi, biz de onları yanda oturan ve sessiz olmamız için devamlı duvara vuran elemanı uyandırmadan önce yahut uyandırdıktan sonra, bitmez tükenmez bir tutkuyla birbirimize yedirirdik.

Çok fakir ve çok mutluyduk.

Çok geçmeden, burayı asla terk etmemiş olmayı arzu edecektim.

KEDER benimle zar zor konuşabilen Misty adlı bir sokak çocuğuyla arkadaş oldu.

İkisi Griffith Gözlemevi'ni ziyaret ederek ya da sinemalara sızıp onlar için hazırladığım büyük paketlerden öğle yemeği yiyerek birlikte zaman geçirirlerdi.

Misty uzun ve zayıftı. Cajun aksanıyla konuşuyordu ve dişlerinin arasında büyük bir boşluk vardı; saçları kısa ve katlıydı, beli lastikli deri ceketle yüksek belli anne kotu giyerdi: Elindeki ve boynundaki ucuz dövmelerde haç, şeytan ve göğüsler fora sembolleri vardı.

Bana dik dik baktığını yakalar ve sadece yüzünün aldığı rengi görmek için aniden ona dönerdim.

Bana bir tek, "Gerçekten çok güzel bir sandviçti" derdi.

Keder, Misty'le, adam Hollywood and Vine'da saçlarına briyantin sürüp bej kumaş pantolon ve kırmızı ceketle Steve Lawrence gibi giyinip dilenirken tanışmış.

Misty eski bir CD çalardaki kaydın üzerine *The Banana Boat Song*'u söyler ve Eydie'nin şüpheci davrandığı konusunda, Keder'in deyimiyle, "atıp tutar"mış.

Günde zar zor beş dolar kazanıyormuş, bu yüzden, onun lafına bakılırsa, müziğinin daha iyi karşılandığı New York'a geri dönmesi için ona yeterince borç verdik.

Onu otobüs istasyonunda yolcu ettik, ben yanağına bir öpücük kondurduğumda o, yüzüne temkinlice dokundu.

Oraya ulaştığında Y'de kaldığını, yeni bir gösteri üzerinde çalıştığını ve Gray's Papaya'da* çalıştığını söyleyen bir e-posta gönderdi.

"Arayı açmayalım" yazmıştı ve "İkinize de teşekkürler, sevgiyle."

Parantez içine *o* koyarak bir sosisli sandviç çizmişti: [o].

"Onu biraz özlüyorum" dedi Keder. Ben özlemiyordum: Hep ayakaltındaydı.

---

* 7/24 açık olan ve sosisli satan bir zincir mağazanın adıdır. (ç.n.)

"Ama seni bu kadar çok sevme hakkı sadece bana ait" dedim.

"*İkimize* birden teşekkür etti" dedi ve gülerek, "kız arkadaşım, Othello DeMilo'ya diye ekledi.

O GÜLDÜĞÜNDE güneşin kramponlarını bağlayıp bulutların kıçına tekmeyi bastığını hissedebiliyordum.

Çoğu gün mutsuzdu.

Bu konuda konuşmayı sevmezdi.

"Kelimeler yalnızlıktır" derdi. Henry Miller okuyordu.

Bir süredir güreş izliyordum ve kolunu arkaya büküp onu bir güzel hareketsiz bıraktım.

"Merhamet et" dedi ve ben de "Ne yapayım" diye karşılık verdim.

İZİN GÜNÜMÜZDE yatakta uzanırken, Keder, Mars Volta dinleyip şarkı sözü yazıyor ve bana uzatıyordu.

Sözleri değiştirebilir ya da içine yeni kelimeler, dörtlükler ekleyebilirdim.

Not defterlerini dikerek birleştirir ve kâğıtları buruşturup top haline getirerek yavru köpekçiğe atardım.

İyi, ufak bir hap zulamız vardı ve mutlulukla mırıldanırdık.

"Ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedim ve tanıdığım herkesin, sanki Sam Peckinpah hayatlarını yönetmişçesine bir anne babası olduğunu fark ettim.

"Ha, onlar iyi insanlardır" dedi. "Fakat bu konuda konuşmak güç–"

"Neden?"

La Brea Katran Çukurları'nın yanında durup yavrusu babasının yanında sessizce inleyen, anne mamutun bataklığa saplanışı izledik. Gözlerimi kapatıp Keder'in ellerini tuttum.

O beni hafifçe dürttü.

Sesini içimi aydınlatmaya, karanlık ve bilinmez her şeyin üzerine berrak, beyaz bir ışık saçmaya yetecek kadar Elvis'e benzeterek, "Because, well well, just because"* diye mırıldandı.

ARTIK boktan işlerde çalışmak istemediğimize gayet seri bir şekilde karar verdik.

Hediyelik eşya dükkânından sonra, kent merkezinde bulunan ve Keder'in nefret ettiği Super Sex'te striptiz yapmaya başladım.

Benim o mekândan ondan daha fazla nefret ettiğimi bilmiyordu. Kucak dansı yapmaktan ve erkeklerin, pantolonlarında ıslak lekeler peydah olurken soğukkanlılıklarını korumaya çalışmalarını izlemekten, ayak bileklerimden tutup onlara göz ucuyla bakarken bacak aramdan gördüğüm tatsız arzu dolu bakışlardan, beni başlarından savuştururcasına para atışlarından tiksiniyordum.

Morgan ve Teenie'ye borçlandığımız parayı astronomik bir faizle birlikte fazlasıyla ödeyebilecek kadar kazandıktan sonra da dans etmeyi sürdürdüm.

Bir gece Keder'in sabrı taştı. Ben *Pour It Up* şarkısında çalkalarken kulübe geldi ve beni sahneden indirdi.

Herkes bağırmaya başladı ve iki fedai onun üzerine yürüdü. "On altı yaşındayım!" dedim, onlar da ellerini havaya kaldırıp geçmemize izin verdiler.

Üzerimdeki simleri yıkamamı söyledi, sonra da benimle birlikte duşa girip yardımcı oldu.

Küvet, ışıltılı soğuk su ve pembe payetlerle doluncaya dek banyoda kaldık.

Ertesi gün bir kumsal partisinde, siyahlar içinde kumdan kale yapan tüm o sarhoş çocukları bulduktan sonra, onun bütün sanat eserlerini sattık.

* Elvis Presley'nin "Just Because" şarkısında yer alan bir dizedir, çünkü, yani, öyle de ondan, anlamına gelir. (ç.n.)

Onun benim için yaptığı, Meryem'in İsa'yı iştahla *dürüm gibi* yediği kar küresi hariç her şeyi aldılar.

"Siz kimsiniz millet" diye sordular.

Onun saçları bembeyazdı ve omuzlarına düşüyordu; gözlerini kırmızı güneş gözlüklerinin ardına gizlemişti. Bense bazı günler Bettie Page ya da Aaliyah gibi giyiniyordum.

Kalabalığın içine uzun saten eldivenler fırlatıyordum ve ne kadar kazandığımızı sayıyorduk; *işte bu şekilde parayı kırıyorduk.*

BAŞLANGIÇTA, Los Angeles'tan hemen sonra, her şey güzeldi.

Hafif bronzlaşmıştık ve beyinlerimiz seksten yanmıştı.

Bana şarkı söylerdi ve ben de karşıdan karşıya geçen bir sincap gibi donakalırdım.

Arabayı ben sürdüğümde, şöyle bir bakar ve onun gitar çaldığını ya da kaşlarını çattığını görürdüm ve gök gürültüsünün bir rock yıldızı gibi haykırışını, yağmurun pencereleri bulandırışını, sonra da aniden bastırışını dinleyerek geçirdiğimiz çok sayıda yağmurlu gece, takiyonlar* üzerinde seyahat ederdik.

Ve kıvrılıp uyuduğumuz geceler, benim ağzım kuyruklu yıldız şekilli havai fişeklerle; onunkisi ise, dediğine göre yara, pembemsi kamelyalarla dolarmış.

Patinaj çeken araba tekerleri ve yaklaşmakta olan sürücülerin korku dolu feryatları beni bu trans halinden her zaman çıkarırdı.

Kenara çeker ve "Seni seviyorum" derdim.

O ise, "İyi, peki. Ben de" derdi parmaklarını içime daldırmak ya da popomu sıkmak için yana kayarak.

"Bu durumu çözmeliyiz" dedim bir gün.

Kabul etti ve derin bir nefes aldı.

"Haydi, yapalım" dedi idam mangasıyla yüzleşir gibi.

* Işık hızından daha büyük hızlarla hareket eden teorik bir tanecik. (ç.n.)

SİLAHA, eski 44'lük bir tabancaya yetecek kadar paramız vardı.

Yan dairede oturan ve bazen bizim için Speck'e bakan Mike denen elemanla, biz yerleşene kadar köpeğe göz kulak olması için anlaştık.

Çalıntı Crown Victoria'nın yerine kullanmamız için bize bir araba ödünç verdi, beyaz 67 model bir Ford Falcon. Araba hırıldayarak çalıştığında, Speck'in Mike'ın kollarında çırpınmasını izledim ve bir hata mı yapıyoruz diye endişelenmeye başladım.

"Elbette hata yapıyoruz" dedi Keder ve ön koltukta yana kayarak birbirimize yaklaşıp Duke Ellington'ın *The Kissing Bug*'ını çalıp duran radyo istasyonunu açtık.

Onun için açtığım Gmail adresini bir kâğıda yazdım ve o da ankesörlü telefonla, kilitli dolaptan aldığı Hecaty grubundaki çocukların numaralarını çevirdi. Grup günlerce Bayan Zarafet'ten üzerinde "Lütfen Boktan Grubumuzu Koru" yazan kare bir karton gösterip durmuştu.

Ben "MÜHİM ŞEYLER!" listesine "tek kullanımlık cep telefonları" yazarken onun ahizeye eğilmesini izledim.

O geri dönerken, rüzgâr, saçlarını gülümsemekten kıvrılmış dudaklarının çevresine doğru uçuşturuyordu.

"Solistlerini kaybettiklerini söylediler. Bana şarkılarını gönderiyorlar."

"Grubun adını değiştireceksin, değil mi" dedim direksiyonu Motel 6'ya doğru kırarak.

"Aynen öyle" dedi ve yeni isimler yazmaya başladı.

"The New KC and the Sunshine Band" dedim.

O da bir şey anımsayıp bana doğru uzanarak, "Too Many Humans" dedi.

Saçımı cilveli cilveli savurdum ve güneşlik takmış bir muhasebeci gibi para kazanmaktan bahsetmeye başladım.

O, "Bleach" dedi ve ben *cuk* diye bir ses duydum.

HECATY grubu San Francisco'da yaşıyordu ve şimdiden yirmiyi aşkın şarkı yazmışlardı; bunları hemen Keder'e yolladılar.

Ufak tefek, incecik oda görevlisi *Vivir Mi Vida* şarkısını söyleyip kirli çarşafları iki kişilik yataktan çıkarırken o, küvette uyuyakaldı.

Ben köhne bir internet kafeye gittim, şarkı sözlerini yazdırdım, müziği CD'ye aktardım, birinin balkonundan bir teyp aşırdım ve Keder'e verdim.

Şarkılar iyiydi fakat eksik bir şey vardı.

Aslında dosyalarına verdikleri isim "Eksik Bir Şey"di.

Keder, şarkıları çalıp metten kafası uçmuş bir züppe olan kimsesiz garson yamağının bize ödünç verdiği kasetçalara söyledi.

Her şeyi onlara geri gönderdim ve bir saat içinde, Eureka'ya doğru yol aldıklarını yazdılar.

Eksik olan şey, Keder'di.

MOTEL 6'DA Keder'in boynuna sıktığım Axe vücut spreyi numunesi hakkında hararetli bir tartışmaya tutulduk.

Tartışma alevlendi ve o gitmek için ayaklandı.

Ben ukulele'mi kaptım ve üzerimde Punk Rock Warlord tişörtümle bağdaş kurup yatağa oturdum.

*Gözlerini seviyorum** şarkısını söyledim.

"Burnunu ve burun deliklerini seviyorum; leğen kemiğini, poponu ve jöleli kamışını da."

Keder, "Ben mutlu bir insan değilim" dedi kotunu ve kazağını giyerken.

Mariah'nınki gibi çıkana dek sesimi yükseltmeye devam ettim.

---

* Çocuk şarkıları yazan Barry Louis Polisar'ın "I Love Your Eyes" isimli şarkısından bahsediliyor. Şarkı "gözlerini, kulaklarını seviyorum, dirseklerini de" şeklinde devam eder, burada yazar şarkının sözlerini kendine göre uyarlıyor. (ç.n.)

"Ah tatlım, şu bacaklarına bayılıyorum."

Aynanın önünde duruyordu. Ağzının oradaki kavisli çizginin derinleştiğini gördüm.

"Peki, biraz mutluyum" dedi dargın bir şekilde, döndü ve her zaman yaptığı gibi, göz alıcı gülümsemesiyle dizlerimin bağını çözdü.

SPECK olmadan doğru dürüst uyuyamadığımızı keşfettik ve Mike'ı aradık.

Telefonu kesikti. Moteli aradık ve nereye gideceğini söylemeden çıkış yaptığını öğrendik.

"Onu bulacağız" dedi Keder, ben yere yığılıp zırlarken sırtımı sıvazlayarak.

"Nereden biliyorsun" dedim.

"Speck'i görüyorum da ondan. Ormandan bize doğru hızla geldiğini görüyorum."

"Kızgın mı?"

"Elbette değil. Sonunda her şey yoluna giriyor" dedi.

Fakat o günden sonra içimizden birinin Speck'in varlığını hissedip de uyanmadan geçirdiği çok az gece oldu.

Sonra da ağlayarak yeniden uykuya dalardık.

ONUN değişken ruh halleriyle yaşamayı öğrendim, o da aynısını yaptı.

Ona Surf n Crash'te iki tabağımızdan birini kırdığı için ilk kez bağırdığımda tırtıklı bıçağı eline aldı, sonra da onu mutfak tezgâhına zorlukla bıraktı.

"Beni öldürmediğin için teşekkür ederim!" dedim arkasından kulübe doğru yola çıkarken.

O gece ilerleyen saatlerde, birini sevdiğinde, onun her şeyiyle seversin, dedi. Ve Japon yapıştırıcısıyla birleştirilmiş tabağı elime tutuşturdu.

O günden sonra o tabağı kutsal bir *Çin gonku* gibi duvara asmaya başladım.

MÜZİK grubu geldi ve şehir merkezinde Beşinci Cadde'de prova yapacakları bir alan buldular. Grup; Keder, James Ariel ve Mercury Beretta'dan oluşuyordu.

James davulları merhametsizce döven, pervaneler ve diğer değişken böcekler hakkında kitaplar okuyan izbandut gibi bir herifti.

Mercury basgitar çalıyordu, sessiz ve kurnaz bir tipti. İlk önce ikimizi de sevdi. Zamanla beni "silahlarını kuşanmış bir Yoko"ya benzetmeye başladı ve gösterilere gitmemi engellemeye çalıştı.

Fakat işler henüz yeni başlıyorken her şey iyiydi. Onların, ara sıra ziyarete gelip yaşadıkları tiksindirici yerden dehşete düşen kız arkadaşlarıyla tanışma şansı buldum ve zaman zaman Keder'in eski Fender Mustang gitarıyla birlikte aralarına katıldım: O, kilise pazarında bulduğuna yeminler ettiği beyaz Stratocaster gitarı alınca, ben diğerinin üzerine kondum.

James ve Mercury prova yaptıkları yerde uyuyor; eski, kaplumbağa biçimli bir çocuk havuzunda yıkanıyorlardı. Her gece çalışıp iki haftada on iki şarkıya biçim verdiler.

Bunlar, California'nın en büyük Liberace hayran evinin arkasındaki bir garajda yer alan Love Buzz Stüdyosu'nda kaydettikleri şarkılardı.

Kaydı yapan adamın adı Lee Tater'dı ve sıkça kadeh kadeh şampanya ve pofuduk tatlılarla onları motive etmeye gelir ve her şeyin fazlasının "Mükemmel" olduğuna dair muhteşem bir tavsiye verirdi.

Para yok değildi ama çok da değildi*, demeyi severdi Everestli öğrenci yüzünden.

Yine de ihtiyacımız olan her şeyi, misal üç santimlik kırmızı çivileri, alçıdan bir ejderhayı ve neredeyse yeni olan

* Online eğitim veren Everest Üniversitesi'nin, bir dönem Amerikalıların diline pelesenk olmuş sloganıdır. (ç.n.)

spiralli bir not defterini ikinci el eşyalar satan dükkândan almıştık.

Ben eğilip fosforlu kurabiye poşetlerini gözden geçirerek Circle K mağazasındaki çocuğun dikkatini dağıtırken, Keder benim için bir telefon yürütmüştü.

Bir iPhone edinip onu her ikimizin bilgileri ve yüzlerce müstehcen fotoğrafla doldurmadan önce, kullan at telefon kullanıyordum.

Fotoğraflar Keder'in hoşuna gitti fakat telefonu kullanmadı.

Kafasının teknolojiye basmadığını, bunun da onu eylemlerinden tamamen sorumsuz kıldığını dile getirdi.

Sanki en başından beri zararlı yazılım indiriyordu.

Bir akşam, ona ulaşabilmem için bir numara yazdı ve numarayı aradığımda oranın bir striptiz kulübü olduğunu fark ettim.

Bangır bangır çalan *My Neck, My Back* şarkısının arasından kısa bir "Selam" duyuldu.

Eve geldiğinde ona çattım.

"Ne var lan!" dedi. "Ne istiyorsun?"

"Meyve bıçağını bulamadım" dedim. "Keskin olanını."

"Bu boktan durumda en nefret ettiğim şey" dedi. "Mühim bir sorun değil. Sadece dijital tasma gibi bir şeyle yaşamaya asla alışamam."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona sert sert baktım fakat o, sevdiğimiz Ween şarkısından esinlenip bana minik orospu diye hitap ederek havaya kaldırıp döndürdüğünde, ona sımsıkı tutundum.

ÜÇ GÜN boyunca durmadan Screaming Females'in *Boyfriend* parçasını dinledim ve kendi grubumu kurdum.

Grubun ismini BABYMETAL, White Lung, Tacocat ve the Wild Nothing'in de içinde olduğu büyüyen listeme ekledim.

Keder'le tartıştık.

"Bu bizi birbirimizden uzaklaştıracak" dedi. "Bunu biliyorsun."

Başımı iki yana salladım.

Carson Mansion'ın kadifemsi topraklarında, bir takım cıvata kesicinin yardımıyla ve iyi denk getirilmiş birkaç darbenin ardından kamp kurduk.

Teypte *Baby Lemonade* parçasını çaldık: Tüttürdüğüm cigarayı bitirip dumanını onun ağzına üfledim. Ben mini elbisemin çimlere düşmesine mani olmazken, o benim çayırlık boyunca yürümemi izledi.

Ve sonra üzerime atladı.

"SON DÖNEMDE kızların sana bakışları hoşuma gitmemeye başladı" dedim ilerleyen saatlerde, güneş doğarken.

Konuşmadan arabaya yürüdük: Benim sutyenim onun cebinden sarkıyordu ve üzerimde onun külotundan başka bir şey yokken, eşyalarımızı top haline getirmiş taşıyordum.

"Yahut bana, sanki Amerika'nın çözülmemiş gizemiymişim gibi bakmalarından da hoşlanmıyorum."

Kulaklığı olan şapkalar ve fincan büyüklüğünde güneş gözlükleri, uzun bol etekler, pijama üstleri ve çivili, makrome kemerler giymeye başladı. Vogue'da Dogfight ve Hoor gruplarıyla birlikte yer aldıkları ilk sahnelerinde, soluğum kesilmiş bir hâlde arkada duruyordum.

Nefes alamadım: Başımı dizlerimin arasına alıp yere çöktüm, başım dönüyor ve midem bulanıyordu. O, müzik dinleyen ve kedisini dans ettiren bir kıza ve o kızı uzak, bulanık bir mesafeden gördüğüne dair bir şarkı söylüyordu.

O görkemli güzelliği ve yontulmamış zarafeti, odayı tarayan camsı, deniz mavisi gözleri ve dudaklarından dökülen kadifemsi, gür sesiyle bana işkence ediyormuş gibi hissettim.

İleride ben bir ambulansın kenarında, bir at battaniyesine sarınıp otururken, bir doktor bu "ilahi hisler"in Stendhal Sendromu'ndan ileri geldiğini açıklayacaktı.

"Sormak zorundayım" dedi yaşam belirtilerimi ivedi biçimde kontrol ederken. "Güzelliğin saldırısına uğramak yahut çarpılmak gibi bir şey mi" dedi.

Battaniyeyi üzerimden attım ve onu bulmak için yeniden içeri girdim.

Ben orada büzülmüş dururken, bir kız bir kâğıt buruşturup onun yüzüne fırlattı, sonrasında da ben kâğıdı alıp açtım.

Notta, "Seni becermeyi öyle çok istiyorum ki patlayacağım" yazıyordu.

GRUPLARININ fotoğrafları yayılmaya başladığında, insanlar onun performansını izlediğinde kimse aradaki bağlantıyı kuramıyormuş gibi görünüyordu.

Ya da onun stilinin değiştiğini, artık aynı anda hem daha sert hem de daha tatlı göründüğünü fark etmeden hemen önce bu bağlantıyı kuruyorlardı.

Hayran sayfalarından biri onun anormal solgunluğunu gösteren fotoğraflar yayımlayıp duruyordu.

Onların müziğine "kokuşmuş ezgi" diyordu.

Ve Keder farklı görünüyordu; âdeta göklere çıkmış, uzaktan da öte ulaşılmaz gibi geliyordu.

Gölgeler teninin altında devinip parçalanmış kısımlarını aydınlatıyor, sonra da kendi köşelerine çekiliyorlardı.

Herkes onun yaşadığı travmanın bulaşıcı olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu.

Ayrıca, daha uzun duruyordu.

"Kendimi daha iri hissediyorum" dedi biz yatakta yayılırken. Temizlikçi, pislik yığınlarımızı köşeye süpürmek ve polyester yorganı yanık çarşafın üzerine çekmek konusunda elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

"Daha irisin" dedim sevdiğimiz video filmlerin birinde kullanılan pornografik bir sesle ve saniyeler içinde yorgan havalanmış, gökkubbe gibi üzerimizde dalgalanıyordu.

UYUŞTURUCU satıcılarıyla dolu ucuz bir motel olan Kerry'nin Yeri'ne giriş yaptık. Biri burası hakkında internette, "Oda iyi temizlenmemişti (geçen yüzyıldan kalma yer fıstıkları tüm raflara eşit olarak paylaştırılmıştı)" şeklinde bir eleştiri yazmıştı.

Bayview Alışveriş Merkezi'ndeki Piercing Pagoda'da iki kızla tanıştım: İkisi de gitar çalıyordu.

O zamana kadar gitar çalmak konusunda ikisinden de daha iyi hale geldiğim için, içlerinden biri bas çalacağını söyledi.

Bateristimizi Boot Barn'da bulduk ve öğleden sonranın geri kalanını nefes nefes kristal met çekip Sears satış elemanından bize "en iyi özel tasarım ürünlerini" göstermesini isteyerek geçirdik.

Ben, Jenna, Sable ve Sasha'dan oluşan grubun adı Şılloz'du. Prangalı yıldızlar gibi giyindik.

"Bu isim nereden geliyor" dedi Sable ileriki saatlerde onun karavanında fişek atarken.

"Euripides'ten" dedim, onun ağzının yaralarımı beyaz güvercinlere dönüştürdüğü geceyi anımsayarak.

Zaman ne hızlı akıp gidiyordu.

KERRY'NİN Yeri, Sequoia Hayvanat Bahçesi'ne yakındı. Akşam olunca cam kavanozlara orman gülleri koyduk ve fillerin boru sesine, kertenkelelerin şose dans pistinde takır tukur hareket edişine kulak verdik.

Ben yatakta şarkı sözü yazdım ve kliplerin sahne görsellerini somurta somurta çizdim. O, gitarını çalıp sonra da yerine bıraktı.

"Hâlâ benden sıkılmadın mı" diye sataştı bana.

Kafam biraz dağınıktı.

Ta ki o, parmağını omurgamın perdesinde gezdirip sekizlik bir dize çalana ve ben de şarkı söyleyerek ona eşlik etmeden duramayana dek.

Sonrasında etrafa güzelce baktık. Halıda delikler ve karınca kolonileri vardı. Yer fıstıklarını bulduk.

8
Babyshambles*

Eureka'da uzunca bir süre kaldık.
Müzik gruplarımız her akşam prova yaptı fakat durum bizim için daha zordu. Şarkıları çok yavaş yazıyorduk. Jenna'nın, gitarının sapına notaları yapıştırması gerekiyordu ve ben hâlâ aynı anda hem akortları değiştirip hem de şarkı söylemekte zorlanıyordum.

Fakat hatalarımızı kâra döndürdük ve bir şarkı tepetaklak düşüşe geçtiğinde sesi coşturduk. Gürültü çıkmasına çıkıyordu ancak polis bizim mekâna dair şikâyetler almayı se-

* İngiliz bir rock grubunun adıdır, küçük bir karmaşa, anlamına gelir. (ç.n.)

viyor ve genellikle tüm prova boyunca orada kalıyor, bizden göğüslerine imza atmamızı istiyordu.

Bir gün, Keder'i biraz ara vermeye ikna ettim ve herkesi motele çağırdık.

Ben, Keder'in yeni bateristi James'le dans ediyordum ve Sable'ın yatağın kenarında ona sokulduğunu ve bacaklarını açtığını gördüm.

James gergin olduğumu hissedince beni parmaklarıyla arkamdan dürttü ve "Onun gözlerine baksana" dedi.

Bana sevgiyle bakıyordu ve mavi gözlerinin içinde James'in ellerini üzerimden hemen çekmesini sağlayan yeşil bir mühür vardı.

Ona doğru koştum.

O *The Black Parade*'i çalınca parti sona erdi yoksa bu, ben onu soymaya başlayıp "Çıkın dışarı!" diye hırladığımda mı olmuştu?

Sevdiğimiz bir torbacı bulmuştuk, Barry bilmem ne ve o gece onu aradık.

Eski, gümüş Eldorado'suyla geldi, elleri ay ışığıyla doluydu.

EŞYALARIMIZI toplayıp yola koyulduk: Gruplarımıza devamlı iletişimde olacağımıza dair söz verdik.

Oradan ayrılmadan önceki gece, Russ Meyer temalı bir parti tertip ettik.

Ben Tura Satana gibi giyindim ki bu oldukça kolaydı: Sadece saçlarımı önde dolma gibi toplamam ve deri eldivenler giymem yeterliydi. Meyer kılığına giren Keder ise saçlarını geriye yatırdı, ince bir bıyık çizdi ve düğmeleri beline kadar açık beyaz bir gömlek giydi.

Kızlar sadece sürtük gibi giyinmekle yetinmişler, erkeklerse kovboy şapkası takmışlardı: Daha önce hiçbir filmi görmemişlerdi.

Sürahi sürahi içki içip Jenna'nın taşınabilir teybiyle birlikte getirdiği albümlerdeki şarkılara eşlik ettik, Deri Surat'ın* Ariana Grande'yle buluşmasıyla ilgili doğaçlama bir oyun sergiledik ve kızlar ayaklarının bağı çözülene dek dans ettiler.

Sabah beşte otelden ayrılıp eşyalarımızı arabaya taşıdık ve odayı viraneye çevirdiğimiz için makbuzumuzu yakıp içeri attık.

İlk patlamanın sesi hızlanmamızı sağladı. O arabayı sürdü, bense ayaklarımı pencereden sarkıtıp makbuz defterine tarih atarak, "Yarım motel borçlandık" yazdım.

OREGON ve Nevada'dan geçip güneybatıya doğru yol alırken sevdiğimiz küçük kasabalarda çalıştık.

Blue Diamond hoş görünüyordu: Biz Filigree'ye girişimizi yaptık.

Cigara içmekten kafamız dumanlandı ve yağlı parşömene sarılı şekilde her zaman çantamda bulundurduğum fıstık ezmeli sandviçleri yedik, üstüne o akşam yakamıza beyaz karanfiller takıp kırmızı kabartmalı kadifeden takımlar giydik. O, otelin Sparkles Salonu'na rezervasyon yaptırdı ve köşe masada koltukta yan yana oturduk.

"Pekâlâ, bu akşam kıymetli mücevherlerimiz nasıllar" diye sordu garsonumuz Bay Oliver.

Ondan gece boyunca pembe şampanya yağdırmasını istedik ve o da mutlulukla sallandı.

"Nereye gidiyoruz" dedi Keder.

"Bir ara yerleşebileceğimiz bir yere" dedim eve doğru çekildiğimizi bile bile.

"Burayı sevdim sayılır" dedi.

"Saçlarını seviyorum" dedi onları vizon kuyruğu gibi parçalara ayırırken.

---

* Seri katil Ed Gein'den esinlenilerek yaratılan, *Teksas Testere Katliamı* filminin karakteridir. (ç.n.)

Sonra, "Dudaklarını seviyorum" dedi onları kendininkileri kullanarak aralarken. Bay Oliver, onun dizlerinin üzerine çöküp benim sandaletlerimi tutarak ayağımın kenarlarını öptüğünü görünce derin bir iç çekti.

Sonrasında beni yatağın kenarından aşağı itip hayvan gibi becerdiğinde, "Aman Tanrım, seni seviyorum" dedim.

UYUYAKALDIĞIMDA, Keder benim Colette'ye yazdığım bir mektubu buldu:

Chère Colette,
Je sais que mon écriture, attachée ici, n'est pas art. Mais quand je suis avec lui de cette façon, l'art est assis au bar d'un hôtel chic et croise ses jambes. Art taraude une
cigarette sur la table noir de laque, et, grimaçant, vaporise de fumée comme un calmar dans mon visage. Entendre –
Onunla sevişmek eski bir kasetteki bir punk şarkısı; kuru, patlayıcı gül yaprakları ve Coney Adası Kasırgası'ndaki bir hortum gibiydi ve ikimiz tuzlu su ile pamuk şekerine bulanmıştık.
Onunla sevişmek, Sanat'a, "Kenara çekil, yabani!" demektir.
Kucak dolusu öpücükler.

KEDER'i mektubu okurken yakaladım ve yıkıldım.

"Biliyorum, korkunç" dedim. "İkimizin birlikte olmasıyla ilgili havalı şarkılar yazmak istiyorum ve –

"She'll Come Back as Fire"* ya da 'I Love You So Much it Makes Me Sick'** gibi metinler yazdığını mı zannediyorsun?"

Bunlar bir gece çıktısını aldığım, Kurt Kobain'in hayranlarının onun hakkında kaleme aldığı, güzel yazılmış pek çok hikâyeden ikisinin adıydı: Onları okurken uyuyakalmıştım ve o, "*ufak* bir doz aşımına" maruz kalmış bir şekilde, beni soğuk bir öpücükle uyandırmıştı.

---

* Nirvana'nın "Frances Farmer Will Have Her Revenge On Seattle" adlı şarkısının bir dizesidir, "O ateş olup dönecek, anlamına gelir." (ç.n.)

** Nirvana'nın "Aneurysm" adlı şarkısının bir dizesidir, seni deliresiye seviyorum, anlamına gelir. (ç.n.)

Bir sayfayı kaptığı gibi yüksek sesle okumaya başladı: "Kayla Kurt'e baktı ve 'Tek ihtiyacım olan senin müşfik sevgin,' dedi. Kurt ağlayarak, 'Hayatımdaki tek gerçek şey sensin, baştan aşağıya seksi kadın!' dedi."

"Baksana, tüylerim diken diken oldu" dedi Keder yaralı kolunu uzatarak.

O gece yatak odasındaydık: Ben yüzüstü yatmış bir şeyler karalayıp düzeltiyordum ve o, iç çamaşırı çekmecemi gözden geçirirken, "Once Upon a Dream"i mırıldanıyordu.

"Anlamıyorsun" dedim. "Benim onlardan bir farkım yok."

Yatakta yanıma uzandı ve beni kendine doğru çekti.

"Sen farklısın" dedi. "Dün gece 'kalpler' ve 'kederler' kelimeleriyle kafiye kurarak senin hakkında bir şarkı sözü yazdım. Kafiye kurulabiliyor."

"Bak" dedi yatak minderinin altına uzanıp bir not defteri çıkarırken.

"İblisin Dölünü Çözmek" başlığı altında, benim için bulduğu ve aralarında Çirkinella, Lanet, Yüce İmparatoriçe ve İhtişamlı Amcık'ın da bulunduğu uzayan bir isim listesinin yanı sıra beni uyurken resmetmişti.

"Uyuyan halini üç darbede çizebilirim" dedi.

İpek gecelik ve sahte taşlardan yapılma bir taçla orada dikiliyordum.

"Biz aptal âşıklarız ve bunda bir sakınca yok, değil mi" dedi.

Biz öpüşürken uzuvlarımızdaki hassas noktalardan usulca kan akıyordu, Hemşire Mansfield jelatinden bir pelerin ve siyah kanatlarla hareketli bir sahneye çıktığında ise kan şiddetle boşandı.

Kadın, "Come live with me, and be my love"* diye mırıldandı üzerinde EVELYN etiketi ve iki tarafında parlak şeritler olan bir parça el işi kâğıdına.

* "Gel benimle yaşa ve sevgilim ol." (ç.n.)

Gitmek üzere ayaklandık ve kadın bizi gördü. El sallayıp bir çekirge sürüsünü serbest bıraktı ve onlar da odanın dört bir yanını sardılar.

Yatak kılıfı ve camların şıngırtısıyla uyandık.

Sırtımda "Baştan aşağıya seksi kadın" yazıyordu, bunu günlerce fark etmedim.

ONUN favori mekânı olan, Marco Polo Otel'de oda tuttuk.

Oldukça çirkin bir yerdi fakat dekore ettim; içeriyi kitaplar, kıyafetler, albümler, kutulardan boşaltılmış ve gelişigüzel yığılmış tüm eşyalarımızla oldukça hızlı bir şekilde doldurduk.

O yola çıkıp turnesine devam etti ve ardından başka bir turneye daha çıktı.

Brezilya'da Oxalá sunağına yakın açıklık bir arazinin ortasında doz aşımına uğramış: James bana onun meteliksiz kalıp sonra da sendelediğini gösteren fotoğrafların ekli olduğu, başlığında "Lanet olsun" yazan bir e-posta gönderdi.

Sonunda Keder'e ulaştığımdabeni, "İyiyim" diye teskin etti.

Siyah Balenciaga marka bir tuvaleti tezgâha fırlatırken, Trouvaille'deki herkese "O *iyiymiş*" diye duyurdum.

Kimse tek kelime etmedi.

Bir sigara yakıp el çantamı boşalttım.

Ufak, parlak saçlı tezgâhtarlardan biri yerdeki ellilikleri sürünerek toplarken, bir diğeri elbisemi beyaz ince kâğıda sardı. "Bunu giyince bana bayılacak" dedim ve onun hakiki, canlı ismini anarak kızların suratındaki aşağılamayı kalın kırmızı darbelerle sildim.

SAHNEYE çıkmak konusunda hislerim karmaşıktı.

Sahnede olduğumuz zamanlar haricinde –ki onlar mistikti– eşyaları taşımak ve prova yapmaktan, akşamdan kalma olmaktan, yara berelerden, laf atmalardan nefret ediyordum;

üstüne üstlük, bölüşüldükten sonra elimizde kalan para sadece bir sonraki gösteride kullanılacak ıvır zıvıra yetiyordu.

Keder, iki geceliğine eve geldi ve ben de hoşluk olsun diye, onu Elaia Spa'da çift masajına götürdüm.

O bundan hiç haz etmedi, üzerindeki sıcak taşları yere düşürerek ayağa kalktı ve benimle havuzda buluşacağını söyledi.

"Biri bana yüz maskesi yapmaya kalkmadığı sürece seni beklerim. Aksi takdirde çeker giderim."

Sonrasında, turkuaz havuzun derin kenarında kendimize ait gerçek bir ev almak konusunda onu sıkboğaz ettim: Onunla köşemize mümkün mertebe çekilebileceğimiz ve birlikte çalışabileceğimiz bir yer istedim.

Basamaklara doğru kulaç attı, dışarı tırmandı ve saçlarını salladı.

"Ne istersen onu yap" dedi havluya sakar sakar uzanırken.

Havuzun damarlı zeminine dalıp uzanmadan önce ellerimi bir fok gibi çırptım.

Onun bornoza sarınıp Marco Polo'nun ekoseli koltuğuna oturarak sigara içerken not kâğıdına ayrıntılı bir şekilde aklındakileri geçirecek kadar korktuğundan haberim yoktu:

Wishkah'ın aşağısında, parkın üstünde kalan gri bir limanda.

Soğuk, şiddetli yağmurun yarattığı hafif siste zirkonlar, beyaz zincirli zırhlı askerlere benziyorlar.

Silahın mavi namlusu, namluda kan kırmızısı güller.

Keder bunları sol eliyle yazmıştı; o da ben de elimizden geldiğince uyum sağlamış birer solağız. Fakat yazdığımız ya da yaptığımız tüm fesatlıklar için, avare bıraktığımız sağ elimizi kullanırız.

BİR DEPO kiraladım ve grup üyelerim yanıma geldi: Prova yapmaya ve aynı üç kulüpte çalmaya devam ettik, takipçi bir kitle topladıysak da hiçbir zaman tam bir çıkış yakalayamadık.

Gösterilerimizin durumu şansa bağlıydı.

Ben sık sık uyuşturucu alıyordum. Şarkıların sözlerini unuttuğum ve onlar yerine Art Pepper, Tupac ve Amy Winehouse'a yazılmış tamamlanmamış mektupları okuduğum gece kızlar beni ara vermeye zorladı.

Serbest stilimin kıymetini bilmemeleri beni dumura uğrattı: "Yazdıklarım *pek çok farklı boyutta* anlam kazanırlar" diye ileri sürdüm kuliste uyukladıktan sonra.

Ve ara vermeyi reddettim. Kustum, iki sarkıntının suratına tokatı bastım ve gitgide daha da kepaze hale gelen sözler uydurdum. Nihayet "öfkeli, utanmaz, anti-rock yıldızları" olarak yeraltı camiasında iyi bir ün kazandık.

EROİN seanslarına Venice Beach'te yaşarken başlamıştık.

Lytton denen tipin mekânında takılır ve eroin çekerdik, kafamız kıpırdayamayacak kadar dumanlı olurdu ve insanların gelip geçişini izlerdik. Bir gece, Page Marlove kasıntı bir film yıldızıyla birlikte çıkageldi.

Beni tanımadı fakat gözlerini benden ayırmadan Troubadour'da çalan yeni grubu Lafayette'in el ilanlarını dağıttı.

Onun birkaç yıl sınıfta kaldığını anımsıyordum fakat çok daha yaşlı ve sert görünüyordu. Sırtından kuyruklu yıldız gibi inen saçları, parçalanan kotu, çiçekli şifon bluzu ve derisi sıyrılmış Greb Kodiak ayakkabılarıyla gereğinden fazla göz alıcıydı.

Lytton bize gözü dönmüş şekilde tutkundu. İlk önce kendine sonra da bize silah sıkardı ama her seferinde ıskalardı ve biz artık ne merminin sesini ne de silahın patlamasını duyuyorduk.

Keder ona "Indie Ken" derdi. Kazayla yaşlı, şeker hastası kedisi Clowner'ı vurduğu gece, ben "Sevgilisi Barbie"ydim.

Kediyi kucaklayıp ortamdan sıvıştı. Ertesi gün ona gittiğimizde, kendine ve yeniden toparlanması için dikiş atılmak üzere veterinerde bulunan kedisine valiz hazırlıyordu.

"Ölebilirdi" dedi Lytton. Takım elbise giyiyordu ve kıvırcık saçları kafatası görünecek şekilde kazıtılmıştı.

"Aksiyonun bir cazibesi kalmadı" dedi.

"Onun yerini saf ve samimi bir huzur arayışı aldı" dedi ve silahını, tartısını, çalışmalarını ve bir ton uyuşturucu gibi görünen bir paketi işaret ederek odadan ayrıldı.

Keder, "Bunlardan kurtulmalıyız" dedi ve ben de onayladım. Uzun bir süre duvarda ve tavandaki kanlara bakarak orada dikildik, sonra her şeyi topladık.

O akşam, Keder'le birlikte onun bir çift pijamasını giydik ve ilk kez beraber beyaz çektik.

Ben ağır çekimde kusarken; o, yumuşacık gömleğini çıkardı, kusmuğun üzerine serdi ve başını kalbimin üzerine koyabilmek için üzerimdeki gömleğin düğmelerini çözdü.

Ondan sonra çoğunlukla esrar sarıp içmeye geri döndük ve buna kafayı dumanlamak dedik. Bunu benim için yaptık.

Onun için değil. *O*, azgın bir ejderhaydı.

KAFAMIZI toparlayıp rehabilitasyon buluşmalarına gittiğimizde, ben hep eroinin bana kendimi ne kadar kötü hissettirdiğinden bahsederdim: sızlayan kaslar, kalbe giren kramplar, tahriş olmuş bir boğaz, beyaz bir atın odadan hızlı adımlarla geçmesini bile zar zor fark edebilecek kadar yarı ölü bir bilinçsizlik hali.

Fakat çok iyi hissettirdi.

"İşte kana hücum ediyor" diyen bir pankart açmışçasına boşalan kimyasalla kalbim teneke üzerinde kıpraşan kuş ayakları gibi çarpardı.

Sonra uyuşturucu, Mutluluk Ülkesi'nin bayrağını göndere çekerken her tür üzücü ya da karmaşık düşüncenin çev-

resini sarıp onları paramparça etmek üzere askerlerini gönderdiğinde, bedenim üzerine tuz döküşmüş bir sümüklü böcek gibi kıvrılırdı.

İlk buluşmanın ardından telefon edip volta atarak bekledik.

İkimiz de asabiydik.

Ben bir şeyler okumaya çalıştım ve o da bana, kendi yaşındaki adamların şimdilerde neden hep sakal ve bıyık bıraktığını sordu.

"Hepsi sosyal kulübe giden babama ve arkadaşlarına benziyor" dedi, bense onu duymazdan geldim.

Yeni torbacımız, iki uvzu kesilmiş bir bisikletçi olan Demon, bir gram yapış yapış siyah malla yanımıza geldi.

BLEACH yerel kulüplerde bir ay kadar sahneye çıktı: Geceleri, şehrin çeşitli yerlerine onun yaptığı posterleri birlikte asardık.

Posterler genellikle bilgilerin üzerinde dağınık bir şekilde yer aldığı kolajlardan oluşurdu.

Onun yüzünü kullanarak bir poster hazırladım ve gösterinin ayrıntılarına, kusursuz bir düzen içinde süslü harflerle yer verdim. Keder bunun çok basmakalıp göründüğünü düşündü fakat gösteriye çığlık çığlığa gelen kızların elinde direklerden ve korkuluklardan söktükleri posterler vardı.

"Biletleri sattıran senin suratın" dedim ona.

Oldukça zeki bir şekilde, "Elinde avucunda ne varsa ortaya koydun" dedi.

SEATTLE'da kısa bir süre takıldıktan sonra, Bleach her daim turneye çıkmaya başladı.

İlk başlarda, Keder birilerinden cep telefonu ödünç alıp beni her gün ya da daha sık arıyor ya da mesaj atıyordu fakat genellikle Gönder hatta Ara tuşlarına basmayı unutuyordu.

Mercury ve James'le dost olmuştu; sıkı çalıştıklarını, aralarında iyi bir bağ olduğunu hissediyordu.

Gucci Mane, Suicide, Robert Johnson ve Lily Pons gibi, sevdiği sanatçılara benzemek istedi.

Üzerinde Beyonce ve Jay Z'nin suratları bulunan bir karavanda uyuduklarını, derelerde ve benzin istasyonu tuvaletlerinde yıkandıklarını anlattı.

Beyaz ekmek üzeri kuru et yemekten ve ucuz meyve suları içmekten gına geldiğini; bir kız turnenin geri kalanı için ona mal sağlayana dek yoksunluk çektiğini söyledi.

Karavanın yanında bayıldığında bir polis onu tekmeleyip uyandırmış ve bir kurdun bir oyuktan koştuğunu görmüş. Bir *haykırış*, dedi.

Bir defasında bir arabadan kendi albümünün B yüzündeki bir şarkının sesinin geldiğini, aracın yanından geçerken içine baktığını ve bir adamın bir kadının yüzüne yumruk atıp ardından parmak eklemlerini öptüğüne şahit olduğunu anlattı.

Öfkeli metal hayranları için sidikli barlarda sahne aldığı gecelerden dem vurdu.

Black Branch şarkısının, kuşun yaz mevsimini terk etmeden evvel kafasını dinlemesiyle açıldığını söyledi.

Fakat benim tek düşünebildiğim onun "kahramanım" diye bahsettiği kızdı, sonra tırnaklarımı ince şeritler halinde ısırdım; zira bilmiyordum, yemin ederim durumun o kadar vahim olduğunu bilmiyordum.

GRUPLARI zayıf bir seyir halinden sonra şöhret merdivenlerini tırmanmaya başlamıştı, Keder hâlâ üniversite erkek topluluklarının partilerinde, *Roadhouse* filmindeki gibi gerçek fedaileri olan barlarda çaldıklarını söyledi.

Baton Rouge'daki Happy Time Tavern'da, bir herifin hamile kız arkadaşına vurduğunu görünce hemen aralarına dalmış ve fedai onu yakalayıp dışarı atmadan önce feci şekilde dayak yemiş.

Kafa çekmeye fedainin evine gitmişler, Keder o kaslı ufak tefek adamı öyle çok sevmiş ki, herifin bronz elini kalçasından çekip, "Sadece arkadaş kalalım, Pat" demek zorunda kaldığı için üzülmüş.

"Saçımı tarar mısın" diye sormuş Pat ve o da kabul etmiş.

"Saçına biraz hacim kazandırdım ve kuyruğunu makasla kestim" dedi bana.

Boğazından gelen hırıltıyı duyunca ve postadan uzun ince bir saç örgüsü gelince, Keder'e genel sağlık kontrolü yaptırması için Bleach fanzininin içine para yapıştırıp onların bir sonraki durağına gönderdim.

En beteri üniversitedeki erkek topluluklarıydı, dedi.

Bir akşam, "O kızı kurtardım!" dedi: On numaralı kavşakta duruyormuş, saldırıya uğramış şişme bebeğe bol bir manto giydirip ağzına siyah çakıllar doldurmuş.

Telefonu suratıma kapamadan önce, "Elbette zırlamayı kesebilirim!" diye bağırdı.

El yapımı tarot kartlarımı okurken, onun dinamitle dolu bir kamyona korkuyla tırmandığını gördüm.

Yırtık pırtık üzerinde *Karı Milleti İşte* yazan atletin içinde sahnede birini tekmeleyip dişlerini söktüğümü gördüm.

Her birinin başıbozuk gümüşi kederlere tutunup yabancı bir kortej gibi karanlığa doğru süratle gidişlerini izledim.

İŞTE BÖYLE kötü gösterilerden birinde birbirlerine kenetlenmişler.

Thibodaux'daki Olde Icehouse Gece Kulübü'nde seyircilerin üzerlerine çöp ve tükürük yağdırdığı Jelly Babies ve Defcon Two ile birlikte çalıyorlarmış.

Başları önlerinde ayağa kalkmışlar ve onun bana sonradan anlattığına göre, başlarının üzerinden bir dalga geçtiğini hissetmişler; "O dalga bizi kutsadı" dedi.

Keder gitarını konuşturup *Here It Is* parçasının giriş melodisini çalınca mekândaki herkes heyecanla zıplamaya başlamış.

O akşamdan sonra grupları bir daha asla bocalamamış.

Tek şarkılık ilk albümlerinin çıktığı ve insanların yoğun taleplerinden ötürü müzik videolarının durmadan gösterildiği hafta, Bleach rekorlara imza atmaya başladı.

Her yerde durmadan "Here It Is"in çalması, neredeyse büyülenmiş bir medya ve sersemlemiş hayran sürüsünün bıkıp usanmadan peşlerinden koşmasını sağladı. Küçük çocuklar taşınabilir kasetçalarlarını sokağa getirir, son ses şarkıyı çalar ve kalabalık çevrede toplanırken dans ederdi.

Önemli bağımsız bir müzik şirketiyle anlaştılar ve albümlerini New Orleans'taki Voodoo Working Stüdyoları'nda tamamlamak üzere bir çalışma takvimi belirlediler.

Birgün süpermarkete gittim ve şarkılarını duydum, sonra da raftaki tüm dergilerde onun yüzünü gördüm.

Derginin kapağına nadiren Keder ya da grubu hâkimdi ancak onların *Hayalet Avcıları*'ndaki hayalet gibi büyüdüklerini hissedebiliyordum.

Zaman zaman kendi fotoğraflarımı görürdüm, her zaman onun yanında çekilmiş ve vampirimsi, zalim görünecek şekilde kurgulanmış olurlardı.

Çirkin, tombul bir kızın, arkadaşına, "Kız arkadaşı bu muymuş" dediğini duydum. "*Hoş sayılır*" dedi mutsuzca ve arkadaşı, "Kocaman bir kıçı var" diye karşılık verdi.

ŞÖHRET saman alevi gibi geldi.

Bleach'te, onların ağır, yıldırıcı ezgilerinde ve öfkeli sefaletlerinde damara saplanan bir şırınga misali, pek çok insanı onlara bağımlı hale getiren bir şeyler vardı.

Portland'daki Empyrean'da altı bin manyağın önünde çaldıkları akşam efsaneye dönüştüler.

New Orleans'a gitmek üzere yola çıktıklarında ben sefil durumdaydım.

Keder çıktığında ağladım ve arkasından karavana gittim.

Eğilip ona öpücük verdim, kim olduğuma ve yapabileceklerime dair bir ipucu vermek için tırnaklarımı sırtına geçirip sekiz çizik bıraktım.

"Beni unutma" dedim.

Yüzüme öyle sert vurdu ki kafam pencereye çarptı.

Sonra daha da çarpıcı üç kelime etti: "Sen bana aitsin."

KEDER gitmeden evvel, yeni yerimizi eski evimizin yakınında ya da o civarlarda seçmeye karar verdik.

Yeni müzik şirketlerinin onları uyuşturucu gibi piyasaya sürmesine müsaade etmeyi sürdürürlerse, istediğimiz yerde yaşayabilirdik. James ve Mercury denize ve Attica'ya bakan birbirine bitişik dairelerini özlemişlerdi.

Ve ben henüz bir şeyin özlemini çekmeye başlamamışken, Keder'le ilk kez karşılaştığımız yerin, hastanenin arkasındaki bahçede kurduğum küçük sunağın yakınında olmak istiyordum.

Yumuşak, kolay işlenir bir tahta parçasından oyduğum ve Saint Raphael'e adadığım sunak kalp şeklindeki çim yatağına iliştirilmiş, kurdeleler ve boncuklarla süslü saç tutamlarıyla bezenmişti. Muhtemelen şimdiye kadar talaşa dönmüştür ama yine de bizi çağırmaya, etkisini hissettirmeye devam ediyor.

BLEACH, *Jerry Sizzler* adlı demosunu *The Space Between* isimli uzunçalar albümüne ekledi ve onlar kendi kayıtlarını hazırlarken, benim grubum, kliplerimizi de çektiğimiz patronumuzun stüdyosunda *Blood Carnation* diye adlandırdığımız albüm için şarkı kaydettik.

Şarkılar kısa ve hızlı ritimliydi; onları ara vermeksizin kaydettik.

Klibimizi bitpazarından bulduğumuz hızla yanıp sönen kuvvetli flaş ışıklarını kullanarak cep telefonumuzla filme aldık.

"Velveteen" klibinde siyah, ağır motorsiklet botlarının üzerine şifon *sari*ler* giydik ve tavşan kostümlü ufak adamlarla dans ettik.

Patronumuz Q, şarap kırmızısı çerçeveli gözlükler ve eşofman giyiyordu: Beşinci Cadde'nin oradaki mekânda prova yaptığımızı duydu ve pencereye taşlar fırlattı.

O akşam Q ile sözleşme imzaladık ve o bizi denizaşırı yerlere gönderdi.

Almanya'da aniden yıldız olmuştuk, diğer her yerde ise bağımsız listelerin dibinde takılıyorduk.

Berlin'de zaman farkını algılayamaz hale gelip, durmadan Keder'i aradım ve müstehcen müstehcen konuştum.

Onunla böyle geçen birkaç haftanın ardından sinirli harabelere döndük.

Asphalt'ta "Onun Kutsal Varlığını, güzel Celine Black"e ithaf ettim ve bunu takip eden kargaşada, onun ne kadar ileriye gittiğini ve ikimizin ne denli ayrı düştüğümüzü duyumsadım.

O akşam telefonunu açmadı. Parmaklarım Keder'in Latin mahallesinden benim için bulup aldığı çılgın baskılı külotun içindeyken, ona mesajlar ve özlem dolu mektuplar düzdüm.

Külotun üzerinde "Beni al ve Sefamı Sür" yazıyordu.

LAFAYETTE, Londra'da karşımıza çıktı ve Q onları turnemize katılmaya davet etti.

Page, Savignyplatz'taki dairemizin kapısını çalarken ben "ergenlik kâbusumu" turneye davet ettiği için Q'yu canından bezdiriyordum.

Bir zarf halıda yavaş yavaş ilerledi. Zarfı yırtıp açtım ve Page'in beni şimdi anımsadığını ve üzgün olduğunu okudum.

Page eğri büğrü ve dalgalı bir yazı stiliyle, tüm hayatı boyunca istismar edildiğini ve nefret ettiği şeye dönüştüğü-

* Genellikle Hintli kadınların giydiği, büstiyer ve bedene sarılan uzunca bir kumaştan oluşan kıyafet. (ç.n.)

nü uzun uzun yazmıştı; ta ki eski bir arkadaşı ona mantar verip kafasını güzelleşterek onunla kim olduğu ve kim olabileceği konusunda hipnotize edici bir konuşma yapana dek. Şimdi o arkadaşının "içindeki çirkinliği dışarı çıkardığına" dair yeminler ediyordu.

Page, Sophie ve arkadaşlarının yaptığı şeyden ve bu yüzden kasabayı terk ettiğinden dem vurmuştu ve o sıralar her yerde duyduğum *Falling* şarkısını benden esinlenerek yazdığını söyledi.

Mektubu önce buruşturup sonra düzelttim. Onun hep Necronomicon dediği ve benim hâlâ yanımda taşıdığım not defterinde, ormanda aramızda geçenleri yazdığım bölümün üzerine mektubu yapıştırdım.

Sayfaları ileri doğru çevirirken, "O Nerede?" başlıklı sayfayı açtım ve elimde pili bitmiş bir telefonla yüzüstü yatmış şekilde tasvir edildiğim çizimime baktım.

Page kapıyı çaldı ve onu içeri aldım. O bekliyordu ve ben yalnızdım.

"Arkadaş mıyız" dedi.

İşte bu şekilde başladı, düğmeli deri koltuğun üzerinde. Bir oğlan ve kız temkinli bir şekilde el ele tutuştular.

KEDER, KAYBOLDUĞUNUN ertesi sabahı erkenden telefon etti.

Bana, "Gözleri benimkine benzeyen bir kız gördüm" dedi ve o geceyle ilgili şu ana kadar ettiği tek laf bu oldu.

Midem bulandı ve hiçbir şey demedim. Onu kaybedemezdim.

Yalnızken daha kötü hissediyor ve uyuşturucudan kafası uçmuş, gevşemiş Page'le daha çok zaman geçiriyordum.

Page benim dışımdaki tüm kızlara kötü davranıyordu: Bir gece Page, Barbie Deinhoff'ta benimle konuşurken yanına bir kız geldi ve o, kızın suratına tükürdü.

"Annem bir fahişeydi" dedi hoşnut bir şekilde ve o an ondan korktuğumu anımsadım.

Ancak beni otele kadar takip edip tekrar özür diledi ve sonuçta sarhoş olup odasını darmaduman ettik.

Page muziplik yapmayı severdi, ben de ona çarpık espri anlayışı yüzünden kapılmıştım, üstelik aynı korkunç ortamdan kaçmıştık.

Bir hafta boyunca internetteki "sevgili aranıyor" ilanlarına cevap verip telefon şakaları yaparak ve tavuk sosisi ile kalkülüs içeren bir Alman yarışma programı izleyerek tüm gün birlikte odamda yattık.

Öpücükleri öyle çekingendi ki zar zor hissederdim ve onun, kuduz ise de, sadık bir köpek olduğunu düşünürdüm.

"Domuzcuk" dedi kızlar. "Bu durum göze pek iyi görünmüyor."

Page'le benim yarı giyinik bir hâlde otelin süs havuzuna Calgon döktüğümüzü görmüşlerdi.

"Hiçbir şey olduğu yok" dedim gitarımı elime almadan birkaç şerit kokain çekerek.

Sahnede herkesi gözlerimle öldürebilirmişim, sanki gösteri sırasında her zaman bizimle birlikte olan bir varlığı öte diyarlardan çağırıyormuşum gibi hissettim.

Diğer kızlar da onu hissetti fakat ondan korktular.

Yahut benden korktular; zira hayali gücün sesini, ateşini ve sert köşelerini içime almak üzere bacaklarımı açıp arkaya fazlaca yaslanıyordum.

Keder, bana ara sıra gösteri sırasında hissettiği bir güçten bahsetmişti: "Enerji belirli bir kaynaktan değil de özgürce akar, cisimler nedensiz yere ışık saçarlar."

BÖYLE zamanlarda, o ve ben ayrı ayrı savrulur veya sahnede kendimizi yere atar, seyircilerin üzerinde sörf yapıp gitarlarımızı kırardık.

Birbirimizi kan revan içinde düşünürdük, suratlarımız donuk, salonda gezinen gözlerimiz ağlamaktan perişan hâlde olurdu.

"Ateşli gösteriydi" dedi Page bir gece, onun odasının önünden geçtiğim zaman.

"Başka yerde uyusana" dedim. Kolumu kaptığı gibi beni yatağa çekti.

Pis ve yorgundum. Bazı geceler bana dokunmasına ve öpmesine müsaade ederdim zira karşı koyamayacak kadar zayıftım ve bu, anlamsız bir biçimde hoşuma giderdi.

Son gösterimizden sonra, onun odasında, bir şişe votka ve karınca yuvası kadar ufak bir öbek kokain paylaştık.

Bir noktada, beni holde bir aşağı bir yukarı kovaladı. Metal servis arabalarına çarptığımı anımsıyorum. Bu yüzden mi ertesi gün kaslarım tutulmuştu, bedenim çizik içinde ve morluklarla dolu görünüyordu?

Beni yatağa götürdü, hayır dedim ve yuvarlanarak kaçmaya çalıştım.

"Önce cesedimi çiğnemelisin" dedim.

Büyük bir hataydı. Bunu bir meydan okuma gibi algıladı ve üstüme atladı. Külotumu bir kenara attı ve üzerime kirazlı kayganlaştırıcı boca etti, sonra bileğimi başımın üzerinde tutarken içime girdi.

Elimde olmadan defalarca boşaldım ve bu onu çıldırttı: Kendisi de nihayet boşalınca "Seni seviyorum" dedi ve beni serbest bıraktı.

Çarşafın üzerinde yapış yapış yavruağzı renkli bir pislik bırakarak temizlendim.

Ağzım açıktı fakat konuşamadım.

Ellerime ve ayaklarıma Demerol enjekte etti ve bedenini bedenime bir anakonda gibi sararken ağrım hafifledi ve kaygan bir karanlığa doğru süzüldük.

RÜYAMDA gözleri Keder'inkine benzeyen kızı gördüm.

Ufak tefek ve kurbağa tipliydi: Çıtırdı. Keder, kızı dikkatlice tutuyordu, sonra ortadan kayboldu. Keder bilinmedik bir yere doğru kayarken tek görebildiğim, onun ayakkabıları; tek duyabildiğim, ağlama sesiydi.

Page beni uyandırıp elime bir parça eroin, bir iğne ve önceden ısıtılmış bir kaşık tutuşturdu.

"Belki sen de benim kadar allak bullak hissediyorsundur" dedi sırtına tırmalanmaktan yırtılmış bir gömlek geçirerek.

Kendimdeki hasarı inceledim ki eroini vurduktan sonra durum bana pek fena görünmedi.

"*Les Nymphéas* gibi" dedim ayağa kalkıp ona doğru yürürken.

Holde diğer nilüferlere çarpa çarpa, odama doğru çırılçıplak yürüdüm.

Bir saat içinde bir uçağın içindeydim.

Gelen mesajları görünce, telefonu cımbızla parçalara ayırdım ve "Üzgünüm" yazabilmek için ufak harfleri içki tepsisine bıraktım.

"ONA hiçbir şey anlatmayacağım" dedim uçuş görevlisi Sheree'ye.

"Erkekler bunu asla anlayamazlar, değil mi" dedi mükemmel bir kavise sahip kaşlarını parmak ucuyla düzeltirken.

9
İşte Karşınızda

BLEACH bir liste hazırlardı: Here It Is, Where Did You Sleep Last Night, Black Branch, Vagismus, The Song You Made Us Play, The Field, Defect, Not What You Wanted, Chunk, Shoot, 102 Floors.*

BU ŞARKILARDAN dokuzu bir bilim kurgu virüsü gibi piyasaya sürülen *The Space Between*** albümünde yer alıyordu.

---

* İşte karşınızda, "Dün Gece Nerede Uyudun", "Kara Dal", "Vajinismus", "Bize Çaldırdığın Parça", "Kır", "Arıza", "İstediğin Değil", "Kütle", "Ateşle", "102 Kat". (ç.n.)

** Aradaki boşluk. (ç.n.)

Albüm bir haftada liste başı oldu ve orada kaldı; üstelik Keder dikkat çekmemeye çalıştığı hâlde, donuk mavi gözleri her yerden bana bakıyordu.

Menajerleri komplo teorisi içeren ve onu doğrudan Kurt Cobain'le karşılaştıran sitelerin tamamını kapatmayı ihmal etmiyorlardı. Sadece şöyle bir özgeçmiş yayımladılar: "Celine Gray 1987'de Eugene, Oregon'da doğdu."

Venedik'teyken Cobain'in günlüklerinin bir kopyasını çantamda bulmuş ve ona bakarken yüzü bembeyaz kesilmişti.

Günlüğü bana fırlattı ve dışarı fırladı. Elimden geldiğince, böyle bir şeyi görmesine bir daha asla izin vermeyeceğim.

O gece onu kefaletle hapishaneden çıkardım. Bir gözü morarmış, diğeri ise meydan okurcasına parlıyordu.

"Ufaklık" dedi ve yanına gittiğimde beni itti.

MISTY tekrar ortaya çıktı: Celine, Misty'ye yazıp ondan turnelerde grubun ekipmanlarını kuran eleman olmasını istemiş.

Göründüğünden daha çetindi. Austin'de kabadayıların takıldığı bir barda biri dans alanında ona yumruk salladığında Misty onu dışarı atmış, sonra da ona sataşana dönüp adamın kolunu kırmıştı.

Celine ve Misty koruma görevlileri, dalkavuklar, hayranlar ve torbacılardan oluşan bir arkadaş çevresi kuruyorlardı.

Bir gece bir kız beni onun telefonundan aradı ve "Benim için seni terk ediyor!" dedi.

Sonra Misty'nin kızın icabına baktığını duydum.

Telefonu aldı ve "Bunu duymak durumunda kaldığınız için gerçekten çok üzgünüm, bayan" dedi.

O bunları söylerken fonda yaklaşan bir ambulans sesi duyuluyordu.

Her ne kadar yanlış olduğunu bilsem de sadakati beni mutlu etmişti; ona aileden biri olduğunu söylediğimde ağlamaya başladı.

"Misty kimsesiz biridir" dedi Celine nihayet telefona gelebildiğinde. "Ve bu kızları kafana takma. Sadece aptal birer şırfıntılar" diye ekledi

"Dokuzun karekökü nedir" diye sordu birine ve bir kız, "Üçlü seks mi istedin" dedi.

"Tamam, bu kız oldukça zeki çıktı" dedi. "Fakat diğerleri–"

Ben öfkeden kudurmuş gibi yaptım ve o da, "Kime bakarsam bakayım sadece seni görüyorum" dedi.

Misty'nin, "Bu doğru" dediğini işittim.

Ateşim varmışçasına sıcak hissettim ve yatağa sokuldum, babam bana şekerli çay ve incirli bisküviler getiriyordu.

Telefon bağlantısını koparmadan uyuyakaldım.

Saatler sonra uyandığımda, onun akustik gitarıyla *Only Love Can Break Your Heart* şarkısını söylediğini duydum.

Şarkı söyleyerek beni yeniden uyuttu.

CELINE, Mercury'nin tüm röportajları yapmasına izin veriyordu ve her bir fotoğraf çekimi teklifini geri çevirdi.

Mercury bu işte iyiydi. Durmadan yapılan kıyaslamalar üzerine, "Nirvana'yı severiz fakat biz onları aştık. Eğer birine benzetileceksek steroid almış Libertines gibiyiz" demişti.

Celine, grubun istekleriyle çatışarak orada burada görünmeyi de reddetti.

Bir sohbet programı spikerine, kimsenin önemli, hatta onların durumuyla alakalı bir şeylerden bahsetmek istemediğini söyledi.

"Ne tür müzikler sevdiğimizi bile merak etmiyorlar. İnsanlar sadece ne *giydiğimizi* öğrenmek istiyor."

"Ne giyiyorsunuz" diye sordu spiker.

Devasa bir yabanarısı gibi giyinmişti.

ONUNLA, elimde kâğıt bir bukete sarılı papatyalarla Seattle–Tacoma Havaalanı'nda buluştum. Üzerine atladım ve bacaklarımı beline doladım.

Yeniden yola çıkmadan önce bir gecemiz vardı. Süratle motele gittik ve yatağa gömüldük. Yolda elimi aldı ve pantolonunun içine soktu. Bir dizi siyah inci çıkardım.

Onları yatağa uzanırken takıyorum. Yaralandığımı, canımın hâlâ yandığını fark etseydi kimse ona engel olamazdı. Tüm gece tutamayacağımız sözler verip birbirimizin bedenini sıcak, pis dileklere ve yaralara boğarak sarıldık.

Celine'le sevişirken, ben Page'in elinin başının üzerine muzaffer bir biçimde kalkışını görüp durdum.

"Sana bir şey söylemeliyim" dedim güneş bize doğru yalpalamaya başladığında.

O bekledi ve benim sinirlerim bozuldu. Uzun bacaklı örümceklerin bir insanı öldürmeye yetecek kadar zehir taşıdığını fakat ağızlarının ısıramayacak kadar ufak olduğunu söyledim.

"Bedenlerimizin hiç zihnimize ihanet ettiğini düşündün mü" diye sordum tereddütle ancak o uyuyordu.

Şeker pembesi ve tatlı yüzü bana dönüktü. Banyoya gittim, tel fırçayla kendimi temizledim ve bunun haricindeki her şeyi unuttum.

Ölümüne âşıktım.

ONUNLA birlikteyken el değmemiş bir saflığa bürünüyoruz.

Fakat beni bırakıp gittiğinde, onun başka biriyle birlikte olduğuna inanıp kızıyordum.

Onu arayan ya da mesaj atan kızları, bilhassa da kısa, yağlı, sarı saçları olan sırık gibi uzun Asyalı bir torbacıyla, sik-beni sik-beni diye ortalarda dolaşan başka bir hatun hiç aklımdan çıkmıyordu.

Hâlâ bilgisayar ya da cep telefonu kullanmıyor ya da bir tomar mesaj gönderip sonra telefonu mikrodalga fırına atıyordu.

Ben öfkeden kudurduğumda, "Robotlardan korkuyorum, o kadar" dedi.

Doğu yakası turnesine çıktı ve ben onun özlemini duyup köpürdüm. Suçluluk hissine kapıldım: Ne yapmıştım?

Emin değildim. Damardan daha sık alıyordum.

Düşünceler zihnimde ayaklanmaya çalışıp sonra yere kapaklanıyorlardı; çoğu şeyi hatırlamaya çalıştığımda, görüntüler zihnimde ağır çekim bir atari oyunu gibi patlıyorlardı.

Benden uzak kalmayı güç bulduğunu ve birine ulaşmanın ona daha da güç geldiğini bildiğim hâlde, beni nadiren aradığı için umursamaz davrandım ve onu daha da az aradım.

Ona Page'le geçen o geceyi anlatmak istedim fakat o hatıra dahi köreldi ve geride bıraktığı tortu bir anlam ifade etmemeye başladı.

Page aradığında numarasını engelledim. Onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Yeniden listeler hazırlayıp şarkı yazmaya başladım.

Avına doğru ayaklarını yukarı kaldıra kaldıra cüretkâr bir biçimde giden bir örümcek, bebek-Godzillalar, postanelere ve butik otellere gidip devasa tuğlalar fırlatmak hakkında yazdım. Kolları bağlanmış bir şekilde orgazma ulaşmış bir kız hakkında yazdım ve aynı kızın hastanede deli gibi tekmeleyen yabani bir at doğurduğu hakkında.

Müziğime bir şekil vermek istiyordum. Hastaneden ayrılalı bir sene iki ay geçmişti ve her şey çiçek açıyordu.

Mevsimlerden ilkbahardı.

BLEACH, Celine'i şaşkına çevirecek şekildeki, En İyi Alternatif Müzik Albümü dalında Grammy Ödülü'nü aldığında o, eski bir Solid Gold dansçısıyla sahne arkasında eroin içiyordu.

James ve Mercury havalara uçtu, o ise olduğu yerde kaldı.

"Bebeğim" dedi. "Bu aptal bir şey fakat senin için aldım."

Arkadaki kız, YouTube'da izlediğim büyük beyaz bir kedi tarafından pençelenen kurbağa gibi çığlık attı.

Ben seyircilerin arasında mışıl mışıl uyuyordum.

James'in iri yarı annesi beni dirseğiyle dürterek uyandırdı ve onlar sahnede çalarlarken ben alkış tuttum.

Q, HER GÜN daha fazla tepki topladığımı söyledi ve benim Bayan Black olmaktan bıkıp bıkmadığımı sordu.

Bıkmamıştım fakat ben de yıldızımın parlamasını istiyordum.

Onun kullanması için Meksika'ya gönderdiğim yüzlerce tek kullanımlık telefondan birini aradım.

"*Dejanos en paz*!" dedi telefonu yanıtlayan kadın ve kapattı.

Ona İspanyol kadının beyaz dantel bir şalla bağlanan eli hakkında yazdım; "Seni seviyorum" dedim ve bir sebepten ötürü bu beni korkuttu.

Q İKİ haftalık bir Kuzey Amerika turnesi ve kuşe kâğıda basılan kaliteli bir dergide sadece benim yer alacağım bir röportaj ayarladı.

Kızlara hepimizden ve esas planımızdan bahsedeceğime söz verdim.

"Planımız ne" dedi Sasha.

"*Erkeklere* çığlık attırmak."

Bu asla olmadı, ben soyunduğumda dahi çığlık atmadılar.

Muhabir ve fotoğrafçının birkaç hafta içinde Seattle'daki yeni mekânımıza gelmesi gerekiyordu.

Küçük evi ben alıp içini dekore etmiştim.

Beyaz demir bir yatak bulup parmaklıklarına haçlar taktım, kavanozları hayalci zambaklarla doldurdum. Sonra tertemiz beyaz saçaklı bir örtü alıp ahşap döşemenin üzerine serdim.

Onun fitilli kadife paltosunu astım ve tişörtlerini, albümlerini, kitaplarını ve oyuncaklarını dolaba yerleştirdim.

Ev olsa olsa üç gün güzel göründü, belki de daha kısa bir süre. Şakayık ve günebakan vazoları ekledim ve fotoğraf çektim.

Nasıl oldu da buraya gelmeden önceki bir gece, yanımdaki yastığa, "Ağzından küçük düğün çiçekleri dökülüyor" yazan bir not bırakabildi?

CELINE eve geldi ve yataktaki uzun roundlarımızın arasında beni provalara götürdü ve kılık değiştirip gösterilerimize geldi. Benim favorim, Kral Edward döneminden kalma hanım kılığıydı; o, mendilini bana ağırbaşlı bir şekilde atmak için sahneye yürüdüğünde fırfırlı eteği yere sürünüyordu.

GRUP ÜYELERİ onun yanına geldiler ve Showbox'ta bizim için sahnenin sürpriz bir şekilde açılışını yaptılar.

Celine kalabalığın arkasında durup şişeden su içen Misty'yi gördü ve ona el sallayıp kulise çağırdı.

Misty gülümsedi ve olduğu yerde kaldı. "Sizi izlemek istiyorum, beyler" dedi avazı çıktığı kadar bağırarak.

Bleach sahneye çıkıp "Here It Is"le giriş yapınca herkes havalara uçtu.

Sonra, Misty ve grubun gittikçe büyüyen arkadaş çevresiyle ve Deep Purple şarkıları söyleyip Pianosaurus çalan bir sokak sanatçısıyla birlikte Mercury'nin Sorrento'daki otel odasına gittik.

Parti haberi yayıldı: Lafayette ertesi gece Crocodile'de çalıyordu ve Page yanına Chantel Jeffries'i alıp bir fıçı bira ve çeşit çeşit uyuşturucuyla birlikte geldi.

Page'i kenara çektim ve beni takip edip etmediğini sordum.

"Kendini beğenmişin tekisin" dedi, köpükten yapılma şahin maskesi takan, tamamen alakasız on tip içeri dalarken.

Page'i savuşturup Mercury ile konuştum; Brian Jones'un daha az havalısı gibi görünüyordu. Ve aşk hakkında öyle dokunaklı sözler etti ki kendimi boğazlamak istedim.

Fakat odanın karşı tarafında sprey bronzlaştırıcılar hakkında konuşan kız arkadaşının neden bu kadar aptal olduğunu sorduğumda öfkeden kudurdu ve şahin başlılardan biriyle Mariners takımının bu yılki kazanma olasılığı hakkında konuşmaya başladı.

"Iwakuma parayı kaptı" dedi oğlan ve ben bir anlığına Mercury'nin bana hâlâ, "Aşk su altında nefes almak gibidir" tarzında cümleler kurmasını istedim.

Biri Young Gunz'un bir şarkısını bağırarak söylemeye başladığında, Celine, "Burada bizden bahsediyor. İki ufak kıpır kıpır balıktan" dedi beni öpmek için barın karşısına uzanarak.

Sonra gülümsedi ve ihtiyacım olan tek şeyin o olduğunu anımsadım.

GECE Mercury'nin döküntü otel odasında kaldık.

Neredeyse herkes gitmişti.

Celine bir koltukta başını sallayarak oturuyordu; Page ile bir kavgaya tutuşmuşlardı ve Page ona bir çekimlik uyuşturucu hazırlayıp kıvrılmış bir kâğıt para uzatarak tartışmaya son verip gitmişti.

Celine'in ayakucuna oturdum ve bir avuç Ambien aldım: Page'i yeniden görmek Berlin'deki olayın detaylarını hafızamın yüzeyine çıkartmıştı ve ben uyuyup unutmak istiyordum.

Mercury, hiçbir şey söylemeksizin, karşımızda James ve Misty ile birlikte oturuyordu.

Ayağa kalktım ve banyoya gittim. Kapı açıldı.

Gözlerimi açtığımda hastanedeydim.

Uyandığımda dördü de oradaydı. Mercury asabiydi.

"Kapının çarptığını duydum ve sen kaybolmuştun. Hepimiz seni aramak için dışarı çıktık ve arabam da kaybolmuştu."

"Kahretsin, onu çarpmışsın. Paramparça olmuş."

Celine yatağa oturdu ve elimi tuttu. "Zavallı sevgilim."

"Aldığınız uyku ilaçlarının yan etkisi olarak üçüncü derece yanıklarınız, çürükleriniz ve kaburganızda kırıklar var" dedi katı Hintli doktor.

Celine şişeyi bulup ilk yardım ekiplerine verdi; geceyi yanımda uyuyarak geçirdi ve iyileşirken onların provalarını izledim.

"Sert cinsel ilişkiye biraz ara verin" dedi doktor ve ikimize de kaşlarını çattı.

"Ne demek istedi" diye sordu Celine.

Ona söylemek istedim ancak korktum. Bu yüzden yalan söyledim.

"İdrar yolumda enfeksiyon var" dedim. "Ara sıra fazlaca ileri gitmemizden kaynaklı."

Gözlerinin donuklaşmasını izledim, şırınganın yere çarpışını duydum.

"Uyandım ve sen gitmiştin. Dün gece nerede kaldın" dedi ve benim tarafıma doğru sendeleyerek, beni görünmez "şampanya tutkunu" bir zevk düşkünü olan Bay Vanderbilt ile tanıştırdı.

İKİMİZ DE her şeyi unuttuk.

Sadece rüyalarımızda hatırlıyorduk.

Dönüp durur, yumruklarını sıkardı. "Onu yalnız bırak!" ya da "Hayır, hayır, bu doğru olamaz" derdi.

Onun banyo kapısını açtığını, tanıdık fakat değişmiş olan yüzünü görürdüm.

Silahı görüp, "Arabayı ön tarafta bıraktım. Ona koş ve beni bekle" dediğini duyardım.

Sesi öyle kısık çıkardı ki, su altında konuşuyormuş gibi–

Ben kapıyı çarpıp koşuyorum. Arabayı görüp öteki tarafa koşuyorum fakat o aceleyle otelin dışına çıkıp yeryüzüne yakın iki gezegen çarpışırken beni yakalayıp kaldırıyor,

saçımdan tutup ön koltuğa çekiyor ve dirsekleyip bayıltıyor.

Neredeyse şafak vakti: Gökyüzünde ay cilalanmışçasına parlıyor ve kadife bir kutuya konuyor, ayağa kalkıp siyah elbisesinin şeftali rengi astarını gözler önüne seriyor ve o, yıldızların gökyüzünde kaybolduğunu göstermek için bana vuruyor, Güneş'in çıkışının gücünü hissedebilmem için beni yakıyor.

Bana dehşet verici şeyler söylüyor fakat daha sonra yaptıklarının yanında bunlar "Nessun dorma" gibi kalır.

"Fakat seni tanıyorum" diyorum bir aptal gibi ve o kendini tamamen kaybetmeden önce, "Tanıyorsun ve eğer birine söylersen seni öldürürüm" diyor.

BUNU söylüyor ve ben hâlâ ağlar ve kapana kısılmış bir fareye bakarken bir benzin istasyonunun arkasındaki pislikte beni anal ilişkiye zorluyor; ben fareye bakarken sonunda ilaçlar tesir ediyor ve bayılıyorum. Her sabah uyandığımda bu rüyayı titrek ve açık bir şekilde anımsarım.

Musluktan aldığım sıcak suyla hazır kahve yapar, sabahlık iğnemi hazırlar ve gözlerimi kaparım.

Rüyayla, anımsayabildiğim kadarıyla, Centipede oynuyorum.

Centipede sevdiğim eski bir atari oyunudur; düşen böcekleri ve mantarları hedef alıp ateş etmek için tek tuşlu bir topu yuvarlarsınız.

Cephaneniz sonsuzdur.

Bu oyunda o kadar iyiydim ki tüm seviyeleri geçebiliyordum.

Bir defasında çığlığım onu uyandırdı ve kafasını karıştırdı; ondan yavaşça uzaklaşıp, "Canımı acıtma, canımı acıtma" diye yalvardım.

Bana şaşkın şaşkın baktı ve ben hızla bir yalan düşündüm.

"Rüyamda Jigsaw'la buluştuğumu gördüm. Bana Çin dominosu oynattı ve hiçbir anlama gelmeyen, saçma bir rüya!"

"Saçma" dedi benim bedenimi kendininkine göre şekillendirip, bizi yan yana duran at nallarına benzeterek ve beni dehleyerek uyuttu.

CELINE, Doğu yakasına ve İngiltere'ye turneye gitmişken; ben travma, Unit 731, cinsel baskı, tecavüz üzerine yazılarla *Çatıdaki Çiçekler* kitabını okudum.

Prusik asit yaptım ve onu beynime nasıl enjekte edeceğimi çözmeye çalıştım.

Seattle Üniversitesi'ne telefon edip ulaştığım bilim insanının hiçbir yararı dokunmadı.

Celine bana günlerce telefon etmedi. Ve telefon ettiğinde tek yaptığım, ağlamaktı.

Ben oda servisinin ona telefon numaramı götürüp bir tabağa yeşil fasulyelerle LÜTFEN yazmasını sağladıktan sonra, "Yardım al" diye parladı.

"Ya da bana ne bok yediğini anlat."

Herifin ağzını kulağımda hissettim; bir bıçak boğazımı kesip hafifçe kanatırken, adamın, "Celine'e sakın söyleme" dediğini işittim.

Telefonu kapatıp tırnaklarımı kökünden yerken gözlerimi ona diktim.

O bir ara telefonu kapatmış. Bunu biliyorum zira sabahtı ve kuşlar pencereye çarpıp ölüyorlardı, uzunca bir şerit kokain çektikten sonra kendimi daha iyi hissettiğim bir ağrı hissetmiştim.

Kaskatı kesilmiş kuşları kurcalarken, sızlayan benim kalbim değil diye düşündüm.

Siyah yavru kuşun uyandırmak için annesini tekmelediğini, sonra da kederden düşüp öldüğünü görünce dizlerimin üzerine çöktüm.

SONUNDA Jenna ve Sasha şehre geldi ve aklımı çelip beni dışarı çıkardılar.

Günlerdir genellikle yatağın altında korkudan kıpırdayamaz hale gelmiş bir şekilde uyanmama neden olacak kadar korkunç rüyalar görerek uyuyordum.

Cigara içip kafayı bulduk ve lüks bir spaya gitmeye karar verdik.

Sasha ve ben masaj ve ağda yaptırırken, Jenna Fransız manikürü yaptırmayı seçti.

Yan yana uzandık ve beyaz elbiseli, saçlarını örüp tepede toplamış iki kadın vücutlarımıza sıcak taşlar koydular.

O kadar gevşemiştim ki ona her şeyi anlatmak istedim.

Fakat olanları pek anımsayamıyordum.

"Sanırım Page'le seviştim" dedim. "Ve başka biriyle daha."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Evet. Hayır. Emin değilim" dedim gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissederek.

"Biliyor musun? Olan oldu. Unut gitsin" dedi gözlerini kapatıp uykuya dalarken.

Çoktan unuttum. Beni çevirip sıcak, akışkan ağdaya bulayan masözümün gözlerinde kaybolmuştum.

"Komple ağda can yakar" dedi kadın ağdalı bir bantı çekerken ve ben inledim.

"En zoru buydu" dedi kadın.

Hem haklı hem de haksızdı.

UYUŞTURUCULAR ve yoldan çıkmışlık, hatıralarımı sonunda dize getirdiler.

Yine de sık sık, her şeyi anlatsaydım Jenna'nın ne diyeceğini merak ederim.

Acaba ne yapardı?

Her neyse; o, Jenna'dan erken davrandı.

10
Öldüğümüz Günler*

CELINE eve geldi ve bir süre kalacağına söz verdi. Sonra bana beyaz kurdeleli, yassı, siyah bir kutu uzattı.

Bana verdiği kutudan, dantel katmanlardan oluşan, vintage, kolsuz, Chanel marka bir gece elbisesi çıktı.

Ayaklarım çıplak, saçlarımı topuz yapıp elbiseyle ona mankenlik yaptım ve elbise sıyrılıp yavaşça yere düşerken, Celine beyaz g-stringi bakışlarıyla delerek koparıp attı.

Tüm gece esrar içip seviştik. Sabah sekizde biri kapıyı çaldığında, şiş gözlerimin çevresinde akmış maskaradan halkalarla, çarşafa sarılı bir şekilde ayağa kalktım.

* Orijinali "Days That We Die", bir Loudon Wainwright III şarkısıdır. (ç.n.)

Gelen, muhabir kadındı. Tamamen aklımdan çıkmış.

Kadın çöp, seks ve sigara kokusuna kaşlarını çata çata kitap, kâğıt, şeker ve iç çamaşırıyla dolu odaya girerken, ben yorgun bir şekilde, "Hey" dedim.

Celine kotunu giydi ve kadının neden burada olduğunu öğrenmek istedi.

"Kumpas falan mı kurdunuz? Evelyn'in kötü görünmesini mi istiyorsunuz?"

"Şey, bir hata olduğu belli, lütfen ses tonunuza hâkim olun" dedi sivri dilli, tuzu kuru muhabir ve Celine tüm bu zaman zarfında çekim yapan fotoğrafçıya saldırdı.

"Lütfen durun!" dedim elbisemi giymeye ve yüzümü şüphe uyandırmadan bulaşık deterjanıyla temizlemeye çalışırken.

"Seni kullanıyorlar" dedi Celine ve muhabir, "Bırakalım da Evelyn karar versin" dedi. O sırada yüzümde sabundan bir sakalla bıyık vardı.

Fakat o elbiseyi giydiğimde kahrolası bir prenses gibi görünüyordum.

"İçeri girmez misiniz" dedim.

"KAÇ YAŞINDASINIZ" diye sordu Lois.

Lois deneyimli bir gazeteci ve anneydi, kütük tahta masa ve tüylü kırmızı sandalyelerin bulunduğu küçük mutfağımıza bayıldığını söyledi.

"On dokuz" dedim bir sigara yakarak.

"Bana grubundan bahset" dedi Lois ve ben tüm sabah konuştum.

Ona Barut Komplosu'ndan bahsettim ve grubumuzun nasıl da onlara benzediğini, şu sıralar pek popüler olan seksi, bebek sesli kız gruplarını tahtından etmek istediğimizi anlattım.

"Onlar da Kral James mi oluyorlar" dedi kadın ve ben ayı kapanının bileğime kapandığını hissettim.

Benim düpedüz salak olduğumu düşünüyordu.

Çok kötü bir yazı yayımlayacaktı.

Bir çatırtı ve tuş sesi duydum, fotoğrafçı lensini kapatıp açtı fakat yeterince hızlı olamadı.

Bakır yeşili KC dövmemin üzerinde yeni çizik izlerim stigmata gibi açıldılar.

Kadın yazısında bunlardan bahsetti ve daha da fazlasını *Vogue*'un şu ana kadar yayımladığı en lekeleyici makale olan "Celine Black'in Çıtır Sevgilisi Saçmasapan Konuşuyor"da anlattı.

En azından makale yayımlandıktan sonraki iki hafta boyunca bana gelen binlerce telefon, mesaj ve e-postanın nispeten daha kibarlarından birinde durum bana bu şekilde aktarıldı. Gelen çağrıları cevaplamamaya çalıştım; zira Celine öyle kızgındı ki, tüm cephanesini boşalttıktan sonra sadece kırmak için kamyon dolusu tabak, kâse ve bardak sipariş etmişti.

Gerçi fotoğrafçı şahaneydi: Yayımladıkları fotoğrafta bir azize gibi görünüyordum.

Çöplük Azizesi.

TURNEMİZE başlamak için doğuya uçtuk.

New Jersey'de kısa boylu, şişman bir kadın gösteri sonrasında kıyıda yürürken bize bağırdı.

"Özel olduğunuzu mu zannediyorsunuz?"

"Of ya" dedi Jenna. "Bu, Snooki'ydi."

FOTOĞRAFLAR ertesi gün TMZ dedikodu sitesinde yayımlandı ve büyük yankı uyandırdı.

Page'le ben Berlin'deki otelin yatağında yarı çıplak baygın bir hâldeyiz. En çok olay yaratan kare, biz öpüşürken çekilmiş.

Başlıkta "CARNATIONLU ÇOCUKLAR AŞK MI YAŞIYOR?" yazıyordu ve benim fotoğraflarımın altında başkaları vardı.

"Page Marlowe'un Bebeğinin Annesi" Sophie Birkin'in ağlayan bir pozu ve bir ikinci pozu daha; bu fotoğraflar beni fena çarptı.

Etrafı kamera ve mikrofonlarla çevrili hâldeyken onun şaşkın şaşkın baktığı bir fotoğraf vardı.

Elinde yer fıstığı şekilli pinata vardı ve dudaklarındaki "Ne oluyor?" ifadesi öpücüğe benziyordu.

O GECE turneye yeniden başladık.

İlk durağımız olan Detroit'teki Majestic'te kalabalığa fotoğrafların yalan olduğunu ve özel hayatımdan uzak durmalarını söyledim.

Bizi "Berlin" ayırdı: "Onun benden aldığını geri istiyorum."

"Masumiyetimi" diye şarkı söyledim.

Şarkının fısıltı gibi söylenen son bölümünü ateş topuna çevirdim ve bir anlığına herkes taş kesildi.

CELINE'i gece gündüz aramaya çalıştım.

Milyonlarca mesaj ve e-posta gönderdim, tanıdığı herkesi aradım.

Donakaldım.

Kulisteki muhabirlere olayın fotoğrafta göründüğü gibi olmadığını; sadece ve sadece Celine'i sevdiğimi söyledim.

"Onu öyle çok seviyorum ki" dedim ve "–".

Jenna sustalıyı elimden kapmaya çalıştı fakat beceremedi. Bir iki eğri çizik ve sonunda elbisemden onun adı akmaya başladı.

KESİKLERİMİ dikmelerine izin verdim ve araması için dua ettim.

Aramadı.

MTV'de onun, etkilendiği kişilerden (The Yours, Chet Baker, Uncle Tupelo, Public Enemy) geveleyerek bahsettiği

bir röportaj gördüm ve konuşmasının sonunda güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerimin içine baktı.

Röportajı *Blood Carnation*'ı tanıttığımız bir albüm mağazasında gördük ve Q'dan programın sesini açmasını istedim.

"Ne yaptın" dedi Celine.

Röportaj yapan kız, "Ben mi" dedi ve Celine parmağını boğazı boyunca sağdan sola hareket ettirdi: Çekimi durdurun.

CELINE, Melbourne'deydi.

Biri, "Kız arkadaşın orospunun teki" diye bağırırken yüzüne bira şişesi yediğinde, Bleach yeniden restore edilmiş olan Palace Theatre'da çalıyormuş.

Celine gitarını dikkatlice yere indirip turneyi bırakmış.

Diğer grup üyeleri çılgına dönmüştü, bu durumun ve onun karanlık, sırrına erilmez ruh hallerinin sorumlusu olarak beni görüyorlardı.

Öğrendiğime göre, grubu terk edip Helena'da bir odaya yerleşmiş, elinde hücresel mutasyon çizimleriyle kaplı mektuplar, sadece posta kutularının yanında dikilmek üzere dışarı çıkıyormış.

Bana gelen mektup şöyleydi:

> Bize bunu yaptığına inanamıyorum. Zamanında tir tir titreyen bedenin ve kocaman gözlerinle bana açıldığın ve beni tüm dünyan olarak adlandırdığın hatırıma geliyor.

Mektubun üzerinde gönderen adresi yoktu.

Midem bulandı. Onun yazdığı şarkılardan birinin sözlerini anımsadım: "Sen arabayı al. Ben uyuşturucuları alacağım."

Araba bende kaldı. Ve silah da onda.

GRUPTAN ayrıldı ve sonra fikrini değiştirdi; bileklerini daha haşin ve derin bir biçimde kesti; hastane yatağında,

kolunda sargı bezleri röportajlar verdi ve sadece James Joyce'un Nora Barnacle'a yazdığı mektuplardan bahsetti.

Ve bundan bahsederken, "koyu-mavi yağmura-bulanmış çiçek" bölümünü alıntıladığında gözleri yaşarırdı.

Onun akıl sağlığı, uyuşturucu alışkanlığı ve "sinsi bir tarantula" diye tanımlanan şahsım hakkında dedikodular yayıldı.

"Onu suçlamayın" dedi onu Marysville'e kadar takip eden bir muhabire.

Çalılıklara tekme atıp, "Kısa sürede yeniden birlikte olacağız. Başka çare yok" dedi.

Bunu iyi anlamda söylemişti fakat NME sitesi "Hayalet Kasabada Çaresiz Bir Hayalet" başlığıyla verdiği haberde bunu farklı yansıttı.

Haberin son cümlesi, "O, dünyanın en iyi müzisyeni. Ve şayet aşk onun sonunu getirmezse, böyle kalmaya da devam edecek."

Bana örümcek demişler, suikastçı demişler; umurumda değildi: Şılloz popülerleşti.

Her akşam prova yapıyorduk fakat tüm işi Jenna'yla ben sırtlanıyorduk. Şarkı sözleri yazıp gitarımı akort ettim, sesi bazen fısıldar gibi çıksa da genellikle çok hızlı ve sert olduğundan her gece kolumu sarmam gerekiyordu.

Yazdığım şarkı sözleri doğrudan not defterimden çıkıyordu. Her şarkı, Page'le ilgili olan, her defasında sahnede doğaçladığım bluebeat şarkı dahi, onun hakkındaydı.

Her zaman *vahşi, üzgün* ve *pişman* kelimelerini müzikle bastırırdım.

BLEACH'İN yörüngesini takip ettik, aynı kasabalara turneye gittik fakat daha küçük salonlarda sahne aldık ve hiçbir zaman adımız ne onlar gibi kötüye çıktı ne de ülke çapında ünlendi. Berlin, Paris ve "*Korera no utsukushī Amerika hito*

no on'nanoko wa, jendā no wariate no bōryoku no keibetsu no komento ni tatsu" gibi yorumlar almak için sadece sahneye çıkmamızın yeterli olduğu Tokyo gibi şehirler hariç, ülke dışına nadiren davet edildik.

Dayanıklı olmasına dayanıklıydık fakat bir gecede maksimum üç saat uykuyla durabilecek, kıyafetlerimizi çamaşırhanede ya da kafelerin tuvaletinde temizleyebilecek ve büyük boy pedlere işeyebilecek kadar değil.

Bizden çok daha fazlasının beklendiği Amerika kıtasında kalmaya çalıştık: Görünüşümüzden dolayı röportaj yapmak için peşimizden koşuyorlardı ve aynı sebepten ötürü hakarete uğruyorduk.

Röportaj verirken arıza elemanlar olmaya başladık: Ben hep geç kalıyordum ve Jenna aşırı derecede somurtkandı.

Konuşmayı yapmak üzere ben seçilmiştim fakat gitar tabı kitaplarımı göstermeye veya bize ilham veren politikalardan bahsetmeye çalıştığımda, kocaman esnemeler ve reklam aralarıyla karşılaşıyorduk.

"Sadece kıyafetlerden bahset" dedi Sasha. "Solist sensin, Prenses Jasmine."

Grup hurdaya çıkmış orospulara benzemeye başlıyordu.

ANNEMLE Evanston'daki Red Door'da bir kez daha buluştum. İçecek sipariş ettik ve o kendininkinde yeşil bir şey fark etti.

"Bu çekirge mi" dedi ve ben gözlerimi yuvarladım.

Elimi tuttu. "Seni ne zamandır görmüyorum–"

"Öldüğünü zannediyordum" dedi.

"Ölmedim mi" dedim ve denizci mavisi maskarasının gözlerinden akmasını izledim.

İnsanlar durup bana baktı ve ben kin dolu gözlerle bakışlarına cevap verdiğimde hızla uzaklaştılar. "O nerede" diye sordu annem.

Bir poşet vintage elbiseyi elden geçirdim ve onları tığ ile sökmeye başladım.

"Sanırım Kashmir'dedir, ne dersin" dedim. "Ya da Baltimore."

Kafası karışmış gibi göründü. Müsaade istedim, tuvalette fişek attım ve geçmişe gittim.

Bileğimde bir ağrı hissettim, sonra da göğsümde.

Kanım tüpü bulanıklaştırdığında acı yerleşti ve arttı.

Onu elinde yaralı bir kuşla yürüyen bir çocuk olarak gördüm, çarpık kanadını ihtiyatla okşuyordu.

Tuvaletten çıkıp geldiğimde, "Onu seviyorum" dedim anneme. Barmene ve kot şortla pantolon askısı giyen saçı bukleli dört adama da aynı şeyi haykırdım.

Dışarıya çıktığımda, pusetlerini silah gibi ittiren annelere.

Gökyüzüne, kazağımın içine ve kalbime.

Ve daha sonra teraryuma bebek kaplumbağalar yerleştiren grubuma aynı şeyi söyledim. Ellerinde küçük palmiyeler, taşlar ve marul yapraklarıyla, arkalarını döndüler.

Koca bir dakika boyunca aşk hakkında bir şeye vakıf olmuştum; kilisenin kırmızı kapılarının heyecanla, *Her şey iyi* diye haykırarak açılıverdiğini gördüm.

Fakat bulanıklık geldiğinde her şeyi unuttum: Düşüncelerimin kafamdan geçtiğini ve sanki biri aşağıdan tüfekle kurşun boşaltıyormuşçasına patladığını gördüm.

SEATTLE El Corazon'daki gösteri efsanevi olabilirdi.

Hiç olmazsa ayağım amfinin üzerinde, saçımı ateş topu gibi sallarken yırtık eteğimin kalçalarıma doğru sıyrıldığını gösteren fotoğraf sayesinde.

Her şeyden vazgeçmezsek aynı hayatı tekrar tekrar yaşamaya mahkûm olduğumuz fikrini savunan "Vazgeç"i söylüyordum.

Ve *ondan* vazgeçmem gerektiğini bildiğim hâlde yapamıyordum.

ONUN *Saturday Night Live* için New York'ta olduğunu duydum ve onu bunu arayıp kendimin de pek anlamadığı bir şeyi açıklamak için ona ulaşmaya çalıştım.

Onu öyle çok özlemiştim ki, ellerinde çarpan kalbim hakikaten gözlerimin önüne geliyordu.

Bazen bana nasıl da şişe içinde bir gemi inşa eder gibi dokunduğunu düşündüm; en küçük yaralarımın üzerine Kermit'li yara bantları yapıştırırdı.

Etrafı araştırıp onun Chelsea Otel'de Tennessee Williams'ın eski odasında kaldığını öğrendim, dolaptaki bir tahtanın altında, üzerinde "Blanche, oğlanlara deli oluyor" yazan sarı bir fiş keşfetmiş.

"Senin için geliyorum" dedim ve o hemen oracıkta uydurduğu, beni cırlatan en edepsiz şarkıyı söyledi.

"Git gör" dizesine tahmin edin neyle kafiye kurdu.

ŞILLOZ'UN şarkı listesi: *His Holiness, Plush Dumpster, Pearl Divers, She Takes You, Pageant, The Good China, How Much, Nice to You, Plunge, Press, The Excitable Gift, My Ugly Child, Let Go, Velveteen Sun.**

KULİSTE kırmızı külot ve topuklularla volta atıyordum.

Dünyayı patlatmak ve üzerine şeker kaplı cam döşemek istiyordum.

Sophie içeri girip bana sarılmaya çalıştığında seyirciler hâlâ alkışlıyorlardı.

Kim olduğunu çıkaramıyormuşum gibi, gözlerimi kırpıştırarak ondan ateş istedim. Hâlâ güzel görünüyordu fakat

* "Haşmetmeap", "Peluş Çöplüğü", "İnci Avcısı", "Kız Seni Kapıyor", "Gösteri", "Kaliteli Porselen", "Ne Kadar", "Senin İçin Ne Hoş", "Dalış", "Baskı", "Heyecan Verici Hediye", "Çirkin Çocuğum", "Boşver Gitsin", "Kadife Güneş". (ç.n.)

o zamanlar tam bir şeytandım; odanın tüm enerjisini alıp bulutumsu dumanlar halinde dışarı verdim.

Biri bana bir şişe şampanya uzattı ve bunun Page'den geldiğini söyledi. Sophie buna kulak misafiri oldu ve "Her zamanki gibi çirkin fahişenin tekisin" dedi.

Öyle kızgındı ki, kelimeleri ciyaklama şeklinde çıkmıştı.

Titrek bir halka üfledim, sonra da sigaramı yüzüne attım. Koşmaya başladı, ben de onu koridorda takip ettim. Fedaileri beni ondan ayırdıklarında kızın göğüs kafesini gülerek tekmeliyordum.

Sophie yerde "Ah" çekerek yatıyordu ve ben de dudaklarının arasından süzülen ufak, kandan kurdeleye baktım.

Kurdeleyi kapıp onunla saçımı bağladım, içeri girdim ve biri beni yakaladı, tortop olup yüzüklerimi ve bileziklerimi kapışan, bana dokunup ellerini vücuduma sokan, çığlık atan, mosmor olana dek beni ısıran kalabalığın içine savruldum.

"Ben New York'a gidiyorum" diye bildirdim kuliste yüksek alkollü şarap içen kızlara.

Kan ve ışığa bulanmıştım: Islık çalıp alkışladılar.

ALBÜMLERİ bir numaraya oturan Bleach kısa bir ara verdi.

Celine bu zamanı yeni bir şeyler yazmaya harcadı. Benim hakkımda "Bayan Zarafet" isimli bir şarkı kaleme aldı.

Mercury'yi arayıp şarkıyı ona söyledi, sonra üçü onun otel odasında buluştular ve şarkıyı düzenlediler.

Hazmat isimli yerel küçük bir stüdyoda ilkel ekipmanlarla şarkıyı kayda geçtiler.

Şarkıda, bir canavar tarafından efsunlanan güzel bir kızdım; B yüzünde, "Ne yaptı?" şarkısında, bir başlık ve Alex DeLarge tişörtü giyiyordum ve odasına bir süngüyle zorla dalıyordum.

Şarkıların seyircide bırakacağı intiba konusunda endişeliydi: Onun için eleştirinin iyisi de kötüsü de katlanılmazdı.

Şarkıların durgun güzelliği ve aşkperestliği yürek parçalayıcıydı.

Taşra melodilerinin ahenksiz, berrak bir versiyonu olan yeni müzikleri taze bir dinleyici kitlesinin ilgisini çekti ve güvenilirlikleri hakkında makul ölçüde sinizm yarattı.

Bleach'in şöhreti öyle büyüdü ki, Mercury bile kaygılandı ve şok tabancası taşımaya başladı.

Yine de onunla James, gösteri ve henüz evet ya da hayır demediği büyük festival performansı mevzusunda ihtiyatlı bir umut içindeydiler.

Bir gün mola verip mantar çayı içtiler. Celine onlara bir zamanlar işlerin ne kadar yavaş ilerlediğini anlattı.

Mercury, "Sen nereden bileceksin ki" diyecek oldu fakat onun yüzünde gördüğü bir şey çenesini kapatmasını sağladı.

Academy Records'a gitmek için taksi tuttular.

İçeri girdi ve James Brown albümlerinin önünde durup her birine tek tek dokundu.

O bunu yaparken, her dokunuşunun bir omuruma denk geldiğini hissedip yerimden sıçradım.

OTELİN adresinden ona e-posta gönderdim, "Beni bekle" yazdım.

Bir takım Louis Vuitton valizi ve Q'nun bana göz kulak olması için tuttuğu oldukça iri, görmüş geçirmiş kişisel asistanım Luscious'la birlikte oraya gittim.

Çizgili forma, siyah tahta bacak ve gümüş kanatlar kuşanmıştık: Resepsiyondaki yaşlı adam gözlerini kırpmadı.

"Chelsea Otel'e hoş geldiniz" dedi.

Ben bekledim.

"Yardıma mı ihtiyacınız var" dedi parmaklarını şıklatıp, kot tulum giymiş Sammy isimli İspanyol bir çocuğu çağırmadan evvel.

Kayıtlarda onun "Jah Wobble" adını kullanarak otele giriş yaptığını gördüm ve en iyi odalarını istedim.

"Sizin için" dedi resepsiyonist, "çarşafları bile değiştiririz."

Celine, Rockefeller Center'daydı. Eşyalarının odaya taşınmasını sağladım. En iyi odaları içinde ufak bir buzdolabı, balkon ve Janis Joplin'i Leonard Cohen'in suratına tokat atarken gösteren bir resmin bulunduğu L şeklinde bir odaydı.

Luscious uzadı: Ona bizimle birkaç gün sonra buluşmasını söyledim.

Büfeden zencefilli gazozla sigara sipariş ettim ve uyuşturucu ekipmanımı çıkardım. Kan yağmur gibi boşaldı, ben de şırıngayı silkeleyip attım ve çam iğnelerinden meydana gelen en yumuşak yatağa gömülüp evli bir hanım olduğumu anımsadım.

EVLİLİK töreni Las Vegas'ta, çölün ortasında, bir buket beyaz şakayık, Bobby Socks isimli bir peder, birbirinin aynı Habana gömlek ve pantolon giymiş dört turistin huzurunda gerçekleşti.

O, diz çöküp bana teklif ettikten ve ben ağlayarak, "Evet, evet" dedikten, o parmağıma siyah dallar arasına yerleştirilmiş aytaşından yapılma bir yüzük geçirdikten ve sonra tüm gece kaygan ve parlak bir biçimde birbirimizin etrafında pervane olduktan sonra gecenin bir yarısı arabayla yola çıktık.

Soy isimlerimizi tireyle birleştirip Evelyn ve Celine Gray-Black olabilmek için belgeler imzaladık. Bu sahtecilik pahalıya mal oldu: Celine'in acil durumlarda kullanmak üzere taşımasını sağladığım Kurt Cobain'in pul olmuş ehliyet resminden başka hiçbir kimlik belgesi yoktu.

Dalga geçmeden hazırlamaya söz verdiğimiz evlilik yeminleri kaleme aldık. "Seni uyuşturucudan daha çok seviyorum" dedi ve ben, "Hayalini kurmaktan öldüm" dedim ve ayaklarımız sıcak kuma gömülüp gözyaşlarımız buz gibi soğuk göller ve kavurucu nehirlerin imgesine büründüğünde Papaz Socks bizi evlendirdi.

New Mexico'daki balayımızda, Rio Grande Kanyonu'nun üzerinde durduk ve o köprüye isimlerimizi kazırken, benim eşarbım çözülerek aşağıya düştü ve kayanın üzerine bir damar gibi kondu.

Maket arabalar kadar küçük, ezik bir araba gördük ve o, saçlarımı açıp gece Sagebrush Oteli'nde bana yapmayı planladığı şeyleri fısıldadığında sırıttım.

KARANLIK otel odasında uyandım ve rüyalarımı başımdan savuşturdum.

Küçük bir alçı takıyordum; abajurlar yanmış ve perdeler kararmış fırfırlara dönmüştü.

Soğuk bir dudak ayaklarıma, bileklerime ve sonra da dizlerime öpücük kondurdu.

Doğrulup oturmaya çalıştım fakat o beni yatağa yapıştırdı ve dudakları kayıp benimle buluştuğunda ve ardından bedenimin yukarı doğru kavislendiğini hissettiğimde tanrıya şükrettim.

"Hiçbir şey olmadı" demeye başladım ve o beni durdurdu.

"Sana inanıyorum" dedi. Ve beni öyle sert öptü ki dişlerimiz birbirine çarptı.

O yırtarcasına içime girerken, ben minnettarlığımdan ses etmemeye çalışarak omuzlarımı ısırdım. Fakat canım hâlâ yeterince acıdığından, biraz daha bekleyebilir miyiz, diye sordum.

"Bırak kanasın" dedi.

"ŞARKILAR çok güzel" dedim ona ve o beni başından savuşturmadan önce, bir anlık bir zevk almaya baktı.

"Bunlarda fena sıçtım" dedi.

"Böyle sıçışa can kurban" dedim ve onları çalmaya çalıştım fakat flash diski bilgisayarımdan söktü.

"Şarkılar kimin hakkında" dedim.

"Dünyadaki en kötü kadın" dedi ve ben eridim. Bunu yüzümü ellerinin arasında tutup maviye çalan yeşil gözlerindeki çam ağaçlarını bana gösterirken söylemişti.

BİR TEK attık ve önceden yanımızdan uzaklaştırdığımız Sammy'ye baktık.

Kucağında hâlâ ılıklığını koruyan bir poşet sandviçle deri koltukta başını sallıyordu.

Q heyecanlı birleşmemiz sırasında bir ara bana bir mesaj çekmiş.

Blood Carnation, müzik listelerinde ilk ona girmiş ve Q'nun bana yeniden ihtiyacı varmış.

"Aynı geçmişte olduğu gibi" yazmış.

Sevdiceğimin hindibaya benzeyen kafasını okşadım ve üfledim. Tohumları odaya yayıldı ve içimde ışık patlamaları yarattı.

"Orada olacağım" diye mesaj atıp aya ve aytaşına, şu an her şeye sahip olduğumu söyledim.

BLEACH, Roseland Balo Salonu'nda duyuru yapmaksızın bir gösteriye çıktı.

Biz geç saatlerde elimizde kovayla çıkageldik: O, yolda iki kez kusmuştu ve ben kovayı her şeyin sadece 99 sent'e satıldığı bir dükkândan yürütmüştüm.

Leopar desenli bir palto, avcı şapkası ve çiçekli gömleğine uyan pembe güneş gözlükleri takmıştı; ben erkek takım elbisesinin altına çivili topuklu ayakkabı giymiştim.

James selam verdi; Mercury ise vermedi.

Gösteri göz kamaştırıcıydı: Şarkıları kalbindeki oyuktan söylüyordu, sonunda kalabalığın üzerine kendini sırtüstü bıraktı ve insanlar oldukça saygılı bir şekilde onu önce geri sonra ileri taşıdılar.

Ben kulisten izledim. Tüm o ıslak suratlara, sallanan kollara baktım; ardından o bana baktı ve başını usulca salladı.

Elektrik çarpmış gibiydim. O geri gelene dek perdelere tutundum; sonra gömleğini sıyırdım, onu kuruladım, kucağına oturdum ve yaklaşan hayranlarına, "O benim!" diye bağırdım.

"Çok yücesin" diye fısıldadım kalbimi onunkine bastırabilmek için kendi bluzumu kafamın üzerinden çekip çıkarırken.

ERTESİ gün *Saturday Night Show* provasını, daha fazla uyuşturucu aşırmak için es geçtik ve devasa mavi balinaya bakmak için Doğa Tarihi Müzesi'ne gittik.

Küçük bir kız çocuğu ondan imza isteyince, kalemi kendine duyduğu nefretle oynattı.

Etrafta yavaşça gezindik, birbirimize çarptık, dükkânlar ve sokaklar boyunca zar zor ilerledik ve bazen insanlar bize seslendi ya da soru sordular.

"Bana para verin" diye talepte bulundu yaşlı bir kadın, Yirmi Üüçüncü Cadde'de.

Kadının avcunu parayla doldurduk; fark ettim ki elleri tertemizdi ve parmakları kalaydan yapılma aslan ve balık yüzükleriyle bezenmişti.

"Yüzüklerinize bayıldım" dedim ve kadın, "Her şeyi çirkinleştiriyorsun!" diye yapıştırdı lafı.

Chelsea'ye geri döndüğümüzde, resimlerin önünden rüzgâr gibi savrula savrula geçip üst kata çıktık, başımız renk ve ışık cümbüşüyle dönmeye başlayınca durduk ve sonra ara vermeksizin öpüştük, gece olduğunda ve grubu kapımıza vurup, "Beş dakika içinde gidiyoruz!" dediğinde hâlâ öpüşüyorduk.

O GERGİN ve telaşlıydı.

"Artık bu işten hoşlandığımı sanmıyorum" dedi. "Hadi buradan gidelim."

Ona her şeyin yolunda gideceğini söyledim. Orada olacağımı ve "herkes gibi alkış tutup öpücük atacağımı" ilettim.

The Song You Made Us Play ve *Vagismus*'u söylediler.

Kırmızı örgü bir şapka, kot ve çizgili tişört giyiyordu, uzun saçlarını lastik tokayla arkasında toplamıştı.

O kadar iyi çaldılar ki derin bir bağışlanma hissi oluştu. Müzik kritiklerine göre "asla gerçekleşmeyen" bir şey oldu ve yeniden çalmaları istendi.

Celine bir sandelye çekti ve akustik gitarıyla *Where Did You Sleep Last Night*'ı çaldı ve herkes şaşırıp sessizliğe gömüldü; ki bu sessizlik, boğazda düğümlenen şeylerin işaretiydi.

Shiver kelimesinde notayı bastığı, inleyip gözlerini kapattığı bölümde, ben de gözlerimi kapatıp nefes almayı bıraktım.

11
Haklı Olduğunu Biliyorsun* / Celine

Gözlerimi açtığımda Evelyn ortada yoktu.

Koltuğunun üzerinde bir zarf, "BURADA OLAMAYACAĞIM. ALKIŞLAYAMAYACAĞIM. ÜZGÜNÜM." yazan bir not var.

Otel anahtarımız kâğıda sarılmıştı.

"Bu son gösterimizdi" dedim seyircilere ve Mercury, James'in peşinden koşmadan evvel bir amfi fırlattığında yere çömeldim.

Kulise gittim ve uzun bacaklı bir kız kucağıma oturdu, gözlerimin Şirinler'inki gibi, hem de tıpatıp Şirinler'inki

* Orijinali "You Know You're Right", bir Nirvana şarkısıdır. (ç.n.)

gibi, göründüğünü söyledi ve ben de bunu demesine ses etmedim.

Çünkü herkes bizi seyrediyordu çünkü Ev, havaalanında altılı bira paketini teslim ederken televizyona çıkmıştı.

Çünkü onunla Page Marlowe'un fotoğraflarını gördüğüm andan beri öfkemi içime atıyordum.

Bu sırada da ortamdaki herkesi beceriyordum.

Konserden sonraki partiye giden bir arabaya iteklendim. Kırmızı ışıkta kapıyı açıp sokağa fırladım. Kimse fark etmedi. Gazete bayiilerini geçtim ve dergilerin kapağında suratımı gördüm, hastalıklı ve acıklı duruyordum.

Ben yanından geçerken küçük bir çete üyesi, "O sensin!" dedi.

Kontörlü telefonları bulup yürürken Ev'i aradım, o her cevap verdiğinde telefonu yere çaldım.

Avizeleri asılı bıraktım. O kapkara duvar kâğıtları ile çok derinlerden gelen nefret duygusu bana kendimi canlı hissettirdi.

Arkadaşım olan bir mühendis aracılığıyla onun bas gitaristinin yerini buldum, sonra da adam, "Kadınlar alışverişçidir" dediğinde telefonu suratına kapattım.

O telefona telaşla koşarken büyük zillere çarptığını duydum.

"Sable, şişko kıçını kaldırıp New York'a gel."

Geldi ve ben de tüm işi onun üzerine yıktım. Aslında o bir aşağı bir yukarı hareket ederken ben sadece orada yattım.

Orada değildim.

Evelyn'le *Jüpiter Senfonisi*'ni dinliyor; asla başka birini sevmeyeceğime dair bir kez daha söz verirken pembe saten bel çantasının kıvrımından notları çıkarıyordum.

OLDUKÇA kayıp, yalnız ve belli belirsiz bir şekilde çekici görünüyordu.

Bana bakışı hoşuma gidiyordu; konuşmasını dinlemeyi seviyordum.

Ve onunla konuşmayı da. Kaptan Amerika, Beefheart ve Ahab; *La Traviata* ve Travis Bickle; ay kayaları, aytaşları, Apollo ay seyahati ve Apollo'daki ay yürüyüşü hakkında; sonunda İthaca'ya ulaşıp sadece "Peh" diyen uyarılmış istiridyenin lüks yan ürünü olan ellerindeki popom üzerine konuşmayı seviyordum.

Yanık ekmek sunumu, kutsal kalp, Meryem Ana, kısa süreli terör eylemleri üzerine uzun vadeli yatırımlar, kültürel tımar yöntemi olarak terör, bir silah olarak saç spreyi, aşk kuvvetleri, Pi'nin sonraki-dönem kuyruğuyla uyumlu olan *Yıldızlı Gece*'nin her bir fırça darbesi, anemon, düşman, mani–

Görevliler etrafımı temizledi.

Sanki uyuşturucu cümbüşündeymişim gibi, neon lastik bir borudan yapılma damar turnikesi kolumda duruyordu ve Queen isimli hizmetçinin pişirdiğim, boyadığım ve son derece şık bir şekilde giydirdiğim teneke askerler ordusunun tozunu alırken, "*Oyuncak bebekleri* var" dediğini duydum.

BÜFEDEN sigara, çikolatalı süt ve kek almak için dışarı çıktım, ayrıca tanımadığım bir kızın telefonundan zahmetli bir şekilde kaleme aldığım bir e-postayı Misty'ye gönderdim.

"Hiç daktilo dersi almadım" dedim kıza ve o, "Ben de" diye karşılık verdi fakat sesi bir ciyaklama gibi çıktı ve kız, kedi kulaklı kapüşonlu svetşörtünün içine büzüştü.

Misty'ye Chelsea'de olduğumu, onun için bir iş bulduğumu ve bana hemen cevap yazmasını söyledim.

Yazdı da ve pısırık kız bana onun mektubunu gösterdi.

"Hemen geliyorum" yazmış.

"Teşekkürler" dedim soğukkanlı görünmek konusunda sefil bir şekilde başarısız olan kıza.

"Cici kedicik" dedim yanağından öperek.

Bana sülük gibi yapıştı.

Misty'nin köşeden döndüğünü gördüm ve kızı nazikçe kenara çektim.

"Seni asla unutmayacağım" dedi kız hızla uzaklaşırken.

Cep telefonunu ağzına tıkadığını fark ettim. Başımı iki yana salladım ve Misty'ye doğru ilerledim.

Misty sahip olduğu her şeyi kâğıt bir çantada taşıyordu.

"İş ne" diye sordu.

BİR BARA gittik ve Misty'den kişisel asistanım olmasını istedim.

Moralim bu işin kulağa havalı gelmesini sağlayamayacak kadar bozuktu. "Sadece benim için bir şeyler yapacaksın, hem de her zaman. Ve bilmem ki, haftalık bin dolar maaş iyi mi?"

Sertçe yutkundu.

"Bedavaya yaparım" dedi Misty.

"Yapma" dedim. "Bu gerçek bir iş. Bunu yapacak birini bulmalıydık. Ve sorunlarımı çözmek, bana gelen davetler ve tüm o zırvalıklar konusunda bilgi sahibi olmak ve bulunmak istemediğim zamanlarda insanları benden uzak tutmak konusunda yardımına ihtiyacım var."

Misty eşyalarını karıştırıp yeşim taşından yapılma bir midilli heykeli çıkardı.

"Bunu al" dedi midilliyi bana uzatarak ve ben de onu bir notla birlikte Evelyn'e göndermeyi başardım: "Eğer mümkünse buna tutun."

Misty bana çorba, uyuşturucu ve dergi aldı.

Yatağın kenarında yanımda oturdu ve bana, Ev'le benim hakkında yazılanları okudu.

Evelyn tüm gazetelerin ve birkaç rezil derginin içinde yer alıyordu. Rodeo Drive'da alışveriş yaparken, podyumun yanında küçük bir koltukta, sahnede, yatakta görüntülenmişti.

"Dahası var mı" dedim.

Ona aldırdığım dizüstü bilgisayarda Windows'u açtı ve imleci sabırlı bir şekilde hareket ettirdi.

TMZ sitesi Evelyn'in New York'a gelmeden önce Page Marlowe'la birlikte çekilmiş yeni bir fotoğrafını ele geçirmişti. Adam onu arkadan tutmuştu ve Evelyn'in gözleri kapalıydı.

Her yerde benim de fotoğraflarım vardı. Bağımsız bir müzik dergisinin kapağında, CELINE BLACK'İN İKİNCİ *KAYBOLUŞU* yazıyordu.

Koca bir ödlek gibi görünüyordum.

"Senin bu fotoğrafını sevdim" dedi Misty ve ben de ona siktirip gitmesini söyledim.

O korkudan sindi, ben de özür diledim.

Arkadaşlığımız genellikle böyle.

BEN bilincime dalıp çıkarken, Misty ara sıra "Sinema Eleştirilerim" başlıklı bir not defterine bir şeyler yazardı.

"Biraz okur musun?"

The Great Gatsby'yi açtı. "Bu film bir adamın yüce suratının, onun formunun ve işlevinin yoruma nasıl direndiği hakkındadır, ağır bir şekilde beyin hasarına uğramış oyuncuları takdim ederek, yavaşça ilerleyen ve inleyen–"

Gerisini duymadım; uyuyakalmışım.

Keşke dinlemeye devam etseydim; o bitmemiş cümle sanki bir yola davet eden, aynı zamanda da oraya gitmeyi yasaklayan, yanıp sönen bir yeşil ışık gibiydi.

EVELYN gece gündüz arayıp kapı görevlisine mesajlar bırakıyordu.

Beyaz kâğıtları katlayıp Ninja yıldızı haline getirdim ve Misty'ye attım.

Otel odasında tüm gün şarkı sözü yazdım, geceleri notaya geçirdim ve yangın merdiveninde oturup dinledim.

Çöp gibi cılız, yaşlı bir adam bir gece, "Ah yıldızlar, nasıl da şarkı söylüyorlar" dedi başını uzatarak.

Akor dizisi, pusula ve Speed Racer etiketleri kullanarak güncel hastalıklarla salgınların epidemiyolojik haritalarını çizdim.

Evelyn'in ölü insanlara yazdığı mektuplardan birini, "Bay Sinatra" için kaleme aldığını buldum ve elimde olmadan gülümseyip onu not defterimin arasına koydum.

Onun şarkılarını çaldım ve sessizce kendimden geçtim.

Misty şarkı sözlerimi, yazdıklarımı, fikirlerimi dinledi ve kelimeler ağzımda yuvarlanmaya başladığında aklı başından gitti; zira onu on bir yaşındayken otobüs istasyonunda terk eden annesi usturalı sarhoşun biriymiş.

En çok acı hakkında yazdım. Nasıl hissettiğim ve incitmek istediğim insanlar hakkında.

Bunların bir kısmı, bizden ürpertici bir iğnelemeyle bahseden birtakım müzik eleştirmeniydi.

"Beni paramparça ettiniz" diye yazdım onlara. "Şimdiye kadar hiçbir şeyinizi riske etmemişsiniz."

"Bence sen cesur birisin" dedi Misty kollarını, gövdesini bir kafes gibi saran yaraların üzerinde kavuşturarak.

Birdenbire kederden sendelemiştim.

"Bir daha aynı şeyi yaşayamam" dedim yatağa ayakucundan sürünerek girerken.

"Nasıl bir şeydi" diye sordu Misty arkası bana dönük bir şekilde yerde otururken.

"Korkudan altına sıçıyorsun, anlattıkları gibi doğal bir şey değil."

"İğrençmiş."

"Ve uyuşturucuyu bastığında her şeyi duyuyorsun, sanki kafan bir kutu ve içinde –"

"Iıı, rüzgâr çanları mı var?"

"Öyle diyelim, bir de telli bir çalgı. Bir hayvan ağlaması, AŞK kelimesini oluşturan harf blokları, süsleme notaları,

üzerine basılan notalar, vurguladığın ve parçaladığın notalar, iğneler, şamarlar, sancılar, tenin teni elektrik şokuna uğratması, *Hayır* kelimesi, sonra *Lütfen* ve ardından *Hayır*."

"Hayır" dedi Misty sessizce ve ağzı açık, seğirerek uyudu.

Kapının altından yeni bir beyaz mesaj süzüldü. "Karın üzgünmüş, seni özlemiş ve seviyormuş. Not: Fonda birtakım adamların güldüğünü duydum. Sammy."

Odayı boşaltma zamanının geldiğini düşündüğüm için Misty'nin başına vurmaya çalıştım fakat elim kaydı ve düştüğü yerde kalakaldı. Oda kaliteli ayakkabı ve hışır hışır eteklerin sesiyle siyaha dönünceye dek orada yatıp kaldık.

"100 NUMARALI odamız yok" dedi kapı görevlisi orta yaşlı, siyaha boyalı saçını kelini kapatacak şekilde yana taramış bir adama.

"Karnından sustalıyla bıçaklanmanın seksi olduğunu mu düşünüyorsunuz" diye sordu kibarca adamın tombul sarışın eşine.

Misty otelden çıkışımızı yaptı ve bir şoför ayarladı.

O, telefonda konuşurken; ben, resepsiyonun yanına çöktüm ve şıringayı en soluk iğne izime sapladım.

"New Jersey'deki gösteri yaklaşıyor" dedi, "ve seni arındırmamız gerek."

Bana ihtiyaç duydukları anda canlı ve halihazırda bulunmamı sağlaması için menajerlerin ve grup üyelerinin de Misty'ye ödeme yaptığı kafama dank etti.

"Ne gösterisi? Sana ne kadar ödüyorlar" diye sordum.

Sonra öfkem uçup gitti: Düşüncelerinizi, cümlelerinizi ya da basit işlerinizi bitirmek istiyorsanız asla uyuşturucu kullanmayın.

Birkaç çöp poşetine eşyaları doldurduktan sonra beni omuzladı. Evelyn'in notlarının birinden küçük bir şapka yapmış ve onu Coronado'da Crown City Otel'de uzun uzun kaldığımız bir dönem, onun bana ördüğü Freddy Krueger

kazağı, siyah terlikler ve kovboy pijamalarının üzerine takmıştım.

GENERAL Lee isimli kibar Çinli bir adam olan sürücümüz, poşetlerden birine kustuğumda çok silik bir hoşnutsuzluk ifadesi gösterdi.

"Not defterlerim bunun içinde" dedim; yazdıklarımı onlarca taksi, otel odası ve bir defasında da su dolu bir küvete bıraktığım aklıma geldi.

Bir gece Dallas'taki bir barda birkaç kovboyla beraber tek atarken, Evelyn'in Necronomicon'u kaybettiğini de anımsadım.

Sabaha karşı beşte oraya aceleyle döndük ve ben arabayı çalışır vaziyette tutarken o pencereyi kırdı ve defterini, dokunmaya içinin zar zor elverdiği iğrenç bir dışkı birikintisinin içinde buldu.

Misty iş güç konusunda oldukça ciddiydi. Ütülü bir kot ve kaçma Nirvana tişörtünün üzerine giymek için bir blazer ceket edinmişti.

"*Unplugged* şovunda ilk kez yer aldığında –" dedi zayıf, fare rengi saçlarını parmaklarıyla tararken.

"Senin hatırlama imkân yok" dedim sözünü keserek. "Ben de senin ve Evelyn'in bildiğini kadarını biliyorum. Hepsi bu."

Misty kaşlarını çattı. "Bir zamanlar o olduğunu nereden biliyorsun" diye sordu.

"Bilmem" dedim uyumak için ters dönerek.

İçimden geçenleri, bir şeylerin önce nasıl çöküp sonra da çekildiğini bilemez.

Mutluluğun belki de neşenin olağandışı parlaklıkta, ışıldayan suretini...

Tek hatırlayabildiğim, iğneyi sonunda damara geçirebildiğim ve sonra sesle karanlığın geldiğiydi.

Uykumda konuşmaya başladım ve Misty beni uyandırdı.

"Bir şey anımsadım" dedi.

"Çocukken balık tutmaya gittim ve eve makul büyüklükte bir levrek götürdüm."

"Annem onu pişirmeden, bir bütün halinde, kanlar içinde yüzerken servis etti."

"En ufak kılçığı ve iki gözü de dahil her bir parçasını yesen iyi edersin" dedi.

"Kahrolası şeyi saatlerce süsledim!"

Ona mercandan bir elbise giydirdiğini ve turptan güllerle taçlandırdığını, pullarının tabağı süsleyen amber çiçekleri arasında parıldadığını söyledi.

"Sonunda annem beni dövdü" dedi, "fakat suç bende değildi." O gecenin kendini öldürmeye çalıştığı ilk gece olduğunu söyledi ve ondan sonra her akşam tenine derinlikleri ve uzunlukları farklı olan kesikler atmış.

Yaraların eldiven gibi sardığı ağır ellerinden biri başımın üzerinde duruyordu; ötekini pencereden dışarı uzatıp soğuk havayı pençelerken, "Senin de hatan değil" dedi.

Bunu bildiğimi söyledim.

Hata, Evelyn'deydi.

"NEREYE gidiyoruz" diye sordum.

"Atlantic City yakınındaki rehabilitasyon merkezine" dedi Misty. "Sonra da gösteri için stüdyoya döneceğiz. Iıı ve sonra aradığın kişiyi bulmaya gidebiliriz."

Misty, grubun *Unplugged* şovuna çıkmak üzere teklif aldığını söyledi hatta bunun ötesi de varmış. James ve Mercury bana ulaşmaya çalışıyorlarmış fakat şansları yaver gitmemiş.

Beni iyi tanıyan Mercury, Craiglist New York'ta bir ilan vermiş; ben de Linux, el sanatları ve tuhaflıklar da dahil olmak üzere, her gün sitedeki her bölümü takıntılı bir şekilde tararken o ilana rastladım.

"Sen: Muhteşem solistimiz ve gitaristimizsin. Biz: Sıçmış durumdayız. ARA BİZİ!" yazıyordu Kaybedilmiş Bağlantılar bölümünde.

Yoldan onları aradım ve benden haber aldığına o kadar mutlu oldu ki, sonunda gösteriye çıkmayı kabul ediverdim.

"Sanırım sadece oturup konuşmalıyız" dedi ve dikkatim yakılmış çimler arasında itinayla ilerleyen çevik çakala kayarken öneriyi kabul ettim.

Misty düşürdüğüm telefonu kapattı ve bana rehabilitasyon merkezi hakkında daha fazla bilgi verdi.

"Misafir odaları var, ben orada kalacağım" dedi, "gizem ve okçuluk geceleri tertipliyorlar."

Misty heyecanlıydı çünkü bu onun ilk karayolu seyahatiydi.

General Lee'yi de olaya dahil ederek, "Seyahate çıkıyoruz!" diyordu durmadan.

Yoldaki küçük kasabalarda duraklamamızı sağladı.

Toms River'da sefil sefil bakar, şekerleme kaplı donut yer, denizkızı heykelinin kıçına şaplak vurur, çok iri olduğu için benzin istasyonuna el arabasıyla taşınan bir hayranı öper, süngerden güneş gözlükleri takıp sert görünerek bir kutu Rolling Rock içerken fotoğraf çekildim.

Misty ve General Lee'nin Cattus Island'da pazılarını gösterirken, neondan erotik şov tabelasının altında yumruklarını tokuştururken, sabahlığını üzerine çekmiş bir hanım askıdan çiçekli külotlarını çaldıkları için onları kovaladığı sırada gülerlerken fotoğraflarını çektim.

Misty onlu yaşlardaki bir çocuğa, "Fotoğrafımızı çeker misin" diye sordu ve oğlan eli titrettiği hâlde güzel bir kare yakaladı.

Sonra fotoğrafları bastırmak ve arabanın ön paneline koymak için çerçeveletmek üzere bir yer bulmamız gerekti ve bu işi poşette pamuk şekeri satan Target Mağazası'nda hallettiğimiz için araba sarı, pembe ve mavi bulutlarla doldu.

Yola devam ederken, Misty "Kumsal Keyfi" dediği çantalarımızı boşaltmaya başladı. General'e planı unutmasını söylediğimde Misty elinde üç plastik kürek tutuyordu.

"Kahrolası rehabilitasyona gitmiyorum, bu şekilde mutluyum. Şovu da Seattle'da çekebilirler çünkü eve dönüyorum."

Gerçi evimize değil de kır evine gidiyordum.

KAFAYI çekip birbirimize kıyamet günü senaryoları anlattıktan sonra, Evelyn'i bir akşam Mount Angel Oteli'ndeki kır evine gelmeye ikna etmiştim.

Onun senaryolarında, kaba güç kullanarak misafir odalarını zapt eden ve "Üstsüz bir şekilde, bir fıçı domuz budu getir ve merhametsizce kamçılanmaya hazır ol!" gibi tuhaf yemekler ve hizmetler talep eden kaslı uzaylılar vardı.

Benimkilerde güneş; denizleri, gölleri ve nehirleri yakıyordu: Balıklar ve balinalar, batan gemiler ve salgın hastalıklar arasında yanmış havzalarda kıvranıyorlardı.

En çok, yazdığım ve sonra da üstünü karaladığım kâbuslardan korkuyordum.

En kötülerinden birinde, saksıdaki toprak öbeğine saplanmış bir mektuba doğru yavaş yavaş yürüyordum.

Mektubu okuyup en üstüne çocukluk arkadaşımın ismini yazdım.

Onu gelip beni kurtarması için çağırdım ve ellerim heyecanla seğirip toprağı küçük pis odaya döktü, üstüne üstlük leopar desenli laleler kükreyerek dışarı fırladılar.

KIR EVİNİ aldığımızda ev kötü durumdaydı. "Kurt Cobain eskiden burada yaşadığından" ev sahibi fiyatı şişirmişti.

"Gitarını tam şunun altında çalardı" dedi elini milyon tane ağacın bulunduğu yöne doğru çırparak.

"Arada sırada hayaleti buralara uğrar, onu duymuşluğum var" dedi etnik desenli bol bir üst ve kargo şort giymiş, yas-

sı kafalı yaşlı bir adam. "Tanrı şahidim olsun, *Cinayet* diyordu."

"Kafayı yemiş" dedim kallavi bir çek uzatırken.

"Kim, Kurt mü" dedi çekin üzerindeki tüm o sıfırları öpmeden önce.

MISTY'YE Carnation'a gidiyoruz, dedim. Oradaki kır evi aslında iki binadan oluşuyor. Köprünün yanında inşaat halinde duran bir malikâne ve ona bağlı eski bir baraka. Evelyn ne zaman malikâneyi anımsasa gidip inşaatı bir kontrol ederdi.

Baraka, çarşaflarla örttüğüm pencerelerden ibaretti; ki o çarşaflar da bazen düşüverirlerdi.

"Bana bakın" derdim geyik yavrularına, ayılara ve fırıl fırıl dönen çam iğnelerine.

Ben hep baraka kısmında kalırdım. Bazen kamyonlar gelir ve bir ekip, altın rengi gardroplar ve kırmızı kadife Afrodit koltukları, üzerinde KIRILACAK eşya yazan kutular indirirdi; bir keresinde aynalı bir bar tablası ve kasa kasa Martini & Rossi geldi.

"Orada şu kız var" dedim.

GENERAL Lee bizi havaalanına bıraktı ve yoluna devam etti.

"*Zài jiàn*" dedi ve "上帝帮助你."

Üzerimizde battal boy Bikini Inspector tişörtleriyle uçağa giriş yaptık: Misty birinci sınıfı görünce küçük dilini yuttu. Sıcak havlu geldiğinde onlardan bir avuç aldı ve yaslanabildiğinde arkasına yaslanıp yüzünü kapattı.

"Yaşamak diye buna denir!" dedi arkasındaki beyefendiye, o da kendini beğenmişçesine güldü.

Ufak televizyonda gösterilen her şeyi izledi, sarhoş olana dek içti ve çantamdan uyuşturucu takımımı alıp tuvalete gittiğimi fark etmedi. Hoş bir hostes kapıyı tıklatana dek

tuvalette sızıp kalmışım, sonra kadını içeri aldım ve uçak bulutların üzerinde birdirbir oynarken onun yuvarlak poposunu mıncıkladım.

"Nerelerdeydin" dedi Misty geri döndüğümde. Sesi korkulu geliyordu.

"İşin eğlencesi burada" dedim türbülans arttığında.

Not defterimi çıkardım ve Evelyn'in mesajlarından birinin arkasına, "*The flesh and the fantasy*"* yazdım.

Şarkının gerisini söyledim: it was all coming back to me now.**

ŞARKILAR kendi kendilerini yazarlar.

"The Lady Grace"*** albümün ve onun B-yüzü doğrudan listelerin tepesine yükseldi.

Yazdım da yazdım: "Sana daha ne verebilirim ki, her şey yitip gitmekte / Hâlâ içinde taşıdığın güzellik de yavaş yavaş ölmekte."

Sözler steel gitar,**** fırçalı bateri ve gergin yayla dillendirilen telli çalgılarla hayata geçti.

MISTY'LE, gaz lambası ve şişe geçirilip pişirilen yiyeceklerle birlikte kır evinin bir köşesine yerleştik.

"Şarkılarda, Evelyn'i kaybetmemle ilgili, tamamen telli çalgılarla çalınan bir bölüm olsun istiyorum" dedim ona uyku tulumları içinde yan yana uzanırken.

"Sonra da onları bir iç çekiş haline gelene kadar filtrelemek."

"Onu kaybettiğine emin misin" diye sordu rüya görürcesine.

---

* Celine Dion'un, "It's All Coming Back to Me Now" parçasının bir dizesidir, hem gerçek hem hayali anlamına gelir. (ç.n.)

** Şimdi her şeyi anımsıyorum. (ç.n.)

*** Bayan Zarafet. (ç.n.)

**** Kucağa konulan ve çelik ya da metal bir bar kullanılarak çalınan bir gitar türü. (ç.n.)

Kırsalın sessizliği, stoklanmış konserve yiyecekler, ara sıra sallana sallana yürüyen çan takılı parlak kahve ve krema rengi inek hoşuna gitmişti.

"Hayır" dedim Evelyn'in belki de pek değişmediğini; belki gitmesi için gerçekten bir sebebi olduğunu düşünerek.

Belki de Marlowe'la birlikte değildir.

New York'a gittiğimde ondan ayrılacaktım.

Hiçbir şey olmadı, dediğinde, yalan söylediğini biliyordum. Ve bu yüzden diğer kızların, o hariç diğer tüm kızların, peşine takıldım.

Yani, denedim. Fakat o hep araya girdi.

Bana çok çabuk bir şekilde, "Başka kimseyi asla sevmeyeceğim" dedi.

"Hatta senden başkasını öpmeyeceğim" dedi ikimiz yalnızken ve el işi kâğıdı, tutkal ve sim kullanarak makarnadan resim yaparken.

"Hayatımı kurtardın!" diye bağırdı, o korkunç gecede kendisi yokuş aşağı tökezlediğinde kollarımı ona doğru açışımı tasvir ettiği bir resmi havaya kaldırırken.

Ağzımdan suluboyayla boyanmış mavi bir balon uzanıyordu. Balonun içinde, daha koyu maviyle, "Çok güzelsin" yazıyordu.

O zamanlar kızaran yanakları, dağınık saçları ve muazzam büyüklükteki gülümsemesiyle ne kadar genç göründüğünü fark edince utandım.

Fakat gözlerinden süzülüp siyah geceliğinin göğsüne heybetli bir *matai** gibi konan damlalar hakiki incidendi ve kalçasının yuvarlaklığı henüz yazmadığım mest edici bir şarkının nakaratıydı. Henüz değil.

"Henüz değil" dedi onu kabaca yere itip bacaklarını açtığımda.

"Her şeyi anımsamak istiyorum" dedi ve dertop olup beni içine çekmeden önce ikimizi de usulca soydu.

---

* Yeni Zelanda'da yetişen kozalaklı bir ağaç türü. (ç.n.)

"Hey" dedi Misty. İnternette onun amfinin üzerine ata biner gibi oturduğu bir resmini bulmuştu.

O zamanlar ve sonrasında nasıl vücutlarımızın kenetlendiğini anımsayarak uyku tulumunun içinde huzursuzca yuvarlandım. O şekilde uyurduk.

Misty, Evelyn ve Page'in yatakta çekilmiş fotoğrafını açtı.

"Berlin'de bir şeyler olmuş" dedim. "Evelyn feci şekilde hırpalanmış."

"Evet, Page Marlowe yaptı" dedi Misty. Sonra tekleye tekleye konuşarak defalarca özür dilemeye başladı.

"Sorun değil" dedim gecenin pencereleri yemesini izleyerek.

"Haklısın."

MISTY "Friend of a Friend"* isimli şarkıyı çalıp durdu.

"Yeni şarkımız bu" dedi.

Onu dinlediğimde üşüdüm ve kendimi zayıf düşmüş hissettim.

"Evet, işte bu" dedi.

Avuç içlerimizi tokuşturduk ve bir parçamla arkadaş özlemi, eskiden sahip olduğum fakat sonra berbat edip de hatırlayamadığım bir şeyin özlemini çekerek geçmişe dalıp gittim.

Pek çok gece rüyamda gördüğüm, matemli gözleri, ıslak siyah yuvalarından ufak Paraiba turmalinleri** çıkaran ufolara benzeyen, gümüş saçlı kadından başka bir şey hatırlamıyordum.

Bu rüyalarda, ona aşkımın büyüklüğünü göstermek için kanatlarını açan bir kuğuydum. O ise her zaman başka tarafa dönerdi.

---

* Arkadaşımın arkadaşı. (ç.n.)

** Bir tür değerli taş. (ç.n.)

ORMANDA, beyaz çam iğnelerinden yapılma bir yatağın üzerinde, ay ışığını yoğun yapraklarıyla kesen ağaçların altında uyudum.

Asla dönüp de başka bir kıza bakmadım; bunu asla yapmazdım.

Ona bakmak, diğer her şey hareli ve beyaz hale gelene dek gözlerinizi güneşe dikmeye benziyordu.

Onun Page'le birlikte olduğunu düşündüm ve kendi mezarımı kazmaya başladım. Ve sonra çobanaldatan, balıkçıl ve alaycı kuşun ağıdına eşlik ettim. Çakal, vizon ve su samurunun yakarışlarına, her bir tespih tanesiyle semaya bir adım daha yaklaşmaya çalışan dualara eşlik ettim.

Uyandığımda, Misty üzerime battaniye örtmüştü.

Bana kahve getirdi, gözyaşına ve kire bulanmış yüzümü görüp kibarca gözlerini kaçırdı.

"İyi misin" dedi.

"İyi ne demek, harikayım" dedim esnerken.

Küreği alıp ormana attım.

"Hadi buradan toz olup gidelim" dedim battaniyeyi soğuk, istiflenmiş toprak ve ıslak, yassılaşmış çimlerin üzerinde sürüklerken.

Misty endişeli göründüğü için ona çabucak sarıldım ve o da keyifle ciyakladı.

ASIL NİYETİMİ ASLA BİLEMEYECEKSİN.

Bunu Surf n Crash'in duvarına yazdım fakat nedenini hatırlamıyorum.

Evelyn'in de bana rujla buna benzer mesajlar bıraktığını anımsıyorum. Bir keresinde, SENİ DAHA ÇOK SEVİYORUM yazmıştı ve bu bende bir yarışı kaybetmişim hissi yaratmıştı.

Aynı gece, onunla kavga edip evde ne varsa kırdık, tüplü televizyonu pencereden atıp camları parçaladık, kıyafetlerimi park yerinde yaktığı için duş perdesini bedenime entari gibi sardım.

O, örtüsüz yatakta uyuyakaldı; ben yüzüm ona dönük uzanıp, "Ondan nefret ediyorum" diye düşündüm ve Evelyn bu düşüncemin gücüyle ürperdi.

"Çıtır sürtük kız arkadaşımdan nefret ediyorum" cümlesi kafamda *Yıldız Savaşları*'nın başlangıcındaki gibi akan, UTANÇ başlıklı listenin ilk maddesiydi.

Diğer şeyler mendile öksürülmüş kan gibi hâlâ içerde saklı duruyor.

EVET, çıtır hoppa kız arkadaşımdan, becerdiği geri zekâlı şarkıcıdan ve herifin boktan grubundan nefret ediyordum.

Ve bölük pörçük anımsadığım şeylerden utanç duyuyordum: küçük hayvanları öldürmek, bir uzuvları kesilmiş bebek kurbağalarla dolu çimenlik, özürlü bir kızın korkulu gözyaşları.

Bu hatıralar yüzünden insan bedeni sıcak ve kaypak bir et parçası gibi gelmeye başladı.

Kan ve korku soluyan bir et parçası.

EVELYN'İN Dollar Tree mağazasından benim için aldığı Küçük Deniz Kızı not defterine yavaş yavaş bir şeyler karalıyordum.

Müziğe yeni başladığı sıralarda bu deftere kendi şarkı sözlerini yazardı: Yazdıklarımız karışmasın diye farklı renklerde kalemler kullanırdık.

Mavi kalemle karnı ağustos böceği ve müzikle dolu bir kuş hakkında yazdı. Bense bir maymunun, bir görevli gibi, kafesindeki çelik parmaklıkları boyamasını siyah renkli kalemle yazdım. İkimiz de kendimiz, güç ve acı, bol bol da tiksinme ve keyif üzerine yazdık.

"Where He Was"* isimli şarkıda benim için, "Gelip, boğulmamı seyrediyor" yazmış.

* O nerede? (ç.n.)

"Scream"de* onun ağzının kalp şeklinde süngerlerle keskin yaylar fırlatan kadife bir aşk koltuğu olduğunu yazdım.

Müzik derin, koyu bir uyku ve mutlulukla birbirimize bağlıyken çizdiğimiz sekiz rakamının sonsuzluğu arasında gidip gelirken, kelimeler ve ezgiler hayal ederek, bir köşeye çekilip saklanılarak geçirilen tüm günler hakkında yazıyordum.

Bana kendimi çok kötü hissettiren ve hiçbir şey hissettirmeyen şeylerin listesine baktım.

Albümün iç kapağına yapıştırdığı bebeklik fotoğraflarının birine gözüm takıldı.

Onu buruşturup attım.

Bu bana eroinden daha iyi hissettirdi. Hissettiğim, birbirine kaynaşıp bilene bilene sivrilen öfke ve alçalma duygularıydı.

Silahtan daha iyiydi.

Hikâye değişiyordu.

ONU bir kez daha görmeliydim fakat öncelikle The Lady Grace albümünün şarkılarını bitirmek ve biraz eski hayatıma dönmek istiyordum.

Misty bana sadece bir başlığı olan boş bir sayfa verdi, üzerinde "KIZI BUL" yazıyordu.

"Hadi gidelim" dedim.

Linda'nın Barı'ndaki kızı aramaya hazırdım, hatun öylesine kışkırtıcı bir şekilde, "Ne istersin" derdi ki, kanımın beynimden bel altıma akın ettiğini hissederdim.

Bir poşet uyuşturucu ve ağ yeri kesik fırfırlı külotla birlikte benimle kır evinde buluşması için söz verdirdiğim o kızla buluşmaya hazırdım.

Rehabilitasyondaydım ve onun için çitlerden atlayıp kaçmıştım.

---

* Çığlık. (ç.n.)

12
İyi Niyetli Dolandırıcı*

Neden bırakıp gittim?

Bağımlılıklarımızın değiştiği doğruydu. Benimki hasta bir bebek, onunki geceleri musallat olan kararlı bir takipçi gibiydi.

Her zaman ondan çok önce pes ederdim ve korkak tavuk olmayı asla sevmemişimdir.

İkimiz de açgözlüydük fakat ben ihtiyaç duyduğum anda durabiliyordum.

Fakat onu bırakmamın ardında yatan, asla kabul edemeyeceğim asıl sebep; o gece onu New York'ta izlediğimde,

* Orijinali "Bona Fide Hustler", *This Century*'nin "Paper Planes" şarkısının bir dizesi. (ç.n.)

diğer herkesin de onu izlediğini fark ettiğimde, benim kendim için de bunu istememdi. Onun hissettiğini hissetmek istedim, hem de mütemadiyen.

Hatta daha fazlasını arzuladım.

Ve kalbimin derinliklerinde, onun duygusal anlamda çöktüğünü biliyordum. Şiddete başvuracaktı.

ŞÖYLE oldu.

Bleach'in ilk şarkısında telefona çağırıldım.

"Mesaj bıraksın" dedim Celine'in gitar çalışını hareketsiz bir şekilde izlerken.

Sonra kıza baktım. Kız neşeli ve heyecanlıydı. "Arayan *Page Marlowe*" dedi.

Kaygılı bir şekilde telefona cevap verdim.

"Sana bahsetmemiş miydim? *Melody Maker* dergisi için fotoğraflarım çekildi" dedi, "hem de her tarafımda senin bıraktığın izler varken."

Endişelendim fakat neden bahsettiğini bilmiyordum.

Hiçbir şey söylemedim.

Page yeniden özür diledi.

"Berlin tuhaftı" dedi. "Fakat geri dönmelisin."

Kaçırdığım tüm gösteriler, röportaj ve çekimlerden bahsetti; sesimin kafam güzelmiş gibi geldiğinden dem vurdu.

Küçük alışkanlığımızın son vermek istediğim, dört kolla sarıldığımız bir bağımlılığa dönüştüğü doğruydu. O ise bağımlılığa son vermemizi değil, onu körüklemeyi istiyordu: Pelüş Çöplüğü'nü hep kenarı afyon tarlalarıyla süslenmiş bir şekilde resmederdi.

"Onun seni kendiyle birlikte aşağı sürüklemesine izin verme."

Onun bir Bleach toplantısında uyuyakaldığı, "Kulağa bir politikacı gibi geliyorsun" gibi atıflarda bulunarak tüm röportajlarımı küçümsemesi ve risk altındaki seks işçileri için

dans eğitmeni olmak üzere bizim Peru'ya taşınmamızı hayal ettiği aklıma geldi.

Tek umursadığı müzikti ve istediğimiz zaman cigara içebiliyor, şarkı yazabiliyor ve pizza yiyebiliyor olsak çağrı merkezinde mutlu mesut çalışabilirdi.

Telefonun kordonunu çekerek perdeye doğru ilerledim ve onun, gözlerini devirerek bağırdığını gördüm: Gözleri süt beyazı taşlara benziyordu, ağzı ise gevşek ve ıslaktı.

Sonra adımın siyah harflerle yazılı olduğu bir kuşakla bağlı bir buket gül gördüm.

"Araba dışarıda" dedi Page.

Kocamı seviyordum. Doğrusu tüm gece onu yakıcı bir ateşle sarmalayıp tırmıklamaktan kollarım acıyordu.

Celine uyuduğunda, onu oğlummuşçasına kucaklardım.

Bir anda hem kafam çok karıştı hem de verdiğim kararda ısrarcı oldum.

Bıraktığım not "Keder"e ithafen yazılmıştı. Kapıdan çıkıp uzun kürk paltolu, parlak şoför şapkalı sarışın bir adam tarafından sürülen altın Lincoln'e gittim.

GENÇ BAYAN AMERİKA töreninde alev makinesinden ateş püskürten Nadezhda Tolokonnikova gibi giyindiğim, *Pageant*'ın klibini çekerken ara verdiğimizde onu özledim ve YouTube'da eski bir röportaj seyrettim.

Videoda *Anything* şarkısına klip çekerlerken, benim nasıl da yüz seksen santimlik ("fıstık ezmeli ve reçelli") sandviç ve bir kasa çikolatalı sütle çekime daldığımdan bahsediyordu.

Gülüyor ve benim onun "hassas otoburum" olduğunu söylüyordu.

Page yanıma uğradı. Sırtıma vurdu ve "Neden bu kadar eşcinsel görünüyor" dedi.

Hata yaptığımı bile bile, çağrıldığımda ayağa kalktım ve gitar kayışını omzuma atıp şarkının çöküşünü hızlandıran zayıf notaları çaldım.

PAGE vazgeçmedi.

Benim hakkımda *Carnation Queen* isimli, iki dakikalık ıslıkla çalınan bir solosu olan yeni bir şarkı yaptı.

Bana konik cam bir kutuda pırlanta küpeler gönderdi; ateş pahası Versace ayakkabılar ve bir hayvan barınağına bağışladığım siyah kürk bir palto aldı.

Her sabah "Sonsuza dek saçların ağzımda uyumak istiyorum" benzeri romantik bir mesaj atıyordu.

Fakat yaptığı ya da söylediği her şey bana bir şekilde tanıdık geliyordu. Bu sadece duyguları kopyalamasından ileri gelmiyordu. Verdiği his ve yaydığı kokuda da bir terslik vardı.

Ondan korktuğumu söyleyemem.

Doğru olmaz.

Başımızı eğip yüzümüzü kapayarak otellere ve kulüplere girerken fotoğraflandık.

"Kocamın yardıma ihtiyacı var" dedim bağıran muhabirlere. Bunu kollarımdaki yaralar açılıp içlerinden kanlar fışkırtırken dile getirdim.

Uyuşturucuyu istediğim an bırakabilirdim.

BLEACH "The Lady Grace" hakkında bir röportaj verdi.

James ve Mercury onun isteğine saygı göstermişlerdi: Aslında şarkının ne anlama geldiğinden bahsetmek istemiyorlardı.

Şarkıyı indirdim ve tekrar tekrar dinledim.

Şarkıyı ben Berlin'deyken yazmaya başlamış.

İlk dizede bir tarlada toprağı eşeliyor ve ejder dişi ekiyorum.

Bu diş hızla büyüyüp arkamda, etrafımda toplanan kocaman bir orduya dönüşüyor, onun savaşamayacağı bir orduya.

İKİMİZİN de hasta olduğumuzu ve ateşimizin tavan yaptığını hissedip çatlak seslerle birbirimize bir şeyler fısıl-

darken, Speck'in aramıza kıvrıldığı sakin bir akşam geldi aklıma.

O, televizyonda albümler hakkında konuşuyordu ve onun güzelliğinin beni nasıl etkilediğini, o konuşurken yüzünü tutmak için ellerimin bugün bile istemsizce ekrana gittiğini itiraf etmekte hâlâ zorlanıyorum.

Onun yorgun gözlerinde, tam da soruları cevaplamaktan bıktığı ânı fark edebiliyorum.

"Fuzz kutusu ve elektrikli testere kullanacağımız yeni albümümüz funk'la doo-wop'un birleşiminden oluşacak ve sahnede ritmik hip hop hareketleri sergileyeceğiz" dedi ve ben de güldüm.

"Korkuyor musunuz" diye sordu kadın damdan düşercesine ve o gözle görünür bir şekilde afalladı.

"Eve,t" dedi. "Ne dediniz? Hayır."

PEK ÇOK sefer tekrar tekrar okuduğu *Maldoror* adlı bir kitaptan bahsetti.

Asla dolduramayacağı bir sonsuzluğa ihtiyaç duyduğundan dem vurdu.

Romanda, bu arzuyla deliye dönen köpekler birbirlerini parçalıyordu.

"Daha başka, daha ulvi bir şey olduklarını düşünüyorlardı. Ve öyle bir şey değillerdi, aynı bizim gibi" dedi.

"Bekleyin, 'biz' mi dediniz?"

"Yani ben."

"Ve o" dedi müsaade isteyip ayağa kalkarak.

EUREKA'DA bıraktığımız arabadan aldığım not defterlerinde çizimler, listeler, şarkılar ve asla göndermediği mektuplar arasında şarkı sözlerini buldum.

Her şey farklı bakkal ve büfelerden alınmış plastik poşetlerdeydi: Bir hikâye koleksiyonu. Her poşette üzerine bir

şeyler karalanmış bir fiş, yırtılmış haber kupürleri ve olsa olsa dört tane nesne olurdu, örneğin meyan kökü çubuğu, çocuk şapkası, parafinli kâğıt üzerinde kırmızı bir yaprak, kasiyerin kimliğinden kesilmiş fotoğrafı gibi.

Ve kitaplarla küçük not defterleri.

İyi kötü her şeyi kâğıda dökerdi. Gerçi iyi yürekliliği kendini belli ediyordu.

Evimizin yakınında telefon hattı döşerken ona ezberden birkaç şiir okuyan bir işçi ve şapka niyetine küçük kıvırcık peruklar takan ve beton tuğlalardan somut şiirler inşa eden Bayan Lipmann isimli yerel bir kütüphaneci de dahil olmak üzere, en bilinmedik sanatçıları methederdi.

Arkadaşının kitabına yapılmış kötü bir eleştirinin altına, "Ağaçlar gururla can verir, seni yontulmamış odun" yazdı.

Bir kızın dans pistinde tecavüze uğrama hikâyesinin üzerine hançer şekilli gözyaşları çizilmişti.

Benim çirkin bir resmimin karşısına "TANRIÇA" yazmıştı.

"Ya" yazdı lüks yemeğimizi anımsayarak, "o akrepler çölde araba yarışı yapıyorlarsa, ne olmuş?"

"Ve sonra Sands'de kumar oynamaya gitmişlerse... Akrep kralın rulet konusunda şaşmaz bir zekâsı varmış. Markalardan oluşan piramidini hızla öne sürüp 17 siyah diye kükremiş."

Sonraki sayfada mor mürekkeple şöyle yazmıştı, "Uzun kızıl peruğu sonrası için saklamış. Ben stüdyodan çıktığımda o, limuzinin arkasına yaslanmıştı ve turuncu bukleleri huş-beyazı kalçasının ve ay ışığı rengindeki belinin üzerine saçılmıştı."

Sonra, "Rüya olmayan rüyalara ne demeli? Her zaman leopar desenli zıbını içinde aynı mükemmel bebeği ve elinde yıldız şekilli bir asa tutan, mavi sabahlıklı annesini görürdüm."

Daha da ötesi: "Bu rüyalar ya da rüya-olmayanlar ağzıma soğuk bir metal gibi girip barbarca tek bir anda havaya uçarlar."

Ve KÖTÜ MAĞLUP OLDUĞUNDA*– geniş oval güneş gözlükleri giyen Cyril Tourneur'un kara kalem çizimi mavi pastelle yuvarlak içine alınmış.

Çantasından kanlı mendili, kırık camları ve bir adresi belirten, üzeri yapış yapış ve soyulmuş olan 27 rakamını dikkatle aldım.

PAGE'İN bana dokunmasına nasıl izin verdim? Cevabı bildiğim hâlde şaşırdım.

Hiçbir zaman güzel olmadım. Bu beni başkalaştırdı.

İçimin güzel olmadığını görebiliyordum. Ve onun da öfkemi, kıskançlığımı ve acizliğimi göreceğini biliyordum.

Beni terk edecekti.

Bundan hiç şüphem yoktu. Evrenin tıpasını bulup çektim, sonra da her şeyle birlikte yükselip oldukça yavaş bir şekilde alabora oldum.

* Cyril Tourneur'un *The Revenger's Tragedy*'sinde geçen, "Kötü mağlup olduğunda, trajedi iyidir" sözüne referans vermektedir. (ç.n.)

13
Misty Benimle Kalıyor / Celine

Mercury, bir çocuğun Tumblr'ında kır evinin yerini gösteren bir harita bulup bana bakmak için eve geldi. Sanırım eskiden Evelyn'in sevdiği Black Snake isimli bir mekâna gittik.

Ona yeni şarkılar yazdığımı ve *Unplugged* şovunu beklemesi gerektiğini söyledim.

"Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar bekleriz" dedi.

Pek yumuşak başlıydı, acaba ev yapımı, alkolü bol viskiden mi yoksa âşık olduğundan mı böyle davranıyor diye merak ettim.

"Biraz ondan biraz bundan" dedi.

"O nasıl" dedi ve ben soruyu geçiştirdim.

"Sana ne" dedim ve o da of çekti.

"Bana ne" dedi.

Kısa elbiseli incecik iki kız yürüyerek yanımızdan geçtiğinde onları masaya çektim.

"Arkadaşıma göz kulak olun" dedim ve eve yürüdüm, öylesine sarhoştum ki ağaçlar topaç gibi dönüyordu ve neden kızdığımı unutup sadece gülmeye başladım.

"Sizi kahrolası ağaçlar" dedim.

GÜNEŞ doğarken, Misty merdivende oturmuş beni bekliyordu.

Yapraktan yapılma tacıma ya da parçalanmış kıyafetlerime değinmedi.

Duş alıp kahve ve silahla dışarı çıktım.

"Onu attığını düşünüyordum" dedi.

"Artık endişelenmeni istemiyorum" dedim ve o da bana ona bakmamamı söyledi.

Ben telefonun tuşlarına basıp birini ararken; onun, dolapta teneke kutuları hareket ettirdiğini duydum.

Telefona bir adam cevap verdi ve öksürdü.

"Ne?"

"Benim" dedim elim Misty'nin elini sıvazlarken. "Onunla istediğin kadar sevişebilirsin. Benim bir ilgim kalmadı."

"Kimsiniz" dedi Page.

Telefonu çoktan kapatmıştım.

"Dışarı çıkıyoruz!" dedim ve firavun gibi yürüyüp "Peppermint Twist"teki gibi çalkalayarak Misty'nin sevdiği tarzda biraz dans ettim.

EVELYN beni terk ettiği gece mürdüm renkli Kelly çantasını yeşil odada bırakmış.

Çantayı nerede bıraktığını bilmediği besbelli; zira Luscious'a, her yere *Tic Tac* şekerinden gözyaşları akıtan harap bir çantanın kaybolduğuna dair ilanlar astırıyor.

İleriki bir zamanda, bana ilana istinaden sadece bir kişinin aradığını ve "Evet, bu benim tavuğum" dediğini söyledi.

Sonunda nerede bıraktığını hatırlayıp panikten deliye dönmüş bir şekilde çantayı benden süklüm püklüm istedi: "Bana kızgın olduğunu biliyorum fakat o benim çantam ve ona ihtiyacım var."

"Senin değil" dedim.

"Onu istiyorum" dedi tekrar tekrar.

Telefonu kapadım. İstediği kadar ağlasın.

ŞIRINGAMI bir tüfek gibi sarmaladıktan sonra, çantadaki her şeyi çıkarıp inceledim.

Çantanın keçi postundan midesi cevaplar barındırıyordu: Kilidi koparıp *çan şeklindeki aksesuarı* cebe attım.

Çantadan dantel mendilleri, içi kredi kartı ve birkaç dolarla dolu olan timsah derisi cüzdanı, ağzı büzgülü ipek kesede duran Chanel makyaj malzemelerini, onun baş harflerinin bezeli olduğu altın bir çakmağı, altı hap şişesini, biri yaldızlı beyaz diğeri kahverengimsi bir tozla dolu olan iki buzdolabı poşedini, vizonla kaplı pis bir kutuyu, sırtlarına şahsi mesajlar karalanmış olan kartvizitleri, kertenkele kafası gibi görünen bir usb belleği, beş renkli bir kalemi, bir iPod'u, pembe Karen Walker güneş gözlüklerini ve onun not defterini çıkardım. Not defterinin üzerinde renkli kalemle SANA SÖYLÜYORUM, UZAK DUR, yazıyordu.

Özellikle beni kastettiğini anlamak için sadece bir sayfa okumam yetti.

Fakat olay şu ki, sadece bir sayfada not vardı.

"Aşk bizi birbirimizden ayıracak" yazıyordu.

"Aman Tanrım" dedim.

Ne zaman bu kadar şeffaf biri haline geldi?

Boş sayfaları çevirirken, resimlerle dolu bir zarfla başında "*Cherchez la Femme*" yazan katlanmış bir sayfa yere düştü.

"MISTY, hadi gidelim!"

Evelyn'in listesini okudum ve bana bir parça makul gelmesine rağmen, "son günler"i göz önünde bulundurmayı reddettim: Bir keresinde bir taksi şoförü benimle Kurt Cobain'in gizemli ölümü hakkında konuşmaya başladığında, kıvrılmış bir dergiyi adamın kafasına indirmiştim.

Hayatımın tam sonuna doğru peşine takılmış olabileceğim kadın merakımı celbetti.

Evelyn'le ve annesinin bana ufak tefek anları çağrıştıran fotoğrafları merakımı bir kat daha artırdı.

Uzun kıvırcık saçlar, kötü bir cilt ve tombul bedeniyle korkunç görünüyordu.

Fakat annesinin fotoğrafları–

Çoraplarının kurdelesini takip ederek yırtık dantel elbisesinin kenarlarına, oradan da koyu dolgun kalçalarının arasındaki şeker pembesi külotunun şeridine ulaştım ve tek anımsayabildiğim; beni bir merkep gibi, yumuşak mis kokulu kollara ve avuç dolusu kızıl dalgalı saçlara yönlendiren ihtirastı.

MISTY elini yüzünü yıkamak üzere içeri koştu ve ben paltomu giyip pis saçlarımı kırmızı lastikle topladım.

Misty benim için bir telefon numarası getirdi. Numarayı çevirdim ve kadının sesini duyunca onu bulduğumu anladım.

Zira biraz heyecanlı, biraz da boğulurcasına bir ses çıkarıyordu.

Onunla barda buluşmak üzere bir saat belirledik.

"Onunla tekrar görüşeceğime inanamıyorum" dedim otobana çıkarken.

"Artık oldukça yaşlandı" dedi Misty.

"Hâlâ aynı kişi" dedim.

İyi hissediyordum: Şarkıları karıştırırken Shonen Knife'ı buldum, sesi açtım ve sigara içip mutlu görünen halkalar üfledim.

PINE Sokağı'na park ettik, ben Linda'nın Barı'na gittim ve ben arayana dek gezinmesi için Misty'yi kendi haline bıraktım.

Uzun cilalı bar tezgâhında devasa buffalo kellesinin altında oturup zencefilli gazoz sipariş ettim.

Etrafa baktım, işte oradaydı.

İçlerinden pitayalar, bir demet siyah yıldız çiçeği ve vintage görünümlü kumaş yığınları saçılan çantalarla tüm oturma kabinini doldurmuştu.

Arkama yaslanıp onu izledim.

Onun hafif kızıl saçları yüzünü açıkta bırakacak şekilde taranmış ve soluk pembe bir Japon gülüyle tutturulmuştu.

1950'lerden kalma mavi kadife bir kokteyl elbisesi ve ona uygun topuklular giyip çivili deri kolluklar takmıştı.

"Ona mı bakmıştınız" dedi garson kız, arı sokmuş gibi görünen dudaklarının arasına parmağını sokarak.

Masaya doğru yürüdüm ve o başını kaldırıp bana baktı, unutamadığım büyük çingene gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Üzgünüm" dedim sırtını sıvazlayarak.

SARHOŞ olduğu belliydi ve gözlüklerini parlatmaya devam etti: "Bir tuhaflık var, seni odaklayamıyorum."

İçine sığdığı kabarık elbise dikiş yerlerinden ayrılıyordu; solgun kızıl saçlarına beyazlar hücum etmişti.

Yüzü makyajsızdı ve derin çizgilerle doluydu, elleri huzursuzca titriyordu.

Hoş garson kıza çay siparişi verdim ve o da şekerin ambalajının üzerine telefon numarasını bıraktı.

O, su içiyorum deyip buzlu votka yudumluyordu, yanıma oturmak için kenara kaydı ve başını omuzuma yasladı.

White Diamonds* ve küf gibi kokuyordu.

"Çok iyi görünüyorsun" dedi mutsuzca. "Bize ne oldu?"

* Bir parfüm markası. (ç.n.)

Ağlamaya başladı, sonra pudralığını açıp akan maskarasına baktı.

"Başından beri, onu daha çok sevdiğini biliyordum" dedi.

"Kimi daha çok seviyordum?"

Saçını kenara atarak sorumu geçiştirdi ve tuvalete gitti.

Geri döndüğünde gözleri kırmızıydı fakat odaya sırtımı dönüp gizlice bir doz uyuşturucu atan şahsım gibi, o da kendine gelmişti.

Karşımdaki koltuğa oturdu ve hayatımdaki en berbat sohbeti gerçekleştirdik.

O, havanın cıvalı yapısından bahsederken ben bir sigara yaktım ve barın müdürü hızla gelip bıyıklarını sinir sinirli burdu.

"Beş bin dolarlık bir cezası var" dedi.

"Diners Club kartım var" dedim.

"Beni hatırladığına emin misin" dedi kaşlarını çatıp mavi, uçları yenmiş tırnaklarına bakarak.

"Senden hoşlandığımı anımsıyorum."

"Hoşlanmak" diye tekrar etti hüzünle.

"Beni kurtarmaya çalışmış olabilirsin."

Elleri havada gözlerini bana dikti.

Görüntüsü gözlerimin önüne gelip gitti ve bir anlığına onun nasıl hissettiğini anladım; bir kızın büyük emanet bir kazakta kurdeleli elinin, küçük bir kız kalbine uzandığını gördüm.

O kalbin içinde ben vardım.

"Fakat artık umurumda değil" dedim gözlerimi yere indirerek.

Bir daha baktığımda gitmişti.

Masada onun oturduğu yerde yarım daire izi çıkmıştı. Yanında ise bir parça kâğıt vardı.

"*BENİMLE* BİRLİKTEYDİN. Yağmur gece gündüz, durmaksızın yağmıştı ve sen onu bıraktıktan sonra seninle kalacağımı söylemiştim, hatta sen –"

Notu buruşturup ayağa kalktım.

Tiksinme ve nefretle için için yanıyordum.

Kim böyle laflar eder?

ARTIK umurumda değildi. Kimin benimle olduğu, neler yaşandığı o kadar eskide kaldı ki.

O zamanlara dair olsa olsa, yalnızca belli belirsiz bir hissim var.

Bir süre düşündüğüm bir kızın, onun annesi olabileceğine dair bir esrarı bana anlatan da Evelyn'in kendisiydi.

Belki bardaki, o kederli kadındı yahut o kederli kadın, Evelyn'in annesiydi.

Artık bir önemi yokmuş gibi görünüyor.

Hayatımın kıyısında hep bir kadın vardı, hatta pek çokları vardı; beni, sanki onlar telin üzerindeki anaç kuşlar, ben de onların yumurtadan çıkan yeni yavrularıymışım gibi izlerlerdi.

Açık, doymak bilmez ağzıma sevgi ve besin bırakmak için ölüp biterlerdi.

Her neyse, o zamanlar kim neşelenmem için ısrar ettiyse, kiminle birlikte sevgili hayatı yaşıyorduysam, artık hepsi mazi oldu.

Misty, Kurt Cobain çıkartma kitabı almış: Çıkartmaların birinde Cobain'in yüzünün yarısında cildi, yarısında iskeleti görünüyordu.

Çıkartmayı gitar kılıfıma yapıştırdım.

Şöylesi böylesi yok, olay tam da bu.

Kadın beni gördüğünde kendini çok genç hissetmişti, zira o zamanlar ikimiz ne kadar da gençtik.

Sonra – aynen yanmakta olan bir ahırı tekmeleyen bir at gibi bir his veriyordu.

Bebek o kadar ufak ki sadece miyavlıyormuş gibi konuşuyordu.

Karanlık odada, sıcak ay ışığının saçağında, keçeden ejderhaların bir çemberden sarkıp döndüğü beşik süsünün altında duruyordu.

Onu sırtını destekleyip oturttuk ve bir solukta, beşiğin bir yanında durup onun tatlı şişman göbeğini okşadım ve başından dik dik çıkan, yüzlerce füzenin geride bıraktığı izler gibi berrak ışıklar saçan kırmızı ve altın renkli saçları gördüm.

Odada sabun ve süt kokulu bir rutubet vardı: El ele tutuşup sessizce durduk.

Sonra oda yarılarak açıldı ve hepimizi iştahla yuttu.

KENDİMİ tokatlayıp daldığım hayalden çıkarttım.

Artık son günlerden bahsetmek yok, diye düşündüm.

Şimdi önümüzde yeni günler ve onların vadettiği tüm o tatlı, mide bulandırıcı şeyler var.

Ve geçmiş ait olduğu yerde, gömülü kalmalı.

Etrafa baktım ve mekândaki tüm kızlar gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Onlara birkaç erkek de eşlik ediyordu.

Yarım ayın üzerine birkaç yüz dolar bıraktım ve Ev'e en çok benzeyen kıza parmağımı şıklattım.

O da zarifçe yanıma süzüldü, kolunu benimkine doladı ve beni kadınlar tuvaletine götürdü, orada bizi bir kabine kilitledi, Freelance Whales tişörtümü çıkarttı ve dizlerinin üzerine çöktü.

FERMUARIMI çekip kapıyı açtığımda, kız, "Telefon numaramı almak istemez misin" diye seslendi ve ben de gülüp kaldırım kenarına oturarak rakamları ahmakça doldurulmuş Sudoku'ya dalıp gitmiş olan Misty'ye doğru yürüdüm.

"Her yeri sadece sıfırla doldurmuşsun" dedim kitapçığı elinden kapıp kafasına vururken.

"Ah" dedi. "Kadın nasıldı" diye sordu biz bir gölgeli bir güneşli Pine Sokağı boyunca yürümeye başlamışken.

"Aynı" dedim ve o şüpheci gözlerle baktı.

"Tamam, yirmi yıl batarya asidi aldığını saymazsak aynı."

Ağustos ayıydı: Onun kıvrılıp battaniyelere sarındığını gördüğümden bu yana bir yılı aşkın bir zaman geçmişti.

2014: Sayı, taşıdığı geleceğe dair imayla kafa karıştırıyor.

"Doğum günüme altı ay var" dedim Misty'ye kayıtsızca. Ortaya çıktı ki, o gün Evelyn'in gerçek doğum günüymüş; bir süre sonra ona kavanozda Japon balığı yolladım.

"Neredeyse yirmi yediyim." Her zaman yirmi yedi yaşındayımdır. Bu asla değişmez.

"O işi ben hallettim" dedi ve arabaya ulaştığımızda içerisi yaldızlı uçan balonlar, paketlenmiş hediyeler ve üzerlerinde amigo kıyafeti olan korkunç şekilde giyinmiş, ellerinde ponpon sallayan iki çirkin fahişe vardı.

"Merhaba güzellik" dedim siyah perukluya, o da sivri uçlu dişlerini göstere göstere gülümsedi.

CARNATION'DAN zorla çıkıp sürünerek arka koltuğa ulaştım.

"Üzgünüm" yazdım Misty'nin bana hediye etmek için sardığı kutudaki karta.

Fahişelerden birine not yazıp üzerinde yara izleri bıraktığım için bir özür diledim.

Misty'den, sakso çeken kızdan, barın müdüründen ve Evelyn'den özür diledim.

Özür kartlarını asla postalamadım fakat Misty kendininkini istedi ve onu arabanın ön paneline attıktan sonra, "Bunu bir hazine gibi saklayacağım" dedi.

O kadar bitkin durumdaydı ki, araba çayırda rölantide gidiyordu ve o *Do It Good*'u çalıyordu.

Misty şarkıyı kendine göre yorumlayıp, saksafon çalan İsa'nın funk müzik yapan bir gruba solistlik ettiğini mırıldanıyordu, sonra arabadan inip bir boğaya el salladı. Boğa da ona bakıp üstüne hücum etti.

14
Hoşçakal, Marianne*/Celine

Acil serviste oturup bekleyen diğer herkesin yere indirilmiş gözlerinden acının, öfkenin ve korkunun geçtiğini izlerken, derli toplu duran mektup tomarımı yokladım ve yazmaya başladım.

Sevgili Marianne,
Acil serviste açık göğüs yarası olan kelepçeli bir adamla alnına ok saplanmış ölü bir kadının arasında sıkışmış oturuyorum.
Önümde, sarışın bir kız, dizüstü bilgisayarında kısa bir belgesel izliyor. Görüntülerde, başka bir sarışın kız Kurt Cobain hakkında konuşuyor.

* Orijinali "So Long, Marianne", bir Leonard Cohen şarkısıdır. (ç.n.)

Onu son kez Linda'nın mekânına girerken gördüğünü ve ona, "Hey Kurt! Doğum günü partime geliyor musun" diye sorduğunu fakat adamın ona sadece hayır dediğini söylüyor.
Sanki bu durum onu hâlâ utandırıyormuş gibi görünüyor.
Ben, "Dallamaya bak" dedim ve kız bilgisayarını çat diye kapatıp bana baktı ve yere kapaklandı.
Herkes gözlerini bana çevirdiğinde güneş gözlüklerimi ve şapkamı takıp bu mektubun üzerine eğildim. Beti benzi atan kız feci bir şekilde kan kaybettiği halde ayağa kalkıp gitti.
Sana başka bir şeyi anımsadığımı söylemek için yazmak istedim.
Sefil durumdaydım ve sen bana yardım etmiştin. Sen çok güzeldin [Bunun üzerini karalayıp *güzelsin* yazıyor] fakat ben başkasını seviyordum.
O zamanlar başkasını seviyordum ve şimdi de öyle. Fakat sen bunu zaten biliyordun ve hâlâ da biliyorsun.
Aslında, sen olmasaydın onunla asla tanışamazdım.
Senin içinde var olmaya başlarken, acaba o şarkıyı senin kalbinden duydu mu, diye merak ediyorum.
Hani her şeye rağmen ışıl ışıl parladığın o harap edici gece sana söylediğim şarkıyı.
Kızın, bu anlamda sana benziyor.
Onun yerine seni koyamadığım için üzgünüm.
Elbette *So Long Marianne*'i* söyledim. Ve hatırladığım son şey bu; hayal gücümün kıtlığından rahatsız olmuş gibi yapman ve iğneleyici dilinle kulak tırmalayıcı bir şekilde, neredeyse genç olmakla ilgili bir şeyler dediğini saymazsak.
Sevgiyle,

İmzamı attım ve asla göndermeyecek olduğum bu kartpostalı da öptüm, zarfa koydum, tomarın en üstüne yerleştirdim ve hemşire, "Şimdi gelip arkadaşınızı görebilirsiniz" dediğinde onları sandalyemde bıraktım. Ben hemşireyi takip ederken kadın kalçalarını metronom gibi sallıyordu.

YARALANAN ve sonra ilaç alan Misty hastaneden çıkmıştı ve ben ona mısır ekmeği, yeşil salata ve kızarmış iri

* Hoşça Kal Marianne. (ç.n.)

yulaftan oluşan en sevdiği menüyü hazırlarken; o, şezlonglardan birinde mışıl mışıl uyuyordu.

Telefonum tezgâhta kıpraşmaya başladığında *Tosca*'yı dinliyordum. Telefon ekranında "27 cevapsız çağrı" yazıyordu.

"– *e diedi il canto agli astri, al ciel*" diye umarsızca eşlik ettim şarkıya ve kızlardan gelen mesajları dinledim.

Dördüncü mesajda Dur tuşuna bastım. Bir kız, "Sakso çekmeyi seviyorum" diyordu. Ne tatlı ve sığ bir yalan.

Pencereden dışarı baktığımda, Evelyn'in, uyanmış ve kızgın bir şekilde ona el kol sallayan Misty'nin yanında durduğunu gördüm.

Onu bir süre izledim, patiska elbisesinde çok hoş görünüyordu ve güneş siyah saçlarındaki mavi telleri parlatıyordu.

UYANDIM, öfke ve mutluluk gözyaşlarımı onun güneş kokulu saçlarına gizledim.

Birkaç saat sonra, elini ona uzattığımda o gitmişti.

Dışarıda odun parçalarken yakaladığım Misty, "Çekip gitti" dedi.

"Seni sonra arayacağını söyledi. Ve Mercury buradaydı."

Mercury geri geldi ve tüm gece prova yaptık. Telefonu yanımdan ayırmadım fakat aramadı.

Mercury, Evelyn'i sorduğunda artık onu hiç görmediğimi söyledim.

Rüyalarımı saymazsak.

15
Aşkın... Olmasını İstiyorum*

Her zamankinden fazla uyuşturucu kullanıyordum. Bir gün bir araba kiraladım ve kır evine sürdüm. Misty'yi gördüm, kaşlarını çatıp el sallıyordu.

"O nerede" dedim.

Misty cevap vermedi, ben de onu itip geçtim ve Celine'i yatakta yakaladım.

Uyuyor ve hışırtılı sesler çıkartıyordu: Onunkini ağzıma aldım; soluk alışverişinin ve kayan çarşafların fısıltısını mutlu mesut dinledim.

* Orijinali "I Want Love To"; Jack White'ın "Love Interruption" şarkısında yinelenen bir sözdür. (ç.n.)

Gözlerini açtığında ilk önce kocaman oldular, sonra da kısıldılar.

Beni feci hırpaladı.

Sonradan yatağın üzerine kanımın aktığını gördüm, kıyafetlerimi topladım, başına bir öpücük kondurdum ve parmak uçlarıma basarak uzaklaştım.

Kapının orada çekiçle dövülmüş bir teneke parçasının yanından geçerken, yüzümün mosmor olduğunu gördüm,; kafatasımda, saçlarımın çekildiği yerde pembe, kel bir nokta fark ettim.

Eve gittim ve gözlerim kuru, dirseğimin kıvrımına sıkışmış bir iğneyle uyuyakalıp rüya gördüm.

METAL bir yatakta yatıyorum, bir doktor beni dürtüyor.

Beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyleyip neler olduğunu soruyor.

Anımsayamıyorum.

Celine'leydim ve sonra da değildim.

Yaralar ve yanıklar göğsümde yıldız gibi parlıyorlardı. Uyluklarım ağrıyordu ve kalça kemiğimde mor parmak izleri vardı.

Ben pis kıyafetlerimi tekrar üzerime geçirirken, o odaya giriyor ve doktor bize, "Sert sekse ara verin" diyor.

Celine bana bunun ne demek olduğunu soruyor. Bir yalan uydurup ona giyinmem gerektiğini söylüyorum.

Kalçalarım sanki bir kaplan onları pençelemiş gibi görünüyor; sutyenim kayıp, külotum kanlı bir paçavraya dönüşmüş, onu çöpe atıyorum.

Güzel siyah elbisemi, onu yakmam gerektiğini aklıma not ederek, üzerime geçiriyorum ve kahredici bir saniyede o tanıdık yüzün yeni ve şeytani bir şeye dönüştüğünü görüyorum.

Bir şerit eroin hazırlayıp onu metal sedyede burnuma çekiyorum.

Korktuğum her şey kayboluyor.

Onun yatağına sokulduktan sonra her gün hasta olmaya başladım. O kadar çok kilo kaybettim ki göğüs kafesim ksilofon gibi görünmeye başladı.

Taksi tutup kliniğe gittim ve bir doktorla görüştüm.

O da bana ağırdan almamı söyledi. "Çünkü artık hamileymişim."

HEMEN onu aradım ve telefonu Misty açınca küfrü bastım.

"Onu telefona çağır" dedim.

Sonunda telefona geldi ve doktorun dediğini ona aktardım.

"Kimsiniz" dedi.

Çevir sinyalinin hızlı ritminde, dediklerimi tekrarladım.

PAGE'LE olduğumu düşündüğünden, New York konusunda hâlâ öfkeli olduğunu biliyordum.

Fakat pişman olmuştum. Bu, onun bebeğiydi ve onun mutlu olmasını istiyordum.

Onu tekrar aradığımda, Misty telefon numarasını değiştireceğini, artık onu rahatsız etmememi söyledi.

"Çekip gitmen hiç hoş değildi" dedi.

"Siktir" dedim kızgınlıktan titreyerek.

"Seninle konuşmak güzeldi" dedi Misty ve güldü.

16
Mississippi Deltası Parıldıyor*

Her zamanki gibi, korkumun üzerine uyuşturucu bastım. Chop Suey'de yeni kırk beşliğimizi vitrine çıkarıyorduk ve mekân tıkabasa doluydu.

Dışarı çıktım ve kalabalığı hızla yarıp sırrımı paylaştım.

*Daisy***ve *Milk****, bir kıskançlık nöbeti sırasında, pişmanlık göstergesi olarak onun için yazdığım şarkılardı.

Ben gitarımı alıp özlemimi belirtmek üzere, "Ah, ne olursa olsun, sev beni" demeden önce sessizce, "Papatyalar ba-

* Orijinali "Mississippi Delta Shining", Paul Simon'ın "Graceland" şarkısının ilk dizesidir. (ç.n.)
** Papatya. (ç.n.)
*** Süt. (ç.n.)

şımızın üzerinde uçuşuyor, sen ölünce yaprakları solup dağılıyor" diye şarkıyı söylüyorduk.

Tüm bunların ortasında, aklımda Chelsea'de uykuya daldığımız zamanın hatırası canlandı; içimde yeni olasılıklar yeşerirken zihnimde zil sesi gibi bir tını çınlıyordu.

Kalabalık beni üzerinde taşırken midem feci bulandı ve ellerini eteğimin altına sokan çocuğu hedef aldım.

Longleaf Hastanesi'nde günlerce safra ve minik canavarlar kustum.

Page'e, "Ben artık yokum, hoşça kal" diye mesaj attım ve numarasını engelledim; *Super Fly* filminin roman uyarlamasını tekrar tekrar okurken bir yığın hap hazırladım ve ön dişlerimle Percocet'leri* ezdim.

Kırmızı beyaz çizgili jileler giyip ben koridorda askılıklı serumla dolaşırken, elimde sigara ve orta parmağım havadayken çekilen kareleri yayımlayan muhabirlerle çiçekçiler hariç kimse ziyarete gelmedi.

İNTERNETTE Echo Şov'un korsan kaydının üzerinde duran bir başlıkta "BU EVEL'İN VEDA PARTİSİ Mİ?" yazıyordu.

Evl, Whatevs, Little Miss Evil, Neverlast ve E.V. Bake'e** ek olarak Evel ismini de bana takan oydu.

Bu adı kullanmaya başladım ve Evel Knievel'in Snake Kanyonu'nun üzerindeki destansı atlayışına duyduğum (yalan, aslında onun duyduğu) hayranlıktan bahsettim.

Bana genelde bebeğim derdi.

Mesajın konu bölümüne EVET yazarak "Veda Partisi Mi?" başlıklı haberin linkini Celine'in en yeni e-posta adresine gönderdim. Onu arayıp durdum ve Misty'yle o kadar çok konuştum ki, onun sadece bir aracı olduğunu unuttum.

"İkinci bir şans istiyorum" dedim.

---

* Reçeteyle satılan bir tür ağrı kesici. (ç.n.)

** Burada Evelyn isminden "Her Neyse", "Küçük Bayan Şeytan", "Asla Devam Etmeyen" gibi yorumlanabilecek isimler türetilmiş. (ç.n.)

"O sana her şeyi verdi fakat sen hepsini çöpe attın."

"Ona ihtiyacım var."

"Evimize girmene bile izin verdi–"

"Ne? *Evimize derken*?" Ne haltlar karıştırıyorsunuz?

"Cevabımız hayır" dedi. Arkadan bir şarkının, küreği kurak toprağa vururmuş gibi tınlayan hüzünlü melodisinin geldiğini fark ettim.

PAGE onun hakkında yanılıyordu, uyuşturucunun beni dibe çekmesine kendim izin vermiştim.

Çok fazla randevu kaçırdığımdan, kollarımda baştan aşağı açık şırınga izlerinin göründüğü korkunç fotoğraf çekimlerinden ve ben ayak bağı olurken diğer kızların kurtaramadığı şovlar yüzünden, medyanın grubumuza olan ilgisi hızla azaldı.

Fakat yine de seyahat ederken kılık değiştirmek zorunda kalıyorduk. Milletin merak ettiği asıl hikâye, Celine'le bendik ve bizi eşit ölçüde sevip bizden nefret eden milyonlarca adanmış takipçimiz vardı.

Başıboş dolaşmaya başladım ve sonunda kendimi Los Angeles'ta buldum. Grup Baton Rouge'daki sahneden bana öfke dolu mesajlar gönderdi. Onlara cevaben, "Evelyn denilen kişiyi tanımam etmem ve erkek erkeğe bir parti veriyorum: Artık zevkimizin içine limon sıkmayın lütfen!" mesajını attım.

Bunu Formosa'da siyah eşarp ve gözlüklerle viskili bir kokteyl içerken yazdım.

El çantamdaki gümüş kutudan tebeşirimsi yuvarlak, pembe yumurta biçimli, mavi altıgen haplar seçtim ve güzeller güzeli, yaşını başını almış garsona film yıldızı olup olmadığını sordum.

Kadın hayır dedi ve boş bardağı aldı.

"Ben aşırı derece ünlü biriyim" dedim bir tane daha sipariş ederken.

"Öyle mi" dedi hoşgörüyle.

Koltuğun kırmızı deri kılıfını okşadım ve kadına tebdili kıyafet dolaştığımı söyledim.

Şarkılarımdan biri çalmaya başladığında müziğe eşlik ettim fakat notaları tutturamıyormuşum gibi geldi.

Venedik'te yaşarken, hamile olduğumu düşünmüştük.

Bir ay reglim atlamıştı ve usb girişine takıldığında *(You're) Having My Baby** şarkısını çalan evde gebelik testi almıştık.

Çok fazla uyuşturucu kullanıyorduk fakat bebek için biraz ara vermeyi başarmıştım.

Ballı Badem, Minik Kabarcık ve Zing diye adlandırdığımız yaratık için o da kendini zorladı.

O sırada ikimiz de tek kelime yazmadık. Bir gece yaşamak için aşırılıkların, coşkunluk ve kederin en uç noktasının gerekli olduğuna karar verdik.

"Bizler stenograf değiliz" dedi.

"Pardon, ne dediniz Bay Johnson" dedim fırfırlı jartiyerimi, çizgili ince çorabımı ve demir topuklu tokayla sıkıca bağlanmış ayakkabılarıma dokunmadan onun üzerimden sıyırmaya bayıldığı, vücuduma yapışan siyah elbisemin yakalarını düzeltirken.

"Horozum kendi başına ötmeyecek" dedi erkeksi bir tavır takınmaya çalışarak.

Fakat gülüşüne hâkim olamadı, yüzü pancar gibi kızardı ve biz de gözlerimizden yaşlar boşanmasına müsaade etmekten öte bir şey yapamayacak kadar çok kahkaha atıp durduk.

Sonunda ayağa kalktı ve bize çayla tarçınlı tost yapmak üzere zikzaklar çizerek mutfağa gitti.

Ben hâlâ kollarımla gözyaşlarımı siliyordum.

Doktor testin yanlış sonuç verdiğini söylediğinden beri, bırakın kahkahayı, ilk kez gülümsüyorduk.

Bebek yoktu, Ballı Badem'i gökler ve denizler yutmuştu, yeniden buluşacağımızı mırıldanan ses öyle can acıtıcı bir

* Bebeğimi taşıyorsun. (ç.n.)

sızıya dönüştü ki, bir günden az bir zamanda uyuşturucuya geri döndük.

KAYBETTİĞİMİZ bebeği anımsayarak ayinimizi gerçekleştirdim. Tüm torbacıların numaralarını elimden çıkardım, yanımda nakit olarak yirmi dolardan fazla taşımadım, benzodiazepine, ishal ve mide bulantısına karşı hapları stokladım.

Zavallı ufak yaratık için günlerce debelendim. Halim görülmeye değerdi.

Celine'in hâlâ uyuşturucu kullandığını ve *Unplugged*'ın upuzun bacakları ve arkada boğum boğum toplanmış leylak rengi saçları olan, baştan aşağı dövmeli, bir içim su, esrarkeş steel gitaristiyle bol bol zaman geçirdiğini duydum.

Bir dolu çıkma teklifi alıyordum fakat evde ilaçlarımla oturup nadiren alkol ve sigara kullanıyordum. Bana vitamin ve tadı zararlı otları öldürmek için kullanılan kimyasallara benzeyen, yeşil içecekler içiren bir beslenme uzmanını işe almıştım.

Celine hâlâ telefona çıkmıyordu; Q onun Seattle yakınlarında bir yerde yaptığı röportajı bana gönderdi, orada ikimizin ayrıldığından ve benim Chad Lowe'dan bebek beklediğimden bahsediyordu.

İyi günlerinde tok çıkan sesi kulağa paslı metal ve şeker pekmezi gibi geliyordu.

"Kiminle görüşüyorum" dedi. Sonra, "Kübik eserlerde kadın tasvirlerinin aşkın başarısızlığını temsil ettiğini düşünüyorum" dedi.

"Şimdi ne demek istediniz" diye sordu radyo spikeri.

Birkaç saniyelik korkutucu bir sessizlikten sonra, "Özel tasarım ve duyumsal tahta sanatına derinden bir ilgi duyduğundan kısmen iskelete dönmüş bir kızla çıkıyorum" dedi.

"*Unplugged* şovum yakında filme alınacak, sen de gelip izlemelisin."

"Kesinlikle gelmelisin" dedi Celine ve spiker, "Şu an sana bir barış işareti gönderiyorum" diye karşılık verdi.

Hepimiz adına utanç duyuyordum.

Bebek limon kadardı ve ona Ricky adını takmıştım.

Q, BİRKAÇ şova çıkmam için beni ikna etmişti. "Tamamen klas işler" dedi.

Kick the Gong adlı bir filmde lokantadaki bir kasiyer rolünü oynamamı sağladı. Orada, dar sentetik kumaştan bir üniforma giyiyor ve yıldızlara bebek maması ve musluk suyu servis ediyordum.

Rolling Stone dergisi kadın ve rock müzik temalı bir yazı için grubumuzun fotoğraflarını çekmek istedi.

Çok heyecanlandık: Bugüne değin en büyük tanıtımımız olacaktı. Ciddi eleştirmenler bizi seviyordu fakat ana akımdan gelenler muallakta kalmışlardı: Biz "aşırı öfkeli", "pek hafif sıklet", "fazlaca erkeksi" *ve* "gereğinden fazla feminendik." Kalın çerçeveli gözlükler takan, düşük omuzlarının ve yuvarlak göbeğinin üzerine bir hırka geçirmiş olan Desmond adlı kibar, yaşlıca bir adamla röportaj yaptık.

O bize röportaj sorularını yöneltirken kuaförler saçlarımızı, makyajımızı ve kıyafetlerimizi ayarladı ve set işçileri eski zamandan kalmış gibi görünen bir sihirbazlık sahnesi inşa etti.

Desmond, sanat alanındaki ayrımcılığa dair düşüncelerimizle öyle ilgiliymiş gibi göründü ki, kostümümün neredeyse sadece kırmızı şeffaf bir eşarptan ibaret olduğunu pek fark edemedim. Diğer kızlar gözü kara bir sihirbaz tarafından testereyle ikiye bölünecek kişi olarak beni seçmişlerdi.

Onlar, üzerinde havalı altın pentagramlar olan kapüşonlu pelerinler ve ona uygun platform ayakkabılar giymişlerdi ve sihirbaz kırmızı eşarp ve kırmızı tabanlı altın Farfamesh sandaletler içinde cam kutuda uzanan bendenize pis pis bakarken, sihirli değneklerini havaya kaldırdılar.

Jenna haberin yayımlandığı gün beni aradı.

"Eh" dedi.

Luscious'u dışarı gönderim ve o da büyük bir tomar dergiyle birlikte geri döndü: "En azından Rico'yla göz teması kurmaktan kaçınmak zorunda değilsin" dedi. Kapakta TİLKİNİN GÜCÜ başlığı altında yer alıyorduk: Seksi, ucuz ve aptal görünüyorduk.

Üstüne üstlük, Desmond acımasız makalesinde "reklam kokan 90'lar cazibemize" ve "kısa raf ömrümüze" değinerek bizi yerden yere vuruyordu.

Fakat albümümüz biraz sivrilmişti. Satışlar yüksekti ve Q parayı alıp tüymemizi tavsiye etti.

Sohbet programlarına katılmamız ve milyoner sapık bir veledin bar mitzvahında sahne almamız için bir dizi davet aldık.

Sable, Jimmy Kimmel'ın masasında üstsüz dans ettikten sonra Jenna benimle haysiyet hakkında tartıştı ve sapık velet için pek de ateşli olmayan bir şovda sahne aldık.

Jenna bizim küçük kulüplerde çalışkan bir biçimde çalmaya devam etmemizi istiyordu; bense doğrudan bir yıldız olmak.

Açgözlülüğüm yüzünden infilak edecektik.

Fakat bundan önce Hef'in* mağarasında bir dizi Tavşancıkla birlikte kokain çekip, boş gökyüzünde ayın hoplayıp zıplamasını seyrettiğimiz bir gece geçirecektik.

LUSCIOUS'İN hâlâ değişik sabah ritüelleri vardı: İçeri girip benimle Thelma Ritter gibi konuştu, bu sırada karmaşık sehpamı önce toplayıp sonra da üzerine kahvaltı tepsimi koydu.

Beni yeni havalandırılmış yastıkların üzerine yuvarladı, ayaklarıma masaj yaptı ve sütlüğün üzerinde kenarları yaldızlı içi kahve dolu kocaman bir kupa uzattı.

"Gelen postalar burada" dedi.

* *Playboy* dergisinin kurucularından biridir. (ç.n.)

Mayonezi kaşıkladım, sigara içtim ve Celine'den gelen, ön yüzünde "*Neat-O Toledo*!" yazan kartpostalı okudum.

Kapak fotoğrafım için, "Güzel kare" demişti.

"İzin ver seni ikiye ayırayım."

Beni affetiği ve çok korkunç, heyecan verici bir söz ettiği için ağladım.

NEREDE olduğunu bana söylemedi, ben de onu evimize çağırdım.

İkisi birden geldiler ve ben de ondan yalnız gelmesini istedim.

Misty'ye, "Arabada bekle" dedi.

"İzin ver sana şöyle bir bakayım" dedi ve ben de onun için sabahlığın üzerimden düşmesine izin verip şeffaf iç çamarşırlarımla saten terliklerimin üzerinde fırıl fırıl döndüm.

Sırtımı dolaba dayayarak beni öyle sert becerdi ki, başım durmadan tahtaya çarptı; bacaklarım önce sendeledi, sonra onun sırtında çaprazlandı.

Darmadağın olmuş suratımdan yaşlar süzülürken; o, hafifçe belirginleşen göbeğimi sertçe okşadı.

Biraz yavaşladı ve ikimiz aynı anda boşalıp nefes nefese yere düştük.

Uyuyakaldık ve uykumuzda, tetikte bekleyen iki siyah kuğunun yuvadaki bir küme yumurtaya göz kulak olduğu Bayan Zarafet'teki yatağımıza geri dönmüştük.

UYANDIĞIMIZDA beni banyoya taşıdı ve her bir lekeye dikkat kesilerek yumuşak bir bezle yıkadı.

Beni yeniden kaldırdı, tenime yağ sürdü ve okşayarak kuruladı. Eğilip göbek deliğime bir şeyler fısıldadı.

Yatağa ulaştığımızda, beni örtüye sarıp sarmaladıktan sonra ondan kalmasını istedim.

Gülümsedi ve yanımda diz çöktü.

Kulağıma, "Git o boktan erkek arkadaşından seninle kalmasını iste, orospu" dedi.

17
Bir Sebepten Ötürü Dikkatle İzledim*

İki hafta sonra New Orleans'ta bir gösterim var. "Orada olsan iyi edersin" dedim arkasından çarpan kapıya ve geride kalan ölümcül sessizliği öyle şiddetli bir inlemeyle bozdum ki, bir komşu polisleri aramış ve ben de verem taklidi yapmak zorunda kaldım.

Yatağa uzandım ve eski biyoloji öğretmenim Bay Albert'ı anımsadım. Konuşurken plastik fetüsü rahimden ayırırdı ve küçük kütle masaya yuvarlanınca, "Yaşam mı Ölüm mü" oyununu oynardık.

* Orijinal adı "Carefully Watched For a Reason", Joy Division'ın "Isolation" şarkısında geçen bir dizedir. (ç.n.)

Yeteri kadar kişi, "Yaşam!" diye bağırırsa, öğretmenimiz maket fetüsü yeniden yerine takardı.

Kimse asla böyle demezdi.

Uyluklarım ıslanmaya başladığı ve güçlü, yinelenen kramplar hissettiğim hâlde yatakta kaldım.

Orada yastığımı ısırıp, "Yaşam" diye geveleyerek yattım.

LUSCIOUS bana dizüstü bilgisayarımı, Violette Leduc'un bir romanını ve çiçekli seramik bir tepside gül reçeli ile sıcak çikolata getirdi.

Hamileliğimin bu döneminde her gün gelir, ufak tefek temizlik ve getir götür işlerini hallederdi.

Tek yapabildiğim onu, eline OxyContinli* bir içecek alıp benimle yatağa girmeye davet etmemekti.

"Hasta değilim" dedim iki büklüm kıvrılarak.

"Sadece biraz yalnızlık çekiyorum" dedim fakat o gitmişti.

Onun geride bıraktığı Cool Water parfümünün kokusunu içime çektim.

PAGE bana tuhaf bir şekilde resmi dilli bir e-posta gönderdi.

"Uzun süreliğine uzaklara gidiyorum" yazmıştı. "Zevküsefa gecelerimizi asla unutmayacağım."

Doğrularak oturdum. Bu işte feci bir terslik vardı.

PAGE'LE ben Berlin'deyken, o "boktan kamyon şoförlerine sakso çekerek" Los Angeles'a kadar gittiğinden bahsetmişti.

Bu konuda küstah bir tavrı vardı ve hatta kendine "potansiyel vadeden laço" diyordu.

Hollywood'da tüm grubunun birlikte yaşayabileceği bir mekâna yetecek kadar para kazanmış ve Eddie Cantor'ın ufak ayak izlerinin yakınındaki köşede şarkı söylermiş.

* Bağımlılık yapan, reçeteyle satılan morfin türevi bir ağrı kesici. (ç.n.)

Zaman zaman hâlâ "hoş olduğumu düşünen zengin ibnelerle" takılıyordu.

"Hoşsun" dedim ona ve Jenna'yla benim körkütük sarhoş olup neredeyse tur otobüsünde seviştiğimiz zamanı anımsadım.

Ona bu olaydan bahsettim, Jenna'nın şeftalimsi dudaklarını ayırıp saçlarıyla yüzümü tokatlarken bana sürtündüğünü anlattım ve o da heyecanlandı.

"Bu farklı bir şey" dedi.

"Neden? Senin hikâyen beni heyecanlandırdı."

Ve sonra aramızdaki şey daha da mı ateşlendi yoksa söndü mü, bilemiyorum: Berlin hatıralarımda bir boşluk var.

Hatıralarım aniden kesiliyor, karışıyor ve en baştan başlıyor.

PAGE, kısa bir süre önce, eski işinden üstü kapalı bir şekilde bahsetmek için, bir muhabire "vampir ibneler" hakkında bir şeyler anlattı.

Anında homofobik bir domuz olarak yaftalandı ve kendini savunmak üzere yürek parçalayıcı çocukluğunu ve onu takiben ortaya çıkan seks avcılarının yamanlığından dem vurduğu kısa bir anı kitabı kaleme aldığında işleri hem biraz düzeltti hem de batırdı.

Çocukken tacize uğradığını söyledi.

Bu itiraftan utandığı için mi ortadan kaybolmuştu? Neden *o* utanacakmış ki diye düşündüm.

Belki sadece yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Lafayette'le röportaj yapıldı ve saç bandıyla postiş takan bir **tip olan gitaristleri** "ne yazık ki" yollarına onsuz devam **ettiklerini söyledi.**

Hayranları onun bulunması için muazzam bir ödül vadettiler **ve Brentwood'daki** terk edilmiş evinin, polislerce **götürülen ağızlıklı pitbullarının** fotoğraflarını astılar.

Page "Justice"* şarkısında, "Çocuk, cesaretimi toplayıp geldim. Umurunda değil belki fakat sana ihtiyacım var" sözlerini zikrediyordu.

Oturma odasına geçip bir yığın yastığın üzerine oturdum, dantelli tülden kar tanesi gibi ışıklar süzülüyordu.

Pelte gibi olmuş bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve onun bana yazdığı bu son şarkıyı çekinerek çaldım.

Onun ortadan kaybolması beni o kadar memnun etmişti ki sesi açtım.

RÜYAMDA, mısır cipsi gibi kokan Speck'in benimle birlikte uyuduğunu gördüm.

Gözlerimi açtığımda midem altüst oldu. Ona ihtiyacım vardı. İkisine de ihtiyacım vardı.

Luscious dediklerimi kaleme aldı: "Köpeğimin sağlam bir şekilde geri dönmesi için ne isterseniz veririm. En son Venice Kumsalı'ndaki, Surf n Crash'in yakınlarında Mike'la birlikte görüldü."

Striptizci arkadaşlarımdan birinin, Celine, ben ve Speck suyun içinde, gözlerimiz güneşe bakmaktan kısılmış vaziyetteyken çektiği bir resmimizi ona verdim.

"Bunu her yere ulaştır" dedim Luscious'a ve o da fırladı. Tam o sırada mide bulantım yine krampa döndü, ta ki morfinle ve çoğu gün kemirdiğim budaklı zenfecil köküyle ağrıyı yatıştırana dek.

Şılloz'un web sayfasına, "Speck bizim ilk bebeğimizdi" diye yazdım, onun benim kim olduğumu bilmeksizin büyüdüğünü tasavvur etmeye çalışarak.

Fakat ne zaman gelecek hakkında düşünmeye kalksam, tek görebildiğim karanlıktı.

O HÂLÂ benimle konuşmuyordu.

Page gitmişti ve Speck isimli yüzlerce köpek bulunmuştu fakat hiçbiri bizimki değildi.

---

* Adalet. (ç.n.)

Yaşadığımız yerden pek uzak olmayan Viretta Park'ta başıboş dolaşırken, nehrin yanında otururken ve ördeklere kırık mısır taneleri atarken görülmüştü.

Moda çekimi için poz verirken, sabah bulantıları ve korkudan bir deri bir kemiğe dönmüştüm. Benim Nerf dediğim göbeğimdeki çıkıntıyı imparator kesim damask elbiseyle gizlediler ve Peanut'la Shasta isimli iki sirk filiyle birlikte poz verdirdiler.

Onun hakkında, onunla diğer kadınlar hakkında şarkılar yazdım –Sable onu bana memnuniyetle ispiyonluyordu– ve o şarkıları onun eski gül ağacı Yamaha akustik gitarıyla kendi başıma kaydettim.

Misty'nin posta kutusuna mektuplar gönderdim. Her şeyi bildiğimi ve onu affettiğimi yazdım.

"Tatlı sevgilim, sadece bana geri dön" diye yazmıştım ona gönderdiğim yüzüncü kokulu mektupta.

Geri döndü.

KAPI eşiğinde durup sallandı.

Koyu renk gözlükler ve her tarafı delik içinde siyah bir kazak giyiyordu.

Onun, kapı çerçevesini tutarken, tırnaklarındaki ojenin feci bir şekilde döküldüğünü fark ettim.

Koluna dokundum ve o da kolunu büküp uzaklaştırdı.

"Sadece konuşmak istiyorum" dedim.

"Onun hakkında mı?"

"Sadece onun hakkında değil."

"Sana beni yalnız bırakmanı söylemek için geldim" dedi ve gözlerini kapattı.

Onu yatağımıza götürdüm ve başımı omzuna koydum.

"Midem bulanıyor, artık hayal kurmak yok" dedi gözlerindeki kara bulutları kırpıştırırken.

"Her şey yoluna girecek" dedim.

Sakinleştim ve hemencecik uykuya daldım, rüyamda ikimizin bir daldaki bebeği salladığını görüyordum, ki dal o denli gürültülü bir şekilde yere düştü ki uyanıverdim.

Elleri kenetlenmişti.

Yerde ağzından köpükler çıkartıyordu.

Ativan'lı hapları paketledim, burnuma acilen ilaç çektim ve yeniden nefes almaya başladım. Doz aşımını gidermek için kullanılan Narcan ekipmanını buldum ve iğneyi uyluğuna sapladım.

Luscious'u ve 911'i aradım.

Bize ilk ulaşan Luscious oldu. "Üstünü değiştir" dedi. Tuvalete girdim ve kendime biraz çekidüzen verip çıktım.

Kameraların bizi çekmeye geleceği aşikârdı.

İlk hekim koşturarak içeri girdiğinde, kirpiklerimin altından bir bakış atıp öylesine yürek parçalayıcı bir şekilde, "Yardım edin" dedim ki adam ilk olarak bana yöneldi.

Sedyeyi ambulansa kadar takip ettim, onun eli seğirip içinden buruşturulmuş bir kâğıt düştüğünde Luscious onu kaptı, yazanlara hızla göz gezdirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Onu bana ver" dedim ve benimle Page hakkında yazdıklarını, bize yapmayı planladıklarını hızla okudum.

Kâğıdı, onun niyetleri konusunda dehşete düşmüş bir şekilde sigara içerken park yerinde yaktım.

İlk flaş yüzümü aydınlattığında onların, suratımda kuruyup sivri uçlu gümüş çizgilere dönen gözyaşı izlerini görmesine ses etmedim, sonra elimi kaldırıp yüzümü gizledim.

"Lütfen" dedim ve onlar öne doğru aceleyle ilerlerken ben bitap düştüm, aşktan dolayı bitap düşmüştüm.

O uyandığında, yüzündeki tüple bandı yırttı ve bana dik dik baktı.

Sürünmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Yatağın ayakucundan başladım ve ona doğru milim milim ilerledim, sonra başımı yere indirdim.

"Artık seni sevmiyorum" dedi ağzıma boşalıp sessizce inlerken.

Tadı acıydı ve içimi doldurdu.

"Çekil üzerimden" dedi ve ayaklarının orada dertop olup uzandım.

NOTTA; yaptığı her şeyin, benim onu aldatmamın akabinde gerçekleştiği ve aldatmanın ona çok acı verdiği, hatta bu acıdan kurtulmak için ölmeyi istediği yazıyordu.

Ve karanlık sırrı da onunla birlikte ölecekti.

İlk kısım beni ürküttü. "Bunu sen başlattın" bile diyebilirdi.

Ve ikinci bölüm beni korkuttu. Hangi karanlık sırdan bahsediyordu?

Fark etmez. Umursamazlığım ve açgözlülüğümle merhametsiz davranmıştım ve bunları göğüslemeye, bana dair içinde ne biriktirdiyse her şeyi göğüslemeye canıgönülden razıydım.

Yeter ki bu, onu kaybetmeyeceğim anlamına gelsin.

Uyumayı bıraktım, zira ne zaman gözümü başka tarafa çevirsem onun kendi canına kıyacağını düşünüyordum.

SABLE olanları duydu ve ağlayarak telefon etti.

"Ne istiyorsun" dedim.

"Ben de onu seviyorum" dedi.

"Ah, çok üzüldüm çünkü o senden tiksiniyor. Ve al benden de o kadar" dedim, karşıdan gelen cılız "Ah" sesine.

Telefonu bir süreliğine kapattım.

Sonrasında, Sable'ın kendi çizdiği, Celine'in kötü bir kara kalem resmini taşıyarak yangın çıkışından tırmandığını ve sonra da ölüme atladığını duydum.

Ora pro nobis, avis.

BANYOYA gitmek ya da biraz kestirmek için Luscious'un ve asistan hekimin birkaç dakikalığına onu izlemelerini sağladım.

Kendi aksimi görüverdiğimde, serinkanlılıkla, saçımın saçma bir şekilde geride toplandığını ve tenimin ölününki gibi solgun bir yeşil tonunda olduğunu fark ettim.

Devasa bir Tommy Bahama svetşörtünün ve kirli kâğıt terliklerin içinde ayaklarımı sürükleyerek hareket ettiğimin ayırdına vardım.

"Bana yardım et" diye mesaj attım ve yardım, şeffaf kilitli poşette ulaştı ve ben bir kaşıkla gerekli diğer tüm malzemeleri bulana dek poşettekini sarsak parçalara ayırdım.

"Aptal orospu" dedi biri.

Tamamen yalnızdım.

SABLE'IN ölümünün, Page'in ortadan kaybolmasının ve Celine'in "kazası"nın yer aldığı pek çok manşetten birinde *Ölümler Yine Başladı* yazıyordu.

Bu bir kaza olabilir. O kadar çok eroini kasıtlı bir şekilde almamış, beyazın üzerine yanlış bir hesap sonucu o hapları yutmuş olması da mümkün.

Ben yatağın yanındaki koltuğa yığılmış bir şekilde otururken, Misty seslendi: "Bu bir kaza değildi!"

"Bunu senle ben biliyoruz" dedim. "Fakat başkasının bilmesine gerek yok."

"Seni terk ediyordu."

"Öyle mi, hâlâ burada ama, Misty. Bu yüzden siktir git."

Onun Luscious'a bir şeyler söylemesini seyrettim, sonra ikisi birlikte gittiler. Nedenini bilmek istedim fakat hareket edemiyordum.

"Celine'i yanıma kelepçelemediğim sürece hareket edemem" dedim hemşireye.

"Zorunda kalırsam onunla cehenneme kadar giderim."

Ben tek başıma uzandığım bir yatakta uzun, rahat bir uyku çektikten sonra hemşire bana bu sözümü kurnaz bir şekilde hatırlattı.

CELINE havlu kumaştan bir sabahlık ve kırmızı Vans pabuçlarla yandaki koltukta oturuyordu.

Gözyaşlarını gördüğümde işleri yeniden berbat ettiğimi biliyordum.

Bebek ölmüştü.

18
Yeniden Zincire Vurulduk*

Kanamam vardı ve bitap düşmüştüm; o, kıçımı toplayıp beni eve götürdü.

Beni yatağa yatırdı ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Anneni arayacağım" dedi.

"Arama."

"Tatlım" dedim telefonuma bakarak. "Biri Speck'i bulmuş olabilir."

Mesajın kandırmaca olduğu ortaya çıktı ve her hâlükârda, ben ona tatlım dedikten hemen sonra o kapıyı çarparak evi derhal terk etmişti.

* Orijinali "Back On Chain Gang", bir The Pretenders şarkısıdır. (ç.n.)

ÇİÇEKLER ve kartlar gelmişti.

Q gösteriyi ileri bir tarihe çekti ve *Kalpsiz* diye adlandırdığımız bir projeye şarkı kaydetmeye başlamamız için bize zaman kazandırdı.

Aramızda gerçekten enstrüman çalabilen bir tek Jenna vardı, o hariç kayıt sırasında gizlice profesyonel müzisyenleri kullanıyorduk. Sable öldüğünden beri Sasha bir keşmekeşin içine hızla sürükleniyordu ve Sable'ın yerine aldığım alelade seksi kızdan nefret etmişti.

Fakat Q bir arada iyi göründüğümüz konusunda ısrarcıydı ve önemli olan da buydu.

"Silemediğim şeyler için elime bir ustura almak istiyorum" – şarkı sözleri not defterime boşalıyordu; her daim Joy Division çalıyordu ve eroin sarsılmışlığıma, baş dönmelerime iyi geliyor; yeniden ayağa kalmamı, gözü pek olmamı sağlıyordu.

ONA "Atmosphere"*in kutsallığı hakkında yazdım.

Bir poşetten yuvarlanan tatlı mandalinaların çıkardığı ses, 1 Mayıs'taki silah atışı ve vintage Prada ayakkabısının vamplığı hakkında.

Mektuplardan birini bitirdiğimde, onu üzerine parfüm sıktığım bir zarfa koyuyor ve mektup tomarına ekliyordum.

Her birinde gönderilen kişi yerine "DİNLE BENİ" yazıyordu.

SONUNDA, bir faturanın üzerindeki pulu buhara tutup çıkardım ve posta damgasını beyaz bir göz kalemiyle sildim.

"Bebek üç ay boyunca içimde yaşadı" yazdım.

"Şüphesiz, isimlerimizi oraya kazımış yahut bir gün doğmayı başaracak olana bir mesaj bırakmıştır."

Pulu bir kartpostala yapıştırdım ve gecenin bir yarısı posta kutusuna yürüdüm.

* Bir Joy Division şarkısı. (ç.n.)

Ön yüzde Rainier Dağı'nda kayak gözlükleri ve çizgili fularıyla kayak yapan Snoopy'nin bir resmi vardı.

Kartpostal adres bölümüne "Deli İşgalci" yazılan bir zarfın içinde bana geri gönderildi.

ARTIK pek de canlı sayılmazdım.

Yaşayan ölü gibiydim.

BİR YORGAN dikmeye başladım.

Üzerine ikimizin adını işledim, sonra da Speck, Flip ve ÖLÜ BEBEĞİMİZ yazdım.

Ortadaki kare, üzerinde bekâretimi kaybettiğim, onun içime girdiği ve *takım taklavatı yerinde* deyişinin ne demek olduğunu anladığım ve onun benim daha önce asla doğru dürüst öpülmediğimi fark ettiği gece kullandığımız çarşafın bir parçasıydı.

Gerisini, onunla benim kıyafetlerimizden tamamladım: Onları günlerdir kesip biçiyordum.

Dama desenliler, eflatunlar. Fırçalanmış pamuklular, patiskalar, ham ipekler. Yavru köpek desenli pazenler, şeffaf şifonlar.

Onun başkasını öpüşü ve benim kurumuş kalbim.

Yalanlar ve uyuşturucular, küçük tahta bir haç.

Buzlu can ve zehir.

Ellerim, uykumda harekete geçip, ikimizin portresi olan bu yapıtı meydana getirmişti.

NEDEN KİMSE BANA YARDIM ETMİYOR?

Annem yardım etmeyi denedi fakat ne onu içeri aldım ne de telefonlarına çıktım. Sütle meyve getirdi, onlar da tezgâhta bozulup çürüdüler.

Celine benden ölesiye nefret ediyordu.

Ondan son kez haber aldığımda bana boşanma davası açtığını söyleyen resmi bir mektup göndermiş ve mektuba,

derhâl yırtmama neden olacak kadar korkunç bir çizim iliştirmişti.

Peki Luscious'a ne oldu?

Onu gördüğüm son akşam, yatağımın kenarına oturmuş içiyordu.

"Ben bir çiftçinin oğluyum ve annesiz bir çocuğum" dedi. "Hatırlamaya katlanamadığım şeyler gördüm ve gerçek acının ne olduğunu bilirim."

"Biraz rahatsız hissediyorum" dedim. "Lütfen şuradaki koltuğa otur, olur mu?"

Yüzündeki kabarık filigran desenli dokunun, gözlerinin oldukça sert ve saf sarı yakut renginde olduğunun daha önce hiç farkına varmamıştım.

Ayağa kalkıp bana teşekkür etti.

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim" dedim uyuşturucunun etkisine girerek.

"Vahşi gözlerin var" dedim daha derine batarak.

Tıpış tıpış yürüyüp gitti.

Ertesi gün bir uyandım ki, benimle çalıştığı döneme ait hikâyelerini ve intihar notumu yüklü bir paraya sattığını öğrendim. Birkaç tane mahrem ve fazlaca uygunsuz fotoğrafımızı da basına sızdırmıştı.

Luscious, Page hakkında tek bir söz bile söylememişti. Ya o kısmı gözden kaçırdı ya da o tarz olayları anlatmayı midesi kaldırmadı.

Biri Celine'e Mr. Skin* sitesinin bağlantı adresini göndermiş ve gördüğü fotoğraflar onu o denli çılgına çevirmiş ki, yüksek sosyete mankenlerle basında görülmeye başlamıştı.

"Tam bir porno yıldızı gibi görünüyorsun" dedim.

Luscious'a karşı duyduğum öfke, şiddetli bir hüsranla bıçak gibi kesildi.

Bir defasında, çocukken yaşadığı kasaba hakkında konuşmaya başlamıştı ve onun sözünü kesmiştim.

* Ünlülerin mahrem fotoğraflarını yayımlayan bir site. (ç.n.)

"Sana beni depresyona sokasın diye ödeme yapmıyorum" demiştim.

"Elbette" dedi ve tırnaklarıma gümüş simler sürerken yüzü eskisi gibi ifadesiz bir maskeye dönüştü ve DMX eşliğinde dans ettik.

İşte o zaman bana *Crip Walk** figürlerini öğretmişti.

Sanırım bunu yaptığına memnundum. İhtiyacı olanı aldığına.

Evet MEMNUNDUM! ve kıvrak ayak figürlerimle *let it rain let it drip*** yazdım.

GENELLİKLE "Supernature" dinleyerek ve bilgisayarıma sanki bir koruma görevlisi gibi sıkıca tutunup sesi kısık bir şekilde *Paul Blart: Mall Cop* filmini izleyerek yatakta uzanırdım.

Joan Crawford'un *My Way of Life*'ını kutsal bir öğretiymişçesine okumaya başladım.

Fotoğraflarda çok sarhoş ve yalnız görünüyordu; metin boş bir hünerle harmanlanmıştı.

Kadının kıyafetlerle ilgili inancının beş prensibinin altını çizdim; kendi tarzınıza sadık kalma cesareti göstermek ve kıyafetlerinizle "onlarla iyi birer arkadaşınızmışçasına" ilgilenmek üzerine yazdığı, en sevdiğim iki cümlesinin üzerinden fosforlu kalemle geçtim.

Pembe tafta bir elbiseyi dolaptan çıkardım, üzerindeki lekeleri temizleyip onardım, sonra da onu bir tabak kremalı kurabiyeyle birlikte yanımdaki yastığa dayadım.

Celine'i ahu gibi bir kadınla kırmızı halılı bir açılışta gördüm; ellerinin kadının sırt oyuğunu okşamasını izledim ve hiçbir şey hissetmedim.

---

* Bir dans figürü. (ç.n.)

** WC'nin "Hog" şarkısının bir dizesidir, bırak para aksın, damlasın, anlamına gelir. (ç.n.)

Bunun hayatımın en iyi, en üretken zamanı olduğuna karar verip not defterimi açtım ve kıyıya vuran köpüklü dalgaların hattında aceleyle hareket eden mutlu istiridyeler çizmeye başladım.

19
Pars Denizi Damarlarınızdan Akarken*

Keş katil olarak canileştirilmiştim.

En iyisi Luscious'un çektiği, benim hamile olduğum gün gibi ortadayken sigara içip dergideki bir fotoğraftan Page'in kafasını kestiğim bir kareydi.

Yastığımın altında tuttuğum, sözümona Page'in kafa görsellerinden oluşan bir gazete albümünü kasteden makale, "Hastalıklı koleksiyonuna eklemek için mi?" diye soruyordu.

Artık Misty bana hiç cevap vermiyordu, bu nedenle James'i yokladım ve Mercury yanıtladı.

"Kimse seninle konuşmak istemiyor" dedi.

* Orijinali "With The Persian Sea Running Through Your Veins", Neko Case'in "Duchess" şarkısının bir dizesidir. (ç.n.)

PAGE hâlâ kayıp.

Yaşlı bir adamla Palm Beach'te yaşadığı, Nepal'de meditasyon yaptığı, Porsche Spyder'ını bariyerlere çarptığı dedikoduları dönüyordu.

Bir anlamda, ben de kayıplara karışmıştım.

Öğleden sonra yataktan kalkar, ılık zencefilli gazozla bir bisküvi alır, cigara içip kafamı dumanlar ve kahvaltımı tekrar üst kata taşırdım.

Yatakta oturur ve postalarımı kontrol etmek, bir poşet fasulyeyi mikrodalgada ısıtmak ve hizmetçi çağırmak gibi günlük maceralar planlardım; zira oda çöple ağırlaşmıştı ve üzeri kıyafet, dergi ve benim el sanatları projelerimle dolu olan yatak pisti.

Bir gün James'ten bir posta geldi. Endişelendiğini yazmıştı. Ve savrulan saçmalar arasında bulanıklaşan başka birkaç laf daha etmişti.

Telefonumu bir tava suda haşladım.

Nedenini bilmediğim hâlde feci öfkeliydim.

Dizüstü bilgisayarımı merdivenlerden aşağı fırlattım ve bir tek Celine için aldığım cep telefonunu kullandım; onu da televizyonda "yalnızca arama yapmak isteyen" canı sıkkın yaşlı insanlar için üretildiği söylenen bir reklamı görüp almıştım.

Üzerinde kocaman numara tuşlarından başka hiçbir şey yoktu.

Misty ve James'i gına getirecek kadar çok aramıştım ve çağrım sesli mesaja düştüğünde, "Peki size ne demeli" diye sorardım.

Öksürdüğümde yastıkların üzerinde kan lekeleri oluşuyordu.

Beni bulup kurtaran Q oldu.

"ONU gördüm" dedim.

Q, Seattle'a giden ilk uçağa atladıktan sonra eve girmiş ve sonrasında bana anlattığına göre, kokudan ve her tarafa dağılmış olan çöpten dehşete düşmüş.

Beni çürük bir mısır başağı gibi pis, yeşil çarşafa sarılı bir hâlde banyonun zemininde yatarken bulunca ambulans çağırmış.

"O boktan hastaneye geri dönmüyorum" dedim fakat ağzımdan cırıltıya benzer bir ses çıktı.

Ses ve ışık yakınlaştı.

"Oğlum tüysüz bir sincaba benziyordu" dedim ona.

"Ha gayret" dedi.

Bir keresinde böyle bir yaratık görmüştüm, soğukta ellerini ovuşturarak bir arabanın altına sığınmıştı.

"Onu yabani papatyaların arasında gömdük" dedim, ardından nihayet başımın düşmesine izin verdim.

YENİDEN methadone* almaya başladım, onu portakallı şurubun içine karıştırıp içtim.

Patates ekmeği ve fıstık ezmesi yedim ve Il Delicioso, görkemli malikânesinin karanlık köşelerinde mücevherlerle süslenmiş ropdöşambrıyla dolaşıp gece aya doğru ulurken, ben diktiğim yorgan üzerine çalışıp ona bebek kıyafetleri ekledim.

Yataktan çıkabildiğimde arka bahçeye gidip üç parlak yıldızın altında dua ettim.

"EĞER Celine ararsa, ona Şeytan'ın galip geldiğini söyle. Ona ruhlarımızdan vazgeçtiğimizi söyle –"

Ona dair yeni bir şarkı üzerinde çalışıyordum ve kaburgalarım dışarıdan artık zar zor görülebiliyordu.

Neredeyse sağlığıma yeniden kavuşmuştum.

Annemin ara sıra ziyarete gelmesine izin verdim ve o, ne zaman yanımdan ayrılacak olsa, tedirginliğe kapılırdı.

Jenna uğradı ve biz erkekler hakkında sohbet ederken tırnaklarımı gökkuşağı renklerinde boyadı.

---

* Methadon, narkotik bağımlılığı tedavisinde kullanılan bir sentetik opioiddir. (ç.n.)

Hayat tecrübem varmış gibi davranmaya çalıştım fakat o bana kazayla bir *bukkake** videosu çektiğini anlattığında olaya tamamen Fransız kaldım.

"Nasıl bir şey" dedi. "Onunla ve Page'le olmak?"

"Sadece onunla birlikte oldum. Ve bu da mahrem bir konu."

"Bana sadece tek bir şey söyle. En azından, iyi miydi?"

"Çok iyiydi" dedim asık suratla ve M&M kurabiyeleri yemeye, tuvalette cigara içmeye, Speck için yeni kayıp ilanları hazırlamaya geri döndük ve hazır bu işe başlamışken birkaç tane de Page için hazırladık.

JENNA uzun süredir ertelediğimiz, Howlin' Wolf'ta sahne alacağımız New Orleans konserimize çıkmam için beni ikna etti.

Çantamı hazırlayıp bir limuzin çağırdım.

Giyindim, Celine'in bana aldığı nadir pahalı hediyelerden biri olan ve bir kâse jölenin içinde bulduğum büyük yakut küpelerimi takıp parfüm sıktım.

Annem gelip güle güle dedi. Bana hiç gitmeyecekmiş gibi geldi: Ona sarıldım ve o da ağladı.

"Kendine bir bak" dedi ben arabaya binerken.

Yola koyulduk ve annem havası sönmüş bir balon gibi orada durup el salladı, sonra köşeyi döndük ve gözden kayboldu.

"BU DA ne?"

Önümdeki kâseyi iteledim ve öksürünce ağzımdan kırmızı bir şey çıktı.

"Bunun içinde fare ayağı ya da onun gibi bir şey var!"

Celine, bahsettiğim şeyi kâseden çıkardı ve küpeleri bana uzattı.

* Porno filmlerde bir grup erkeğin birinin üzerine boşaldığını gösteren sahneye verilen isim. (ç.n.)

Daha önce bana hiç mücevher vermemişti.

Onları kulaklarıma vidalarken, dudaklarımı anımsatan bir şeyler aradığını söyledi.

Elinde şövalye yıldızı çiçeği, bir iğnelik, bir domates ve Çin maytabı da vardı.

Bu hatıra arka koltuğu âdeta dumanla doldurdu. Kayıp ilanlarına dokununca Celine'in, elbisemin askılarını çekip onu üzerimden çıkaran parmaklarını hissettim.

"Sadece hareketsizce otur" derdi çünkü bacaklarımı hem acı bibere hem de vişneli pastaya benzeyen ağzıyla açardı.

Yaşlı adam havaalanına ulaştığımızı haber vermek için bağırmak zorunda kalmıştı.

"Dalmışım, efendim" diye söylendim. Biz yatakta ileri geri sallanırken küpelerin de bizimle birlikte sallandığını ve sona ulaştığımızda düştüğünü hayal ediyordum.

BİRİNCİ sınıftaki sosyetik tip, kendisine yaslanıp başımdan geçenleri hummalı bir şekilde anlatmamın bir mahzuru olmadığını söyledi.

"Evinizin yandığını düşünün. İçeriden ne alırdınız?"

"Şey- "

"Bir gece elimde yanan bir sigarayla uyuyakalmışım ve uyandığımızda odanın her tarafı yanıyordu."

"İkimiz de yangından diğerimizi kaçırdık: Sahip olduğumuz her şeyi almış olduk."

O vakte kadar adamın takım elbisesi gözyaşlarından nemlenmişti.

"Yüzünüzde bir şey var" dedi adam. "Pudra mı?"

Pudralığıma baktım: Hapı yutmuştum. Heyecanımı hafifletmek ve acıyı köreltmek için sadece birkaç şerit kokain çekmiştim.

Fakat her zaman acı içindeydim. Üstüne üstlük, sanki ağırlık merkezim yerinden sapmışçasına, çokça düşmeye başlamıştım.

Uyumaktan çok, hayatımın biraz çarpıtılmış bir versiyonuna kaymış gibiydim ve bu benim kafamı o kadar çok karıştırmış ve beni öylesine üzmüştü ki, her yere üzerinde (gün, ay, yılla birlikte) gerçek olayların yazılı olduğu dizin kartları bırakmama ve sıradan sohbet kalıpları kullanmama neden olmuştu: "İyiyim, siz nasılsınız?", "Karnımda biraz şişkinlik var" ve/veya "Bu telefondan hayır gelmez!" gibi.

Ben sekse, yemeğe ve banyo yapmaya ilgimi kaybetmişken, Celine bu kulvarlarda büyük başarılara imza atmıştı.

"Ama haksızlık bu" diye homurdandım yanımda duran takım elbiseli adama, sonra da suratıma çekidüzen verip hostesin atardamarı sinirden neredeyse patlayacak hale gelene dek, KAYIP KÖPEK SPECK web sayfasına girdim.

"*Lütfen. Elektronik Cihazlarınızı. Kapatın*" dedi kement şaklatıyormuş gibi çıkan sesiyle.

"Bu, yanımdaki dingilin fikriydi" dedim ve adam bana sanki suratına tokat atmışım gibi baktı.

"*Demasiado*" dedim ve her defasında, kokusu beyaz çarşaflara ve battaniyelere karışmış, her nefes verişinde dışarı ateşli kırmızı kalpler üfleyen Celine'i hemencecik bulduğum uyuşturucu uykusuna dalıverdim.

Q, BİZE Fransız Mahallesi'nde oda tuttu ve ben derhâl bilgisayarım, not defterim, bir sürahi limonlu kola ve bir demet taze naneyle birlikte siyah kafesli balkona yerleştim.

Üzerime hafif kirli beyaz bir kombinezon, ayağıma sarı terlikler giydim, saçlarımı eğreti bir şekilde toplayıp dağınık bir topuz yaptım ve sokağı opera gözlükleriyle izledim.

Jenna yanıma geldi ve birkaç şerit kokain çektik; Celine'in şehirde yeni bir albüm yaptığını söyledi.

Albüme ismini veren şarkının adı "The Lady Grace"*ti.

James bunu söylemek için beni aramıştı fakat o sırada esrarkeş bir hatundan cukkaladığım ve kadının Yardley'nin

* Bayan Zarafet. (ç.n.)

gül kokulu talk pudrasına doldurduğu eroini içtiğimden muhabbeti takip edememiştim.

Dizin kartlarımdan birini okuyarak, "Tesisatçı geldi" demiştim. "Seni sonra arasam olur mu?"

Jenna'yla ben bir süre öpüştük ve bu çok hoşuma gitti.

Bitkinliğimi sopayla dövüp yoğunlaşmalıydım.

Güneş, Jenna'nin esmer omuzlarında kalpler oluşturmaya başladığında, eli iç çamaşırıma yeltendi fakat ben onu durdurdum.

Temiz olmak istiyordum.

OTELİ aradım ve Celine telefonu suratıma kapadı.

Telefonu yirmi yedi kez suratıma kapadı, sonra da adresimi sordu.

Kapımın kilidini açıp, arı kovanı gibi uğuldayan vücudumu dinlendirmeye geri döndüm.

Venüs gibi ışıyordum.

Bana nasıl karşı koyabilir ki?

GAYET DE karşı koyabilir.

"Boşanmak istediğimi söylemek üzere buraya geldim."

Suratı ifadesiz, kolları göğsünde kenetlenmişti.

"Beni artık sevmiyor musun?"

Bana bir çekiçle vurmuş gibi hissettim.

"Sevmiyorum" dedi ve dudağı neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlı bir şekilde seğirdi.

Fırsat bu fırsat deyip bir çırpıda ayağa kalktım. "Beni *seviyorsun*."

"Hayır" deyip kararlı bir şekilde gitti.

"Lütfen gösterime gel, olur mu" diye bağırdım arkasından.

Kapı çarptı.

Birbirimizin kaderi olduğumuzu biliyordum: Çaba sarf etmeme hiç gerek yoktu.

Yine de sandığımın altını üstüne getirdim ve mükemmel elbiseyi buldum.

KAT KAT kiraz kırmızısı dantel.

Saçlarımı düzelttim, yakutları taktım ve onun, zamanında benim için bulduğu, benim kırmızı cam parçalarıyla kapladığım kırmızı çivili topuklu ayakkabıları giydim.

O kadar şeyin arasında şişko küçük bir Batman gibi görünen bir flash bellek bıraktığını gördüm.

Onu bilgisayarıma taktım ve albümündeki ilk üç şarkıyı dinledim.

"Almost Heaven"da* melek olduğumuzu düşünüyorduk; "Dolores"te**, ben kalp şekilli gözlükler takıp, onunla yayın kemanda hareket edişi gibi sevişiyordum.

Ve "We Are Circles"ta, ölmek üzere olan bir kız onun adını haykırıyor ve ikisi birbirini kurtarıp yok ediyordu.

Saatler geçti. Şarkıları adım gibi bilene ve tüm kalbimle söyleyebilene dek tekrar tekrar dinledim.

Elbisemin köpüksü eteklerini çeke çeke Bourbon Orleans'a yürüdüm, gözlerimden siyah damlalar akıyordu.

Kalbimin derinliklerine yerleşen çığlık yoğunlaşıyordu.

"Kör Lemon Jefferson"ın hangi odada kaldığını sordum ve en üst kata çıktım.

Celine kapıya çıktığında yeniden kapamaya yeltendi.

"Bana tecevüz etti!" dedim. Beni dövdü ve bana tecavüz etti, beni yere yapıştırıp canımı yaktı, diye bağırdım.

"Bana çok öfkeliydin. Fakat o *bizim* bebeğimizdi ve öldü."

O şaşkınlıktan kalakaldı ve ben kapı eşiğine yığıldım, ta ki o beni kaldırıp yatağa yatırıncaya dek. Orada gece pencerelere çarpıp yıldızlar yaratıncaya dek, tavana ağlamaktan kurumuş gözlerle baktık.

---

* Neredeyse cennet. (ç.n.)

** Matem. (ç.n.)

UYANDIĞIMDA hava hâlâ karanlıktı.

O beni izliyordu ve ben kendimi onun gözlerinde gördüm, temize çıkmıştım ve seviliyordum.

"Canımı yaktı" dedim yeniden ve yüzümü gizledim.

"O zaman onu öldürmekle iyi etmişim" dedi.

20
Rehab*

Kalbimin derinliklerinden bir çığlık koptu: "Hayır, hayır, hayır."

Sonra her zamanki gibi söndü. Korkularım ve kafa karışıklığım yüzünden. Gerçi bildiğim bir şey vardı: O, tahmin edilebilirin ötesinde, çok korkunç bir şey yapmıştı.

Ceplerimi talan ettim ve çeyrek doza yakın bir mal bulup onu folyo kâğıdın üzerinden çektim.

Malımı aldı ve burnuna çekti. Duvara yaslandık ve Leonca konuştuk.

---

* Amy Winehouse'un bir şarkısı. (ç.n.)

Page'e ne olduğunu öğrenmek istiyordum fakat o sadece şiddetli sevişmemizden ve hamilelikten haberdar olduğundan dem vurdu.

"Evet, sevişmemiz – Yani o, Page'in bebeği değildi. Sana bunu söylemiştim."

"Fakat o gece evdeyken ben öyle olduğunu zannetmiştim. Onun, senin içinde olduğunu hissedebiliyordum. Beni tekmeliyordu."

Gözlerinde bir pişmanlık belirtisi aradım ama tek bir ize rastlamadım.

SAHNE ışıklarında onun gözlerini görüp Page'in korkunç hayatını anımsayarak gösteriyi tamamlamayı başardım. Seyirciler sahneye tekrar çağırınca, o anda uydurduğum "Three Pines" isimli bir şarkı söyledim ve diğerleri bana ayak uydurmak için canla başla çalışırken gözyaşlarımı saçlarımla gizledim.

"Neden üzgünsün" dedi Celine ben kulise gittiğimde.

Cevap veremedim.

İğneyi elimden çekip aldı ve ertesi gün Malibu'daki bir rehabilitasyon merkezine gittik.

Kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu.

Sıradan vatandaşlar gibi giyindik, saydam gözlükler ve şapkalar taktık. Benim şapkam çan biçimindeydi, onunkisi ise doksan santimetre genişliğinde bir Meksika şapkası.

Kim olduğumuza dair hikâyeler uydurduk fakat uyuşturucu bağımlılığından kurtulma arzumuz hakikiydi.

"Benim adım Barry ve ben bir bağımlıyım" dedi Celine ilk toplantıda.

"Merhaba Barry!" dedi herkes ve o iyi hissetmek, sonra da tüm iyi hisleri kaybetmekle ilgili uzun bir hikâye anlattı.

Yanımdaki sandalyeye yüzü kızarmış ve mutlu bir şekilde döndüğünde, elimi onunkinin üzerine koydum.

Elim feci titriyordu ve bundan nefret ediyordum.

Ve dile dökülmez olan çığlık içimde saplanıp kalmıştı. Nedenini bilmiyorum.

CELINE uyuşturucudan arınma adımlarını uçarcasına tamamlıyordu.

Bense üstünkörü ilerliyormuşum hissine kapılmıştım.

Page'e ne yaptığını sorup durdum fakat o bana cevap vermiyordu.

Kafası, güneye giden bir çiftçinin kamyonetinin bagajında bir muşambanın altında bulunmuştu.

Çiftçinin başına muhabirler üşüşmüştü. Adamın korkudan ödü patlamıştı ve masum olduğu aşikârdı.

"Onun bozuk bir kavun olduğunu zannettim" demişti ve sanki bu yeterince mide bulandırıcı değilmiş gibi internette fotoğraflar boy göstermeye başladı.

Bozuk kavun, olayı iyi özetliyordu.

Lafayette'in şarkıları her yerde, durmaksızın çaldı ve özel cenaze töreninin yapılacağı gece için muazzam bir anı konseri hazırlanıyordu.

"Gitmeli miyiz" diye sordum Celine'e ve o sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

Güzelim saçlarını kesmiş, gürbüz yanaklarla koca bir göbeğe sahip olmuştu. Bronz rengi plastik gözlükler, kaftan, güneşlik veya cafcaflı ekosu İskoç beresi giyiyordu.

"Geçmişi unut" dedi. "Zira geçmiş bizi unuttu."

Ona bir süre baktım ve "Yeniden uyuşturucu kullanmaya mı başladın" dedim.

"BABAM bir adam öldürdü" dedi bağımlılar grubuna.

"Beyaz rodeo kıyafetleri giyen ve dikkat çekici bir adam olan babam, o adamın annemin ırzına geçtiğini öğrenmiş" dedi.

"Annem, babamın bu hareketini, her zamanki inceliğiyle, değerli bir mücevher almış gibi kabul etti – 'Teşekkür ederim,

sevgilim,' dedi ve dudaklarını babamınkilerin üzerine bastırdı."

"Her şey bir anda olmuş. Adamın evine bir silahla gitmiş fakat karşısına daha çok hoşuna giden bir bıçak çıkmış."

"Adamın kafasını tek hamlede kesmiş."

Numbers lakaplı eski bahisçi, "Adamın kafası nereye gitmiş" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok" dedi Celine. "Fakat vücudu yakmış."

"Hem de adam birkaç süslü düğme, altın kaplama bir diş ve yanık kemik tozundan ibaret kalıncaya dek."

"Her şeyde bir güzellik vardır" dedi kollarını kocaman açarak.

Herkes alkışladı ve o beni kavrayıp parmaklarının tersiyle başımı sıvazladı.

"Kendimi çok iyi hissediyorum" dedi ve ben sonunda, onun beyaz hapları ağzına attığını gördüm ve o *Rapture*'ı söyleyene kadar, içeride bir tedarikçi bulduğunu anlamıştım.

Mutluluk hapı!

"*Sen de* kimsin" dedim fakat o çoktan kafa olmuştu, ay gibi yuvarlak yüzü, balta yarası gibi görünen bir gülümsemeyle iki parçaya bölünmüştü.

CELINE uyuşturucudan arınmanın dokuzuncu basamağında Misty'yi aradı ve Misty öyle mutlu haykırdı ki, salondaki herkes onun sesini duyup el çırptı.

Onun ziyaret etmesi için bir gün planladılar ve ben not defterimle odama çekildim.

Kapıyı çaldığında, beni yalnız bırakmasını söyledim.

"Ergen gibi davranıyorsun" dedi ve ben de ona, "Ben bir *ergenim*" dedim.

"APTAL LAVUK" yazdım büyük harflerle.

REHABİLİTASYON merkezine yattığımızda tüm eşyalarımız alınmıştı; onları inceledikten sonra parça parça verdiler.

Eşyalarım arasında kapüşonlu sabahlık, üzerimden hiç çıkarmadığım pijamalarım, çarığım ve elindeki bohçada kum rengi kütle halinde eroinle, Kijiji'de bulduğum "sıra dışı bebek-aksesuarları" konusunda uzmanlaşmış bir minyatürcüye yaptırdığım ufak eserler taşıyan Señor Loco vardı.

Ve de not defterim.

Hepimize aynısından verdiler: Kapakta arabasının tepesine on çatallı boynuzu olan bir antilop bağlayan, kamuflaj kıyafetli bir adamın fotoğrafı bulunan kalın ve spiralli defter.

Karda antilobun kanıyla, YÜRÜ BE KİM TUTAR SENİ, yazılıydı.

Şok olmuş bir şekilde dönüp yanımdaki adama bakınca, "Tek istediğim kırk litre margaritayla havuzuma girip, kız arkadaşımın bana sakso çekmesini izlemek" dedi.

"Taşaklarımla ilgilenirken şnorkel takar."

"Kimin umurunda" dedi not defterini ikiye yırtarak ve tanıtım toplantısı biterken onu sandalyesinin altında bıraktı.

Ben kendiminkini yanıma aldım. Yeni bir sayfa açmak gözümü açıkça korkutuyordu fakat buna ihtiyacım da vardı.

Söyleyecek sözlerim vardı. Kimseyle, özellikle de onunla konuşamayacağım şeyler.

"SEVGİLİ GÜNLÜK" yazdım berbat pembe bir mürekkeple.

Hepimiz not defterlerimizi açık ve ulaşılabilir tutmaya teşvik edilmiştik.

Yine de ben kendiminkini yastık kılıfına saklıyordum.

"Keşke Page ölmeseydi" yazdım.

Günlüğü sakladım ve haplarımdan birini çıkartmak üzere banyoya gittim.

İlk hap piste yerleştiğinde, hedefe kitlendiğinde ve içimde patladığında evet ve hayır'ın avcı uçaklar gibi birbirlerine çarptığını duydum.

PAGE hakkında birkaç şey daha yazdım.

Onun ölmemesi gerektiğini. Hatta bazen onu özlediğimi.

Bir keresinde iskambil oynayarak tüm gece ayakta kaldığımız ve Pandorave isimli yeni bir dil yarattığımızı yazdım.

Sonra sadece noktalama işaretleri ve boşluklardan oluşan bu dilde bir şeyler karaladım.

"Page, / /."

ÖRGÜ bere takan ve uzun korsan sakalına sahip adam, mallarım tükenmeye başladığında durumumu çaktı.

"Üç buçuk gram beyaz toz" dedi malı elime tutuşturarak.

Odasına gittik ve onun yaptığı, çiçek dolu salonlarda kıçlarına şaplak yiyen kadınların resimlerine baktık.

"İhtiyacın varsa buna oyunbozanlık denmez" dedim biz yerde tebeşirden insan suretleri gibi yatarken.

Görüşüme katıldı ve "Tipi kaymış Kurt Cobain'e benzeyen adamla mı birliktesin" dedi.

Cevap vermedim.

"Senin hakkında bir şarkı yazıp onu gruba çaldı. Şahane bir parçaydı."

"Aramızda yalan yok, alçaltır yalanlar bizi" diye mırıldandı şarkıyı sakallı adam ve ben ayağa kalkıp gitmeyi başardım.

"HEY DOSTUM, gözlerin küçücük olmuş" dedi.

Page'in bedeninin yanımızda sakin sakin süzüldüğünü gördüm ve içimde kopan çığlığı bastırdım.

"Göz muayenesinden geliyorum" dedim.

"Şunu dinlesene" dedi ve gitarını çıkardı.

Kaba kumaşlı sabahlığına ve fırça gibi duran yeni sakalına boş boş bakarak, tüm o "İtiraf Etme" lakırdılarını dinledim.

Ne düşündüğümü öğrenmeye can atıyordu.

"Şey, 'kızın keyfini sür'le 'kızı parçala götür' dizelerini kafiyelemen hoşuma gitmedi" dedim.

Gülümsemesini bozmaksızın, öfke yaymaya başlayarak orada oturup kaldı. Patavatsız, boğuk dış kabuğunun altında hâlâ kendisi olduğunu unutmuşum.

"Teşekkürler tatlım" dedim sesimi titretmemeye çalışarak.

Beni çamaşırhaneye götürdü ve ilk defa kederli ve tuhaf bir şekilde seviştik, sonunda burnundan soluyarak, yalvarırcasına, "Bana iyi olduğunu söyle" dedi.

"Çok iyiydi" dedim. "Aman Tanrım, belli olmuyor muydu?"

Marlowe davasında çalışan dedektifler o gece bizi buldu ve ben her şey sona ereceği için neredeyse huzura kavuşmuştum.

FAKAT sona ermemişti.

Celine'in üzerine kapüşonlu siyah bir robdöşambr geçirivermesi, üstüne bir de aynalı gözlükler takması, uzun süredir Philip Seymour Hoffman'ın şeytani ikizi olarak gezindikten sonra onun havalı görünmesini sağlamıştı.

Dedektifler onu sevdi ve akla hayale sığmayan, olay anında yunus tankında yalnız başına yüzdüğü iddiasına pek kulak kabartmadılar.

"Biz daha çok kız arkadaşınla ilgileniyoruz" dedi içlerinden biri.

"Lisedeki sevgilisiymiş. Yapışkan şırfıntı."

Ona kartvizitlerini verdiler ve ne zaman isterse telefon edebileceğini söylediler.

Genç olanı, ona, "Süpersin" dedi ve onu yatağında oturup düş kapanı yaparak kendi kendine mırıldanmaya bıraktı.

SOPHIE Birkin'in intihar ettiğini okudum.

Hey, görünüşe göre, intikam bok tadında bir yemekmiş.

"Page'i severdi" dedi annesi resmi bir tonda. Sophie bana Page'in ona "amk" dediğini söylemişti.

"Bu da, amma marifetli kadınsın, anlamına geliyor" dedi fazla resmi bir şekilde.

Kısaltmanın anlamını bilmiyordu bile!

"Böyle bir zamanda ailemize saygı göstermenizi rica ediyoruz" dedi Bayan Birkin, eşi titreyen omuzlarının üzerine kolunu atarken.

Page'in cenazesini Roman'la yani sakallı adamla birlikte internetten izledim.

"Bir bowling çantası mı gömecekler" dedi Roman ve güldü.

"Adi herif, onu tanıyordum" dedim.

Kısa törenin devamını sessizlik içinde seyrettik.

Grup arkadaşları *Amazing Grace* şarkısıyla bir isyan potporisi çaldı ve sonra ufak tabutu Carnation Presbitryan Kilisesi'nden çıkardılar.

Roman kaşlarını çattı. "Bunu yapan psikopata bulaşmak istemem" dedi.

Kollarım iki yanımdan kılıç gibi kaskatı sarkıyordu ve ben sadece başımı salladım.

"Sevgili Sophie" yazdım.

Seni sevmediğimi bilirsin fakat olanlardan, acı çekmenden ötürü kötü hissediyorum.

En güzel kollar seninkilerdi: Coğrafya dersinde uyuyakaldığında oval biçimde kavislenen kollarına bakar ve ufak, tarçın rengi çillerinde Avcı takımyıldızını ve Büyükayı'yı görürdüm.

Muck

"NEDEN bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Celine kış bahçesinde berjer koltukta oturuyor ve turuncu bir tavşanı okşuyordu.

"Bana bu konuda bir daha asla soru sorma" dedi.

Aklımdan olası kötü senaryoları geçirip büyük bir tedirginlik içinde olduğumu görünce yumuşadı.

"Bana tek bir soru sorabilirsin. Hemen şimdi."

"Korkuyor muydu" dedim.

"Hayı" dedi ve ben onun yanına gidip minnettar bir şekilde ayakucuna oturdum.

TOPLANTILARA gittik fakat bir faydası dokunmadı.

Aynı hikâyeleri dinlemekten bıkmıştım. Grubun aynı cevapları vermesinden de bıkmıştım.

Birinin ayağa kalkıp uyuşturucuyu keşfetmeden *önce* dibe vurduğunu söylemesini istiyordum, bize itiraf ettiği şeylerden ötürü birine saldırılmasını arzu ediyordum.

Celine grubun en sevilen üyesiydi ve programı tamamlamak için sıkı çalışıyordu.

Ben geniş ölçüde sevilmiyordum.

"Sadece öfke hissediyorum" dedim onlara.

"Gerçekten öfkeli değilsin" dedi içlerinden biri. "Korkuyorsun."

"Beni korkutan senin *suratın*" dedim somurtuk bir biçimde, çokça pohpohlanmış eski film yıldızına; o da ağladı. Ve onu avutan yine Celine oldu, bu da beni daha da öfkelendirdi.

"Odama gidiyorum!" dedim ve bir hışımla çıktım.

Bir yana kıvrılıp eski Biggie Smalls şarkıları dinledim ve o, kapıyı tıklattığında cevap vermedim.

Gecenin yarısı Q'yu aradım ve beni buradan çıkarması için ona yalvardım.

Deneyeceğini söyledi.

"Deneme diye bir şey yok" dedim.

"Elimden ne gelirse yapacağım" dedi Q ve ben not defterime onun kot şortun içine zırlaya zırlaya sığmaya çalışan, nefret dolu bir resmini çizdim.

SONUNDA şu noktaya geldim: Her gün kendimi odama kilitleyip herkesin pespaye resimlerini çiziyor, bu sırada da siyah tırnaklarımı köküne kadar yiyip saçlarımı yoluyordum.

Teen Wolf* gibi hissetmeye başladım.

Passages Rehabilitasyon Merkezi'nde yirmi iki farklı terapi çeşidi mevcuttu. Ben, anatomik olarak düzgün bebekler kullanan mısır tanesi büyüklüğünde bir terapistle çalışmayı seçtim.

Saçları tereyağı rengindeydi ve bulaşık durulama bezi gibi kokuyordu: Ben öfkemi kusarken, sessiz kalmak için büyük çaba sarf ediyordu.

"Bu sabah beni 'Here Comes the Sun'ı söyleyerek uyandırdı" dedim kadına, erkek bebeği odanın diğer ucuna atarak.

"Bu sana kendini nasıl hissettirdi" dedi.

"Hâlâ kızgınım" dedim.

Öfke, dedim ona, kir ve zehir dolarak bana doğru şiddetle gelen bir kasırga gibi.

Hızla not aldı.

"Su Hortumu, Ateş Fırtınası – şimdilik sadece onun gölgesinde yaşıyorum."

"Ne yapacaksın" dedi gözlüklerini çıkarıp saplarını katlayarak.

"Hiçbir şey, Ufaklık. Ölmek var dönmek yok" dedim kadının zaten kızarmış olan yüzünün cayır cayır yanmasını seyrederek. İşte bu denli utangaç biriydi.

CELINE olmadan grup toplantısına gittim ve kafatasında mükemmel halka biçimli kellikler, avucunda boyanmış kirpikler ve uzun yeşil bir saç tutamından yapılma bir papatya bulunan punk bir trikotilomaniğin** yanına oturdum.

"Ne hakkında konuşacaksın" dedi kız.

---

* Kurtadam tarafından ısırılan genç bir oğlanı konu alan dizi. (ç.n.)

** Belirgin şekilde kellik oluşacak kadar saç ve kıl koparma hastalığına verilen isimdir. (ç.n.)

"Bilmem. Muhtemelen hiçbir şey."

"Hey, senin o ezik kocan ilk kez burada yok. Konuşsana" dedi kız, alnında muntazaman duran siyah saç tutamını yolarak.

Bir esrarkeş aldı sazı eline ve hepimiz arkamıza yaslandık: Duymadığımız bir şey kalmamıştı.

Bu seferki, kırklarının ortasında, ince bıyıklı ve saçları kepekli bir tipti ve bize ailesinin birikimlerini Bangkok'ta seks turizminde harcadığını anlattı.

"Neden böyle yaptın" diyerek onu savunmasız bırakıp, "Oradaki kızları hiç *gördün* mü" demesine yol açtım.

Eşit ölçüde ayıplama ve tasvip içeren sesli bir homurtu yükseldi.

"Midemi bulandırıyorsun" dedim.

"Sen mükemmel birisin, değil mi?"

"Değilim" dedim ve sonra aceleyle, "Bir süre bir adamla takılıyordum ve bir akşam ben hayır diyemeyecek kadar yorgunken herif beni becerdi. Kafamız kıyaktı ve bu hoşuma gitmişti. Fakat canım yandı ve üzüldüm."

"Buna tecavüz mü denir?"

"Evet" dedi herkes başını sallayarak.

"O kadar basit değil!" dedim ve ayağa kalktım.

Celine koridorda duruyor ve "İçkisiz-Dumansız Cümbüş"ün davetiyelerini asıyordu.

"Benden bu kadar" dedim ve koridordan aşağı fırladım.

Arkamdanistikrarlı bir biçimde, hantal hantal yürüdü.

"Dur. Neler oluyor?"

Arkamı döndüm, kaba kumaşlı bej robdöşambrını açtım ve beline sert bir fiske vurdum.

"Unut gitsin, asla anlayamayacaksın."

Eşyalarımın kalanını topladım. O durmadan beni konuşturmaya çalıştı. Bir ara sandığımın üzerine oturdu, ben de bu yüzden sigara içmeye dışarı çıktım ve o sırada işler sarpa sardı, başka ne olacaktı ki.

CELINE not defterimi bulmuş.

Geri döndüğümde yatağımın kenarında oturuyordu.

Bir deri bir kemik kalmıştı, yırtık kot ve çocuk reyonundan beyaz tişört giyiyordu.

Beyaz saçları buzul parçaları gibi omzuna düşmüştü; gözleri buz mavisi mücevherleri andırıyordu.

"Onu seviyor muydun" dedi ters ters.

"Hayır" dedim. "Şu anda ya da o zamanlar ne hissettiğimi bilmiyorum. Sadece–"

"*Hoşuna gitmişti*, öyle mi?" Kelimeler küçük ölümcül çığ parçaları gibiydi.

"Hayır! Yani bedenim zevk aldı fakat –"

"Hadi gidelim" dedi tekdüze bir sesle ve misafir kulübelerinden birinde kalan Misty çıkageldi, onun eşyalarını topladı ve onu benden uzaklaştırdı.

"Seninle evde görüşürüz" dedi.

"Dangalağın önde gideni" dedi Roman kapı aralığından.

Celine'le Misty çitten atladı.

Kısa süre sonra arkalarından gittim, otoyolda durdum ve başparmağımı kaldırıp otostop çektim.

Ölü bir telefonum ve sırtımda kıyafetlerim vardı.

Önümde tuttuğum kartonda, SEATTLE = SENİ UZUN ZAMANDIR SEVİYORUM yazıyordu.

Artık tamamen büyümüştüm.

21
Ayık Olduğum Kadife Bir Sabah*

Tırın arka tamponunun üzerindeki çıkartmada, Müttefikler'in bayrağının üstünde BİTİR ŞU İŞİ yazıyordu.

Araca bindim ve tırın konteynerindeki yaban domuzlarını, benim para bulup eve uçabileceğim bir havaalanının yakınındaki bir mezbahaya taşıyan Earl'le, hayvanların çıkardıkları sesler hakkında konuşmaya başladım.

Ona rehabilitasyon merkezinde bir gece ağaçlara küçük beyaz ışıklar asılıp, dans tertip edildiğini anlatıyordum ki beni çepeçevre döndürdü–

* Orijinali "Some Velvet Morning When I'm Straight", Lee Hazlewood tarafından yazılan ve Hazlewood'la Nancy Sinatra'nın 1967'de seslendirdikleri "Some Velvet Morning" şarkısının ilk dizesidir. (ç.n.)

Tır şoförü, "Benden hoşlandığından söz açmışken" dedi ve şişko, güdük sikini okşadı.

Suç bendeydi; yine de eğildiğimde yerde bir levye gördüm, onu kavradım ve havada sallayarak doğruldum.

Adamı yolun kenarına bıraktım ve aracı doğrudan Angel Kanyon'undaki Best Friends Animal Society'ye* sürdüm.

Oraya vardığımızda, çalışanlar tıra doğru ağızları bir karış açık bir vaziyette, sersem sersem ilerlediler.

Kulaklarımdaki pırlanta küpeleri çıkardım ve müdüre verdim, sonra 911'i aradım ve şoförün yerini bildirdim.

Ofiste telefonumu şarj ettim ve orada sessizce oturup, domuzların geçitten geçip gürültülü bir şekilde padavra kaplı bölmelerin ılık gölgesine yürümelerini izledim.

Yeni listenin adı YAPMAYACAKSIN!'dı ve ilk madde KENDİNİ ALÇALTMAYACAKSIN'dı.

Bu liste uzun, hayatım çetin olacaktı.

Yine de kadifemsi bir sabah için, soluk da olsa, hâlâ bir umut vardı.

GECEYİ orada geçirdim ve gün ağarırken tek gözlü bir horoz tarafından uyandırıldım.

Q aradı: "Ne işin var Utah'ta?"

Cüzdanımla valizimi FedEx'le yolladı ve ben etrafta gezip, kurtarılan kertenkeleleri, fareleri ve annesiz yavru bir ayıyı severken bana bağırıyordu.

"Falso bir hareket yaptım" dedim.

"Kamyon şoförü hakkında bir şeyler okudum" dedi sesini kısarak. "Tanrı aşkına, kalıcı beyin hasarından bahsediyorlar."

"Sanki umursayan biri vardı" dedim.

Ona rehabilitasyondan, Celine'in bana gözlerini dikip tatlı tatlı bakarak herkesin önünde *I'll Make Love to You* şarkısını söylediğinden ve bahtsız personelden bahsettim.

* Amerika'da hayvan hakları alanında çalışan bir sivil toplum örgütüdür. (ç.n.)

İnsanların para uğruna yaptıkları mide bulandırıcı olayları anlattıkları toplantılardan dem vurdum – "Q, adamın teki cansız, çıplak oğluyla aynı yatakta bulunuyor ve o günü 'bir uyanış' olarak adlandırıyordu."

"On yıldır Adsız Alkolikler'deyim" dedi Q. "Toplantılar hayatımı kurtardı."

Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

"Özel zevklerin neler" dedim ve beni başından savdı.

"Sasha'yı işten çıkardım. *Evel Hakkında Her Şey* isimli bir kitap anlaşması için olta atmış bile."

"Bunun olmasını engelleyeceğim" dedim Vegas'ta barbut masasında zarını öpmemi isteyen siyah göz bantlı adamı düşünerek.

"Tüm bal kabaklarını koyuyorum" dedi önündeki bir grup turuncu fişi ileri sürerek, "Kokomo'dan Ufak Joe" diye bağırdı ve iki-iki atınca etrafındakiler tezahürat etti ve adam beni havaya kaldırdı.

Kartvizitinde "Çılgın' Joe G." yazıyordu. Kartın arkasına telefonunu yazdı ve "Olur da *herhangi bir şeye* ihtiyaç duyarsan –" diye fısıldadı.

"Şimdi nereye gideceksin" dedi Q.

"Emin değilim" dedim, üç bacaklı yavru bir köpeğe ehemmiyetle yaklaşıp haritaya bakarken, onu kucağıma aldım.

"Bu arada, o bir süperstar oldu. Albümü, tüm o Page Marlowe olayı, dergi kapakları, kızlar falan."

"Ya biz?"

Hangi kızlardan bahsediyorsun, diyemeyecek kadar korkuyordum.

"Şey, *Bazaar* albümünüz piyasadan çekildi ve Monster turnesini kaçırdık. Şarkın çok iyi eleştiriler alıyor fakat kimsenin onu dinlediği yok."

Jenna'yla ben Nashville'de, Celine'i ilk kez gözüme kestirdiğim zamanla ilgili olan "Sugar"* adlı bir punk country şarkısı kaydettik.

* Şekerim. (ç.n.)

"O zaman, sanırım eve geliyorum" dedim.

Herkese teşekkür ettim ve hepsi Speck'i aramaya devam edeceklerine söz verdiler.

Q'nun çağırdığı arabaya bindim, ayaklarımı gövdeme çektim ve ön cepteki dergiye baktım.

Guitar World. Celine'in ellerindeki gerilimi ve tehlikeyi, o her zamanki tehlikeyi gördüm.

Yüzlerce zil birbirine çarpıp atmosferde yınlandığı sırada, ben kendi kendime şarkı söylüyordum.

HEMEN Hollywood and Vine'ın yanında bir dairemiz vardı.

Bir süre önce menajeri, hiçbir zaman iştirak etmediğimiz partiler için ona bu daireyi almıştı.

Video Müzik Ödülleri bir hafta içindeydi ve ben gitmek istiyordum. İşleri yoluna koyup, ödül törenine onunla birlikte katılmayı arzu ediyordum.

Merdivenlerden çıkarken bilmediğim şey, bir muhabire çoktan bizim "ara verdiğimizi" söylemiş olmasıydı.

"Kalbi hâlâ bir başkasında" dedi beni kastederek ve mikrofonlu, iyi ahlaklı, sert kadın birden eriyiverdi.

Dairemizin kapısını Misty açtı ve içeri girmeme izin vermedi.

"Celine bir arkadaşıyla birlikte dışarı çıktı. Tam on numara bir arkadaşıyla" dedi.

"Harika haber, Misty" dedim, "zira ben de biriyle çıkmak üzereyim – efsanevi performans sanatçısı Method Man'le."

"O zaman burada ne arıyorsun?"

"Bazı eşyalarımı burada bırakmışım" dedim ve çekmeceleri açtım.

"Ona beni aramasını söyle" dedim ve Misty başını salladı.

"Bin kilo bile olsa onu seveceğim" dedi.

"O hâlde belki de onunla sen evlenmelisin" dedim ve Utah'tan tuttuğum taksiye geri döndüm.

Aldığı eleştirilerin HER YERDE PİS ÇÖP YIĞINLARI VE KESİF BİR KOKU VAR gibi en kötülerini, insanları çekmek için tanıtımında kullanan Motel Hell'e gittiğimizde şoföre üç kredi kartıyla birden ödeme yapmayı denedim.

Kartlar reddedildi.

Q'yu aradım ve o, Rerun* gibi, "*Başın dertte*" dedi.

BANA ÇOK kızgındı, öyle çok kızmıştı ki günlerce aramadı. Para ve bir zarfta "Muhasebecim kiralık katil tutmak istiyor: Yeniden işlerin içine etme" notuyla birlikte yeni bir kredi kartı gönderdi.

Celine sonunda aradı ve bir süre birbirimizden ayrı kalmamız gerektiğini söyledi.

"Yine mi" dedim.

"Sadece artık seni yumruklamak istemeyeceğim zamana kadar" dedi.

YENİDEN onunla birlikte olmak istiyordum fakat anlayış gösterdim. Hâlâ Page'i sevdiğimi düşünüyordu, ki bir anlamda seviyordum da.

Ayrıca genellikle çığlık çığlığa uyandığım kâbuslara neden olan dingin, bastırılmış öfkemi anlamıyordu.

Rehabilitasyondan hemen önce ve rehabilitasyon sırasında, rüyamda tanıdık suratını suyun içinde görür ve o kendini yavaşça ifşa etmeye başlarken koşmaya başlardım.

Tek yapabildiği, surat iğne ucundaki sıvı gibi dağılıp su üstünde süzülen zararsız nilüferlere dönüşene kadar ter içinde, telaştan çılgına dönen bir canavar haline gelen bendenizi tutmaktı.

* Fred Berry'nin 1970'lerin popüler dizisi "What is Happening?"de canlandırdığı karakter. (ç.n.)

Sonra iç geçirip kendimi onun kollarında bularak, "Sendin, o sendin" dediğimi, hislerim uyanana ve ben yalnız kalana dek onu öpüp sonra da yere kapaklandığımı anlatırdı.

Bu hâlâ oluyor. Hem de her gece.

SEATTLE'A geri döndüğümde bir gün ot içip kafayı buldum ve rahat hayatımı düşünerek Aurora Bulvarı boyunca yürüdüm.

Bir gün Starbucks'ta durdum, sıcak bir bardak şeker ilaveli karamelli çamur sipariş ettim ve Corey Haim'la River Phoenix'e mektup yazdım.

Mektuplar Süperstar'a gitsin diye Yüce İsa'ya havale ettim, sonra da bir rehinci dükkânına yaslanıp, Celine yanımda uyurken sırlı aynaya baş harflerimizi kazıdığımı ve eBay'den avare avare alışveriş yaptığımı anımsadım. Tırnak uçlarında altın pençeler olan, uzun siyah Schiaparelli bir gece eldiveni, pembe güneş şemsiyesi ve bir adamın "Dara düştüm, be dostlar!" diye imzaladığı küçük, kıvırcık tüylü köpeğinin fotoğrafını sipariş etmiştim.

O kımıldayana kadar ağzımı omurgasının üzerinde sürüklüyordum ve – biri bana sesleniyordu.

Gözlerimi kaldırdım ve Celine uzaktan bir Mercedes'i kilitleyip bana doğru geliyordu.

Sivri tepeli kep giymiş iri yarı şoförüyle kısaca bir şeyler konuştu ve elini havaya kaldırdı.

Şehre döndüğünü bilmiyordum. Yüzüm kızarmış olabilir.

Kotla süet palto giymişti, saçları eski parlak bir kepin içine sıkıştırılmıştı ve o kadar iyi görünüyordu ki, erkeklerle kadınlar kukalar gibi yere devriliyorlardı.

"Neler oluyor" dedim.

"Hiçbir şey" dedi.

"Araba ne iş?"

"Falcon'u mu soruyorsun? Tamir etmeye değmez."

"Ben tamir ettiririm" dedim hüzünlü bir şekilde.

CELINE dünya dışından gelen varlıkların parmaklarıyla değiştirilmişçesine, paranormal bir şekilde güzelleşmişti.

Bacak arasında serbestçe sarkan ve bacağına dayanmış olan takım taklavatının ana hatlarına, durgun havada bile kabarık ve dalgalı duran sedefsi saçlarına baktım.

Her bir kemiği gözle görülüyordu, her biri Milan'da şeffaf, gergin dokumaları gözler önüne sererken derin bir şaşkınlık ve haykırışla karşılanan bir podyum mankeni gibiydi; dudakları sudaki turplar gibi şişkindi, gözleri ışık saçan Meryem Ana'lar gibi, yuvalarında alev alev parlıyordu.

Karga tüyünden kirpikleri; burnu, gizli mabedi, her şeyi...

Ve sonra öyle bir gülümsedi ki, âdeta Dracula'ymışım gibi gözlerimi kör etti.

Bir adam, rehinciden elinde bir fiş sallayarak dışarı çıktı.

Beni sinsice gözden geçirip, "Herkesin harcı değil ama iyi parça" dedi.

Hayır.

Üzerinde, adlarımızın kalpler ve yıldızlarla birleştiği altın bir şerit biçimindeki yüzük çok uzun süredir beni çekiyordu.

Dışında *tl4e* yazıyordu.

"Kusura bakma" dedi yumuşayarak. "Fakat dürüst olmak gerekirse, bu biraz çocuksu bir şey. Onu cebimde saklıyordum, bilmem ki, çok –"

"Evet, aynen, ne demek istediğini anlıyorum" dedim.

Birbirimize bakarak orada bir süre durduk. Elime dokunduğunda elim morardı.

OLDUKÇA KISA bir sürede beş parasız kaldım. Motele gittim, sonra da mücevherlerimin çoğuyla birlikte rehinciye geri döndüm: Fakat ay taşını almamıştım, onu asla satamam.

Karanlık, vıcık vıcık bir striptiz kulübü olan Bang Bang'e gittim ve Fanta içip yeni yeteneklere bakan Imiri'ye rastladım.

Sevdiğim tek uyuşturucu satıcısı oydu: Beni iki yanağımdan öptü ve özlediğini söyledi.

Zikzaklı mavi ruj sürmüş, pembe bigudiler takmış ve kötü bir biçimde yaralanmış adaleli vücudunun üzerine çiçekli bir sabahlık geçirmişti.

Ona feci şekilde dibe vurduğumu söyledim ve o da bana bir gram "lanet *kung foo*"dan verip, bangır bangır Big Daddy Kane çalan derme çatma, yere yakın arabasıyla beni eve bıraktı.

"Görüşürüz, fıstık" dedi ve elini tutup ağlamaya başlayarak onu afallattım. Kendimi ondan koparıp uzaklaştırabilinceye dek, "Sıkma canını" ve "Söz veriyorum güzellik, her şey yoluna girecek" dedi.

OTELE giriş yaptım: Motel uzun zaman önce Seashell* adını taşıyormuş fakat insanlar baştaki ilk dört harfi yırtıp durduğundan muhalif müdür, ismi, HELL** olarak bırakmaya karar vermiş.

Siyah havlu ve sabunlar dahi sipariş edip, oda hizmetçilerini ışıklarla oynamaları ve ara sıra etrafa korkunç nesneler bırakmaları konusunda eğitmiş.

Benimki, banyodaki plastik fareydi.

Kendimi öldürmeye çalıştığım geceden beri yanımda taşıdığım buruşuk posterini duvara astım ve her zamanki gibi, onun kendine has yürek burkucu sessizliğiyle yatıştım.

"Kavga edip edip tekrar bir araya geliyorlar" yazdım duvara; otel müdürünün bana oda anahtarıylarla birlikte verdiği karınca tozuyla, sonra da bizim üstümüze bir çizgi çektim.

"Neler oldu" yazdım tozla: Kısa sürede, yüzlerce karınca tiksindirici bir biçimde soru işareti oluşturacak şekilde ölerek egemenliğimi kabul ettiler.

Ona bu soruyu yöneltmek üzere telefon açtım fakat karşıma fonda son ses "Pop Tatari" çalan sesli mesaj servisi çıkıp durdu.

* (İng.) Deniz kabuğu. (ç.n.)
** (İng.) Cehennem. (ç.n.)

Geceyi, internette benim hakkında yazılanları okuyarak geçirdim.

"Of, keşke ÖLSE" yazmış Deb666, benim onun rehabilitasyonunu yarıda kesip kalbini kırdığıma dair bir habere cevaben.

"Bence de" yazdım ve durmadan Beğen butonuna bastım.

HER GÜN cigara içtim ve yazdım: Roman da rehabilitasyondan çıkmıştı ve Vadi'deki mekânında uyuşturucu satıyordu.

ŞILLOZ'la işim bitmişti: Q'nun Jenna hariç, herkesi işten atmasını sağladım.

"Şimdi ne yapacağız" dedi Jenna öpüşmek için hoş yüzünü aşağı eğerek ve ben tam o anda "Joy"u düşündüm.

Jenna'yla provalara devam ettik. Parasıyla güzel yatırımlar yaptığı için onun çatı katında çalabiliyorduk.

Annem de onun parfümünden kullanırdı: Ağır ve şekerli bir kokusu var.

Bir keresinde, "Bunu bana baban verdi" demişti mutlu bir cümbüş ortamında.

Hâlâ bu jestin etkisinden çıkamamış bir vaziyette, "Çok pahalı" diye eklemişti.

Bunu ceket cebine indirdiğinde onunla birlikte eczanedeydim, sonra da beni Joyful Jerry'de yüz dolar kazandığım yere götürmüştü.

Afyonumuz başımıza vurmuştu.

JENNA'YLA birlikte Apalaşlı bir banjo çalgıcısıyla heavy metal baterist/kemanistini denemeye tabi tuttuk ve Q onları işe aldı.

*Heartless** albümü için, Celine'inkilerle ıstıraplı bir biçimde benzerlik taşıyan şarkılar topladık.

* Kalpsiz. (ç.n.)

Yol seyahatleri, ilk gerçek öpücüğümüz, kaybettiğimiz bebek, küçük köpeğimiz hakkında şarkılar vardı – ateşli bir şekilde geceler, zombi amcık gülüm ve güç toplamak hakkında yazdım.

Şarkılar hemen kabul gördü ve hararetli bir şekilde eleştirildi fakat ben çirkin, nahoş bir şaka gibi algılanıp Bitli Kız olarak anılmaya devam ettim.

Diğer taraftan, Celine dokunulmazdı: Muhteşem, havalı ve tertemiz.

Şirketi, Monotone, onun basını iyi kullandığını fark etti: Küçük alternatif dergilerin editörleriyle ve çok ünlü sohbet programı spikerleriyle konuşuyordu; sanat ve müzik dergilerinde yer alıp 14. yüzyılda Floransa'da gelişen resim akımları ve besteler hakkında ciddiyetle demeçler veriyordu; bir Gus van Sant filminde melek görünümlü bir psikopatı canlandırdığı bir *cameo* sahnesinde boy göstermişti.

Q, Montellvari bir şekilde şarkı söyleyerek, "İşte bu iş böyle yapılır" dedi.

Bizi bu tür mecralarla buluşturmanın onun görevi olduğunu söyledim ve o da Jenna'yla beni, şehirde ayakta kalabilen garson kızlar rolünde bir gündüz kuşağı dizisine soktu ve *Family Circle*'dan bir muhabir kadının, "içinde rock 'n' roll"un da bulunduğu en sevdiğim yemeğin tarifini almak üzere beni aramasını sağladı.

"Nasıl, uyuşturucu gibi malzemeler mi" dedim ve Q, "bir süre göze batmamaya çalışmamı" tavsiye etti.

"Seni en son Google'da arattığımda, karşıma çıkan ilk site Enrique Metinides'in bir kadının kara bir ağaçtan sarktığını gösteren fotoğrafıydı" dedi.

Q'ya bana gelen mektupları sordum ve elime kocaman bir zarf tutuşturdu. Üç güzel mektup bulana dek araştırdım, hepsi de erkeklerden gelmişti.

Her birine saksıda bir çiçek, teşekkürler kartı ve bir ilahi gönderdim. Haroun, Justin ve Choi Jeong-Hwa olan isimlerini bir ilahi gibi okudum.

Yaz bitmişti.

Bir oğlan tüm geceyi penceremin dışında şişeden roketler ateşleyip, "Selamlar olsun sana, güz!" diyerek geçirdi.

Otomobil tamiri üzerine hızlandırılmış bir uzaktan eğitim kursuna katıldım; Falcon'u nasıl çalıştıracağımı öğrendim ve kır evinin çitlerinden atlayıp aracın gazını kökleğiğim sırada, Celine, yeni hoş bir hatunla beraber, elinde şarap kadehi tutarak kapıya çıkıp baktı.

Blade'e geri döndüm ve boktan bir araba parçası dükkânında çalışan yaşlı oto tamircisi Mal'la arkadaş oldum. O da bana aracın çürüğe çıkan aksamlarını değiştirmemde, pasını temizlememde, ayarlarını yapmamda, yağlamamda ve Kum Fırtınası isimli parlak beyaz bir renkle boyayıp inci gibi cilalamamda yardımcı oldu.

Hatta arabanın döşemesini değiştirip orijinal toz mavisi rengine dönüştürdü ve ön panele hareket eden Havai bebeklerinden bir tane yapıştırdı.

Aldığı ödeme, araba parçalarının ücretini zar zor karşıladı. Adamın tüm duvarları kaplayan Tom Selleck posterlerine baktım ve içim cız etti.

Nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Onu buraya getireceğim" dedim ve o beni gülerek geçiştirdi.

Arabayı kır evine geri götürdüm, düz kontak etmek üzere Celine'in Mercedes'ine bindim ve titanyum oksit uçlu matkabı çıkarıp güldüm.

Zira anahtarlar kontaktaydı.

Arabayı evimize sürdüm ve ertesi gün Celine kedi çerçeveli güneş gözlükleriyle Falcon'u sürerken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.

Mesajı öptüm ve sonra çöktüm. Resmi kim çekmişti?

ROMAN'LA BEN ben çoğu akşamı televizyon seyrederek ve uyuklayarak geçiriyorduk.

Ara sıra karısını arardı ve patronunun ona fazla mesai yaptırdığını söylerdi. Kadın için üzülüyordum: Adam çirkin ve yalancıydı. Fakat dostluğu hoşuma gidiyordu.

Law & Order: Special Victims Unit sırasında, Fin ve onun gay oğlu mınçıkayla dövüşürken, Celine'den laf açıldı ve onun neden bu kadar çok sevilip de benden nefret edildiği hakkında konuştuk.

"Onda şeytan tüyü var" dedi Roman. Benim hoşnutsuzluğuma rağmen hiç istifini bozmadan devam etti: "Ve sende yok."

Onun rafında yan yana duran CD'lerimize baktım. Ne olursa olsun birliktelikleri kutsal ve el değmemişti.

Kapaklar antenlerini açıp ötede besin buluyordu.

"SİZ İKİNİZ hiç seviştiniz mi" dedi Roman.

"Evet, tabii."

"Ne sıklıkla?"

"Bilmem, günde birkaç kere?"

"O kadar çok sevişmeyi nasıl başardınız?"

Roman arzu duymak ya da bir şey yapabilmek konusundaki acizliğine dövünüyordu: "*Pootie*'ye bile kendimi kaptıramıyorum" dedi filmin DVD'sini ikiye parçalayarak.

"Bu soruyu yanıtlamayacağım" dedim.

Eskiden Venedik'teyken onun yeni monoklüyle yatakta Delmore Schwartz hakkında bir şeyler okuduğu aklıma geldi.

İlk önce kitabı, sonra da beni öpmüştü.

Sonrasında, birbirimizden ayrılırken, "Biz olağan değil, olağanüstü varlıklarız" demişti.

RÜYAMDA onun beni boşanma belgeleri imzalamaya zorladığını gördüm.

"Elimi kesip ona bir kalem tutuşturmanız gerek" diyordum avukatına.

"Soğuk, cansız elime!"

O vakitler, mahallenin lisesinde, uyuşturucu ve alkolden arınmak konusunda konuştuğum zamanlar da dahil olmak üzere, kafam her daim dumanlıydı.

"Uyuşturucu aldığınızda beyniniz bu hale gelir" demiştim seslendiğim son gruba.

Üzerinde gülen surat olan bir balon alıp dans ederek *Jump Around*'u söyledim ve hepsi zıplayıp durdu.

Eve dönerken havalandırma kafesinin karşısından yavaşça yürüdüm, Fransız kesim balerin eteğimle on çemberli kabarık tarlatanım havaya kalktı ve ona bir şiir yazdım.

NOT DEFTERİ SAYFASI, TARİH YOK (yağmur kusan bir güneş çizimi):

Roman *gitmeli. Magnum* konusunda Q'yu ara, Kişisel gereksinimler: mandalina, eroin, vejetaryen pizza, kalpli külot ve sarı bir yağmurluk al. Q'dan bir asistan iste, internet sitesine Speck'in suda sopayla çekilmiş fotoğrafını ekle, duş al, Büyük Ayak hakkında yazdığın aşk şarkısını tamamla, ağlama, ağlama!

BLEACH, *Unplugged* programını tek çekimde kaydetti.

Van Nuys'ta Apollo isimli bir barda korsan satış yapıldığına şahit oldum.

Kaydı *Layer Cake** isimli yeni bir şarkıyla bitirmişlerdi.

"Seni seviyorum" da dahil olmak üzere her kat, sözümona benim uydurduğum bir yalandan oluşuyordu.

O da "seni seviyorum" kısmında inliyordu.

Ertesi sabah Mondo Monster turnesi için şehri terk ettiler: Otuz günde yirmi beş performans gerçekleştireceklerinden manşetleri kaplamışlardı.

VJ, Celine'e buna hazırlıklı olup olmadığını sorduğunda, "İyi hissediyorum" diye cevap verdi.

* (İng.) Katlı pasta. (ç.n.)

Otobüste otuz gün geçirmek: Bu konuda ciddi olamaz!

Bir kızın onun arkasında durduğunu fark ettim; hatun ölçülü, paralı ve terbiyeli görünüyordu.

"Ah kalbim, seni zavallı şişko şey" dedim göğsümü tutarak ve bir şişe antiasit ilacı almak üzere eczaneye doğru ilerledim.

Bir hevesle gebelik testi aldım. Ruj, kirpik maşası ve Celine Dion marka parfüm satın aldım.

Eve geldiğimde yüzüme makyaj yapıp gebelik testine işedim.

Sonuç belli olduğunda, sanki şüpheli ve belirgin olan diğer sonuçlar da birazdan gelecekmiş gibi, tüm gece arada bir ona baktım.

YÜREĞİM yeniden aynı şeyleri yaşamaya dayanmazdı; sağlıklı yiyecekler ve vitaminler, doktorlar, güzel olan her şeyin yasak olması.

Banyodan ve duş almaktan bile nefret ediyordum. Bu sersemletici bir şey, sizin aklınız almaz!

Ne zaman hayatım ezoterik bir melodrama dönüştü?

Bir kadın hastalıkları kliniğini aradım ve telefonu açan yumuşak sesli kadına, "İcabına baktırmak istiyorum" dedim.

"Kürtaj yaptırmak, ilaveten bir de göğüs kontrolü ve –"

"Pizza sipariş etmiyorsunuz" dedi kadın aniden aksi bir sesle ve ben de ona lanet olası kahvesine kimin zehir koyduğunu sordum.

Yapışkanlı not kâğıdına "Q: Kürtaj Operasyonu ayarla" yazdım ve onu aynamı çevreleyip çiçek gibi gösteren not tomarına ekledim.

ROMAN'I dışarı attım.

Evde yarattığı dağınıklık, beleşçi ve uydurukçu olması, hatta kahverengi Wallabee ayakkabıları yüzünden bile kavga etmiştik.

Bana narsisist dedi ve ben de gülerek karşılık verdim. "Neden, kendimi bir asalaktan daha çok seviyorum diye mi?"

"Haksızlık ediyorsun" dedi Roman kızgın bir şekilde.

Kötü evliliklerin buna benzediğini fark ettim.

Aklına bir şarkı takıldığı için Celine'in benimle iki gün konuşmadığı, sonra da sessizliği, alıp eve getirdiği, zıplama bölümünde ÖZÜR DİLERİM BEBEĞİM yazan bir trambolini göstermek üzere bozduğu aklıma geldi.

İkimizin bağıraşarak, elimizin yıkamaya gitmediği bulaşıkları dışarı attığımızı ve yatakta aramızı düzelttiğimizi anımsadım, ona "duygusuz maymun" demiştim ve uyandığımda vazolarda, kovalarda, kavanozlarda, her yerde muz vardı.

Gerçek eşimin kare biçiminde katlanmış posterini çıkardım ve yanağıma bastırdım.

Roman beni görüp kaşlarını çattı ve koca, çirkin ayakkabılarıyla kapıdan çıktı.

"MISTY, sadece onunla konuşmama izin ver."

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Düzenli ödeme yaptığım Cehennem Meleği'nden, memur bey."

"Onu incittin ve sonra da –"

"Olanları biliyorum, Misty. Herkes lanet olası olayları biliyor."

"Bizden uzak dur" dedi ve ben aynanın önünde, kafesteki bir kuş gibi, "Biz mi? *Biz* de kim" derken telefonu kapattı.

Celine, MTV Müzik Ödülleri'ne Ronnie Spector'u getirdi ve tüm ödülleri topladı.

Daisy şarkısının klibiyle aday gösterildiğimiz tek bir dal vardı, onda da ödül alamadık; gerçi önümde oynak oynak dans eden on tane dev bulunurken en arka sıradan bunu görmem pek kolay değildi.

CELINE ertesi gün turnesine geri döndü. Tüm konser biletleri satılmıştı ve coşkulu eleştiriler alıyordu; tüm fotoğ-

raflarda daha bir zarif, yine de şiddetli bir şekilde çekici görünüyordu.

Her zaman gülümsüyor ve kuliste ilgiyi üzerine çekiyordu; mevzu onun gündelik zarafeti ve sakin ılımlılığından dönüp dolaşıp bana geliyordu.

Bu sırada ben, mütemadiyen küçük, karanlık barlarda televizyon izleyip Stingray* içiyordum.

Pantolonsuz bir şekilde Tiny Tempah svetşörtüyle kirli beyaz Vans ayakkabılar giyer ve pis saçlarımı atkuyruğu yapardım.

Erkekler hâlâ beni bardan kaldırmaya çalışırdı; bana içki ısmarlamaları dışında hiçbir şeye izin vermezdim.

Emin olduğum tek şey, ne olursa olsun, onunla hâlâ birlikte olduğumuzdu.

"Hadi, bir yerlere gidelim" dedi fena görünmeyen bir bisikletçi ve ben başımı iki yana salladım.

"Kocam seni öldürür" dedim.

Telefonum titreşti, arayan Q'ydu.

Mal'a kafası karışık vaziyetteki Tom Selleck'i götürdüm ve o da kalp krizi geçirdi. Ben mendilimi kaldırımda sallarken Selleck onunla birlikte ambulansa bindi.

Barda, kendimi buğulanmış bir aynada gördüm ve tişörtümü kafama çektim.

Beni bir daha asla sevmeyecek: Mide bulandırıcı bir hâldeyim.

* Romlu bir kokteyl. (ç.n.)

22
... Olduğumda da Beni Hâlâ Sevecek misin* / Celine

Evelyn, Lana Del Ray çalıp, artık genç ve güzel olmadığı zamanlarda hâlâ onu sevip sevmeyeceğimi sorardı.

Aklım fikrim ondaydı.

Arada sırada gördüğüm bir müzisyen olan Marisa ona katlanamazdı.

Bir gün eritmek üzere bir küme eroini parçaladığım sırada, Marisa, "Eğer o kız olmasa bu boktan şeylere hiç bulaşmazdın" dedi, sonra maldan biraz da kendi çekti.

* Orijinali "Will You Still Love Me, When", Lana Del Rey'in "Young and Beautiful" şarkısında geçen bir dize. (ç.n.)

Ben koluma kayışı bağladığımda, Evelyn'in televizyonda benim hakkımda ağlayıncaya kadar sıkıştırıldığını gördük ve Marisa, "*Tanrım*, acınası bir hâlde" dedi.

"Bir daha onun hakkında konuşursan" dedim yüzünü tek elimle tutarak, "seni öldürürüm."

İki fincana plastik arı kovanından bal sıkarken, onun korku dolu kalp atışlarını işittim.

"Atmosphere" parçasındaki titreşen tefe benzeyen bu ses kulağa hoş geliyordu.

REHABİLİTASYONDAN kalma not defterimin kapağına bir şeyler çizdim. Ölü geyik, av fişeklerinden bir hale takıyordu ve avcıya "IRZ DÜŞMANI" diyordu.

Avcı, leylağa çalan beyaz bir peruk takıyordu. Gözlerini mor halkalar çevrelemişti. "Doğuştan böyleyim" diyordu.

"Robin'in yuvası", "Mutlu Penis Merhemi/Seks Partisi" ve "küçük sarı havlu" gibi sadece onunla benim anlayabileceğimiz anılar listesinin üzerine Evelyn'in adını yazdım.

İki hafta ayık kalmıştım, ki bu kişisel rekorumdu. Fakat yeniden eski rutine döndüm: Ilık bir şeyin damarlarımda aktığını hissettikten sonra hiçbir şey, tek bir duygu bile kalmıyordu – insanların nasıl ayık gezdiği benim için tam bir muammaydı.

Bir öğleden sonra, daha önce tanıştığım bir ressam olan Alexandra'yla dışarıda yemek yiyorduk ve onunla arkadaşları bir buçuk metre ötemizde, neredeyse ölmek üzere olan adamın bize doğru gelmesine kayıtsız kalıyorlardı.

Ben adamı fark ettim fakat umursadığımı söyleyemem.

Evelyn'i düşündüm, o olsa adamın kafasını tutar ve biri ambulans çağırına kadar bağırırdı.

Sonunda bir komi gelip ciyakladı; 911'i aramış olsa gerek, zira bir ambulans geldi ve adamı kaldırımdan kaldırdı.

Komi, saçlarını topuz yapıp ellerini bir sincap gibi ovuşturdu.

"Seni seviyorum" diye düşündüm ister istemez ve Alexandra'yla arkadaşları hesabı ödemek için fişi çekiştirirlerken komi direkt bana baktı.

ONUN yüzünden yeniden uyuşturucu kullanmaya başladım.

Çünkü şu ana kadar yaptığım tek iyi şeyi mahvetti.

Şimdi o sadece bir suçtan ibaret.

"Peki, ne oldu" diye sorup durdu, ta ki ben yalan uydurup o bana saldırdı diyene dek.

Ona Page'le Chateau Marmont'ta karşılaştığımı ve Billy the Kid mi yoksa Dracula mı daha havalı diye tartıştıktan sonra beni takip ettiğini söyledim.

"Ve yanında kocaman bir bıçak vardı, öyle mi?"

"Sence Billy the Kid mi etrafta silahsız dolaşır?"

Evelyn'e gerçekten ne olduğunu anlatmadan önce çok uzun bir süre bekledim.

Ve o zaman bile, Evelyn kendinde değildi.

O yaz Los Angeles'ta olanların gerçek hikâyesi şöyleydi:

Oraya sahte kimlikle uçtuktan sonra bir araba kiraladım, başımda bir Dolly Parton peruğu ve bir bandana, üzerimde ise bir Donna Karan elbise vardı. Gittiğimden kimsenin haberi yoktu.

"Biri sorarsa ya da ararsa" demiştim Misty'ye, "onlara çalıştığımı söyleyip mesajlarını not al."

Misty'yi de ilaçla uyuttum ve yatakta, gizliden gizliye Pilloo diye bir isim koyduğu, devamlı benim yatağımdan aldığı, küçük, eğimli yastığı sarılıp kalmasını sağladım.

"Saçların güzel kokuyor" dedi. Onu payladım ve sonra da kötü hissettim.

"Üzgünüm, Misty. Bu bir uğur böceğinin siyah noktalarını sallayıp düşürmek gibi bir şey" deyip onu öptüm.

NEREDE olduğumu bilen yoktu. Üzerimi değiştirdim ve kiralık sarı Cortina'ya oturup adamın evini saatlerce gözetledim, ta ki yalnız olduğundan emin olana dek. Oturma odasında üzeri yaldızlı siyah külotla yürüdüğünü ve sonra üzeri jöleyle kaplı ananaslı kek yapıp onu arka pencerenin kenarında soğumaya bıraktığını görebiliyordum.

Çok sakindim ve uykum gelmişti.

Esneyerek kapısını çaldım.

Ve gürültülü, öfkeli havlamalar duydum.

"Gerçekten uygun bir zaman değil" dedi köpeğini ayağıyla geriye iterken.

İçi eroinle dolu bir buzdolabı poşetini kaldırdım.

"Ah, peki öyleyse" dedi beni gömme oturma odasına doğru yöneltip krem rengi kimonosunun kuşağını sıkarak.

"Köpeklere alerjim var" dedim ve o da ince yapılı, hırlayan köpekleri koşmaları için arka bahçeye çıkardı.

Oda kocamandı ve yük vagonu büyüklüğündeki bölmeli koltuklarla ve Lafayette'in her bir üyesinin devasa yağlı boya resimleriyle donatılmıştı.

Her birinin büyük kederli gözlerinde parlak gözyaşları vardı.

"Aman Tanrım" dedim.

"Bunları *ben* yaptım" dedi. "Hem de hepsini!"

"Olamaz" dedim otururken.

"Oldu bile" dedi yakınıma oturup koca şeritler halinde eroin çekerek.

Lafayette'in önümüzdeki konserleri ve yeni albümleri *Sorrow* hakkında konuştuk.

"Albümün teması –" Sözünü orta yerde kesti ve yüzü kızardı.

"Sorun yok" dedim. "Aramızda bir problem yok."

Rahatlayarak nefes verdi ve "Birinin onu arzulamaması imkânsız" dedi.

"Çok *çekingen*, seksi ve rahatsız bir tip." Çakmak için bir elini uzattı, sonra geri çekti.

"Özür dilerim" dedi. "Onu özledim."

Berlin fotoğrafları ve onun Mercury'nin partisine çat kapı gelişini anımsadım.

Kızın her yerinde morluklar ve yara izleri, bir de doktorun beni suçladığı iltihaplı bir ısırık lekesi vardı: Ben tamamen ayıktım.

Kapının yanına palayı bahçıvanı bırakmış olmalı.

Ayağa kalktım ve doğrudan onu almaya gittim.

"Tuvalete gidiyorum" dedim elimle aletin sapını kavrarken.

"Evelyn aranıyordu" dedim.

"Aranıyordu da ne demek? Yalvarıyordu" dedi. "Bir acayipti: Benden canını yakmamı istedi."

Bıçağı kaldırdım.

Başını tek hamlede vücudundan ayırdım.

Onu poşetleyip garaja sürükledikten sonra birkaç yeri sildim, dizüstü bilgisayarını ve telefonunu kaptım ve tam da bir telekız gelip, "*Tres de nosotros esta noche*" diye sorduğunda evi terk ediyordum.

"Sadece ben varım" dedim ve kız ellerini çırptı.

"*Oh Papi, eres tan bueno*!"

Dolgun alt dudağının kenarında siyah beni olan tombul ve hoş biriydi fakat bagajımda bir ceset ve kendimle zıtlaşmama rağmen hâlâ sevdiğim bir eşim vardı.

En otra occasion, Angel.

PAGE'İN bilgisayarını açtım ve Evelyn'e onun ismiyle imzalanmış bir e-posta gönderdim. Evelyn'in mesajlarına bakmaya başladım, sonra buna bir son verip Page'in eşyalarını onunla birlikte yakacağım bir poşete attım.

Bana annesinin bir fahişe olduğunu ve kadının erkek arkadaşlarının bazen ona bulaştığını söylemişti.

Bana *Sorrow*'u çalmayı öğretmiş ve şarkının şu ana kadar umursadığı tek kızı kaybettiğini anlatan hüzünlü sözlerini mırıldanmıştı.

Gülümsedi ve ben bıçağın kenarda parladığını fark etmeden hemen önce, "Senden hoşlandım" dedim.

Hemen ardından rüyalar başladı.

Kirli bir odada yaşayan bir ailenin kadınları, ölü babalarının acımasızlığına ağlayıp denize açılan bir kapının yahut uzaktaki bir botu bekleyen insanlarla dolu bir kıyının yanındaki çimlikte kitap satıyorlardı.

Moonwalk'un bir kopyasını aldım.

Başının düşüp yerde sektiğini duyabiliyordum.

"Çok hoş görünüyorsun" diyordu.

DEVAMLI kadınlarla birlikte görülüyordum fakat hiçbirine dokunmadım.

Bazen bana eşlik etmeleri hoşuma gider ve uyanıp kalkamadığım zamanlarda onların yatağında kalırdım fakat hepsi bundan ibaretti.

Tanınan bir hayranım bana feci kızmıştı: Koltuğunda sızıp kaldıktan sonraki sabah, onun dizüstü bilgisayarına "CELINE BLACK'İN BAMYASI" yazdığını gördüm ve kızı ters çevirdim.

Kızın elini sert sikime yönlendirdim ve "Hadi bunu yayımla da görelim!" dedim.

Cinayet beni bir şekilde bozmuştu: Kız inledi ve Sil tuşuna bastı.

"Üzgünüm" dedi.

Ezilip büzüldü ve "Çok üzgünüm, buna dayanamıyorum" dedi.

Bir süreliğine, Evelyn'in, bir zamanlar bileğinde oluşan morluklardan meydana gelen bileziği gösterirken bir muhabire "dünyadaki en muhteşem cinsel partner" olduğumu söylemesine müteşekkirdim.

Fakat sadece onunlayken muhteşemdim.

Onu arzu etmekten, eğer kafam yeterince iyiyse, ortam yeterince karanlıksa ve eğer kız çenesini kapalı tutabilirse bir hayranı yahut mankeni onun yerine koymaktan bıkmıştım.

Fakat asla çenelerini kapalı tutmadılar ve nihayetinde, hiç kimseye bundan bahsetmesem de, ona sadık kaldım.

MERCURY'nin ayarladığı Stella adlı sosyetik kız beni kahvaltıya davet etti.

Mercury'ye bana deli olduğunu söylemiş. Zeki, zarif ve güzel biriymiş.

Mercury'ye *hayır* dedim ama her şeyi çoktan ayarlamıştı.

Nasıl olsa tüm gece ayakta kalmıştım, bu yüzden sabah kızın evine arabayla gittim ve kız kapıya üzerinde fırfırlı bir önlük ve yüksek topuklu ayakkabılar hariç hiçbir şey olmaksızın çıktı.

"Açlıktan ölüyorum" dedim ve masaya oturup kahve içerek kurabiyeleri silip süpürdüm.

Kız üzerine bir elbise geçirdi ve ben gazeteyi okurken karşıma oturdu. Onun incinmiş, aksi suratından kaçmak için gazeteyi sesli sesli okudum.

"Sevgili Carolyn Hax. Beni yanlış anlama, ben patlıcan şekilli, kısa, alelade bir adamım. Fakat bu, karımın çaba sarf etmesine gerek olmadığı anlamına mı gelir? Asla bacaklarını tıraş etmez ya da tuvaletin kapısını kapatmaz hatta –"

Stella kenarları düzgünce kesilmiş parlak kahverengi bir parça kızarmış ekmek aldı ve onu gazeteye fırlattı.

"Ne oldu" dedim. "Komik bir yazı."

Telefonumu kaptım ve tuvalete giderken bir mesaj yazdım.

"Evde buluşalım" demiştim. Kapıyı örttüm zira Stella ağlamaya başlamıştı.

"Biraz sessiz olur musun" dedim.

Yoğun bir gün planlamıştım.

GECE yarısına doğru, yeni torbacım Khartoum'la buluşmak üzere Falcon'umla Pike Sokağı'nda boş bir araziye gittim.

Mesajımda ne zaman evde ya da evimizde olacağım yazılı değildi. Onun benim için orada hazır ve nazır olmasını bekliyordum.

Ben tam dışarı çıkarken Mercury aradı.

"Telefona ne oldu" dedi. "Senin adın bile çıkıyor."

"Ah, kızın biri" dedim belli belirsiz.

İşin aslı; Evelyn'in beni her an arayabilmesini ve aradığında da, onun adını ve yapraksız üç karaçamın yanında karda melek izi çıkarırken çekilmiş o şirin fotoğrafını görmek istememdi.

PAGE konusunda Evelyn'in kafasının karışık olduğunun sanırım her zaman farkındaydım. Beni seviyordu ve çok üzgündü.

Fakat bunun nedenini bulmayı hiç denemedim.

Yol kenarında durup, Evelyn'le buluşacağım için tedirgin bir şekilde arabanın ön panelinde parmaklarımla ritim tutarken Mercury hâlâ konuşuyordu.

"Neden James'le buraya gelmiyorsunuz, sette çalışırız" dedim.

"Parti yapmak için cephanen mi var" dedi.

"Bir tutam var fakat ben kullanmıyorum" dedim.

Yalan söylediğimi bilseydi de açık etmezdi.

"Kız da orada olacak mı" dedi Evelyn'e laf atmaya hazır bir şekilde ve ben de, "Umarım" dedim ve Khartoum'u görünce telefonu kapattım.

Umut sahiden de yüreğimi dağlayan pisliğin bir kısmını temizleyerek, balçığı aşıp ışık yayıyordu.

SAATLER sonra aklım başımdan uçacak denli dumanlanmış şekilde eve gittim.

Evelyn üzerinde benim gömleklerimden biriyle uyuyakalmıştı, saçları açıktı ve dalgalanıyordu.

Ona dokunmayı öyle feci bir şekilde istiyordum ki ellerim titriyordu.

"Üzgünüm" dedim ve bakışlarımı indirdim.

"Üzülme" dedi ve kaşlarını çattı.

"Yeniden hamileyim" dedi. "Fakat merak etme. İcabına–"

"Bir bebeğimiz olacak" dedim.

Bebeğin Page'den olmadığını biliyordum. Evelyn'in içindeyken parlak bir nebula yaratarak bir supernova gerçekleştirdiğimi anımsıyordum.

YATAĞA uzanıp konuştuk.

Birbirimizin doğum günlerini hatırlamaya ("Aslan burcuyum, aklına kedicikleri getirsen yeter") ve büyük bir takvimin her kutucuğunu Bikram yoga-alışveriş ve çiğ-yemek, yumuşak-kilden-heykel-yapımı gibi yararlı aktivitelerle doldurup günlerin üzerini teker teker çizmeye karar verdik.

Ona diğer kadınlardan bahsettim.

Şu an becermediklerimi ve onun Page'le olduğunu düşündüğüm zamanlar becerdiklerimi anlattım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece akıntıdaki bir dalmışım gibi bana tutundu.

"Eğer yeniden buraya taşınmamı istiyorsan söylemen yeterli" dedim.

Uyuyakaldı ve kâbus gördü. Onu uyandırdım ve "Oradaydın! Bunun olmasına nasıl izin verdin" dedi.

"Neredeydim" dedim ve o, başını iki yana sallayıp cevap vermedi.

Üzerime onun parfümünden biraz sıktım. "Peki, oradaydım" dedim.

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Kapıda ona bir öpücük verdim ve yolun yarısına geldiğimde bana seslendi.

Arkamı döndüm.

"Burada kal" dedi.

"Olmuş bil" dedim ve huzur, soğuk temiz bir su gibi içime akıp mesut yüreğimi açığa çıkarırken.

23
Aşkımız Rüzgâr Gibi Vahşi*

Celine gittiğinde, şişkin rehabilitasyon defterini dosyalayıp kaldırdıktan sonra yazmaya giriştim.

Onun bana yakıştırıp verdiği cici, renkli çizgili, pembe kurdeleli yeni not defteriyle mutfak masasına oturdum.

Onun eve geldiği akşamı, yatağımıza uzanışını ve orada yüce aşkımızın minik aktörlerinin onu kuşatmasını, sonra onun vücudunun her bir noktasında yavaşça ilerleyip üzerine kokumu bırakmamı, onun avuçlarına kıvrılışımı, aşkım ve gözyaşlarımla onun dilini bağlarken nasıl hissettiğimi yazdım.

* Orijinali "Our Love Is Like The Wind, And Wild", David Bowie'nin "Wild Is The Wind" şarkısının bir dizesinden uyarlanmıştır. (ç.n.)

Dolunayın ışığında şeffaf, beyaz, dökümlü bir kombinezonun içinde, "Başka bir kadına asla dokunmayacak" dedim onun uyuyan zihnindeki diğer kalıplaşmış hatıraların arasına benimkini de ekleyen titrek dolunaya.

TEK BAŞIMA ya da Jenna'yla şarkı yazarak ve kimseyle görüşmeyerek, kötü şöhretim konusunda bir şeyler yapmaya karar verdim.

Grup üyelerinin ücretini verip yollarımızı ayırdık ve hâlâ gelmekte olan parayı paylaştık. Her gün yalnızca Speck'i aramak için internete girdim.

Sessizlik, inziva, aklı başındalık; telafi yolu buydu.

CELINE farklı farklı dairelerden eşyalarını toplamayı bitirdikten sonra bana, "Tamamdır" diye mesaj gönderdi.

TMZ video muhabirlerinden biri, onu garajımızın önünde yakalamış.

"Hey, Celine, neden ikiniz kavga edip duruyorsunuz?"

Celine önce başını eğdi sonra bakışlarını kaldırıp, "Çünkü barışma sevişmesi çok şahane oluyor" dedi ve ekip ona ıslık çalıp teşekkür ederken gülümsedi.

Kapıya giderken yerde parlak ayak izleri bırakarak kıyafetlerimi çıkartmaya başladım: Sokaktaki tüm köpekler havlıyor, gökyüzü büyüler karalıyordu.

Kapalı kapının yanında mıhlanıp kaldık.

Sabah hâlâ onun kıyafetlerine sarılmış vaziyetteydik ve iki bodur fincan kahve, yoğun aromaları ve dolgun lezzetleriyle bizi uyandırdı.

BUNLAR çok uzun zaman önce büyülü bir şekilde yarattığımız günlerdi: Aşkın ve neşenin kutsal günleriydi. Parfüm, çarşaflara ve yastık kılıflarına, bir de benim bereketli gezegenlerle dolu ve sebzeden yıldızlarla taçlandırılan minik

atmosferler yaratan *abracadabra* tılsımı diktiğim yastığa sinmişti.

Müziklerimiz çarpıştı ve kenetlendi: Bleach şu anda bizden ışık yılı önde olmasına rağmen, Jenna'yla benim şarkılarıma da kayda değer bir ilgi vardı ve turne ya da tanıtımlara katılmadığımız zamanlarda, Celine'le ben minik kulüplerde peruk takıp spor takım elbiseler giyerek, Mike ve Mindy olarak sahne alıp sert gospel şarkıları çalıp söylüyorduk.

Bir anda Mike'la Mindy'nin korsan kayıtları üretildi; bunlar gergin ve sevgiyle tınlayan seslerimizin, bir aradayken her ikisinin toplamından daha muazzam bir hale büründüğünü düşünen hakiki hayran kitlesine ve koleksiyonerlere el altından satılmaya başlandı.

"Çılgın" Joe, dansçı kızlarla dolu uzun beyaz bir limuzinle, Portland'daki Know'da sahne alışımızı izlemeye geldi.

Joe, ona Joey dememi istedi ve gösteriden sonra uzun, pullarla süslü tüyleri olan ve ışık saçan kızların arasında duran Joey'nin kucağına oturup onu sevdiğimi söyledim.

Çakırkeyiftim fakat yine de yaptım, yapmış bulundum.

"Ben de seni seviyorum, ufaklık" dedi ve tekrar, eğer bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi.

"İkinizin sesi kulağa hoş geliyor" dedi ikimizin yanaklarını sıkıp hiç konuşmayan takım elbiseli iki adam, cıvıldayan kızlarla birlikte dışarı çıkarken.

"Adamı sevdim" dedi Celine biz beraberce küçük bir tabak muzlu dondurma paylaşırken.

"Demek, sevdiğin *adam*dı, hı" dedim şakalaşarak.

Her tarafında büyük ruj izleri, payet ve uçuşan tüyler vardı.

Kucağındaysa simler duruyordu: Bir kaşımı kaldırıp simlere baktım, sonra da boş verdim ve neyse ki, o da üzerindekileri silkeledi. Gözlerinin içine baktım ve parlak ışık zerrelerinin sadece benim için kaydığını gördüm.

BENİ kır evine götürdü; o, Misty ve ben oturup birbirimizin yanında daha rahat hissedinceye kadar içip sohbet ettik. Bunu saymazsak, uyuşturucu ve alkolden arınmıştık.

Fakat ben Misty'yi sevmiyordum. Onların yakınlığına haset duyuyor ve onun fareye benzediğini düşünüyordum. O buna "kardeş çekişmesi" diyordu.

Celine için elimizden geldiğince anlaşmayı denedik. Misty'nin kotlarını büyük kovboy, kement ve ufak köpek yamalarıyla onardım ve o da bizim birçok fotoğrafımızı çekti. En sevdiğim; güneş gökyüzüne, turuncu zikzaklı kırmızı bir battaniye gibi yayılırken, bizim tohum kapsülleri gibi döndüğümüz fotoğrafımızdı.

Bir gece, Misty akşam ya da "sağlık" yürüyüşüne çıktıktan sonra, Celine'le ben yatağa uzanıp ellerimizi kestik, sonra da onları birbirlerine bastırdık.

Geçmişin geçmişte kaldığına, geleceğin olmadığına, sadece ve sadece bu yavaş ve sorgulayan, sonra da hızlanan öpücüklerin var olduğuna dair söz verdik.

ONUNLA, büyük karnımı mevzubahis etmedik.

İsim düşünmedik ya da bebek eşyaları almadık: Misty, oyun alanından yürüttüğü gün gibi ortada olan salıncak setiyle çıkageldiğinde, onun üzerini bir muşambayla örttük.

Bebek, rehabilitasyon sırasında olmuştu: Şu ana kadar deneyimlediğimiz yegâne kötü sevişmede.

Sonucu iyi olamazdı.

Q ARAYIP, Joy'un *Are You Sorry I Made It?** şarkısının listeleri akıl almaz şekilde kırıp geçirdiğini söyledi.

Q başarmamızı istiyordu: Benim doğuştan bir yıldız olduğuma samimiyetle inanıyordu. Menajerlik şirketiyle buluşup tüm basın taleplerini yanıtladı ve iyi mecralar

* Başardığım için üzgün müsün? (ç.n.)

arasından az sayıda en iyileri seçtikten sonra, *Vanity Fair* kapağı ve "Alternatif Tarzda Aşk" başlıklı özel bir makale için tek bir fotoğrafçı ve muhabir ayarladılar.

Biz *yüzde yüz bağımsız*, yerel bir fanzin'in de davet edilmesinde ısrarcı davrandık.

Bizi Antony ve Kleopatra, Jason ve Medea, Lee Majors ve Farrah Fawcett gibi tarihsel aktörler ve savaşan âşıklar olarak kurgulamak istiyorlardı.

Celine bunu kesinlikle reddetti.

Ona yalvarıp yakardım: Buna ihtiyacım var ve Farrah'ın peruğunu gördüm. Göz kamaştırıcıydı.

Gözlerimdeki çiğ muhtaçlığı fark etti ve yelkenlerini kısmen suya indirdi: "Seni nasıl istersen giydirsinler fakat beni bu işin dışında bırakın."

Böylelikle kapak görselinde, o Mark Antony olarak ayaklarımda yatarken ben şahdamarıma bir engerek yılanı koyuyordum.

Ben kasığıma kadar yırtmaçlı, dut rengi şantung bir elbise giyiyordum ve saçlarım porselen kafataslarıyla bezeliydi.

Stilisti ağlatan Celine'in suratında ise hiç makyaj yoktu, üzerine ise kotla yırtık bir Anne Murray tişörtü geçirmişti. Tüm fotoğraf çekimi boyunca üzerini değiştirmedi, hatta öğle yemeği sırasında küçük plastik üçgeni çok sert ısırıp üstünü başını soya sosuna buladığında dahi.

Bu olay moralimi bozdu ve ağladım, dolayısıyla Mac fırça önlüğü takan, sinirden küplere binmiş bir kız, gözlerime yeniden kedi biçimi vermek zorunda kaldı.

Celine'in çıplak ayağında, "Her şey güzel olacak, dedi okyanus" yazıyordu.

Sonuçta haberler arasından, kapağa konu olan hikâyeler kadar abartılı bir şekilde kaleme alınmış fanzindeki makale galip geldi: "Celine en sevdiğim film –" derken lafa Evelyn girip "*The Honeymoon Killers*" diyor ve gülümsüyorlar. "Birbirimizin cümlelerini tamamlarız" diyorlar birbirlerine te-

bessüm ederek ve abayı yaktıkları her hâllerinden belli oluyor.

Muhabir bizi "aşka ve müziğe inanmak için bir sebep" olarak tanımlamış ve kara kalemle, kocaman isli gözler ve dudaklarla, birbirimize arzuyla bakışımızı resmetmişti ve bu çizimlerden birkaçını da habere eklemiş.

"Hey, baksana" dedi Celine ve ben utançtan yerin dibine geçtim. Fanzinden gelen Marley isimli çocuk memelerimi sert, kalp şekli meme uçları olan iki duba olarak çizmişti.

"Sen kendininkilere bak" dedim ve o da inledi. Takım taklavatı devasa bir kütük gibi görünüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu iki hikâye de internette büyük bir hızla yayıldı ve sadece bu seferliğine, işi doğru yapmışız gibi görünüyordu.

Marley teşekkür mektubunda bize, "Amerika'nın en sevdiği havalı, çılgın çift" yazmıştı, mektuba ek olarak bir de Tupperware saklama kabına koyduğu ve dinozorlar evimizin önünden geçip gidene dek yediğimiz ev yapımı kurabiyeler göndermişti.

"Bu sanki saf haşhaş" dedi Celine ve sözleri beni nefessiz bırakacak kadar komik geldi, nefessiz kaldım. Paniğe kapıldım, Celine ağzından ağzıma duman vererek sorunu çözdü ve sonra şey–

Bilirsiniz işte.

"KORKUNÇ hippi hadisesi" dediğimiz olaydan iki gün sonra, uzun tüyden küpeler ve kuyruklu uzun siyah palto giyen, Jean Seberg saçlı bir kadın olan uyuşturucu satıcısı kır evine taksiyle geldi.

Onun tek ayağı çakıl döşemeye değer değmez ben başının üzerinden bir uyarı atışı yaptım.

"Bir daha buraya gelirsen beynini havaya uçururum."

"Bekle, ben o kadar da iyi bir atıcı sayılmam. Yüzüne isabet ettiririm, olur biter" dedim ve sonra nişan aldım.

Kız gözlerini kırptı, uzun kirpikleri kapanıp açıldı: Operada siyah eldivenler giyen bir kadının el çırptığını hayal ettim.

"*L'amour est un oiseau rebelle que nul ne peut apprivoiser*" dedi Celine.

Biraz önce dışarı çıkmıştı.

Her yer tavus kuşu yeşiliyle maviye boyanmıştı.

"Onu becerdin mi" dedim.

"Boş ver" dedi geçmişle ilgili bir kesiti elinde tutarak.

SAĞLIĞIMIZ DÜZELDİ.

"Yüzün, kırmızıya çalan bir şafak gibi" dedi.

"Mavi bir kuşa dönen gözlerin, narin tüylerini dalgalandırıyor" dedim ve Misty yürüyüşünü daha uzun tutmaya başladı.

Gerçi her zaman elinde çam kozalağı ya da meşe palamuduyla geri dönerdi ve bir keresinde de eski bir Cadılar Bayramı kostümüyle birlikte gelmişti.

Dişi bir şeytan kostümüydü. Onu üşüdüğümde ya da ormanda çalıları yara yara yürürken giymiştim.

24
Kalbimi Yaralara Açtım*

Celine hâlâ kızlardan haber alıyordu; pek çoğu ona mektup yazıyor, arıyor, mesaj çekiyor, pelüş anime figürleri, minik gitarlar ve antika şiir kitaplarıyla dolu kutular gönderiyordu.

Bir tanesi, kendisinin onunla birlikte yatakta çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi: Celine göğsü çıplak bir şekilde uyuyordu, dantelli pembe sutyeninden taşan kız ise dudak bükmüştü.

Kız resmi çerçeveletmiş ve arkasına bir uçak bileti yapıştırmıştı.

* Orijinali "Open My Heart Right at the Scars", Kings of Leon'un "Wait For Me" şarkısında geçen bir dize. (ç.n.)

Celine benim bileti lavaboda yakışımı, çatırdayarak kopan kırmızı korlar etrafa uçarken öfkeyle doluşumu izledi.

Bana sarıldı. "Onu anımsamıyorum bile" dedi fakat uyluklarıma bastırdığı aleti sertleşmişti.

Böyle hadiseler olmaya devam etti. Kocaman ametist mücevherler ve inci kolyeler aldım.

Ve ben gelen hediyelerden, onun kirli külotlarla dolu poşetleri tutuşunu izlemekten, bazen onun da yer aldığı müstehcen fotoğraf tomarlarından ve bir keresinde gönderilen küçük, paha biçilmez bir Renoir tablosundan hiç şikâyetçi olmadım.

Yıkanan çıplak kız resmini oturma odamıza astım; sonra da tuval, renkli parçalar halinde yere serilene dek ona çatallı çekiçle saldırdım.

Çünkü Celine'i aynı bir Shirelles şarkısındaki gibi çok seviyordum fakat şiddetli, çok daha şiddetli bir şekilde.

25
Kafam Yere Çarptığında Her Şey Karardı

Onun, Charles R. Cross'un* kaleme aldığı biyografisini yatağımızın altındaki kilitli bir sandığa sakladım: Anahtar sandığın tam altındaydı. Celine asla oraya bakmadı.

Bazı günler, hikâyesi bizim boşanıp Celine'in bir Chanel mankeniyle evlenmesi ve "Solange ile her gece altın bir kafeste uyumasıyla" sona eriyordu.

Gerçi çoğu zaman tatlı kafasına kurşun parçaları doluyor, parmağı havaya uçtuğu yerden bir çiçek gibi açılıyordu.

* Charles R. Cross, Bruce Springsteen, Kurt Cobain ve Jimi Hendrix üzerine yazdığı kitaplarla tanınan bir müzik yazarıdır. (ç.n.)

Ve kitabın sonundaki ek bölüm onun grubuna kasvetli, bana ise gizli bir mektubu içeriyordu.

Bir keresinde, talihin ters dönmesi sonucu ben turnelere çıkıp albüm yaparken, o benim kâhyam olarak çalışıyordu.

En iyi günlerde, onun çocukluğunda geçen, gitar çalmayı öğrenmesini ve suçu, hayali arkadaşlarının üzerine atmasını anlatan sayfalardan sonrası boştu. Ben gökkuşağı ile şekerden çimenler ve devasa gülen çiçeklerle dolu bir çayırda emekleyen bebek İsa'yı çizerdim.

Not defterini sadece bir dahaki ziyaretimde, Celine'in Rio'da *kenar mahallede* ölümcül dozda uyuşturucu hazırlayıp şırıngasına çekerken *funk carioca* müziği dinlemesi hikâyesine yer verirken, bulmak üzere doldururdum.

Bir gün defteri açtım ve birden üç çam ağacı peydah oldu, ağaçların kolları siyah bir fırtına bulutunun altında titreşiyordu.

Hemencecik kapattım ve odayı terk ederken, kargaların en ufağı talihsizliğimize gaklayıp uçtu. *İşler sarpa sarmaya başlıyor*, dediler.

HÂLÂ yatakta geçirdiğimiz uzun, konforlu günlerimiz oluyordu: Ellerini uyluklarımın arasına sıkıştırıp dişlerini enseme geçirerek beni mest ettiğinde, ben bunu, bana kakao yağıyla masaj yaptı ve bir inek gibi yana devirdi, diye betimlerdim.

Bazen yataktan hiç çıkmazdık. Misty sipariş ettiğimiz yemeği, ki bu genellikle pizza olurdu, kutu kutu zencefilli gazozu, sigarayı ve nadiren, pek nadiren de bir poşet uyuşturucuyu bize getirirdi.

Ve sonra yürüyüşe çıkmaya başladı.

İlk önce, akşam yürüyüşlerinden vahşi çiçekler, kâğıtsı arı yuvaları, ufak hayvan kemikleriyle birlikte aceleyle yanıma gelir ve bulduklarını bana göstermeye can atardı.

Yürüyüşleri uzadı. Gidip onu getirmesi için Misty'yi yollardım.

Eve geldiğinde güneş gözlüklerini çıkarmazdı. Yanıma çöküp dünyanın en ufak orkestrasını yönetirdi.

"Bir şey buldun mu" diye sordum ve o başını iki yana salladı. "Uyuşturucular hariç" dedim.

"Kafam dumanlı değil" dedi içerlemiş bir şekilde.

Fakat ağzından "Mni" gibi bir ses çıktı.

Misty genellikle kederli görünüyordu ve ben dibe battığımı hissediyordum fakat olgun, dağınık yatağımızdaki neşeli günlerimize, rüyadaymışız gibi geçen derin, sokulgan kucaklaşmalarımıza tutunuyordum.

Her zaman olduğu ve olacağı gibi, onun çekici güzelliğine tutunuyordum: Bütün kirlerinden arınıp beni öldürebilecek kadar rafine ve saf hale geldi.

"Bakmayı kes" dedi bir akşam yüzüstü dönerken.

New York'tayken nehrin kenarında yürüyorduk ve beyzbol şapkası takıp bel çantası olan bir çocuk Brooklyn Köprüsü'nü görüp arkadaşına, "İşte orada – onu zihnine kazımaya başla, hadi!" demişti.

Koleksiyon muazzamdı: Hücreler, karbon ve kandan oluşan, şu an sadece epidermiste var olan ve ileride lotus çiçekleri yutup beyaz düzlüklerde bolluk bereket içinde yaşayacak bir varlık.

CELINE'in ona taktığı pek çok isimden birkaçı olan Damian, "Karanlıklar Prensi" ya da "Ufaklık" hakkında konuşmak için fazlaca ürkek olsak da, ihtiyatlı bir heyecan içindeydik.

Birlikte yapacakları şeyler konusunda ona bol bol şarkı söyledi: "Bir lama çiftliğine gideceğiz ve çok acı bir köri yiyeceğiz/Yayın balığının zıplamasını ve tavşanın hoplamasını izleyip Philadelphia'yı gezeceğiz."

Nadiren sigara içiyordum, neyse ki sigara kokusu midemi feci bulandırıyordu; tek tük kaytarışlarım hariç, uyuşturucudan uzak duruyor ve yemekle kırmızı şarap içiyordum. Tadı güzel bakirelerin kanı gibi gelen cimri bir kadeh şarap.

Celine sigarasını dışarıda tüttürüyordu, zaten alkolü sevmezdi ve ayık kaldı.

Ya da en azından denedi.

Top haline getirilmiş folyoyu, ufak el çantaları gibi görünen parlak kâğıda sarılı uyuşturucu paketlerini, eğik çatal bıçakları ve çoğunlukla bir kızın adını ve telefon numarasını içeren kibrit kutularını fırlatıp attım.

Hepsini dışarı attım ve bundan hiç söz etmedim.

Celine, "Yorgunum" derdi; ki bu, onun bitip tükendiği anlamına gelirdi ve ben, o nerede duruyorsa dursun, yanına uzanır ve içerideki açık deniz dalgıcını hissedip anımsayabilsin diye elini karnıma koyardım.

BLEACH'LE sahne almak için ufak gezilere çıkardı, *Unplugged* albümünün sözleşmesini feshetti ve leş gibi pis, eski barlarda plansız programsız sahneye çıktı ve mekânlar ne kadar kötü olsa da, minnettar mekân sahipleri onun sayesinde bir servet kazandı.

Grupla çıktığı ufak geziler bir Mega-Mikro Turne'ye dönüştü, orta batıda çıktıkları dolambaçlı otobüs seyahati, akustik müzik çalıp Chromeo'nun *Sexy Socialite* ve Katy Perry'nin *Roar*'ı gibi istek şarkılar aldıkları Wichita'daki Leisure Lounge'da hız kesti.

Biri bu cover'ı filme alıp internete yükledi ve Perry ile alelacele yapılan birtakım anlaşmalardan sonra, patırtılı gürültülü bar sohbeti, doğaçlama şarkı sözleri gibi sesler içeren parça iTunes'ta görücüye çıktı ve büyük rağbet gördü.

"Siz, beyler, bu aşamada alfabeyi şarkı gibi söyleseniz de tutar" dedim bir gece geç saatte telefonla konuşurken.

"Haksız sayılmazsın" dedi.

Jenna benden ümidi kesti, "Çocuğun liseye gidince beni ararsın" diyor.

Umursamadım. Ben kendi şarkı sözlerimi yazıp bestelemek istiyordum. Sonunda bir pansiyonda yaşamla ölüm arasında sürünebilir, bir sadistle evlenebilir ya da bir iş kazasında bir uzvumu kaybedebilirdim.

Yine de yazardım.

İşte o zaman gelen esin sonucunda doldurduğum her tür belgede "İşiniz" başlığının altına "YAZAR" yazmaya başladım.

Her gün, bulduğum her fırsatta yazıyordum. Bir gün tek başıma sahne almak zorunda kalabilirdim. Bir taburenin üstünde çalıp söylerdim.

İlerde ne olacaksam olayım, yıllarca yetecek kadar şarkı ve peşinden sürüklenen iplerle delillere devamlı zarar veren ve onu daha da büyük tehlikelere maruz bırakan Kasperle isimli adli tabip bir kuklayı konu alan bir gizem romanı yazmıştım. Karakter bir ev kedisi gibiydi.

Biz dizi seks şiiri kaleme aldım ve o kadar sapkınlardı ki, onları Will B. Hard mahlasıyla kendi kaynaklarımı kullanarak yayımladım; ıslah olmuş yamyamlar için vejetaryen yemek kitabı yazdım, Britney için tüm merhum dostlarımdan ve benden mektuplar içeren bir derleme hazırladım.

Bir de anı kitabı kaleme aldım.

Ona *Grubu Öldürdüm* adını verdim ve onu Bayan Pamela Des Barres'e gönderdim; o da bana kendisiyle prensinin gondolda, her tarafı rujlu dudak izleriyle kaplanmış, mor tiftik bir battaniyeye sarındıklarını gösteren bir kart yolladı.

Yazmadığım sıralarda da Celine'i arardım. Onu mütemadiyen aradım. Onun rahatsız olmaya başladığını anlasam da kendimi durduramıyordum.

Ona kuryeyle, paketlenmiş öğle yemekleri ve devasa günebakan buketleri gönderirdim.

Teşekkür ederdi fakat sesi, aklı uzaklardaymış gibi çıkardı. Genellikle, fonda ona telefonu kapatmasını söyleyen Mercury'nin sesini duyardım.

"Belki de sadece geceleri konuşmalıyız, ne dersin" dedi.

Fakat geceleri çağrılarıma hiç cevap vermedi.

"BANA ne olduğunu anlat."

O evdeydi ve yatakta ay ışığına batmış şekilde uzanıyorduk.

"Sana söyledim, hatırlamıyorum."

"Fakat sana tecavüz etti, şüphesiz yaptı bunu."

"Evet" dedim, midem çalkalanıyordu.

Kustuktan sonra banyonun zeminine uzandım ve kendi bedenime jiletle "Pis Orospu" yazdım.

Bu olayda ben kabahatli olmalıyım, en azından bir nebze.

Page'e yazdığım "Meridian"* isimli şarkı işte böyle başlıyor.

Şarkı onun ıstırabı ve zorbalığı arasında, orta noktada onu sevmemle ilgiliydi.

NOT DEFTERİMİ saklamak konusunda ihtiyatlıydım; bir defteri bitirince, diğerlerine zımbalıyor ve dolapta ayakkabı kutularından ve askılarını terk eden kaygan elbiselerden oluşan kulenin arkasına gizliyordum.

Yazdıklarımı görmesine aldırış etmiyordum. Aslında, ona Seventh Quark'la ilgili bir makalemi okumaya çalıştım fakat yazı, onun, kafasına çekiç indirmişçesine aniden uyuyakalmasına neden oldu.

Sorun, günlüklerdi. Karmaşık eğilimlerim, boğazımda düğümlenip kalan tüm o bastırılmış duygular ve çığlıklar hakkında ona asla tamamen açılamıyordum.

Celine, onu huysuz ve kafası karışık hale getiren şiddetli migren ağrıları çekmeye başladı.

* Doruk. (ç.n.)

Migren geçtiğinde, hapları bonibon gibi yutuyordu ve onları büyük tomarlar halinde sipariş etmeye başladık.

Buz torbaları ve soğuk suyla onun tepesinde dikilirdim. Misty pencerelere siyah gölgelikler yapıştırdı ve tüylü terliklerle yavaşça yürürdü: O bu durumdayken ışık, ses, koku dahi işkence gibi geliyordu.

"Öldür beni" derdi kafasını duvara vurarak.

Başını tuttum ve şakaklarındaki damarların titreştiğini hissettim.

"Bana son bir kez anlat" dedi ve ben de Page'le geçirdiğim o geceyi gerçekten olan bazı şeyleri atlayarak anlattım.

"Mide bulandırıcıydı!" dedim ve kendi öfkemden afalladım. "Fakat biliyorsun, sen –"

"Rafadan yumurtanın tepesini uçurur gibiydi" dedi; ardından beni sıcak, cıvık bir imge ve onun mutlak, telafisi olmayan hatasıyla baş başa bırakıp bayıldı.

AŞAĞIYA indiğimde mutfakta gitar çalıyordu.

Gecenin bir yarısıydı: Minyon, çıtır bir sarışın onun yanına oturmuş, sakızımsı siyah kütleleri folyoya sarıyordu.

Onlara dik dik baktım.

Kafaları aldırış edemeyecek kadar iyiydi. Celine, "Yaptığımız tüm o kötü şeyler yüzünden, uçup gideceğim çevrenden" diye bir ezgi tutturdu.

Pembe havluyu masaya kuvvetle vurarak üzerindeki her şeyi yere ittim.

Celine'in gözleri parladı ve göz açıp kapayıncaya dek o ayakta, bense yerdeydim.

Yere kapaklanmıştım.

Kız, "Onun derdi ne" dedi ve Celine yanıma uzandı.

"Ölü gibi görünüyoruz" dedi Celine.

HER ŞEYİ yoluna koyan Misty oldu.

Kızı dışarı çıkarttı ve beni hastaneye götürdü.

Çok geç kaldığımızı biliyordum.

Yine de, oğlan mükemmeldi.

Damian Black 9 Ağustos 2014'te, bebekler için dikilen bir takım elbise ve kıpkırmızı bir kravatla yakıldı.

Yanakları tombul ve kırmızıydı; cüce elleriyle çoraptan yapılmış minyatür bir maymunu tutuyordu.

Bebeğin kibrit kutusuna koyulan küllerini aldım ve onu rahmimden oyup çıkartmalarını istediğim hastanenin penceresinden alıp götürmesi için külleri rüzgâra bıraktım.

"ONU ÖLDÜRDÜN" dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Bana uzanmaya yeltendi ve sonra çekip gitti.

"Benden daha iyisini bulabilirsin" yazdı.

Mesajını aldığımda Los Angeles'taydım, Jenna'yla en pembe ve saf uçuşlarımızdan birine çıkmış, birbirimizi boyayıp pudralıyorduk ve Jenna şarkı söylüyordu.

We got a thing going on.

26
Günün Birinde, O Ses de Ne?*

Los Angeles'ta her gece, Joy eksik elemanla sahne alıyordu. LQ kısa bir turne planlamaya başladı ve görünüşümüze ince ayar çekti.

Fotoğrafımız çekildiğinde, Jenna'yla birlikte ellerimizi dua eder gibi birleştirip gökyüzüne baktık.

Ben bacakları boylu boyunca ortada bırakan uzun kollu, boğazlı siyah bir elbise giydim.

Zincir kolyemin ucunda saf altından bir haç vardı.

"Bu Damian için" diyordum her gösteride.

* Orijinali "In The Someday What's That Sound?", Nirvana'nın, "I Hate Myself And Want To Die". (ç.n.)

Onun adını söylediklerinde, "Kim" diye sorar ve gözyaşlarımı yüzümden iki hızlı hamlede kazıyormuşum gibi yapardım.

Bleach, Londra'da O2'de sahne aldığında Celine, "Üzgünüm –" demek üzere ilk şarkılarını yarıda kesti fakat biri şişe atınca ilk önce sesi duyulmaz oldu, sonra da kendinden geçti.

BEN bir masada yatıp röportaj veriyordum.

Günlük gezimi tamamlamıştım: İki gün önce, Julie Chen'in kollarında yatıyordum ve o sırtımı pışpışlayıp bir oda dolusu samimi, cana yakın kadının önünde beni sakinleştiriyordu.

Bana gerçekte neler olduğu soruldu ve ben duraksadım. Ve "Onu hâlâ seviyor musun" dediler.

Her zaman, "Avukatım onun hakkında konuşmamamı öneriyor" derdim.

Torrent dergisine verdiğim bir röportaj sırasında, bana eliyle tane tane üzüm yediren seksi bir oğlanla, bitmiş bir sigaranın sonundaki izmariti içimize çektik ve cüretkâr bir şekilde öpüştük.

"Bu konuda düşüneceğim" dedim.

Yine de, medya devlerinin nerede olduğunu merak ettim. Q bu durumumuza yeni bir başlangıç diyordu fakat bana daha çok bir çöküş gibi geldi: Küçük kulüpler, keskin dilli ufak dergiler ve üniversitedeki radyo DJ'leriyle haşır neşir oluyorduk.

Bleach eleştirilmesine eleştiriliyordu fakat stadyumları hâlâ doldurabiliyorlardı.

Torrent'ten gelen oğlana kadınları ve *punk*'ı anlatmaya başladım, o ise çenemi ağzıyla kapattı, telefon numarasını elime yazdı ve gitti.

Zihnimde bu olayı tekrar tekrar canlandırdım.

Bana dokunabileceğini de nereden çıkarmıştı?

Ve evet, elbette Celine'i her şeyden daha çok seviyordum.

MEDYADAN gelen talepler son bulmadan önce bir röportaj daha verdim.

Oldukça dayatmacı biri olan Lesley Stahl'a.

"Fakat Evelyn" dedi benim alışıldık, kederli anlatımımı keserek.

"Peki, neden siz ikiniz her zaman yeniden eroine başlıyorsunuz? Ne kadar yıkıcı olduğunu muhakkak biliyorsundur, haksız mıyım?"

Bu anın başımı eğip ağlamam gereken bölüm olduğunu pekâlâ biliyordum fakat bu zarif hanımefendinin anlamasını istedim.

"Kutularla dolu bir üretim bandı hayal edin" dedim.

Kafa salladı.

"Ve kutuların üzerinde AŞK, NEFRET, MANTIK, HATIRALAR, TECRÜBE gibi etiketler olsun."

"Ve bandın koptuğunu, kutuların düştüğünü, temizlik ekibinin grev yapmak üzere olduğunu, bu yüzden durumu pek de umursamadıklarını düşünün: Materyalleri kutulara gelişigüzel atarlar."

Aynı güneş kaskı takan karınca ordusu tarafından belleri ovulan bir milyon yaban arısının vızıltısı, bir afyon tarlası, Sadako Sasaki ve onun ayakucundaki binlerce kâğıttan turna, tango adımları, kaçırılan Diyofant beşlisi, *Suç ve Ceza*'nın laik olmayan adli soruşturması ve kitabın 1977'de yapılan Penguin baskısının morlu siyahlı kapağı, bilhassa bu kitabın küflü vanilyaya benzer kokusu ve "Çok hassas ve derin duygulara sahip insanlar için azap çekmek ve acı her zaman gereklidir" minvalindeki açıklaması gibi.

Ve –

Stahl röportajın kontrolünü kaybetti. İşleri oluruna bıraktı, arkasına yaslandı ve ben uzun konuşmamı, "Hiçbir şey şu ya da bu değildir ve her şey canlıdır" diye bitirirken hızla pudra kutusuna ve fırçasına uzandı.

"Ve işte bu yüzden" dedim ona, "eroini seviyorum."

Fakat onunla ekibi çoktan gitmişlerdi.

Daha sonra hepsine sokağın aşağısındaki barda rastladım, hepsi birer tek Jäger atıp yüzüme dart atıyorlardı.

"Sadece eğlencesine" dedi kameramanlardan biri ve ben de içimden gelmeye gelmeye onlara katıldım.

Tam sağ gözüme isabet ettirdim ve yaşlı bir herifin vücudumdan içki içmesine izin verdim.

Neden Celine söylediği zaman her şey kulağa daha iyi geliyor?

UYUŞTURUCUYLA kendimden geçmiş bir vaziyette, bir taraftan çatlak ve uykulu bir sesle şarkı söyler, diğer taraftan yeniden çocuk sahibi olmayı istiyorum dememin hemen ardından birinci sınıf mal kullanmaya methiyeler düzerken, gösteri tam bir fiyaskoya dönüştü.

Benim için büyük bir felaketti.

Oğlumu kaybettiğim için topladığım şefkatin hepsi yüzüme patladı ve beni hor görmek konusunda gazeteler dergilerle yarıştılar, kopan online kasırganın bahsini bile açmıyorum.

Ben "büyük olasılıkla kendi bebeğini öldüren ve Celine'i mahveden" kişiydim.

Eski bir punk yıldızı *New York Times*'ta tam sayfa bir ilan bastırdı: İlanda makyajım akmış, gömleğim kayıp, sendeleyerek bardan çıkarken çekilmiş, onurumu aşırı derecede zedeleyen bir fotoğraf kullanılmıştı.

Fotoğrafın altına benim, "*İşte bu yüzden eroini seviyorum*" cümlemi alıntılamışlardı ve devasa bir fontta, "Celine, seni (yeniden) kaybetmeyelim. Her şey affedildi. KAÇ KURTUL" yazıyordu.

Aklıma gelen yegâne avukat William Mattar'ı aradım; o, ilanın karalayıcı olmadığını iddia etti: "Fakat ben bu konuda

uzman değilim. Bir ihtimal, bir araba kazasında başınıza bir şey geldiyse yardımcı olabilirim."

"Henüz gelmedi" dedim ve ona yüklü bir danışmanlık ücreti gönderdim.

"Reklamınız gerçekten hoşuma gitti" dedim ona biraz hayranmışım gibi ve o, "Teşekkürler. Bunu duymak benim için çok değerli" dedi.

BENİ savunan, Celine oldu.

Basına çıkıp matem tuttuğumuzu ve kendimizde olmadığımızı söyledi.

Ve benim hâlâ onun karısı olduğumu.

Bunun arkasında menajerlik ajansının olduğunu biliyordum fakat yine de onun duyurusunu büyültüp duvar boyunda bir postere dönüştürdüm. Orada "karım" kelimesi, üzerine bıraktığım tüm o öpücükler neticesinde kabarık ve kırmızımsı görünüyordu.

Ona, "Teşekkürler" diye mesaj attım. Uygun kelimeleri bulup kusursuz bir not yazmak üç saatimi aldı.

"Seni hakikaten seviyorum" diye yazdı hiç duraksamadan. "Ve sen bu yüzden bana bebek katili diyorsun."

Ona ulaşmaya çalıştım ancak kafasının güzel olduğu ve durdura durdura *Rambo: İlk Kan*'ı izlediği aşikârdı.

Sonunda telefona cevap verdiğinde, boğazından hıçkırıklar yükselerek, "Senin lanet olası bacaklarını bulamıyorum!" dedi ve ben telefonu kapatıp Tijuana'da zebra desenine boyadıkları cinsten bir eşeği kurtarıp sahiplenmeyi ve ona Todd adını takmayı düşündüm.

BİR HAFTA sonra ben banyoda cigara içerken biri kapıyı çaldı.

Gelenlerin sayısı daha da azalmıştı. Jenna tenezzül edip gelmemişti bile: Justin Bieber'in *Baby* şarkısının cover'ını gözüm öfkeden kör olmuş bir vaziyette yarım saat boyunca çaldım.

Gelen Q'ydu.

Ara verip, ne yaptığımızı yeniden gözden geçirmemiz gerektiğini söyledi.

Banyodan çıktım ve onun yanına yığıldım.

"Fakat biz çok önemliyiz" dedim.

"Ellen kadar önemli" diye ekledim.

"Öyleydin" dedi. "Fakat sizi seyreden kaltaklar albümlerinizi satın almıyorlar. Umursamıyorlar bile."

"Sen eskimiş bir çengel bulmaca ünlüsüsün. Ve o röportajdan sonra –"

"Q, bu çok acımasızca" dedim.

Aramızda gergin bir sessizlik oluştu: O sabah Jezebel'de, bir partide tanıştığım ve vintage önerilerimi paylaştığım genç bir muhabir tarafından kaleme alınan bir makale yayımlandı.

Makale "Anladık, Kadınlar Açısından *Güçlendirici*" diye başlayıp "modası geçmiş ünlü ergenler" ve "işe yaramaz nostalji" tanımlamalarıyla, lafı matkap gibi döndürüp sokarak bizi katlediyordu.

Ve elbette "hastalıklı bağımlılar" tamlamasını da kullanmıştı.

Hikâye bir anda yayıldı: Boku yemiştim.

"Of, Celine yine ortadan kayboldu" dedi Q.

"Pekâlâ, o zaman bir arama ekibi yolla" dedim.

"İşkence mağduru esrarkeşi kurtar!"

Bana merakla baktı ve çekip gitti.

Ben kendimden bahsediyordum, kendimden bahsediyordum.

SONRAKİ gösterimizde, ufak bir seyirci kitlesine gece bir saat boyunca kadınlardan, seksten, şiddet ve güzellikten bahsettim.

Neredeyse herkesin çekip gittiğini fark etmedim; Q'nun isterik bir biçimde bana el kol işareti yaptığını ya da Jenna'nın bıkkınlık dolu bakışlarını görmedim.

"Siktir git" dedi biri.

"Siktireyim mi" dedim amfimi bağlayıp tam gaz *The Ace of Spades*'i çalmaya başlarken.

İnsanlar yeniden damlamaya başladılar.

Sözlerin çoğunu unuttum fakat deli gibiydim: *That's the way I like it baby I don't wanna live forever.**

"Bu kocam için" dedim ve mekân yeniden insanlarla dolup nefret dolu tek bir kalp gibi güm güm attı.

ARA SIRA ılık banyolar alır, karanlık suda oturup kavgalarımızı sayardım.

Saymaya el ve ayak parmaklarım yetmezdi.

Öfkeyle beni yatağa zımbaladığını düşündüğümde füzeleri fırlatırdım.

Işık hızında gelirdim. Aramızdaki çekimin bilimsel bir tarafı vardı. Ben enerjiydim, o ise kütle.

Bunu bir kenara yazdım ve küvette keyifle vakit geçirdiğimi gösteren ufak bir çizimle birlikte onu Hallmark'a gönderdim.

Teklifi sunduğum gün kafam feci dumanlıydı, ışıl ışıl adamlardan oluşan ve koro gibi dizilip *Fancy*'yi söyleyen Dolce & Gabbana modellerinin odama nasıl geldiğini anımsamıyorum fakat onları Veuve Clicquot şişesinden şampanya yudumlarken, kaplan desenli topuklular ve ona uygun jartiyerle karşıladığımı ve beni giydirmelerini istediğimi hatırlıyorum.

Ve elbette, beni sevmelerini de talep etmiştim.

Banyoda yerde uyandığımda yanımda modellerden biri vardı. Gözlerimiz hemen hemen aynı anda açıldı ve onun "*Ti amo*" deyişi bir güvercin çığlığı gibi tınladı.

Leopar desenli ve kareli takımlar giydik ve o kahve öğütüp bana kaşıkla afyonlu yoğurt yedirdi.

---

* Ben böyle seviyorum, sonsuza dek yaşamak istemiyorum. (ç.n.)

"Eğer Celine olmasaydı" dedim ve adam usul usul yemek yiyip beni okşadı, ta ki erkek arkadaşı gelip onu götürüne kadar.

O gün eve uçtum: Sonbahar başladı.

CELINE acı çekiyor denemezdi.

Onun on fahişeyle birlikte hâlâ Carnation'da olduğunu ya da beni terk etmesi için ona yalvaran grup üyeleri ve pek çok hayranıyla kutlama yaptıklarını düşündüm.

O yazın başında, ekinlerimizin yükselip dikilmeleri, arsamızın büyük, parlak çiçeklerle donanması beni heyecanlandırmıştı; onları toplayıp süt şişelerinde yatağımızın başına koyuyordum.

Bir bahçıvanın yardımıyla domates, marul, kabak ve salatalık da yetiştirdim: Pek çok gün, bitkileri budayarak ve ucuz mağazalarda otlakçılık yaparak geçirdiğimiz harika bir günün sonrasında, Celine'in bana verdiği pembe fil şekilli sulama kovasının burnuyla onların zarif saplarına su damlatırdım.

Çoğu zaman insanlardan uzak durup kendi halimde kuş evleri, korkuluk ve şişko kabaklar için asma yataklar yaptığım hâlde, Page Marlowe'u öldürdüğüme dair spekülasyonlar dönüyordu; Bleach'in *Black Branch* şarkısının eroinle alakalı olduğu ve onu kendi bağımlılığımla ayarttığım da söyleniyordu.

Misty numarasını değiştirdi, ben kır evini kontrol etmesi için bir arkadaşımın arkadaşını gönderdiğimde, adam oranın üzerine tahta çakılarak kapatıldığını söyledi.

"Arkadaş" dediğim iri yarı, güçlü bir polisti.

Onun beni öpmesine ya da bana dokunmasına izin vermedim fakat üzerimizde kıyafetler varken o kadar uzun süre bana sürtündü ki, ben kazayla radyoya çarptım ve telsizlere bakan polis memuru benim, "Daha çok, seni arsız domuz, daha çok" diye inlediğimi duydu.

ŞİMDİ Celine'in diğer kadınlarla neden bu kadar çok zaman harcadığını biliyorum.

Onu unutmama yardımcı oluyordu. İyi hissettiriyordu.

Fakat hiçbirine elimi tutmak ve bana komplimanlar düzmekten ötesine izin vermiyordum.

Bana mücevher alan yaşlı bir adam; kısa, ipeksi saçlı ve elinde binici sopası olan bir tasarımcı ve anne-babası yaptığım müziği seven benden genç bir veletle görüşüyordum.

Ve neredeyse gönlümü kaptırdığım, diğerlerini teker teker bırakmak istememe sebep olan Jenna vardı.

Orta Amerika'da yaşamamızı, sebze yetiştirip çocuk sahibi olmamızı istiyordu: Bu muhabbet keyfimi kaçırırdı.

Elini kolunu bağlayıp Jenna'yı ısırır, tutup çimdiklerdim.

Eteğimin altında *In quelle trine morbide*'yi söylerdi ve bir gece polisin onu kelepçeleyip götürmesini sağladım.

Beni sevdiğini söylemişti.

JAMES damdan düşercesine beni aradı.

"Celine'in nerede olduğunu bilmiyorum" demeye başlamıştım ki benimle konuşmak için aradığını söyledi.

"Seni kaybettiği için çok acı çekiyor olmalı" dedi.

"Her zaman yanında kadınlar var" dedim.

"Sevdiği kişi sensen, bunun ne önemi var?"

"Nasıl olsa, her zaman onların sen olduğunu hayal ediyor" dedi ve bana şans diledi.

Ben de aynısını yaptım.

Ne yapıyordum?

EKİM ayında, neredeyse bir yıl önce ölmüş olan Lou Reed'i düşündüm.

Son Twitter mesajı "The Door"du.

Tüm gece onun şarkılarını çaldım.

Sanki doğrudan benden onu, beni seven yegâne kişiyi anımsamamı istiyor gibi görünüyordu.

Hem de benim nasıl biri olduğumu bildiği hâlde.

Onun kilitli kutusunu levyeyle açtım. Üzerine adımın boyandığı bir deniz kabuğunun içinde bir telefon numarası vardı.

"Işıklar saçarak gel" dedim telefonu açtığında.

27
Tek Başına ve Yapayalnızken*

Benden onunla kır evinde buluşmamı istedi. Oraya vardığında Misty aceleyle dışarı çıktı. Ardından Celine, elinde bir kürekle yavaş yavaş yürüyerek geldi.

"Sana bir şey göstermem gerek" dedi.

"Göstereceğin şey neyse ona uzaktan yakından bulaşmak istemiyorum" dedim.

Kollarını kavuşturdu ve hareketsiz kaldı.

Onun üzerine hücum ettim.

* Orijinali "When You're All Alone and Lonely", Lou Reed'in "Coney Island Baby" şarkısının bir dizesidir. (ç.n.)

Çimlerde yuvarlanırken, Misty'nin, "Ama o benim yeni erkek arkadaşım!" diyen hafif egzotik bir güzeli apar topar dışarı çıkarttığını gördüm.

ON İKİ saat durmaksızın konuştuk.

Misty, Disneyland'a gitti ve ikimiz mutfak masasında karşılıklı oturduk.

Bir parça kâğıda "BULAŞICI HASTALIK" yazdık ve kendimizi kesip sözcüğün üzerine çizgi çekmek için kanımızı kullandık.

Sonra kâğıdı, "Bir daha asla, en içten dileklerimle, GRACK" şeklinde imzaladık; "Grack" dergide çalışan bir çocuğun soyadlarımızı birleştirerek yarattığı bir kelimeydi.

Eski not defterlerimizden bölümler inceledik ve el ele tutuşup dünyaya adım attığımızda başımıza gelen mutluluk ve felaketlerin haritasına yeni yerler ekledik.

Ona tüm kadınları, yatağa attıklarını ve söylediği her yalanı anlattırdım.

O da aynını yaptı ve yüzümüzde tek bir his belli etmesek de, ikimizin de içi birbirimizin sıra dışı sadakatiyle usulca ferahlamıştı.

*Same-Old, Jesus** isimli bir şarkı yazdık ve bu parçayı country şarkıları söylerken büründüğümüz Mike ile Mindy rollerinde, Carnation'da Slice isimli bir bar-restoranda sahnelemek üzere konuşmaya ara verdik.

Şarkıda, İsa çok yaşlı ve yorgun biriydi ve televizyondan alışveriş yapıyordu. Çalı budama makası, masaj aleti satın alıp telefonu açan kız, "Eski tas eski hamam" diyordu.

"Bilirsin. Elektrikli yastık olan ekmek kızartma makineleri. Tüm yatağa ekmek sıçratan elektrikli yastıklar."

İnsanlar sahne aldığımız süre boyunca konuştular ama son şarkımız olan bu parçayı çaldığımızda, herkes ayağa kalkıp dans etti.

* Bildiğimiz eski İsa. (ç.n.)

Bir kadın sonrasında Celine'e, "Tanrım, ne doğru söyledin" dedi ve onun poposunu çimdikledi.

Eve giderken yol boyunca güldük. Bu da bir şeydi.

SABAH odaya geldi, beni sarsarak uyandırdı ve annemi aramamı söyledi.

Telefona tuhaf bir adam çıktı ve annemin adını haykırdı.

Uzun süredir ortalarda olmadığım için annemden özür diledim ve bir ara gelip bizi görmesini istedim.

Celine telefonu kapatırken yüzümün aldığı şekli gördü ve problemin ne olduğunu sordu.

"Of, yine sarhoştu" dedim.

"Torunum Elephant'ı görmek için sabırsızlanıyorum!" dedi.

DAMIAN hakkında konuştuk ve kollarımızı döve döve odadan odaya koşup uzun uzun ağladık.

"Asla sana zarar vermek istemedim" dedi kendimizi koltuğa attığımızda.

"Ya da ona" dedi, ki bu sözü bizi yeniden gözyaşlarına boğdu.

Tüm gece, görünmez bir kundağı birbirimize alıp verdik: Onu sıkıca tuttuk ve sözler verdik, özür diledik, nihai sevgi sözcükleri fısıldadık ve kundağı diğerimize geri verdik.

Uyuyakaldığımızda, buz gibi soğuk küçük parmaklar yüzümüze dokundu, bizi uyandırdı ve *Uzun bir yol katettik,* dedi.

BİR GÜN çalılıkta saklanan bir muhabir biz kapı eşiğinde öpüşürken fotoğrafımızı çekti ve o kare tüm dünyaya yayıldı.

Sanki biraz önce dans etmeye başlamışız gibi duruyorduk. O beni belimden tutup arkaya yatırmıştı; öğlen güneşinin vurduğu elbisem tamamen şeffaftı.

Aşkımız, yeniden ilgi odağı haline gelmemize neden oldu. Ara verdiğimizi söyleyip duruyorduk fakat hiçbir şey yapmamanın ona zarar verdiğini kavramaya başlamıştım.

Joy son kez sahne aldığında, seyircinin yarısı, ben cinsel şiddeti normalleştirmek konusunda atıp tutarken salonu terk etti.

"Tanrım, Lenny Bruce gibisin" demişti Q sonrasında.

"Kötü günlerimde."

"İnsanlar sadece müzik dinlemek istiyorlar" dedi.

"Biraz ara ver. Yeni bir kitap yaz."

Ertesi gün *Beyaz Karavandaki Tecavüzcü* isimli bir çocuk kitabı yazdım ve onu belirli kişilere göndermeye başladım.

CELINE'LE arabayla bal kabağı tarlasına gittik ve o bal kabağı toplarken, "Bilmen gerek, Evelyn" dedi. "Benim sana zarar verdiğimi ve düşüğe neden olduğumu düşünen herkes benden nefret etmek zorunda hissetti. Fakat şimdi şüpheleri bertaraf oldu ve sadece beni istiyorlar."

Gözlerine bakamadım.

"Haklısın fakat aynı zamanda çok da kibirlisin" dedim.

"Ben de oldukça iyi bir iş çıkardım" diye ekledim gönülsüzce.

"Muhteşemdin" dedi. "Fakat belki de şimdi öne geçmişken bu işi bırakmalısın. Peki, tamam, öne geçmediysen bile az gerideyken."

"Aşağılık, kalpsiz göt!"

Utançtan midem bulanmışken, küçük bal kabaklarıyla kaplı bir masa buldum ve ona keski ve çatal atmaya başladım.

Celine yürüyüp gitti ve Misty için bugüne kadar gördüğüm en büyük bal kabağını aldı.

"Sadece beni kaybetmekten korkuyorsun" dedim arabada, bir dolu sigara ve sessizlikten sonra.

"Bu sefer değil, tombalak."

Uyuşturucudan uzak durduğum için biraz kilo aldım.

Eve geldiğimizde arabanın kapısını çarparak kapadım ve o arkamdan seslendi.

Bal kabağının üzerine benim suratımı oymuştu: Gözlerim ve dudaklarım kalp şeklindeydi.

"Kendimden korkuyorum" dedi.

NE ZAMAN beni terk etse, popülerliğimin hızla inişe geçtiğini fark ettiğimde, vücudumu banyo köpüğünün altında saklıyordum.

Bunun yegâne sebebi, olanlardan sorumlu tutulmam değildi, aynı zamanda onun gerçek bir yetenek olduğu düşünülüyordu.

Hatta pek çok kişi benim şarkılarımı onun yazdığını zannediyordu.

Beni terk ettiği zaman bunu bilerek mi yapıyordu?

Bir küme köpük topladım ve üfledim. Başımı kaldırdım ve o, kapı eşiğindeydi.

"Şirin görünüyorsun" dedi.

"Ve evet" dedi, "biliyordum."

"Öldüğümü hayal et" dedi, ben gri suyun altına dalar ve kafamdaki korkunç uğultuya kulak verirken.

"İNSANLARIN benim seni ittiğime dair hikâyeyi nereden duyduklarını hâlâ bilmiyorum" dedi.

Kocaman gözlükler giyip cebinde taşıdığı kapaklı not defterine özlü sözler yazıyordu.

"Iıı, ambulanstaki adam olabilir mi?"

"Hayır, onunla konuştum."

"Hastanedeki herkesle ve o gece bizimle olan Janie adlı kızla konuştum."

"Belki biri sana yalan söylüyordur."

"Belki de" dedi gözlüklerini çıkartıp beni inceleyerek.

"Beni *ittin*" dedim geri çekilerek.

"Evelyn, o aptal ayakkabıları giyiyordun."

Çok kaliteli yılan derisinden terlikler giymiştim: "Arzulanmadığımı hissediyordum!"

"Bu bir kazaydı. Kafamın kıyak olmasının bunda bir payı olduğunu biliyorum ve seni kendimden uzaklaştırdım ama insanlara nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Söylemedim" dedim.

"Söylemem de" dedim herkese istediğim her şeyi söyleyebileceğimi düşünürken.

"İşin aslı–" dedi ve ben sözünü yarıda kestim.

"İşin aslı o ölü" dedim.

Sıvıda asılı kalmış parçacıklar gibi kalakaldık; benim adil yalanlarım süt gibi saçıldı, onun doğruları korkunç fakat katıydı.

AYRI odalarda uyuduk, bana dokunmadı.

Bir gece iç çamaşırımı kapayan siyah bir tişörtle oturma odasına süzüldüğümde, "Hayır" dedi.

"Hayır, o kadar."

BANA "O rezil Janis Ian şarkısını" neden çalıp durduğumu sorduktan sonra ona doğum günümü unuttuğunu söyledim.

"On yedi yaşındayım" dedim. "Gerçeği öğreniyorum."

Onu sinir etmek için bir babaanne elbisesi giyip gözlükle kısa, kıvırcık bir peruk taktım fakat o bu görünüşüme hasta oldu.

Beni o kadar çok becerdi ki, yeniden idrar yolu filmi çektirmek üzere koyu camlı güneş gözlükleriyle bir kliniğe gitmem gerekti.

"Şiddetli bir cinsel hayatınız mı var" dedi doktor anket formunu okuyarak.

"Evet" dedim. "Bu hoşuma gidiyor. Fakat seksten sonra, o direkt uykuya dalıyor!"

Kadın kaşlarını çattı ve ağzımdan çıkanı kulağımın duymadığını söyledi.

"Kıskandın mı" dedim tırnaklarımın ucunu törpülerken.

ARAMIZA yeniden mesafe giriyordu.

"Bir daha olamaz!" diye bağırdım kendi kendime, bir telefon pazarlamacısına ve bir gece yanlarından geçtiğimde, beni yeşil bir su tabancasıyla alıkoymaya çalışan yaşı küçük bir kız eşkıya grubuna.

Bir gün, değiş tokuş pazarından aldığım çirkin plastik Kurt Cobain oyuncak bebeğiyle oynarken, bebeğin sol eli düştü.

Ve aklıma *Oops, there goes gravity** şarkısı geldi.

Fakat dünya için biz; genç, güzel ve birkaç yazarla takıntılı bir *blogger*ın tabiriyle "coşkulu âşıklar"dık.

Mutfakta bir kez daha toplandık ve e-postalarımıza baktık.

Ben Q'dan ayrıldığımda, o da müzik şirketi Monotone'u işten atmıştı, yine de onların hâlâ markası ve grubuyla birlikte onu takip ettiklerini öğrendik.

Q'dan hiç haber almamıştım fakat Jenna bana birkaç yeni şarkısının içinde bulunduğu bir klasör göndermişti.

Yeni kız arkadaşıyla birlikte kayda girmişlerdi ve şarkılar olağanüstüydü. *Benim Güzel Karmaşam* şarkısının bana yazıldığını söyledikten sonra veda etti.

Bir dolu talep ve hayran mektubum vardı. Çoğu mektupta, "O güzel öpüşüyor mu? Lütfen bana anlat" sorusu yer alıyordu.

E-POSTALARIMIZI karşılaştırdığımızda, kariyerimin düşüşte olduğunu görmeye başladım.

---

* Eminem'in "Lose Yourself" şarkısındaki bir dizedir, yerçekimi devreye giriyor, anlamına gelir. (ç.n.)

Ben sadece Maybelline'nin reklam posterinde yer almak, Kanada televizyon kanalındaki bir şovda panelist olmak ve Pat Benatar'i anma turnesine katılmak için davet edilmişken; o, Jack White'la düet yapmaya, Marshall Mathers tarafından deneme amaçlı dinlenmeye ve Marina Abramović tarafından tüyler ve kürk kaplı sofra takımıyla okşanmaya çağırılmıştı.

Diğer taraftan, pek çok dergi ve sanatçı bizi kostümlü, çıplak, uçuş halindeyken çekmek istiyordu.

Her yerde fotoğraflarımız vardı: Kendini eşine adamış bir kadın olup rahatlamanın çekici bir tarafı olduğunu düşündüm.

Fakat ben bundan daha iyisini yapabilirdim.

"Sence de öyle değil mi?"

"Bence sen çok fazla yer kaplamazsan, pek çok insan mutlu olacak."

Bana anlamlı anlamlı baktı: Üzerime tayt ve bol bir kazak geçirmiştim. Hareket ettikçe hafif hafif sallanıyordum.

"Kilo veririm. Fakat nasıl yeniden ünlü olacağım?"

"Kulağa *Party Grrl Mix* etiketli bir kaset gibi gelmezsen olabilirsin."

"Cidden, siktir git."

Yatmak için üzerimizi değiştiriyorduk.

"Ah olamaz, beni seksten mahrum mu bırakacaksın" dedi ben yırtık bir sutyeni kopçalayıp popomun arasına kaçan külotu çekiştirirken.

O kilo aldığında ben çok kötü davrandığım için bir şey diyemezdim ve daha da kötüsü, o şimdiye kadar hiç bu denli iyi görünmemişti.

Her gün, doğa ötesi görüntüsü, ruj, tüysü kâkül, boş ve ölü gözleri hariç tutarsak, *Alacakaranlık* filminin tepeden tırnağa göz kamaştırıcı genç bir oyuncusu gibi katbekat güzelleşiyordu.

Kulakmemesinin düştüğünü saymazsak. Gözümü ona dikince, saçını sallayıp boşluğu kapattı.

Pencerenin yanındaki kolsuz koltukta uyudum. O haklıydı.

Artık kimse benim idollerimle ilgilenmiyordu: Kim Deal'den çok Alison Mosshart; Frances McKee'den çok Lianne La Havas gibi olmalıydım.

Tüm dünyanın, daha genç bir kadın için Kim Gordon'u terk eden Thurston Moore'a dönüştüğünü hissettim.

Ve Celine'in dediği her şeyi düşünmeliydim ve beynimi bir katil gibi çalıştırmaya başlamalıydım.

Onun gibi çalıştırmalıydım.

UYANDIĞIMDA birkaç fikrim vardı.

Fonda *Il Delicioso*'yu açık bıraktım ve not çıkartmaya başladım.

Ekranda iri yarı adam, bahçesinden yeşil otlar kesiyordu ve buram buram terliyordu.

Celine bir tepsi çikolatalı kek, kahve ve iki kâse mısır gevreğiyle geldiğinde ben hâlâ yazıyordum.

"Bebeğim" dedi. "Ayık kalmak konusunda zorlanıyorum ve özür dilerim. Senin müziğini sevdiğimi biliyorsun, sadece zamanının ötesindesin."

"Ya da gerisinde" dedim keke biraz krema sürüp bodoslama dalarken.

"Sorun değil" dedi. "Fazla kilolarını vereceksin. Kilo sana yakışıyor" diye ekledi ve bana sarıldı.

Seviştik; kenara kaydı ve tomurcukları ayıklamaya başladı.

"Bu mantarları sevdin mi" diyordu Il Delicioso İngiliz kız arkadaşı Bayan Paine'ye.

Mantarları kadına öyle zarafetle yediriyordu ki gözlerim yandı.

GECE geç bir saatte, beni mutfak masasına otururken yakaladı.

"Atıştırma zamanı mı" dedi, sonra masaya düşen yaşları gördü, ağzımın yamuk bir O şeklini alışını ve içine ateş topu gibi tıkılmış mendili fark etti.

"Bu da ne" dedi ve elimi tuttu.

"Neden bana yine kızgınsın" dedim. "Deniyorum ve anlamıyorum. Tek yaptığımız kavga etmek –"

"Haklısın" dedi.

"Fakat bu tutum pek senlik değil. Lütfen"

Lütfen derken, beni ayağa kaldırarak, yeni bir konuyu deşmeyelim demeye getiriyordu.

Yeni enkazlar yaratmayalım.

Ayağa kalktım, ona yaslanıp yatağa gittim, alnımı öptüğünde gülümsedim ve kapıyı kapatıp gittiğinde yeniden ağladım, bu sefer ağzımda bir yastık vardı.

ERTESİ sabah konuştuk ve sanırım bizde uzun süre aynı yerde kapalı kalma korkusu var dedi; seyahate çıkmamız, birkaç davete karşılık vermemiz, her birimizin kendi başına büyük bir iş başarması ve sonra da eve dönmemiz gerektiğini söyledi.

Ve o gece birlikte uyuduk, uzun bir zamandır ilk defa aynı yataktaydık.

Onun yumuşak horultusu beni uyanık tuttu. Sonsuza dek onu dinlemek istedim. Uyandı, bakışlarımı gördü ve beni yanına çekti.

Artık hiçbir şey kötü gitmeyecek.

"Sadece bunu kendi kendine tekrarlamaya devam et" dedi.

Gözleri açık rüyasında konuşuyordu.

NEW YORK ve California'ya gitmek üzere çantalarımızı hazırladık.

Seyahat haberini Misty'ye verdi; o da odasına kapanıp dışarı çıkmadı.

Sonbahar, sarı ıslak bir file gibi çöktü. İkimiz de methadonumuzu alıyor ve uyuşturucuya geri dönmemeye çalışıyorduk: Bir geceyi tüm satıcıların numarasını bulup hepsini silip yırtmaya harcadık.

"Bırakabiliriz, bu kadar zor olan ne" dedik birbirimize.

Her beş dakikada bir.

O yazı yazıp üst üste sigara ve ballı çay içti.

Şarkılar hiçbir şey hissetmemek ve bunun ne güzel bir his olduğuyla ilgiliydi.

"Şişman Karımdan Utanıyorum" şarkısı hariç. Bu şarkı sadece benimle ilgiliydi.

ONUN bana daracık gelen eski kotlarını ve Garfield'in basket topu attığı ya da küçük kırmızı fırın eldiveniyle bir tava lazanya tuttuğu battal boy svetşörtler giyiyordum.

Cebinde avuç dolusu kalpli tılsım, beş yüz dolar, iki kehribar rengi düğme ve buruşturulmuş bir kâğıt parçası buldum.

Kâğıdı düzelttim ve üzerinde, "Onunla bende bulaşıcı bir hastalık var" yazıyordu.

Cümlenin üzerini çizip daha küçük harflerle "Sevgili Tanrım, bize yardım et" yazmıştı.

İki gümüş kalbi avucumda salladım ve yuttum.

Haklıydı.

28
Gülümsediğinde, Güller Kulağıma Bir Şeyler Fısıldıyormuş Gibi Gelir

Seem to Whisper to me, When You Smile*

Bir akvaryumda yeniden çekilip Mandarin altyazısı eklenecek olan *Bir Yıldız Doğuyor* filminde rol almak üzere sözleşme imzaladık.

Bana gelen tek gerçek teklif, yegâne şansım buydu.

Celine, Chelsea'ye geldiğimiz gün anlaşmadan caydı.

Ben iyi bir otelde kalacağımız için, o ise yeniden Sammy'yi göreceği için heyecanlıydı ve birkaç kapı ötemizdeki gitar dükkânını pek sevmişti.

* Orijinali "Seem to Whisper to me, When You Smile", Cowboy Junkies'in "Sweet Jane" şarkısında geçen bir dizedir. (ç.n.)

"Kanka!" dedi Sammy onu sıkıca kucaklarken, sonra da tüm eşyalarımızı küçük pirinç bir asansöre istifledi.

Şayet ikimizi yeniden bir arada gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Bana, "Ona iyi bak" dedi ve onun iki yanağına güle güle öpücüğü kondurdu.

O akşam sinema filmi hakkında konuştuk.

"Rol yapmak mide bulandırıcı" dedi. Biri ona dediği için gülmeyi ya da gülmemeyi kendine yakıştıramıyordu.

"Nasıl bir insan bunu yapabilir" dedi.

Kliplerinde saçlarının yüzüne dökülmesine aldırış etmez, fotoğraflarda ise bakışları bin kilometre ötededir veya şapka, gözlük yahut kapüşonun altına gizlenir.

Ertesi gün yönetmenle buluştum ve o, Celine olmadan filmin olmayacağını dile getirdi.

"Biraz yolluğa mı ihtiyacı var?"

"Hayır, uyuşturucu kullanmıyor" dedim.

"Şimdilik" dedi. "Muhtemelen sadece biraz ara vermiştir."

"Pekâlâ" dedi, "biraz kilo verirsen beni ara. Belki de ben seni ararım."

GOSPEL şarkılarımızı yazdık ve Sammy odamıza ne getirirse onu yedik, sigara içtik, kavga ettik ve yatağın iki ayrı ucunda uyuduk.

"Kendi işime bakmaya gidiyorum" dedi bir gitarı demonte edip yeniden birleştirmeye başlarken.

Kendi işim dediği şeyin, açılışı arkadaşı Vail Fugate'nin yapacağı gecede, Madison Square Garden'da Bleach ile sahne almak olduğu ortaya çıktı.

Vail benim yaşımda, ufak tefek ve oyuncak bebek gibi hoş biri.

"İkiniz nasıl arkadaş oldunuz?"

"Sana anlatmıştım."

İkisinin, kızın sustalısıyla bıçak fırlatmaca oynadıklarına dair, kuşkudan beni hasta eden bir hikâye anımsıyordum.

Çirkin ve kıskanç hissediyordum.

Doktora gittim ve kilo alışımın düşükle alakalı olabileceğini söyledi.

Celine'e bundan bahsettiğimde, ben bol peynirli bir sandviçi silip süpürürken, o "Yeme alışkanlıklarınla da alakalı olabilir" dedi, sesini eliyle kapattığı öksürüklerin arkasına gizleyerek.

"Fakat gerisi 666 sensin" dedi.

Aynaya baktım. Yüzüm şiş, gözlerim huysuz ve kısık, kirli saçlarım biçimsiz bir berenin altına gizlenmişti.

"Ben kimim ki" dedim ve güldüm.

"BİRLİKTE bir şeyler yapamaz mıyız?"

"Her şeyi birlikte yapıyoruz" dedi mutasyona uğramış gitara ten rengi lateks ve atkuyruğu ekleyerek.

"Benimle yatağa gel" dedim çıkarabildiğim en seksi sesle.

"Sesin şeytansı bir çocuk gibi çıkıyor" dedi ayağa kalkıp kendini banyoya kilitlerken.

Ben saçlarımı ve tırnaklarımı yerken, o iki saat banyo yaptı.

Kendime, "İşler tıkırında!" diye mesaj attım. Mesajı aldığımda, bir J simgesi gönderdim.

ONU uyandırıp, "Aklıma bir şey geldi" dedim.

Çarşafa sarılmış, bacak bacak üstüne atmış, yanında oturuyordum.

"Neden ikimiz de kendi işlerimize bakmaya devam edip her şey hallolana kadar bu mekânı buluşup konuşmak için kullanmıyoruz?"

"Ve yaramazlık yapmak yok."

Planımı beğenmiş görünüyordu.

Sustalısını şak diye açtı ve çarşafı kesti, sonra kolunu belime atıp, "Tombul bal kabağım, şu haline bir bak, ağzımı sulandırıyorsun" dedi.

BİLETLERİ tükenen konserden ve Vail'i kuliste Celine'i öperken yakaladıktan sonra, ben Vail'i bir güzel benzetmeden önce onun bana "keş balina" demesinin hemen ardından, Bleach Santos Parti Evi'nde doğaçlama bir konser verdi.

Ertesi gün, önümüzdeki birkaç haftada piyasaya çıkması planlanan *Unplugged* kaydını düzenlemeyi bitirdiler.

Celine, Laurie Anderson'la birlikte bir kısa filmde yer aldı ve rol yaparken yalın bir şekilde "Mike" gibi davranarak Harlem'deki bir gospel kilisesinde kalabalık bir grubu çizdi.

Çoğunlukla otele geri dönmüyordu. Benim artık ne bir menajerim ne de grubum vardı.

Cake Shop'ta solo bir konser vermeye çalıştım ve dört kişi ellerinde sütlü kahve ve kekle aşağıya geldi.

"Aman tanrım, bu ne gürültü" diye homurdandılar ve ben, "Kanunların müsaade ettiğinden daha sesli!" diyerek bam tellerine basınca mekânı terk ettiler.

Gitarımın askısını çıkarttım ve sahnenin kenarına oturdum.

Gecenin geri kalanını, elinde iyi bir keçiboynuzlu kurabiye tarifi olan çocukla konuşarak geçirdim; "*Neden* ona tersyüz kek dediklerini biliyor musun" diye sordu.

Bilmiyordum.

SAMMY bana Celine'in televizyonda olduğunu söyledi ve işte oradaydı, mutlu ve huzurlu bir vaziyette dişi bir pitbull'a bebeğimizden bahsediyordu.

"Ortalıkta çok fazla yanlış haberin dolaştığını biliyorum fakat işin aslı, üzücü bir kazaydı ve bu konuda söylenecek başka bir söz yok."

"Peki, Evelyn'le sen nasılsınız" diye sordu kadın.

Gülümseyişi titredi.

"Benim için her zaman çok önemli olacak" dedi.

29
Benim İçin Her Zaman Çok Önemli Olacak

Mercury'nin onun kanına girdiğini biliyordum.

Eski MC Lyte intikam şarkılarını çaldım ve yazmaya odaklanmaya karar verdim. Ve belki yazdıklarım yeterince iyi olduğunda, Celine onları dinler, belki yeni bir grubum ve müzik şirketim olur.

Onun karısı olarak tüm bunlara anında sahip olabilirdim.

Ve bir de gastrit bantlamayla.

Daha çok yiyordum ve yemeği, muhtemelen, uyuşturucu yerine koyuyordum.

"Aman tanrım, iğrençsin" dedi Village'da üzerinde geleneksel Alman kıyafeti olan bir oğlan.

Odamıza geri döndüm ve etrafa baktım. Celine'in tüm eşyaları gitmişti. Kısa, telaşlı ziyaretlerinde onları azar azar götürmüştü.

Fakat her ihtimale karşın banyo aynasına, "Her zamankinden daha iyi bir şekilde geri döneceğiz" yazdım.

Kendi eşyalarımı toplayıp eve uçtum.

Oraya vardığımda çok yorgundum, Pillsbury marka tofudan yapılma sosislileri pişirdim ve onları mutfak eldiveniyle yatağa taşıdım.

Bir anlığına aynadaki aksim gözüme takıldı, ağzımın üstünde ketçaptan bir bıyık vardı ve beni bebek yağına buladığı, tüm bedenimi okşadığı, bana Cırtlak ve sonra Prenses dediği geceyi anımsadım.

Daha hızlı çiğnedim: Dört küçük sosisli kalmıştı.

KATILDIĞIM destek grubunda, erkeklerle kadınlar, yemekten ve kendilerinden öyle bir tiksinti ve kederle bahsediyorlardı ki, yiyeceklerin ölü insanlar olduğunu düşünmeye başladım fakat bu bile iştahımı kesemedi.

Hepimiz kocamandık ve birbirimize değmek konusunda tedirginlik duyuyorduk: Şişmanladığınızda, mekânla olan ilişkinizin cidden farkına varıyorsunuz.

Bir adam, "Dün akşam çok iyiydim. Yatağa gittiğimde kendimle gurur duyuyordum, bunun üstesinden gelebilirim diye düşünüyordum âdeta. Sonra bir bakmışım, mutfakta boğazım kuruyana ve midem bulanana dek Mallomars'ları* ağzıma tıkıyorum fakat yine de kendime hâkim olamadım."

Başını yerden kaldıramadı: Gözyaşları kapıdan girerken aldığımız *Yaşamak için Ye!* broşürünü sırılsıklam etti.

"O hissi bilirim" dedim. "Fakat uyuşturucu mevzubahis olduğunda."

Bana salt bir aşağılama ile baktı. "Uyuşturucu mu?"

* Çikolata kaplı marşmelov ve bisküvili bir atıştırmalık. (ç.n.)

"Evet, uyuşturucular. Ne fark eder ki, hepimiz aynı halta saplanmışız."

Hepsi ayağa kalktı ve öfkeyle hoplayıp zıplamaya başladılar.

"Ben *şişkonun teki* olabilirim ama esrarkeş bir domuz değilim!" dedi çiçekli tulum giyen bir kadın.

"Domuz mu?"

Grup lideri araya girdi ve "Charmelle, bu hiç hoş değil" dedi.

"Ve Evelyn, lütfen ellerini onun gırtlağından çek."

Hepimiz olanların heyecanıyla sesli sesli nefes alıp vererek yerlerimize oturduk.

"Sadece dolu hissetmek istiyoruz" dedim. "Sevgi dolu, unutma kabiliyetiyle dolu."

"Benim istediğim bu" dedim.

"Sen bebeği ölen kızsın!" dedi içlerinden biri ve ben eşyalarımı kaptığım gibi gittim.

Yemin ederim, yarın, içinde kundaklı oyuncak bebek olan boş puseti itmeyi bırakacağım.

Soğuk, ölü caddelerden yürürken, "Yakında bir arada olacağız, beni bekle, bekle beni" diye şarkı söylüyordum.

"Çok şeker" dedi yaşlı bir kadın ve ben onu yere serip üzerine diz çökmek ve beni dinlemesini sağlamak istedim.

Onun. Herhangi birinin.

ANNEM yeni erkek arkadaşı Mick'le Alaska'ya taşındı.

Ondan her şeyimizin çöpe gittiğine, yeni başlangıçlara, Mick'in seksi poposuna dair imlası feci bir e-posta aldım; not bölümüne, *Üzgünüm, kedi öldü* yazmıştı.

Annemi aradım ve uçağa binerken ona ulaşmayı başardım.

"Anne, neden eşyalarımı saklamadın?"

"Ah, o eski püskü şeyleri mi, rica ederim! Sonunda mutluluğu buldum, lütfen mahvetme."

Telefonu Mick'e verdi.

"Annenle saygılı konuş" dedi adam.

Ona kadar saydım ve annemi yeniden telefona istedim.

"Flip'e ne oldu?"

"Ona mı, şey, açıklaması güç –"

Mick yeniden telefonu kaptı: "Telefonu kapatmamız gerek. Beni tırmaladığında o sevimsiz kediye tekme attım ve sanırım çok şiddetli vurmuşum. Bir daha ayağa kalkamadı."

"Yığıldı kaldı" deyip güldü.

Annemin sinirli sinirli güldüğünü ve ben telefonu kapatırken, "Mick!" dediğini duydum.

Memlekete uçtum ve bir taksi tutup çöplüğe dönen eski evimize gittim.

Odama gittim ve geriye kalan tek şey, üstü açık yatağımdı. Kuruyan kanın bıraktığı ince çizgiyi takip edip zavallı kedimin cesedine ulaştım ve onu kazağıma sardım.

Yelesindeki küçük tüy yumağını fırçaladım, onu bahçeye gömdüm ve ondan beni affetmesini istedim.

"Seni asla terk etmemeliydim" dedim ve onun paralanmış yüzüyle kırık kemiklerini öpermiş gibi, toprağı ve ince çimleri öpüp gittim.

Sonra evi, tamamen küle dönünceye kadar yaktım.

O gece rüyamda, alışılmamış şekilde soğuk bir kış mevsiminde, rakunların ufak valizlerle kapıda dikilerek, şapkalarını çıkartıp onlara kalacak bir yer verip veremeyeceğimi sorduklarını gördüm.

CELINE geri dönüp onu aradığımı öğrenmiş.

Ona olanları anlattım ve o da üzüldüğünü söyledi.

Tüm gece, Bambi Lee Savage dinlerken bir madalyona koyduğum Flip'in tüylerini bir elimde sıkıca tuttum ve sahip olduğum tek gerçek dostuma ağladım.

Bir kızın cırtlak cırtlak konuşmasından ötürü Celine'in sesini zar zor işitebiliyordum.

Kızın kim olduğunu sormadım.

Veya neden sesinin erimiş peynir gibi çıktığını yahut, "Hayır, *baksana sen*" ne demek diye de sormadım.

"Beni birazdan arar mısın" dedim ve o da arayacağına söz verdi.

"Farley için gerçekten çok üzüldüm" dedi Celine ve kız, "Farley mi" diye sorunca Celine de "Şişt" dedi; telefon bir yumruk hamlesiyle yere düştü ve ben ilk önce her şeyi işittim, sonra ise bir dizi tiz biip sesinden başka bir şey duyamaz oldum.

UFAK dostum, yatak odam gitmişti.

Eskiden yapayalnız bir kızın kendine ait şeylerle oturup ağladığı bir yerin var olduğunu biliyordum.

Ellerini yumuşak siyah tüylerin dibine kadar gömer ve başını duvardaki temiz beyaz bir alana vura vura meşhur "Be My Baby"nin açılışındaki gibi ritim tutardı.

SABAHLARI yürümeye başladım ve küçük şekerli donutlar, Red Bull ve sigaradan oluşan katı bir diyete girdim.

Uyumayı bıraktım. Tüm gece Celine'in bulunabileceği yerlerin listesini çıkarttım ve onu aramaya çalıştım.

"Selam" derdi. Ve ben ağzımdan onun adını çıkarttığımda, "Burada öyle biri yok" derdi.

"LÜTFEN konuş benimle" dedim maskaramın yüzüme mürekkep balığının mürekkebi gibi fışkırdığını hissederek.

"Sana bir şey göndereceğim" dedi.

Onunla konuşmak için üzerimi değiştirdim: Makyaj yaptım, saçlarımı kabarttım ve uzun, şal desenli bir elbise giydim.

Elbiseyi, astarı, destekli çorabı ve sutyeni çıkarttım, saçımdaki firketeleri çözdüm. Tüyleri seyrekleşen pembe sa-

çaklı sabahlığın içinde omuz silkerken tokalar yere dağıldı, laptopumu alıp dizlerimin üzerinde açtım ve yatağa uzandım.

Yataktaki büyük çukur, onun yokluğunu anımsatıyordu.

Celine bana bir video gönderdi.

Pembe eşarp ve terlikler hariç üzerimde hiçbir şey yok; saçlarım taranmış ve gergin bukleler haline getirilmiş.

"Onun kafası güzeldi ve beni itti" diyorum.

"Çok kızgındı fakat yine de beni, bizi incitmek istemedi. Lütfen kimseye söylemeyin, olur mu?"

Kamera geri çekiliyor: Yüzlerce insanla dolu karanlık bir odaya hitap ediyorum, her biri bana sevgi ve şefkatle bakıyor.

Biraz sendeliyorum – Kafamın güzel olduğunu, hamileyken, elbette "aşırıya kaçmadan" içki içip takıldığımı bilmelerine imkân yok.

"Aşırıya kaçmadan" dedim ve pedala bastım. "Bu oğlumuz için:

Bir tadımlık frambuaz likörü ve koşer tuz
Ölçüsüz oğlum,

Ölü şeyleri hayata döndüren
Dağlara tırmanan ve bıçağını bileyen

Gök kubbedeki mavi tenli bebek:

Ağlamanı hiç duyamadım, duyamadım hiç ağlamanı.

Biri, "Onu sen öldürdün" diye bağırıyor ve filmdeki kız vahşi gözlerle bakıp sonra da çömeliyor.

Zıplamadan önce, kızın ağzının istemsizce hareket edip, "Evet" dediğini görebiliyorsunuz.

POSTANIN başlığı BİRİNİ ASLA İSPİYONLAMADIN'dı.

Mektubun içeriğinde, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığımı yazmıştı. Beni hâlâ sevdiğini ve suçu ona attığımda, muhtemelen kafamın güzel olduğunu dahi anlayabildiğini dile getirmişti.

Fakat artık ileriye doğru yol aldığını söyledi.

"Bana yetişeceğine hiç şüphem yok."

30
Beni Tam da Nasıl Ağlatabileceğini Hep Biliyordun*

Sorun yoktu.

Aynaların üzerini örtüp ışıkları loş bıraktım. Solmaya başlıyordum.

Şayet Celine'i görmeye ihtiyaç duyarsam, o ya televizyondaydı ya da derginin birinde. Tek parçalık yeni albümleri "Rat Fink" çıkmıştı.

Kıyafetlerine onun şeklini verdim ve onlarla uyudum. Kötü gecelerde aramıza bebek giysileri uzanırdı.

---

* Orijinali "You Always Knew Just How To Make Me Cry", Micheal Jackson'ın "Give In To Me" şarkısının bir dizesidir. (ç.n.)

Bir keresinde telefon ettim ve karşıma Mercury çıktı. "Bu telefonu bana verdi" dedi.

Yeni numarasını istedim ve o da bana, "Yok ki" dedi.

Mercury telefonu kapattı ve ben korkuya kapıldım. Ne demek istemişti?

Rüyamda Celine'in sesini duydum ve ağlayarak uyandım. Rüyamda, beni sevdiği güzel zamanlarımızdan birini görmüştüm. Yatağa gidiyorduk. O, uyku ve sigara kokuyordu. Boynunu doymak bilmez bir şekilde öptüm ve "Gitme" dediğimde arkamdan yatak örtüsünün altına girdi.

"Seni asla bırakmayacağım" dedi ve dikenler kuşanmış kalbim alev aldı.

"HER ZAMANKİNDEN mi" dedi Opal.

Bir gün evi didik didik ettikten sonra bir bozuk para çantasında eski torbacılarımızdan birinin adını buldum.

"Üçe katla" dedim.

Sigara, tuzlu kraker ve zencefilli bira getirmeyi bile kabul etti.

Işıkları loşlaştırdım ve Celine'in kapüşonlu siyah robdöşambrını giydim ve biraz makyaj yaptım.

"Siktir" dedi Opal beni gördüğünde. "Kusura bakma."

"Kanserim" dedim ve o da gözlerini kıstı.

Ah evet, kanser, hastaları bir deri bir kemiğe dönüştürüyor.

"Celine nerede" dedi heyecanlı bir şekilde etrafa bakarak. "Adam *büyük* olay oldu. Yeni albümü biraz önce elime geçti, dışarı çıktım ve o mereti *satın* aldım."

"Uyuyor" dedim ve o da, sanırım Celine uyanır da grotesk saten beyzbol ceketinin cebinden görünen CD'yi imzalar umuduyla oyalandı.

"Bir süredir uyuşturucu kullanmadım" dedim.

Benim için bir şırıngayı doldurdu ve kuvvetli bir mal olduğu konusunda beni uyardı.

Dalga geçmek için kanımı akıttım ve çok korktuğu için sessizce özür diledim.

Şırıngayı sapladım ve birden kendimi, dirseklerim salonun barına dayanmış bir vaziyette, kırmızı kadife kaplı merdivenlere doğru başını sallayan altın saçlı bir adamla flört ederken buldum.

"Benimle sevişecek misin" dedim ve Opal beni sert bir şekilde itti.

Televizyonda, David Letterman'a evli olduğunu söyleyen Celine'i izliyordu.

"Fakat şimdi durum biraz karmaşık" dedi çıkan curcuna karşısında.

Letterman, reklama gittiklerinde, Il Delicioso'nun ona abayı yakmış Alman bir antrenör gözetiminde ip atladığını gösteren bir video yayımladı.

Celine'in de kafasının iyi olduğunu biliyordum ve zihnine girmeye çalıştım.

Artık bunu beceremiyorum.

"Ve uzak dur" dedi tavana dik dik bakarken.

Opal aceleyle gitti ve bana bir yığın numara bıraktı. "Şu Asyalı veletler var ya, kanka. Donanma gibiler."

"Sağ ol" dedim beyaz kısrağımın eyerinden. "Korkunç bir masa kartoteği hazırlayacağım."

Babamda bir tane vardı. O zaman bile modası geçmişti. Bir keresinde ona gizlice bakmıştım; kartların üzerinde sadece *Sefalet*, *Acı* ve *Boşluk* gibi kelimeler vardı.

Celine'i Twitter'da aradım ve işte oradaydı; şerif rozeti takmıştı, dansçı bir kız, pop yıldızı ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi cüceyle Angel's Share'e giriyordu.

Tweet'te "Aman Tanrım, Celine Black Dağıtıyor!" yazıyordu.

Kendi hesabıma baktım.

İnsanların ettikleri laflara!

Kendi mantramı tekrarlamaya başladım, *ağlama, ağlama* ve Sacagawea*, bilgisayarımı şak diye kapattı, sonra da sala ulaşana dek bana çalkantılı suların, tehlikeli ormanlık alanın içinde rehberlik etti.

"Kalacak mısın" dedim timsah çevremizde dönmeye başladığında.

Kadın başını iki yana salladı.

"Tek başınasın" dedi uykunun gelip yüzüme ne denli kendimden geçmiş olduğumu çarptığı anda.

* Shoshoni kabilesi nden, "Kuş Kadın" olarak da bilinen bir Kızılderili'dir. Amerikalılarla Kızılderililerin anlaşmalarında önemli bir rol oynamıştır. (ç.n.)

31
Senin İçin Ne Zaman Uygun Olursa*

Kapıyı açıp beyaz şakayıklar, mavi ortancalar ve hasır, ip ya da geniş saten bir kurdeleyle bağlanmış hayalci zambaklar arasında onun yüzünü bulabilmek için etrafa bakınmak zorunda kalırdım.

Bana Japon balığı fanusunda lotus çiçekleri, ahşap sandıkta her renk lale, üzerinde altın kabartmalı kalpler olan Çin kâse takımında orkideler gönderirdi.

Eli boş geldiği bir zamanı hatırlamıyorum, en azından cebinde beyaz güller ve bahar yıldızlarından oluşan küçük bir buket ya da içi çim ve yavru salyangoz dolu bir kutuyla gelirdi.

* Orijinali "When It's Good For You, Babe", Barbra Streisand ve Neil Diamond, "You Don't Bring Me Flowers" şarkısının bir dizesidir. (ç.n.)

Bir kez bile eli boş geldiğini hatırlamam.

O zamanlar ona çiçek gönderirdim.

Misty kendini tutamadı ve bana teşekkür etti, onları kır evinde ziyaret etmeye davet etti.

"Celine turnede" dedi.

Evet, bir süredir turnede olduğunu biliyorum. Fakat şu an Celine üç hit şarkısıyla birlikte Seattle'da sahne alıyor; *The Lady Grace, Unplugged* albümü piyasaya çıkmıştı ve normalde eleştirmenlerce "Hayvan baskılı pantolonlar çığrından çıktı" şeklinde tanımlanmıştı.

Her gün bir yerde onun Puget Sound'a girerken ya da Çin Mahallesi'ndeki demir kameriyenin altından geçerken çekilmiş, sersefil göründüğü fotoğrafları çıkıyordu.

Fakat benlik bir şey yoktu.

Onun halkla ilişkiler cadıları benim onun hayatını mahvetmeye çalışan, onu köstekleyen sarhoş bir orospu gibi algılanmama neden oldular.

Celine de bunu hiçbir zaman yalanlamadı.

Bir kâseye on beş mısır gevreği döktüm ve yatakta kahvaltı ettim. Birazdan Xiang gelecekti. Elimde kalan paranın yarısını ona vereceğim.

Belki bir iş çıkar.

YouTube'da beğendiğim videolara baktım ve Neil'le Barbra'nın birbirlerine şarkı söylemelerini izledim ve Celine'in kıyafetlerine sarılıp şarkıya eşlik ettim, "I remember when you used to hate to leave me."*

Xiang bana folyoya sarılı bir parça kubar fırlattı ve nakit paramla yakut küpelerimi aldı.

Bir şey demedim. Diyemedim zira kafama silah dayamıştı.

Arkadaşları evde gezinip hoşlarına giden şeyleri aldılar.

Gözyaşları tufanının gerisinden, küpelerin ona yakıştığını fark ettim.

* "Beni bırakıp gitmekten nefret ettiğin zamanları anımsıyorum." (ç.n.)

32
Kahretsin, Her Halükarda Onu Seviyorum*/Celine

Mercury tek tük kalan gerçek arkadaşlarımdan biriydi. Bana o videoyu gösterdiğinde üzüntüden kahrolmuştu.

"O kız sana layık değil" dedi. "Bunu herkes biliyor."

"Acayip seksi ancak senin seviyende değil."

Seviyemde değil.

Tornaya verilen beyaz kanatlı bir güvercin gibi şarkı söylüyor.

---

* Orijinali "Goddamn But I Love Her Anyway, Panic!" At The Disco'nun, "Miss Jackson" parçasında geçen iki dizedir. (ç.n.)

Onun kelimeleriyle benimkiler Mortal Kombat* oynuyorlar ve oyunun sonunda o, kaburgalarımı genellikle elime veriyordu.

Benim hakkımda yazdığı bazı şeyleri gördüm; onlarda keskin hatları olan bir Apollo ve yüz film yıldızının en iyisi gibi bir intiba bırakıyordum.

Fakat aramızda güzel olan oydu; Pamuk Prenses gibi görünüyor, hatta daha büyük ve parlak menekşe gözleri, daha koyu, bal rengi teni, doğurgan kıvrımlarının üzerinde dalgalanan ve çağlayan mavi siyah bir şelaleyi andıran daha uzun ve gür saçları vardı.

Uzun ve ince hatlıydı, hokka bir burnu ve çalkantılı denizde yükselen dalgalara benzer dudakları vardı, kirpikleri gür ve simsiyahtı, kaşları mükemmel belirgin kanatlar gibi kavisliydi ve vücudu –

Kıskanç olmasına kıskançtım fakat günlerimin yarısını ona bol bir kazak ya da sarkık bir pantolon giymesi için yalvarmakla geçirmemin sebebi kıskanç olmam değil, etrafta duran erkekler Francis Bacon'ın Papa X. Innocent imgelemi gibi bağırırken, ellerimi yumruk yapıp dolaşmaktan bıkıp usanmış olmamdı.

Invasion of the Body Snatchers'ta imha edilen yaratıklar gibi bağırıyorlardı, pencerelerinden üç kez fırlayıp arabalarını çarparak haykırıyorlardı.

Absürt bir şekilde, uzağı göremeyen Evelyn, şayet aklına gelirse sadece lens takardı, kötücül Carnation kızları zorbalık repertuarlarının bir parçası olarak ona Arsenio dedikten sonra bir daha asla gözlük takmamıştı.

"*Arsenio* mu" dedim kulaklarıma inanamaz bir şekilde. "Hiç mantıklı değil."

"Mantıklı. Onların sevmediği gözlük takan biri işte."

* Bilgisayar ya da konsolda oynanan, bir karakterin ölümüyle biten bir tür dövüş oyunu. (ç.n.)

O kızlar Evelyn'i duygusal açıdan o kadar büyük bir çöküntüye uğratmışlar ki, o akıl almaz bir güzelliğe ve dolayısıyla da büyük bir güce sahip olduğunun neredeyse hiç farkında değildi.

Ve ben hiçbir zaman Arsenio'yu *Living in America, Black Dynamite* ya da *Harlem Nights*'ta "Crying Man" olarak seyretme fırsatı bulamadım.

Pislikler!

GRUBUMUZUN Universal'la anlaşma yaptığı gece, Evelyn'i kutlama için akşam yemeğine davet ettim.

Geç kaldı ve aceleyle yanıma gelerek, "Bu gece senin için güzel görünmeye çalıştım" diye fısıldadı. Beyaz krepdöşin ve kırmızı gonca rengi jorjet elbisesi, üzerine elle Venedik sahilinin boyandığı çok yüksek topuklu ayakkabısı içinde beni öpmek üzere aceleyle eğildi.

Evelyn Oak Room'a ulaştığında, başgarson pencereleri açıp oda soğuk hava ve ateş böceği sarmalıyla dolana ve içeri tek bir beyaz baykuş girene dek, ıslık çalan, sonra da açık açık laf atan ve bağıran adamların ortasında kaldı.

HER ZAMANKİ gibi, ürkek gülümsemesiyle beni yere serdi ve maskarpon dolgulu, çilek şuruplu çıtır tava kekiyle, rezeneli domates çorbası paylaşıp paylaşamayacağımızı sordu.

Etrafına, hızlı hızlı soluyan ve hararetlerini azaltmaya çalışan eşlerinin el çantası darbelerini savuşturan adamlara dikkatle baktı ve sonra ortamı aniden bir ölüm sessizliği kapladı ve piyanist ilk gecemizde, Evelyn'in önce acıdan sonra bilgi ve hazdan ağladığı gece, radyoda yayımlanan şarkımız *Moonlight Serenade*'ı aceleyle çalmaya başladı.

Harap olduğu zamanlarda bile en güzel kız oydu ve neden beni sevdiği, asla yanıtlamak istemediğim bir gizemdi.

Garson, "Bu gece bilhassa güzel göründüğünüzü söylemek isterim, Bayan Black" dediğinde başımı kollarımın arasına alıp ağladım.

Beni eve götürdü ve soydu; şatafatlı kıyafetleri hâlâ üzerindeyken yüzümü yıkadı, yatağa yatırdı ve ben ağlaya ağlaya uykuya dalarken o bana sarıldı.

BİR GECE, rüyamda, gönülsüzce iştirak ettiğimiz bir Havaii partisi gördüm. Birileri bebeğimizin ağzına yaban elması tıkıyordu. Onları okla durdurduk, vücutlarıyla kendimize ziyafet çektik ve Damian zehirli elmayı öksürerek çıkardı, bizimle birlikte yaban atlarının kabarık sırtına atladı ve kollarını ufak bir Apaçi gibi havaya kaldırdı.

UYUMAYI bıraktım.

Sabah erkenden *Higanjima: Escape from Vampire Island*'ı izledim ve tüylerini kabartan bir kuş gibi, eski hatıraları zihnimden savuşturdum.

James, Seattle'da hoşlandığı bir kızla görüşüyordu. Ondan Evelyn'e bir bakmasını istedim ve o soğuk bir tonda, "Şişman ve yalnız. Her daim ağlıyor" dedi.

Kilosunu asla umursamadım: Onu bir kenara itmemin nedeni öfkemdi.

James kapıyı çalmış fakat Evelyn onu içeri almamış.

"Bana anahtar deliğinden, onu bu şekilde görmemi istemediğini söyledi" dedi.

"Boş ver ve tüm o seksi kızlarla keyif sürmeye devam et."

"Sakın bana kendimi suçlu hissettirme. O videoyu seyrettin mi?"

"Peki, sen" dedi.

Evelyn'in gözlerine, onların ne denli yaşlı, kırgın ve sonsuz bir kederle dolu olduğuna odaklanarak tekrar izledim.

Kalbim çok hızlı atıyordu: Koşmayı kesmemiştim.

Küçük bir oğlanı kovalıyor fakat yakalayamıyordum.

Sadece bana baba demesini istiyordum, sadece bir kereliğine.

Sonra peşini bırakabilirdim.

"Peşini bırakmama yardım et" dedim eve geldiğimde.

Kollarını açtı ve bana sarılıp salladı. Zalimliğimin aşınıp toza dönüşmeye başladığını hissettim.

Tozu ellerime topladım ve uzaklara üfledim.

"Değişeceğime söz veriyorum" dedim ve o da, "Ben de" dedi.

"Neden" dedim aşkımızı sevdiğimiz şekilde kutlayarak: Hasta ya da üzgün olduğumuzda yahut yeniden başlayacağımız zaman birbirimizi yıkardık ve hiç olmadığımız kadar saf, iyi ve masum hissederdik.

Onun kirli kıyafetlerini çıkartıp çöpe attım; geri dönüp onu usulca kaldırdım ve küvete götürdüm; küvetin içi kısa sürede pislik, dal ve salyangozla doldu.

Yüzünü, gözyaşı tortularını ve kendi yaptığı kırmızı şaplak izlerini sildim.

Neresine dokunursam değişiyordu.

Kendini benim gözlerimle ufak, mükemmel ve ürkek biri olarak gördü.

"Sen canlı değilsin" dedi.

"Değil miyim" dedim ona sıkıca sarılarak.

Yüzünde kafa karışıklığı ve mutluluğun düellosuna şahit oldum.

Mutluluk kazandı: Üstüme atladı ve ben de onun üstüne atladım; bir süre sonra, sandviçle içecek sipariş ettik; kapıyı sarı, civcivli kabarık pijamalar içinde açtık, gelen çocuğa altından korsan paralarıyla bahşiş verdik, torbayı bıraktık ve kapı pervazına dayanıp öpüştükçe öpüştük. Biz yanından geçip, "Ben şimdiye kadar yaşayan en harika şeyim" diye bağırdığımızda güneş yumruklarını öptü.

33
Dünya Senindir*

Celine beni güzel buluyordu fakat benim aynada görebildiğim tek şey, kaçık şişko bir kadındı.

Yatağa uzandık ve dünyadan saklandık.

Misty her gece bizi görmeye gelirdi fakat onun merdivenlerde neşesiz ayak sürtüşlerini duyana dek genellikle ışıkları kapatır ve dışardaymışız gibi yapardık.

Hâlâ birbirimizle biraz mesafeliydik. Ardından ilk benim, sonra onun cephanesinin birazını paylaştık ve hep bir ağızdan hızla özür diledik.

* Orijinali "The World Is Yours", Nas'ın "The World Is Yours" şarkısının bir dizesidir. (ç.n.)

Rahatlama hissi çok iyi geldi, sanki bize sirke yerine saf, temiz su vermişlerdi* ve İsa, "*Kesinkes* cennete gidiyorsunuz!" diyordu.

Benim kıyafetlerine sıkıca sarıldığımı gördü; bebeğin kıyafetlerini yağmura tutup kutsanmasını istediğimi fark etti.

*You Don't Bring Me Flowers*** parçasını çaldığımı duydu ve gülümseyip sarıldı.

Tüm acılarımı ve yalnızlığımı hissetti ve iki büklüm oldu.

Geniş kıyafetlerimi attık ve temizlik servisinden birilerini çağırdık.

Kır evine vardığımızda, orayı beyaz çiçeklerle donattığını fark ettim. Yakut küpem mavi kare ipek bir kumaşın üzerinde duruyordu. "Onları nasıl geri aldın?"

Gözlerini kapattı. Bir bıçağın iki kez saplandığını gördüm.

BENİ kulağımda küpelerle, küvette *Flowers* şarkısını söylerken buldu.

"Benim küçük drama kraliçem" dedi.

Suya daldım ve gözlerimi kapattım.

"*Amor mio, si muero y tu no mueres*"ten daha feci bir ezgi, mezbahadaki inekler gibi avaz avaz bağırıyordu.

SEVİŞMEKTEN kaçınıyorduk ve özel olarak istekli de değildik.

Televizyon izledik ve bir baba, "Canım oğlum" dediğinde ağladık, öfkeli bir oğlan, "Kim mezuniyet kıyafetimi çaldı" dediğindeyse güldük.

Kütüphaneden alınan bir kitaptan bana şiirler okudu ve sevdiğimiz bölümleri –ki bunlar genellikle şiirin son dizesi olurdu– okumak üzere, erik rengi mermerle ejderha şekilli şifoniyerler temin eden Misty'yi aradı.

Çoğu zaman uykuluyduk ve pek tedirgin değildik.

---

* İsa çarmıhta susadığında, ona su yerine sirke verildiği söylenir. (ç.n.)

** (İng.) Bana çiçek getirmiyorsun. (ç.n.)

Odadan ayrıldığımızda, Neil ve Barbra videosunu açtım, şarkıyı çaldım ve ağladım.

Beni bu şekilde yakaladı.

BEN saçlarımı kuruturken o benimle oturdu.

Boğazını temizledi ve çizgili bir kâğıttan okumaya başladı.

"Evelyn, sana aşk şarkıları söyleyeceğim. Ne zaman kapıdan girsen seninle konuşacağım."

"Seni sevmeye can atıyorum."

"Senden ayrılmaktan nefret ediyorum."

Yaşadığım büyük şaşkınlığı bir tarafa bıraktım: Ayakta durup birbirimize baktık.

Kıvırcık saçlarım pullarla süslü, eflatun pantolon ceket takımımın hâkim yakasına sürtünüyordu.

Celine'in koyu mavi takımı tertemiz beyaz gömleğinden sıyrılıp düşüyordu.

"You don't say you need me"* diye mırıldandı ve yanağını sıvazladı.

Elimi öptü. Şarkıyı bana ithafen söylemedi diyemem.

Çiçek yapraklarının saten yüzeylerine bakıp, "Sana ihtiyacım var" dedim ışıkların, mutluluğun ve bana getirdiği, yatağa saçılmış tüm çiçeklerin ateşiyle –

Bu şekilde sonsuzluktan bahsettik ve her şey çok doğal geldi.

O, bir kaşığı ısıtıyordu ve ben kırmızı aplike sutyen askılarını kollarımıza sarıyordum.

"Ders alacağımızı düşünürsün" diye homurdandı iğne geri çekilirken ve aniden bir Aztek tapınağının göbeğindeydik; korku, kibir ve kanla donatılmış kutsal bir mekânın harabelerini hayretle geziyorduk.

* (İng.) Sana ihtiyacım var, demiyorsun. "You Don't Bring Me Flowers" şarkısının bir dizesi. (ç.n.)

UYUŞTURUCU etkisini göstermeye başladığında her şey çok şık görünür.

Sallana sallana dışarı çıkabilir, arabayla gezebilir, yastık kılıfı ve bulaşık bezi giyip Black Snake'te sahne alabilirdik.

Mike ve Mindy geri dönmüştü.

Ön cephede kavga ederken terbiyeli bir tavır takındık; içki içerken, kan gölü olan Shiloh'dan ötürü midemize ağrılar saplandı.

"SOLO bir albüm yapsam nasıl olurdu?"

"İkimiz de solo albüm yapsak, nasıl olur" dedi. "Ve onları yan yana satsak."

"Grubunun galeyana geleceğine eminim."

"Siktir et onları" dedi sigaraya uzanıp, ten rengi kol kayışını gevşetip şık elbisesini düzeltirken.

Çoğu gün kadın elbisesi giyiyordu. Bağımlılığımıza saplanmışken, arzumuz bir parça gözden uzak kalmaktı ve onun kadın giysileri giymesi pek de yardımcı olmuyordu: Oldukça çirkin bir kadındı.

"Cicim, perdelerimle halımı bir türlü birbirine uyduramıyorum" dedi ben kalkıp koltuğa geçerken.

"Bir sorun mu var?"

"Cicin yoruldu" dedim ve *Timber* gibi çöküp kaldım.

"HER ZAMAN içimden geldiği gibi giyiniyorsam ne var" dedi beni uyandırarak.

Saçları geriye atılmıştı ve üzerindeki kotun düğmelerini açıyordu. Korkmuş ve biraz heyecanlanmış bir şekilde başımı salladım.

Yatağımıza gidip sırtüstü uzanmamı istedi. "Tamamen yayıl!"

Bekledim durdum.

İlk kar düştü ve bizim onun ağırlığı altında eğilerek, arkamızda iz bırakarak ilerlediğimizi gördüm.

Celine içeri geldi; ben sırtımı deve hörgücü gibi eğip arızalı bir petrol deposu gibi sızdırırken; o, yağsız, kaslı bedeniyle ayakta dikildi.

Büyük müzisyen ellerini belime kenetledi; ağzıma giren açık saçlarından bal damlıyordu.

Eğilirken bana karım dedi, içime girip oradaki tüm boşluğu ortadan kaldırırken ise hayatım.

Bunu, aşkın son birkaç santimine ulaştığımız gece olarak yâd edeceğim; yatağı kıracak denli şiddetle boşaldığım ve tahtayla kıymıklardan oluşturduğumuz yeni atmosferde yine de devam ettiğimiz gece–

Oksijenle dolu, akışkan, kar gibi yumuşak kelimeler kırılıp yarım kalpler, yarım notalar ve sert, teslimiyet ifade eden Evet'lerin birleşimine döndüler.

34
Yakıcı Aşk

Bu curcunalı zamanlarda, güvensizliğimizi ve öfkemizi, çirkin ve zayıf olan her şeyi içimizden çıkartıp attık. Cigara içtik ve eski derilerimizin kompost'ta çürüdüğünü görüp, güneş ışınlarının çarptığı yapışkan beyaz semenderler gibi onları değiştirmeyi düşündük.

Misty'yi fayans alması için Portekiz'e gönderdik, sonra onun bir süreliğine ortadan kaybolmasını sağlamak için ona (Paris'ten *makaron* şeklinde koltuklar, Yunan yoğurdu kâseleri gibi) saçmasapan bir alışveriş listesi yolladık.

Celine, grubuna ve dostlarına migreninin yeniden tuttuğunu söyledi, ben dışarıya sadece kısa bir iç çekiş sesi yolladım.

Günler ve geceler birbirine girmişti; araya sadece yemek teslimatları giriyordu ve onlar da o kadar uzun süre dışarda kalıyordu ki, bir geyik kapımızın yanında uyumaya başlamıştı.

Party You Down isimli bir firma bize sigara getirdi ve istediğimiz tek şeyin bu olduğu ortaya çıktı.

Turuncu bir Corvette süren, koşucu atleti ve bol paça bermudalar giyen Avalon isimli kurye, benim son uyuşturucu satıcım olabilirdi.

Ne iyi bir maldı; Avalon evimize pezevenk gibi çalım satarak yürüyüp, "Şakam yoktur" derken, hislerimizi yok eden ufak bir parça mal bizi bowling kukaları gibi yere serdi.

Gerçi hız kazanan seks hayatımızla uyumlu bir şekilde daha çok uyuşturucu kullanmaya başlamıştık.

"Seni istiyorum" dediğinde ona yanaşıp dizlerimin üzerine çöktüm ve pantolonunun iç dikişindeki her ilmeği zihnimdeki kutsal şarkının bir dizesi takip etti,

Sana minnettarım Tanrım, beni iyiliğinle donattın.

"BELKİ de kalp gibi çarpan erkekliğimden bahsetmelisin" dedi.

"Ah, geri ver onu."

Sonbahar hızlı adımlarla nadiren rastlanan erken ve soğuk bir kışa doğru ilerlerken, biz Seattle'daki evde kalıyorduk.

Misty yaptığı onarımlardan memnundu: İkinci elcilerden ve Avrupa'dan aldığı tüm eşyaları düzenlemek için küçük bir ekip kurmuştu ve eve dönerken, ufak bir bıyık bırakıp safran rengi bir takım elbise giymişti.

Her cumartesi sağda solda buluşmak üzere plan yaptık ve yeniden enerjik bir kalabalık olduğumuz için hafiflemiştik: Birkaç gün içinde ev onun atom halkaları, metal eldivenleri ve asit banyoları, kenara atılmış kıyafetler, dolup taşan küllükler, yuvarlanan bardaklar, yapış yapış sayfala-

rıyla kanserli gibi görünen yüzlerce kitapla tıka basa dolmuştu.

Celine mutfakta yazıyordu ve dört yanı camlı odada, tekerlekli ayakları olan metal bir masada deneyler yapıyordu.

Ben yatakta çalışıyordum: Her zaman üşüyordum ve onun kokusundan uzaklaşmayı asla istemiyordum.

Seks maratonumuz hakkında bir şarkı yazmaya çalıştım ve kâğıdı buruşturup attım.

Celine kapı eşiğinde durup yazdıklarımı mutlu mesut okudu.

"Gerçekten bu kadar çok mu sevişiyoruz" dedi bana doğru gelip *mütemadiyen, sancılı* ve *pamukçuk* kelimelerini işaret ederek.

"Yeterince çok yapmıyoruz" dedim ona doğru kayarak. Kırışık sarı pijamalar giyiyordum ve saçlarım bir kalemle tutturulmuştu.

Yine de beni tutup yatağa yüzüstü attı ve eline tükürdü.

"Canını yakıyor mu" dedi.

"Evet" dedim, o beni örgü peynir gibi açmak üzereydi ki yataktan aşağıya düştük.

Çatlaklar, yaralar ve karanlık, öteki dünyaya ait kan izleri bırakan bir haz.

JAMES ve Mercury bizimle temasa geçti.

Meraklı bir şekilde, "Bu, Fillmore" dediklerini duydum.

Menajerleri onlara Bach Korosu ve Poison'dan Bobby Dall'la birlikte akustik bir gösteri ayarlamış.

"Sorun ne?"

"Yok bir şey" dedim suratım asık bir şekilde.

"Artık kavga etmediğimizi düşünüyordum" dedi.

"Neyin ters gittiğinden emin değilim" dedim, "fakat çok asabiyim."

Scream çalıp duruyordum. Eteği tırtıklı bir gömlek giyip benimle dans etti.

Benimle dans etti.

İşte bu raddeye gelmiştik.

Yerçekimsiz uzay aracında fırtına gibi esiyor, sanat eserlerini samimi bir şekilde kırıp birbirimize vuruyorduk.

CELINE gösteriye çıkacağını söyledi fakat bu konuda konuşmadık.

Şarkılarımızı yazdık ve o, deneylerine daha da çok daldı.

Benim de kendime ait uğraşlarım vardı. Bıçak atmak, bilardo, uyuşturucu ve pornografi gibi.

Fakat şarkılar ulaşmaya devam etti: Bir gece acil serviste gördüğüm ve pantolon paçasından kanlı bir bebek düşünce, "Bu da ne lan" diyen kadın gibi hissettim.

İkimiz hakkında, Celine'e göre, onun albümünü aşırı anımsatan şarkılar yazıyordum.

"Bildiğin gibi yaz" dedi.

"Bildiğim bu kadar!"

Bekle, nasıl bıçak atılacağını da biliyorum.

"Kaç" dedim bir kama çıkarıp gerçekten hamle yaparken.

YOĞUN bir şekilde deney yapmaya başladı. Hafızayı maddeye çevirmeye çalışıyordu.

Elektrotlar, bir bilgisayar ve üç boyutlu yazıcı kullanarak süreci kolaylaştırdı.

Mekanizmaya bağlandığında beni düşündü ve yazıcıdan bir kedi yavrusuyla süpürge sopası çıktı.

Celine o sırada İmparatorluk diye adlandırdığımız projeyi bıraktı ve öğleden sonra yatakta yanıma geldi; orada sadece Avalon'un ziyaretleri, tatlı konserveleri, alkolsüz içecekler ve ara sıra da lavaboda elimizi yüzümüzü yıkamak için kısa molalar vererek ertesi güne kadar sohbet ettik.

Ve basit bir patlayıcı gibi bağlanarak konuştuk.

Altı yaşımda, yatak odamı kırmızı ışıkla donatıp bir genelev kurduğumu, annemin eski sabahlığı içinde yastıklara

dayanırken oğlanlardan beni ellemeleri ve öpmeleri için bir dolar aldığımı anlattım.

"Ama dudaktan öpmelerine asla izin vermedim."

Çocukken Bangladeş'te kötü şartlarda çalıştığını, sahte bir sakal, melon şapka ve siyah kemik çerçeveli gözlükler takıp bir gemiye gizlice bindiğini anlattı.

"Günde on altı saat çalışıp Pokémon'lar üretiyor ve Padma Nehri kıyısında Hint kenevirinden yapılma bir yatakta uyuyordum. Benim cüce olduğuma kanaat getirmişlerdi: Cinsel taciz diz boyuydu."

Sonra elli yaşındaki, iri, çelik saçlı kız arkadaşından bahsetti: Celine on beşindeyken, kadını her akşam ziyaret eder, kadın kısa deri pantolonlar ve çivili vücut aksesuarları içinde ona oburca saldırmadan önce yatağa yayılır ve kadının üzerine abanıp onu yemesine izin verirmiş.

"Ben annemin patronuyla çıktım" dedim ona. "Gömleğimin üzerinden bana dokunan ve sonra da kamyona götüren yaşlı şişko bir adamdı."

Biraz kıskançlık duyduk, birbirimize *Beowulf* ve *The Dream Songs*'tan parçalar okuduk.

Onun bana gönderdiği yeşil tayı çıkardım ve o da bana, işe aldığı gün Misty'nin tayı kendisine hediye ettiğini söyledi.

"Fakat bu Han Hanedanlığı'ndan" dedim ona. "Onu kasada saklıyordum."

Canı sıkılmış gibi göründü, sonra aklına gelen düşünceyi savuşturdu. "Onunla konuşurum" dedi.

Uyuşturucu bizi Champs-Élysées'de bol yapraklı bir ağacın altında sersemlettiğinde, "*Regarde, les Américains*" diyen alaycı sincaplar tarafından meşe palamudu yağmuruna tutulduk.

İmparatorluk'ta delikler açıldı.

"İmparatorluk düşüp yeniden yükselecek" dedi Celine.

Bunu beni üzerine çekerken söylemişti. Ben onun ayaklarına uzanmak için arkaya doğru esnerken; o, kalçalarını oynatıp içimde mekanik sonatını çaldı.

"Girit kabağı gibi görünen eski bombaları hatırlıyor musun" dedi biz ıslak sona doğru adım adım yaklaşırken.

Sonra altımızda, haç şeklinde birleştirilmiş biri siyah biri beyaz, iki yapışkan tüy bulduk.

"Hatırayı meydana getirdik" dedi laboratuvar ceketini bir çırpıda giyip haçı tıbbi cımbızla kaldırarak.

Celine onu "Sebat" diye etiketleyip iki cam hazne arasına yerleştirirken, ben üzerine eğildim.

Adrenalinden kaynaklanan neşeyle donanmıştık: Bitap düşüp yere yıkılana dek havalarda gezdik ve ben daha ne kadar ileri gidebileceğimizi sordum.

"Seni öldürüp yemem gerekebilir" dedi.

"Tatlı dilli" dedim: Uyku, kırmızı ışıkta geçip bize hızla çarptı.

Harabeye dönmüş ve yaralı bir şekilde el ele sızdık.

"BURADA ne yapıyorsunuz?"

Kötü bir gece geçirdik: Ona Narcan vermek zorunda kaldım ve o da beni buz gibi bir duşa sokup çıkartmak zorunda kaldı.

James dehşete düştüğü gün gibi açık bir şekilde gözlerini bana dikti.

İp gibi inceydim, üzerimde polis bandı ve devekuşu tüyünden bir türbanla zincirle kitlenmiş kapının aralığından konuşuyordum.

"James!" Celine kısa, neşeli bir frug dansı yaptı, beni kenara itti ve kapıyı açtı.

Üzerine kot, renkli vantuz askılıklar ve çaydanlık örtüsü geçirmişti.

"Siz şey gibi görünüyorsunuz –" James cümlesini tamamlayamadı.

Kollarımı kaşıdım ve tüylerimin çilli tenime düşmesine müsaade ettim. "Süperstar gibi mi" dedim.

"Yok, öyle değil."

Bizimle konuşmak için ısrar etti ve rehabilitasyon, sağlık ve erdem hakkında çene çaldı. O kadar sıkıcıydı ki odayı terk edip bir doz uyuşturucu hazırladım.

Koluma ipi bağlarken, Celine'in onu dinlediğini, kulak kabarttığını gördüm.

James'in parlak saçlı, sincap yanaklı, Brenda isimli bir arkadaşını yanında getirdiğini fark ettim.

Kız, Celine'e doğru gitti, diz çöktü ve onun göğsündeki vantuz askılıkları usulca söktü. "Kendini bu şekilde incitmemelisin" dedi ve Celine gürültülü bebek gözyaşlarına boğularak beni iğrendirdi.

Kız çay yapıp telefonla birilerini arayarak çevremde dolandı.

"Celine kabul etti" dedi James'e, o da Celine'in tişörtlerini, diş fırçasını ve iç çamaşırlarını bir alışveriş poşetine tıkmaya başladı.

Kapıya gittiler ve Celine sahiden de onların peşinden gidiyordu.

Öksürdüm ve o, yıkılmış şekilde bana baktı.

James bana bir arkadaşımı aramamı söyledi ve ben de onunla kıza çekip gitmelerini söyledim fakat oralı olmadılar.

Celine benimle yalnız konuşmak istedi ve ben de banyoya gidip bekledim.

"Onsuz yaşayamam" dediğini duydum. "Çok mutluyuz." Konuşurken sümük ve gözyaşına boğulduğu için, bu dedikleri benim bile şaşkınlıktan gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

"Ölüyorsun" dedi Brenda. Onun kahverengi düğme gözlerinin samimiyetle parladığını düşündüm; eteğini soyup temiz, mühürlü, bebeksi amını gösterdiğini hayal ettim.

Bir kez daha, biri bizi ispiyonlamıştı. Kustum, aklım başıma gelip de –

Beni pusuya düşürdü ve ben konuşamayacak hale gelinceye dek beni Thor gibi becerdi.

Sonra beni aynanın karşısında durmaya zorladı.

Sanki biz *Lifetime*'da* gösterilen *Keşke Biri Eroin Kullanmanın Nasıl Bir Şey Olduğunu Bilseydi* isimli bir filmdeymişiz de bir şeylerin ayyuka çıktığını bildiren ziller çalıyormuş gibi, gerçekten birtakım sesler duyabiliyordum.

Güzel göründüğümüzü düşünüyordum ve bunu ona söyledim.

"İzin ver gideyim ve kendime biraz çekidüzen vereyim" dedi. "Sen de aynısını yap, sonra istediğin herhangi bir yere gidebiliriz."

"Eroin Diyarı'na gidebilir miyiz?"

"Seni bu akşam ararım" dedi ve ben ilaç dolabını açıp kutudaki ve şişedeki ilaçları ağzıma tıkmaya başladım.

"O sıçanı becerdikten sonra beni ararsın" dedim ona deodorant şişesi fırlatarak.

Ben duvara yaslanırken onun, "Üzgünüm Brenda" dediğini duydum ve duvar, bir kulübün yanındaki dar bir sokaktaydı ve ben sidik kaplı duvara kayıtsızca bakarken yaşlı bir adam benimkini emiyordu.

"Üzgünüm Brenda" dedim yaşlı adama ve o da inleyip beni daha da sert yaladı –

İşte o anda İmparatorluk yıkıldı, sokakları veba ve fareler kapladı.

"Çok güzeldi" dedim adamın boğazına uzun, yoğun bir sıvı salarak.

EN son bir araya geldiğimizde taştan bir kalp yapmıştık.

Onu çantaya koydum ve tarih yerine "Fakat sadece aşk-" yazdım.

* Hedef kitlesi genelde kadınlar olan bir televizyon kanalı. (ç.n.)

35
Her Daim, Her Zaman Küçük, Çok Küçük Hissediyorum*

"Benim adım Evelyn ve ben bir bağımlıyım."

2014, Ekim'in on üçüydü.

Masada kauçuk örümcekler vardı ve kahve kupalarına örümcek ağları boyanmıştı.

Bağımlıların bir kısmı kıyafetlerini ters giyiyordu; bir tanesi suratını siyah tahta kalemiyle çizmişti.

* Orijinali "Feeling Small, Very Small, All, All The Time", Daniel Johnston'ın "Going Down" şarkısının bir dizesidir. (ç.n)

"Ben pis biriyim, bir *shkutzim** gibi giyindim" dedi.

BEN hâlâ hastalıklıydım: Gözlerim akıyordu ve hapşırdığımda haykırıyormuşum gibi ses çıkıyordu.

Kokuşmuş bir kilise bodrumunda toplanan gruba, Miami Kumsalı'nda tıka basa Adderall aldığımda bir saadet zinciri kurduğuma dair bir hikâye anlattım, onlar da kafalarını salladı.

Onlara söylediklerim arasında tek bir doğru vardı. "Onu kaybettim" dedim ve sadece isim kartından tanıdığım Cory, ben inleyip tişörtümü uzun, matemli darbelerle yırtarken bana eşlik etti.

Sonrasında limonlu keklerin orada, "Çok utandım" dedim.

"Aman Tanrım, sakın ha. Ben sadece seni dinlemek için buraya takılıyorum."

Sonra bana vintage bir imza defteri verdi, ben de onu öpücüğümle imzaladım.

İyi bir adamdı. O da benim Brenda'mdı.

CELINE'i geri almak için bağımlılıktan kurtulmaya karar verdim.

Sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi yaptım: Yatağımda, Ölüm Yıldızı'nın içimde patlamasına mani olmadan hiç kıpırdamaksızın uzandım.

Bir hafta sonra, Cory'nin bana getirdiği et suyu çorbasıyla bayat krakerleri yiyor ve onun işleri oluruna ve Tanrı'ya bırakmakla ilgili laf salatasını dinliyordum.

Dediklerinin sadece küçük bir kısmını duydum fakat beni yeniden müzik yapıp şarkı sözü yazmaya iten onun sevecenliğiydi.

Stevie Nicks'in Savages'la birlikte söylediğini hayal edebildiğim, "Yatağımızı yapmak için kuşların kanadını kestim;

* Yahudi olmayan, özellikle de Yahudi aleyhtarı gibi görünen erkek. (ç.n.)

kafalarıyla duvarları süsledim" diye başlayan bir şarkı yazdım.

CELINE'e ulaşamadım. Ben aradığımda telefonu Mercury açtı ve yüzüme kapattı.

Çağrılarıma her zaman James'in telefonundan cevap verirdi. Bir keresinde, "Böyle yapma, şapşal" dedi ben tuşlara hızlı hızlı basarken.

Ona bir şey söylemek istiyordum fakat ne diyeceğimi unuttum. Onun yerine çığlığımı bir yastığa bastırdım.

BEN bunu anlatınca Cory, "Ondan korkuyor musun" dedi.

"Sanırım beni öldürmek istiyor" dedim ve Cory anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

"Neden zengin bir risk uzmanı, üvey kardeşinin hasta kız arkadaşını öldürmek istesin?"

Yalanlarım katlanarak arttı: Ne başkasına ne de kendime verilecek cevabım vardı.

Birinin, "Bacaklarını aç" dediğini duydum ve silkelendim.

"Kasım kapıda" dedi Cory. "Çok soğuk geçeceğe benziyor."

Bu katlanılmazdı.

Ama başka bir arkadaşımı daha kaybetmek üzere olduğum için üzgün hissettim.

"Midemi bulandırıyorsun" dedim ve o, kollarını savurup bacaklarını çırparak suratını bir karış asarken iç çektim.

"İşte bu yüzden güzel şeylere sahip olamam" dedim o oflayıp puflayıp giderken ve güldüm.

UYANDIĞIM andan yatıncaya dek telefon ettim, yazdım ve mesaj çektim.

Onu yeniden mektup listeme ekledim.

Ama öncesinde bir süredir geçiştirdiğim mektubu yazdım:

Sevgili Anne,
Bugün haberi aldım.
Açıkçası pek şaşırmadım. Adamın ikinizi birden öldürecek cesarete sahip olması beni daha çok şok etti.
Onun kaçacağını düşünmüştüm.
Küçük kulübenden geriye bir şey kalmadığını duydum.
Komşun Tanya, benimle devamlı övündüğünü, "Press" adlı şarkının barda çalıştığın geceler beni yatağa yatırıp üstümü örtmenle ilgili olduğunu bildiğini söyledi.
Son erkek arkadaşın ve onun yarattığı karmaşaya gelince:
Ben, sen asla hiçbir şey hissetmiyormuşsun gibi davrandım.
Hani otobüse binip beni dinlemeye gelmiştin, biz sert bir ifade takınıp yumruklarımızı sıkarken Jenna fotoğrafımızı çekmişti; aynı o karede göründüğün zamanki gibi.
Erkek arkadaşın, tanıştığımızda, "Annenle alakadar olacağım" demişti.
Anne, o bu sözleri söylerken beni tutup sert sikini sürtmüştü.
Bu günün mor evde, benim seni merdivenin en üst basamağından izlediğimi bilmeden, senin kendine sarılıp iki büklüm olmanı sağlayacak kadar güzel bir şey düşünüp gülümsediğin gece olduğunu farz edeceğim.
Anne, sen varlığını sürdüremeyen tüm narin yaratıkların korku dolu kalbine sahipsin ve seni seviyorum.
Öptüm

Ellerim o kadar çok titriyordu ki yazım zar zor okunabilecek hâldeydi: Öptüm kelimesi pıhtılaşmış kırmızı mürekkeple yazılan ismimin üzerine aktı. Sayfayı öptüm ve dağınık bir ruj izi bıraktım; kâğıdı, sayfa şişko ve ufacık hale gelecek dek tekrar tekrar katladım ve kat yerini öptüm.

Ona babamın hoş pulunu uygun gördüm ve sonra da Pelüş Çöplüğü'ne gönderdim.

Ve Celine'e neler olduğunu ve onu ne kadar özlediğimi ertesi gün yazmaya karar verdim.

BENİ o gece aradı.

Rahatladım fakat sesinde sorular ve çekinceler olduğunu fark ettim.

Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi bırakıp rehabilitasyon programı ve müziğiyle ilgili sorular sordum.

Rehabilitasyon konusunda kararsız, müzik konusundaysa heyecanlıydı.

"Solo fikrinden vazgeçtim" dedi. "Mercury, James ve ben o kadar güzel şarkılar yazdık ki yeni albümümüz hazır sayılır."

"Adı ne?"

"Adı... dur, üzerinde çalıştığımız ismi unuttum."

"Sesin huzursuz geliyor, iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Harikayım. Aslına bakarsan, küçük bir turneye çıkıyoruz. Avustralya'ya, sonra Fiji'ye, oradan da Polonya'ya gideceğiz."

"Yaa. Ben de gelebilir miyim?"

Mercury'nin sesini duydum: "Olmaz!"

"Ah, olmaz, kimse yanında birini getirmiyor, biraz saçma kaçar. Ayrıca, yüklü bir miktar para sözkonusu." "Scrilla"* rolüne bürünüp "Thriller"ı söylemeye başladı: Bir dolu sesin ona eşlik edip güldüğünü duydum.

"Of. Sadece seni özledim ve–"

"Efendim? Hâlâ hatta mısın? Alo?"

Ben çağrıyı sonlandırıncaya dek bunu söyleyip durdu.

Ben cin gibi ayıktım.

Yaşlar gözlerimden uzun, yakıcı izler bırakarak iğne gibi boşaldı.

Ona, "Annem ÖLDÜ" diye mesaj attım ve onun, "Evet, duydum, berbat bir durum" şeklindeki cevabının satır aralarında göz gezdirerek tüm gece mesaja baktım; zira orada ufacık bir sevgiyle şefkat kırıntısı bulabileceğime emindim. Hiçbir şey yoktu.

* Amerikalı bir rapçi. (ç.n.)

HER ZAMAN yaptığım şeyi yaptım fakat bu sefer ayıktım.

Cory'yi arayıp özür diledim ve o, kendinin ötesindeki güçten bahsederken, sanki Tanrı da ölüymüş gibi ona ithafen bir şeyler kaleme aldım.

"Tanrım, seni seviyorum" yazdım ve devam ettim.

"*Celine Gray'in Elli Tonu*'nda yaşıyormuşum gibi hissediyorum" dedim Cory'ye ve o da, "Ya, çok enteresan, şu seksi müzisyenden bahsediyorsun" dedi.

CORY'le bir süre konuştuk. Annem konusunda Celine'in ne kadar duygusuz bir tavır takındığından bahsettim. Kedim konusunda. Bazen de, bana karşı.

"Neden onu seviyorsun" dedi.

Er ya da geç, anneme dair bir notla birlikte bana ulaştıracağı çiçekleri, Flip için ateşleyeceği siyah kedili maytapları ve matem örtüsü taktığı cırtlak fareyi düşündüm.

Benim için yazdığı şarkıları, hasta olduğumda yaptığı yanık sandviçleri, sadece bana gösterdiği, mükemmel heykelsi bir oyuk gibi tek bir gamzenin belirdiği gülümsemesini anımsadım.

"Doğru jesti yapıyor. Sadece bu biraz zaman alıyor" dedim.

"Onun elini bırakma" dedi Cory. Avukat yardımcısı olmak üzere Illinois'teki bir mısır tarlasına taşınıyordu: Sökülen bir bandın sesini duydum.

"Herkes devamlı çekip gidiyor" dedim tırnaklarımı yiyerek.

"Sen herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun" dedi.

"Bana yaz" dedim ve yazacağına söz verirken, çiçekçi uzun beyaz bir kutu içinde Celine'in gözlerinin renginde unutma-beni-çiçeği getirdi.

yournightmares*@hotmail.com adresinden bir e-posta gönderilmişti.

Başlık: Çok komik.

Ekli dosya: Bir fotoğraf, Celine'le Brenda yatakta ve Celine kızın tuhaf, muz şekilli meme uçlarını sıkıyor.

Ağzımı açtım ve çığlığım dalgalandı, zıpladı ve mükemmel bir iniş yaptı.

Bunu kimin gönderdiğini biliyordum.

O artık ölü bir adam sayılırdı.

"JOE, sen misin?"

"Evet, ne oldu?"

"Hatırlar mısın bilmiyorum fakat zamanında senin zarlarını öpmüştüm ve sen –"

"Hatırlıyorum, melek suratlım. Neye ihtiyacın var?" Ben anlattım. O dinledi.

Şeytan birinin kıçına yaba saplamayı bırakıp kulaklarını dikti.

"Güzel" dedi.

* Kâbusların. (ç.n.)

36
Pislik Krallığım* / Celine

Mercury ve James'le birlikteyken tamamen başka bir dünyada gibiydim.

James'le ben sakin, umursamaz bir şekilde müzikle ilgili konuşurduk; Mercury'nin zaman, mekân ve Burt Bacharach'ın şarkı sözü yazma becerisi hakkında büyük fikirleri vardı.

Hâlâ uyuşturucu kullanıyordum, yanımda "Avalon Seyahat-Paketi" vardı fakat bırakın kafanızın güzel olmasını, doğru düzgün hissetmek bile çok uzun zaman alıyor ve çok fazla şey gerekiyordu.

* Orijinali "My Empire of Dirt", Johnny Cash'in "Hurt" şarkısının bir dizesidir. (ç.n.)

Benim isteğimle Brenda'yı defeden James benden umudu kesmişti. Evelyn'i elimden geldiğince aklımdan çıkarttım. Onu beni alaşağı edip sürükleyen Sargasso Denizi gibi düşünüyorum, bu beni hem korkutan hem de baştan çıkartan bir imgeydi.

Bana mektup yollamaya devam etti:

"Bir keresinde seni, çalarken izledim ve ruhum bedenimi terk etti. Seni, aynen çevremde çığlık atan bir hayranın gözünden gördüm; bir kız adını çılgınlar gibi haykırıyordu ve senin parmaklarının kenetlenip kaydığına şahit oldum; arkaya yatıp öne atıldığını gördüm, müziğinin büyük çıkışlarını ve küçük iniltilerini duydum ve seni tanıyor olmayı arzuladım.

Başımı iki yana sallayıp seni tanıdığımı hatırladım ve insanları yakalayıp bunu söylemek istedim.

'Onu tanıyorum. Beni öptü."

Onun, o çevik yosunun beni çektiğini hissettim.

Ve zarfın üzerine Braille alfabesiyle yazdığı bedbaht soruyu görünce birden yorgun düştüm: "Beni seviyor musun?"

O gece tahta kalemleri ve el işi kâğıtları kullanarak ona cevabı tekrar yazacaktım.

Ona kuş, kalp ve UFO şekilli çokça mektup gönderdim: Onlardan hiç bahsetmedi.

Ne çiçekleri ne de peynir seçkisini andı.

Onları yollamadım mı diye şüpheye düştüm. Baş ağrılarım yine kötüleşmişti; hafızam bölük pörçüktü.

Mercury beni aradı, tam da *Miss Otis Regrets*'in cover'ını hazırlıyorduk.

İşte ip merdiven karşınızda: "Beni bu uçağın pilotuna götürün" dedim ve kurşun şekilli yolcuların her biri kafa salladı.

MERCURY bir gece stüdyoda bir çadır kurdu ve hepimizin orada kamp kurmasını önerdi.

James, "Oluru yok, kovboylar" dedi ve oteline geri döndü.

Ben kendi otelimden korkuyordum: Bir gece önce Evelyn'i aramıştım ve banyoda bir kalıp sabuna ahlaksızca şeyler fısıldadığımı fark edinceye dek bir saat konuşmuştum.

Toplaşarak duvarların üzerine KOVULDUN! ya da 8. ŞUBE gibi sözcükler yazan büyük, kaslı hamam böcekleri odayı istila etmişti.

Liderleri sabah kalk emrine kadar tüm gece üzerimde sürünmelerini emrediyordu: Ben çizik, ısırık ve yara dolu bir pelteyim.

Mercury ile konuşup yeni şarkılar yazdık ve Evelyn'le benim neden bu işi yürütemediğimizi açıkladığında, sözleri bir şekilde çok mantıklı geldi.

"O senin kendin gibi olmana izin vermiyor" dedi bana zulamı uzatırken.

"Artı, orospunun teki. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama doğruya doğru."

"O zaman söyleme."

Ona bağırdığımı hissettim, ayağa kalkmış, çadırı Ascot Kraliyet şapkaları gibi başıma geçirmiştim.

Fakat hâlâ yemek masasına oturup kafa derimi "çeşnili ve altın gibi kızartmış" şekilde isteyen, grand tuvalet kurdun olduğu yerden beni merhametle havaya kaldırıp kaçıran battaniyenin üzerinde uzanıyordum.

Özgürlük Heykeli'nin üzerinden geçtim ve gözlerine isimlerimizi boyadım.

Şimdi tertemiz olan korkunç odama düştüm ve yatakta gelinlik giyip zambaktan taç takmış, mora boyalı iki ayak başparmağı göze batan sevgilim, elinde büyük bir kutu Raid böcek ilacı tutuyordu.

BEN işlerimi beceriksizce gömleğimin altına gizler ve banyoyu açıp küvete otururken, o beni izliyor.

Su giderden akar ve ben uygun bir damar bulup onu belirginleştirmek için üzerine yavaşça vururken, kız sırtı kapıya dönük, sessizce oturuyor.

Dışarı çıktığımda beni yatağa götürüyor, üzerime bir battaniye örtüyor, sonra battaniyeyi sanki bir kefenmiş gibi düzeltiyor.

1986 Dünya Beyzbol Serisi'ndeki altıncı oyunun bir parçasını oynatıyorum, nefesimi tutup yerde yuvarlanan topun Buckner'ın parantez bacaklarının arasından geçişini, sonra da Vin Scully'nin topu dışarı yuvarlayışını izliyorum.

"Bu otele nasıl döndük?"

"Sonra anlatırım" diyor el kol hareketleriyle.

Sonra kolunu bağlıyor, bir şırıngayı dolduruyor ve onu iyileşmekte olan üst koluna enjekte ediyor.

Onu durdurmaya çalışıyorum fakat Somali korsanları asiliğimden dolayı beni bir kez uyarmışlardı bile ve suyun üzerinde köpek balığı yüzgeçleri görünüyor.

"Durmazsan sana eşlik ederim" diyor.

"Her şeyi seninle birlikte hissetmek, deneyimlemek istiyorum."

Evelyn tam da devasa mürekkep balığı, fileto bıçağını çektiği sırada beni bulmaya geldiğini söylüyor.

"Nasıl oldu da hâlâ ölmedik" diye soruyorum.

"Ölmedik mi" diyor ayağa kalkıp ampulü kırmama neden olan ipeksi bir sesle ve sonra onun bambu gibi yumuşak dolgun tenini, saçlarını ve pek çok kişinin bahsettiği fakat yalnız benim dokunduğum efsanevi ters kalp şeklindeki poposunu avuçluyorum.

"*Vice*'ta çıkan şeyi anımsıyor musun" diyorum.

"Benim dar kalem etek giydiğim, beş yıldızlı eleştirimden mi bahsediyorsun?"

"Evet, ondan" diyorum ve tuhaf hareketlerle keskin kaşıntılar arasında, sadece ona daha çok hayran kalabilmek üzere, başımı sırtındaki oyuğa dayıyorum.

Saçımın tenine değişini sevdiğini söylüyor ve derin bir uykuya dalıyoruz.

"Bekle" diyorum ertesi gün.

"Devasa, katil bir mürekkep balığı mı?"

37
Bir Kız Hakkında*

Joey'ye Mercury'nin bana nasıl davrandığını ve ondan korktuğumu anlattım.

"Lütfen ona eziyet etme" dedim.

"Eziyet etmek mi? Yanlış numarayı aradınız" dedi ve telefonu kapattı.

Sonra beni kullan at telefondan aradı.

"Daha önce hiç telefonda konuşmadın mı sen?"

"Üzgünüm" dedim bacaklarımı kordona dolayarak.

"Olur böyle şeyler. Şimdi, arkadaşlarımla tanıştıktan sonra sana nasıl davranacak, bir görelim."

* Orijinali "About a Girl", bir Nirvana şarkısıdır. (ç.n.)

O GECE geç saatlerde, Joey'nin arkadaşları Mercury'yi White Horse'ta sarhoş bir hâlde benim hakkımda konuşurken bulmuş.

"Nasıl bir kız" demiş biri ve o da kıza, benim domuz maskesi takmış bir inek olduğumu söylemiş.

Tuvalete giderken hâlâ gülüyormuş, o sırada yakalanıp barın arkasına çekilmiş.

Beyaz kaşmir kazak ve inci grisi bol pantolonlar giyen iki adam sırayla bijon anahtarını alıp onu benzetmişler.

"Evelyn'e iyi davran" demiş bir tanesi, Mercury baygınlık geçirmeden evvel.

Mercury komadan çıktığında söylediği ilk şey "*Muhteşem* hissediyorum"du.

"Ve işi tuhafı ne, biliyor musun? Uykudayken en iyi arkadaşımın eşinin yaptığı müzik aklımdan bir türlü çıkmadı. Sanırım, beni hayatta tutan oydu."

Kardashian Sun Kissed spreyini anlata anlata bitiremeyen Mercury'nin kız arkadaşı, Beth, oldukça bronzlaşmış ve Teksas stili kabarık saçlarına meç yaptırmıştı.

Kız kaşlarını çattı ve Mercury'nin görüştüğü muhabirlere yüksek perdeden bir fısıltıyla "onun kendinde olmadığını" söyledi.

Beth'in böyle dediği bir röportaja şahit olduk ve Mercury, "Ağzımdan çıkanı kulağım duyuyor, seni aptal karı" dedi ve kanalın logosu bir anlığına ekranı kapladı.

SONUNDA, Mercury, Bleach'le birlikte söylemem için *Nice to You** isimli bir şarkı yazdı. Dolgun ve berrak sesli bir cadı korosuyla birlikte söylenen yavaş ritimli, yumuşak bir şarkıydı.

James, şarkıyı yazmasında ona yardımcı olduğunu söyledi: Benim yanımda tedirgin hissettiklerini biliyordum

* Sana karşı iyi olacağım. (ç.n.)

ve bunu telaffuz ettiğim için üzgünüm fakat korkuları altın havyara bulanıp kızartılan yer mantarı gibi leziz geliyordu.

Celine, Mercury'nin yerine geçecek birini buldu ve benimle prova yaptı: Şarkıya küçük bir gitar solosu da eklemişlerdi; ben de ilk önce telleri konuşturdum, sonra da parçaladım.

Şarkıyı *MTV Live and Loud*'da yan yana çaldık.

Kızların çığlıklarını ben de hissettim ve hastanedeki yatağında djembe* çalışı Skype aracılığıyla görüntülenen Mercury, endişeli gözleriyle aramız iyi mi, diye sorduğunda başımı salladım ve o an gözlerimden yaşlar boşandı.

Ben yeniden sahneye çağırıldıktan ve iri gözlü bir kız bana beyaz güller takdim ettiksen sonra, Celine önümde eğilerek, "Seninle çok gurur duyuyorum" dedi.

"Hadi otele gidip sevişelim" dedim fakat o istemedi.

Bir kulüpten çıkıp diğerine gittik ve ben parladıkça o solup gitti.

Impasse'teki DJ, *Be My Baby* ve *Velveteen Sun* şarkılarını miksledi ve ben dans pistinde kırıta kırıta oynarken, yakışıklı gay erkekler palmiye yaprakları sallayarak, beni eğreti bir tepsinin üzerine kaldırıp odada gezdirdiler.

Saçımı alnım ortaya çıkacak şekilde ön taraftan kestim ve pırlanta uçlu takma kirpik takıp kan kırmızısı bir ruj sürdüm: Tüm bunların yanı sıra, üzerimde yılan şekilli altın bir iğneyle tutturulmuş cam yeşili bir gece elbisesi vardı.

Bembeyaz, çıplak ayaklar.

Sonrasında lavaboda kumanyamı hazırlarken korumalarımdan biri burnunu pudralıyordu.

"Tatlım, bir ara tamamen gözden düşmüştün. Ve şimdi, şu haline bir bak."

Onu yakaladım. "Bana nedenini söyle?"

* Afrika kökenli vurmalı bir çalgı. (ç.n.)

"Senin gibi diva tipler, bildiğin gibi tamamen güzellik, trajedi ve karmaşadan beslenirler. Herkesin gözü önünde bir kez feci şekilde dibe vurmalısın, özellikle de sen yerdeyken sana tekmeyi basanların gözü önünde –"

Köpekli bir etek-kazak takım giyen iri kıyım bir kız lavaboda sohbetimize katıldı.

"– Sonra herkesin sana karşı duyguları kabarır ve hepsi seni geri isterler. İlk önce şaka gibi başlar ve sonra iş ciddileşir."

Köpek Etek, "Aynı okulda işkence edilen çocuk hastalanır ya da başka bir okula geçerse, herkesin onun için bir mabet yapmaya kalkışması ve çok üzülmesi gibi" dedi.

"Evet" dedi o, göz ucuyla kıza bakarak.

O tuvaletten bana yakışan şekilde, "kahrolası bir kraliçe" gibi çıkabileyim diye bir boy kırmızı halı sermeden önce, "Senin geri gelmene çok sevindim" dedi.

Sonrasında, onun masalarda dans etmesini ve duvarlardan resimleri yırtmasını seyrettim.

"Nana gecenin çok mükemmel geçtiğini ve sonuna kadar gitmek istediğini söyledi" dedi şişko kız.

"Neden hâlâ buradasın" dedim parmaklarımı şıklatarak.

Beş adam çıkageldi ve onu Violet Beauregarde gibi kapının dışına sürüklediler.

"Artık benimle olamayacak kadar ünlü müsün" dedi Celine dalga geçerek.

"Ne dersin, bebeğim?"

Kulüpteki tüm seksi kızlar göbek deliklerinde, aşağıyı işaret eden oklarla yerde yatıyorlardı.

"Bize" dedi Celine ve içi Canada Dry'la dolu büyük boy bardaklarımızı tokuşturduk.

"Mike ve Mindy'ye mi?"

"Aynen öyle" dedi ve içimiz kronik bir kaçak olan, mutlulukla doldu ve "Öğrenmek üzere buradayım" diye ekledi.

"BRENDA'ya elimi sürmedim."

"Senden ne mektup ne de başka bir şey geldi."

"Peynir de mi gelmedi?"

"Çiçekler geldi" dedim mavi kese çiçekleri ve bahar yıldızı filizlerini anımsayarak. "Ve de siyah bir fare."

Eşyalarımızı topluyor ve muammalara açıklık getiriyorduk.

"Önceki akşama kadar uyuşturucu almadım" dedim ve bir yalanın gölgesinin onun üzerinden geçtiğini gördüm. Fakat beni şaşırttı.

"Ben bunca zaman hep kullandım" dedi.

Ceketlerimizi ve kürklü şapkalarımızı giyip baş başa takılmak üzere çıktık.

"Senin burada olduğundan bile pek emin değilim" dedi beni ceketine sararken ve aceleyle yanımızdan geçen bir dolu insanın içinde çöp tenekesine dayanıp seviştik.

Taş kokain çeken ihmalkâr bir Santa yanımızdan sendeleye sendeleye geçerken, Celine ceplerimi Tiffany'den alınan mavi kutularla doldurdu.

Fark etmemişim. Noel günüymüş.

MERCURY hayatının sonuna kadar topallayarak yürüyecek ve beyaz, donuk bir gözü var ama bizi yolcu etmeye geldiğinde, bana korkuyla karışık minnettarlığını yansıtan kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamadı.

Fakat yine de yapbozun bir parçası eksikti.

Uçakla eve gittik ve Celine'in kullandığı dozu azaltmasına yardımcı olmak ve karınca ordusu gelip onu hedef alarak tüm gözeneklerine birer bayrak diktiğinde onu zapt etmek üzere bir hemşire tuttum.

MISTY bizi bayram yemeğine davet etti.

Noel'i yalnız geçirmişti ve bize hediyeler almıştı.

Onun ne kadar cömert olduğundan bahsettik ve tüm günümüzü alacak olsa bile, mahalle büyüklüğünde bir ucuzluk mağazasından alışveriş yapmaya karar verdik.

Celine, Misty'yi aradı ve memnuniyetle geleceğimizi, Noel'i kaçırdığımız için üzgün olduğumuzu söyledi.

"Sanki sizin için bir önemim var" dedi Misty. Telefonun hoparlörünü açtık ve onu dinlerken başımızı salladık.

"Tüm günümü sizin hediyelerinizi tekrar tekrar açıp paketlemekle geçirdiğimi biliyor musunuz? Hava kararıncaya kadar odada oturduğumu ve kendimden geçene kadar içtiğimi, hı?"

Telefonu kapattı.

Birbirimize baktık. Onun bağırdığını daha önce hiç duymamıştık.

Ya da telefonu yüzümüze kapattığını.

"Cep telefonunu çarparak kapatmayı nasıl becerdi" dedim.

"Sorma, bana rokoko tarzı, altın avizeli telefonları bağlatmam için imza attırdı. Hani *Yaralı Yüz* filmindeki telefonlar var ya, onlar gibi."

Misty hemen tekrar aradı ve bizim kendimizi korkunç hissetmemize neden olacak kadar çok kez özür dileyerek "Yeni Noel Partisi" için davetini yineledi.

"Dert etme" dedim. "Çok fazla çaba gösteriyorsun."

"Öyle yapıyorum" dedi.

"Çok fazla."

BU YETMEZMİŞ gibi, oraya geç kaldık.

Her şeyi güzelce paketledik ve bu zaman aldı; Celine'i, ona anlamadığım bir bilim teçhizatı, antika, deri kaplama atlas ve bir de Gibson Western Classic altı telli gitarın yanı sıra, daha önce verdiğim pek çok hediyeden biri olan çizgili kadife takımı giymeye ikna etmek zorunda kaldım.

O bana tıpatıp aynı gitarı, Joyce'un gerçek bir aşk mektubunu ve Speck'in büyüyüp doğada dolaştığını gösteren devasa bir resim verdi.

"Bizi arıyor" dedi, sarıldık ve gıda boyası kullanarak iki şırınga yeşil renkli esrar hazırladı.

"Sadece birazcık" dedim ve gözlerimi açtığımda, üzerimde havlu kumaştan fahişe şortu ve sutyenle Celine'in üzerinde yatıyordum.

Uyanana kadar onu tokatladım fakat şortların görüntüsü hoşuna gitti, bu yüzden ikimiz de tamamen giyinene dek seviş-dur oynadık: Saate baktım ve onu bir yılan gibi içime bastırdım.

Ben bir çift kirpiği gözüme iliştirip kendimi daralan O'lar spiraline bırakırken, o büyük bir telaşla boşaldı.

Misty kapıyı açtığında bize zar zor bakabiliyordu. Boynumda delik izleri vardı, Celine'in fermuarı açıktı ve kendimizi, birbirimize gülmekten alıkoyamıyorduk.

"Geç kaldığımız için üzgünüz" dedi. "Daha erken gelmeye çalıştık."

GÜMÜŞ fincanlarda alkollü eggnog'larımız* servis edildikten sonra hediyelerimizi verdik.

Misty'ye istek listesinde yer alan bir grup abartılı eşya getirdik; gümüş takımını ve pelerini, titanyum golf sopaları ve zümrüt serçe parmak yüzüğünü görünce çok sevindi.

Hediye ettiği açık saçık iç çamaşırı ve seks oyuncakları beni rahatsız etti ve Celine ona verilen *Ghost Riders in the Sky* isimli kitaba şaşırıp kalmış gibi göründü.

Kitap brokar ve yapay elmasla bezenmişti, içi ise kafiyeli şiirler ve ikisinin genellikle dar, parlak kotlar ve püsküllü kovboy gömlekleri giyerken göründüğü fotoğrafların eşlik ettiği, mükemmel bir el yazısıyla kaleme alınmış hayat hikâyeleri ile doluydu.

"Tüm yıl bunun üzerine çalışmış olmalısın" dedi Celine ve Misty onu, "Her şeyi bu sabah bir araya getirdim" diyerek başından atacak kadar cin fikirliydi.

* Yumurta ve sütten yapılan bir içecek. (ç.n.)

Ve ona yeşim taşından atı geri verdiğimde aşırı derecede nazik davrandı.

"Bunu bana çok hoş bir kız vermişti" dedi bize.

"İzin versem bana her şeyini verirdi" dedi, sonra maymun kostümü içinde ihtiyar bir garson geldi, başını bel hizasına eğerek selam verdi ve akşam yemeğinin hazır olduğunu söyledi.

AKŞAM yemeği *gergin* geçti.

Misty, tutkal ve tatlı keton gibi kokan yaşlı garsonu paylayıp durdu.

Ona sakin olmasını söyledik ve o da kendini toparlamak üzere odayı terk etti.

Büyük bir çarpma sesi duyduk ve yaşlı adam hızla kaçtı.

"Onun için değmez" dedi ve ekledi, "deli herif."

Misty, adamın Çin mantısı tenceresini ters çevirdiğini söyledi. Sinir krizi geçiriyordu. Karides yatağında uyuyan buzdan bebek İsa heykeline hayranlığımızı göstererek onu yatıştırdık.

"Yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşuz gibi hissediyorum" dedim Misty bir tatlının üzerini yakarken. "Neyimiz eksik?"

"Pişmiş Alaska!*" diye duyurdu Misty, ortasında isli kibritlerin yüzdüğü dondurma kâselerini bize uzatırken.

GÖĞSÜNDE ve kalçasında neon el izleri bulunan şeffaf geceliği giyip modellik yapmayı reddettiğimde, Misty çok yorgun olduğunu söyleyip bize kapıyı gösterdi.

"Bana verdiği tuhaf kitabı unuttum" dedi Celine endişeli bir şekilde.

"Tatlım, bu bizim evimiz" dedim Celine'e, içeriden *Pearl Fishers* aryasıyla birlikte Misty'nin daha alt perdeden şarkı-

* Dondurma, kek ve bezeden oluşan bir pasta. (ç.n.)

ya eşlik eden sesi gelirken, *She would have given me the world on a chain when she saw the hatchet–**

Beni ormanın içinde daha önce görmediğim, üzerinden ısırgan otu kümeleri fışkıran devasa çam ağaçlarıyla dolu bir alana götürdü.

"Beni buraya gömmeni istiyorum" dedi.

"Ben de ölüysem bunu nasıl yapabilirim?"

Adını ve doğum tarihini bir kayaya yazdığını gördüm ve titremeye başladım.

"Buraya" dedi ceketini bana vererek.

"Sana bir şey göstermeliyim."

ÜZERİ yapraklarla kaplı bir muşamba olduğu ortaya çıkan bir şeye vurdu. Altında açık bir mezar vardı.

İkimiz adına, korkarak, bir çama yaslandım.

Page olayını öğrendiğinde ve ondan sonra uzun bir süre kendini öldürmeyi planladığını anlattı.

Kendi mezarını kazdığını ve bir taşla işaretlediğini açıkladı.

Ve uzakta olduğum ve beni bulamadığı soğuk bir gece, mezarın yanında uyuduğunu söyledi.

"Her şey aynı şarkıdaki gibiydi" dedi. "Hayatımın şarkıyı yazdığını hissettim."

The Lead Belly şarkısı, o yapayalnız titrer ve meraklanırken benim nerede uyuduğumu soruyordu.

Şarkının "bana yalan söyleme" dizesini aklına esmiş gibi okudu fakat onun bana yalvardığını, bir soru sorduğunu biliyordum.

Tırnaklarımla elime "bir daha asla" yazısını kazıdım ve o beni öptü, benimse tek görebildiğim, ben eski Disney filmlerindeki gibi ormanda aşk için pembe ve neşe için mavi renk patlamaları yaratarak fırıl fırıl dönerken, sincapların ve kuşların bir prensesi giydirdiği hızlı sahnelerdi.

* Baltayı gördüğünde, bana zincirin ucundaki dünyayı verebilirdi. (ç.n.)

"TEK istediğim sensin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana tamamen sahip olabilirsin" dedi.

Cevap olarak, dikişli ipek çoraplarımı ve fırfırlı jartiyer kayışımı göstermek için elbisemin düğmelerini açtım.

Onlarla uyumlu dikine kesik bir sutyenim vardı.

Kotunu pala şekilli kalça kemiğinin üzerine hızla indirip inledi.

Sonrasında, ayın bulutlarda tostopak olmuş bir hamster gibi, yuvarlanmasını izledik.

Bir ağaçtaki ilmekten, katlanmış bir uzay battaniyesi çekti ve bana Antik Yunanların hatıralarının hayaletler olduğuna inandığını anlattı.

Ben daha çok vampire benzediklerini düşünüyorum. Açlıktan gözü dönmüş, bulaşıcı vampirlere.

Onun kâğıttan bir hayalet, benimse uzun bir gölge olduğum düşüncesini paylaştık.

Çıkarken lavaboda paylaştığımız şırınga sertti, hatta neredeyse aşırı sertti.

Onun çanak gibi tuttuğu ellerinin içine kustum ve o da ellerini siyah bir derede çalkaladıktan sonra sızdı.

Yaşam belirtilerine baktım. Hiçbir iz yoktu.

Neyse ki eğitimli bir cerrahtım: Cerrah maskesinin ardından konuşup, yana yatmış on tane ayın altında, dirseklerimin çevresinde sinirli sinirli uçuşan yarasalara emirler yağdırdım.

"Epinefrin!"

Sonra, "Stryker testere!", "Kumsal havlusu!", "Neşter!"

Kafatasını kesip beynine ulaşmalı ve onu geriye çeken ışığı kesmeliydim.

Ona dikiş attıklarında, parlak ışık huzmesini cımbızla tutup test tüpüne koydum ve onun laboratuvara götürülmesini istedim.

"Bu lanet olası rapor, gizli bir belgedir" dedim.

Yarasa korkmuş görünüyordu fakat denileni yaptı.

Celine kendine gelirken, yarasanın küçük kırışık yüzünü düşündüm ve içim cız etti.

Sonra elbisemi kesip sargı bezi yaptım ve kafasını sarıp onu arabaya yönlendirdim.

Çatıda bir haltlar karıştırdım.

Celine'in evde ve ışığı hatırlatan yaradan uzakta, güvende olması gerek.

Yarasalar ağaçların tepelerinden süzülüp orada büyüyen vahşi ebegümecinin polenlerini yayıyor ve art niyetli bir şekilde, yüksek, coşkulu ekolokasyonları sayesinde beni ihbar ediyorlardı.

MISTY'nin hazırladığı kitabı almak için sabah eve geri döndüğümüzde o gitmişti.

Giriş darmadağınıktı: Keseli sıçanlar mısır başaklarını küstahça kemiriyor, altın yemek sandalyelerinde oturup kaliteli kırmızı şaraptan içiyorlardı.

Bizi gördüklerinde ölü taklidi yaptılar fakat bu yararsızdı. Biri, diğerlerini dirseğiyle durmadan dürtüp gülüyordu.

Odadan dışarı çıkamadık: Kapılar kilitliydi ve diğer tüm giriş çıkış noktaları kontrplaklarla kapatılmıştı.

Aklımızdakileri söylemeye dilimiz varmadı ve aniden dayanılmaz bir yorgunluk hissettik.

Köşede bir uyku tulumu bulduk ve içine girip fermuarı çektik.

Birkaç sigara içtik ve birbirimizi yatıştırdık. "Bir sebebi olmalı."

Celine, "Çok mutsuzum" dedi.

Çantamdan bir kalem çıkartıp onun kafasına "NEŞELEN" yazdım ve haleye benzeyen şişko, peynirsi bir güneş çizdim.

Neşesi yerine geldi ve uyku tulumunun içinde yerler parlayana kadar debelendik, fermuarla mücadele ettik ve dışarı çıktık.

"Uyuşturucu alacağım" dedi arabayla uzaklaşırken.

"Acele et" dedim. Damarlarımın kendilerini ardına kadar açık otoyollar; ortası daire biçimli, kenarda ardı sıra karşıdan gelene yol verin levhası bulunan yonca şeklindeki bir kavşak gibi düzenlediklerini hissedebiliyordum.

"Tatlım?"

Borazan biçimli zambak çiçekleriyle dolu yatağımızda uzanıyorduk.

"Biraz önce neredeydik?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi.

"Sanırım Misty kır evinde çiçek aranjmanı yapıyordu, hı" dedim ve o da boynumdan ve sırtımdan çiçek yerken, Misty'ye ulaşmayı denememiz gerektiğini söyledi.

CORY çıkageldiğinde haftalardır evdeydik.

"Bizi nasıl buldun" dedim hareketlerimin bilincinde olarak, saçlarımı geriye sıvazlayıp.

"Seattle'da büyük bir toplantıda konuşacağım. Sokaktaki bir çocuğa sizin nerede yaşadığınızı sordum."

"Hadi ama."

"Sorun değil" dedi Celine; üzerine omzu açık, kâğıt havludan çatılma bir elbiseyle postal geçirilmiş, incelmiş bedenimi ve apseli deliklere benzeyen kuru kafalı gözlerimi tüm görkemiyle inceleyerek.

Yerde, benim arkamda, bir aziz gibi birbiriyle kesişen iğne dizileriyle çevrelenmiş bir şekilde sızdı.

"Bu fena" dedi Cory.

"Ona sahip olabilmemin tek yolu bu" dedim.

"Belki de ona sahip olmamayı düşünmelisin" dedi.

"Cory, ben aşkın gazabına uğramış biriyim. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlar ve tarikatını bırakırsan, işte o zaman gelip beni ziyaret edebilirsin."

"Çoktan gitmiş olursun" dedi sesi çatlayarak.

"Her yerde olacağım" dedim. "Aynı, lanet olası bir konfeti gibi."

Başlıklı maymunların bize attığı konfetiler gibi – Gözüme isabet ettirdiklerinde "Hey" dedim fakat onlar sadece küçük maymunlara özgü bir şekilde kıkırdadılar.

CORY bizimle kaldı ve biz de uyuşturucuyu azaltarak bırakmayı kabul ettik.

"Ne gerek var" dedi Celine baş başayken. "Kaç kez bu yoldan geçtik?"

"Cory, uyuşturucuyu bırakan insanların, bunu en çok deneyenler olduğunu söyledi."

Celine, "*Cory öyle dedi* demek" diyerek benimle dalga geçti.

"Böyle yapma" dedim. Birbirimize sıkıca bağlıydık: Birbirimizi incitebileceğimizden endişe ediyordum.

"Hadi Misty'ye hafta sonuna kadar işi bitirmesini söyleyelim" dedi. "Kır-sarayımızda yaşamak, üstü kapalı yapay mağarada yüzmek istiyorum."

Misty'ye mesaj attım ve o da işin daha da erken biteceğini söyledi.

Telefon çaldığında üçümüz bakara oynuyorduk.

ARAYAN Marilyn'di.

Kır evinin aşağısındaki yolda yaşayan yaşlı, eski bir şov dansçıydı. Saçları hâlâ beline kadar uzun ve platin renginde deydi; uzun, örümcek ağımsı kirpikleri vardı ve allığıyla ruju, ağaç kabuğu dokulu teninde aşınma izi gibi duruyordu.

Evinde dürbünü olduğuna hiç şüphe yoktu; zira her zaman, "Dün gece ikiniz kavga mı ediyordunuz" gibi muzip yorumlarda bulunuyordu. "Çünkü ikinizin de normal pijamalar giyerek yatağa gittiğini fark ettim!"

Yine de Celine onu sever, kolunu onun tıknaz bedenine sarar ve "Neden gelip beni kurtarmadın, annem" gibi şeyler söylerdi.

Kadın bana evimize bir hırsız girmiş olabileceğinden endişelendiğini söyledi: Büyük bir kamyonun yanaştığını ve birkaç adamın eşyaları dışarı taşıdığını görmüş.

Misty'yi aradım, "Ne oldu, yine o gürültücü kadın mı? Eşya *nakliyesi* vardı" dedi.

"Peki, kafana takma" dedi Celine telefonu alarak.

"Sadece polislere de ki–

"Tamam, öyle derim. Yalnız başıma, söz veriyorum."

Ayağa kalktı, köşede durdu ve telefonuna bir fotoğraf yükledi.

"Hayır" dedi.

Onun yanına gittim.

Elindeki, Mercury'le birlikte olduğumuz bir fotoğraftı ve durum fenaydı. Hem de *The Devil in Miss Jones*'taki kadar fena.

"Derdin ne senin? Bizim neyimiz var?" Kalp krizi geçiriyormuşçasına çıldırmıştı.

Telefonu düşürdü ve evden, kasabayı terk eden Mothra gibi çıktı.

Cory mahcup hissetti. Anne babasının birbirlerini spor niyetine dövdüğünü, onun kazayla dayak yememek uğruna etrafta koşmayıp put gibi kıpırtısız durmak için büyük çaba sarf ettiğini biliyordum.

Ona yalvaran gözlerle baktım.

"Tek bir kelime" dedi. "Photoshop. Yakından bak."

Resmi büyüttüm ve oradakinin bizim yatak odamız olduğunu gördüm.

İletide metal zambaklar, seyahat elbisemden ve Damian'ın pijamasından yaptığım yorganın üzerindeki küçük puantiyeler ve pazen kareler görülüyordu.

Uyurken yanımıza aldığımız Speck biçimli pelüş oyuncak, not defterlerimiz ve kıyafetlerimiz tepeleme yığılmıştı.

Onun vücudu benim altımdaydı; elleri popomu biraz ıskalıyordu, dizleri eğik ve açıktı.

Her bir kanıtı dikkatle incelerken, birden etrafın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim.

Telefonu sallayıp ona seslenerek bahçeye koştum.

"Bu gerçek değil" deyip durdum.

Fotoğraf onun, göğüs cebindeki makasla yırtılmış ve dikilip tekrar bir araya getirilmiş bir takımla ilk kez evimize geldiği gün çekilmişti ve o vakit bana çeşit çeşit renklerde verdiği g-stringleri kesmişti.

Sonra onlardan bir parça almış, koklamış ve cüzdanına koymuştu.

Bildiğim kadarıyla da hâlâ orada duruyorlar.

Yaşadığımız bunca şeyden sonra bunu yaptığımı nasıl düşünebilir?

"SANA çok kızgınım" diye mesaj attım, sonra onun telefonunu kullandığımı fark ettim.

"Hep aynı terane" dedim koltuğa çökerken. Bitap düşmüş bir şekilde, "Resmi bir şapkaya ve tişörte bastırt ve üstünden çıkartma" yazdım önümde duran not defterime ve kalem kırılana dek cümlenin altını çizdim.

"MISTY, telefonu ona ver, seninle bu konuda tartışmayacağım."

Kır evinin dışında şortumla ve üzerine resmi bastırttığım yeni şapka ve tişörtümle duruyordum.

İçeri girerdim ama anahtarlarım kapıyı artık açmıyordu.

Misty yırtık kıyafetli afallamış görünen iki kızla birlikte dışarı çıktı. Kendisi ise tam bir zırdeli gibi görünüyordu.

Saçlarının tepesi mohavk, arkası atkuyruğuydu, jilet gibi bir keçisakalı vardı; siyah moher takımı altın barış işaretleriyle donatılmıştı, onlara uyan altın zincirler takmıştı ve siyah tokalı kırmızı süet platformlu ayakkabılar giyiyordu.

"O burada değil, doğruyu söylüyorum."

"Bunlar kim?"

"Orospu kafilemin canını sıkma" dedi ve bir parçam sinirli bir şekilde geri çekilirken, bir parçamın şalteri attı.

"Sen *bizim* için çalışıyorsun, Dingil."

"Onun için çalışıyorum."

"Peki, o aklını kaçırdığına göre, vekâlet bende" dedim hızla müzakereye girişerek.

"Ve kovuldun."

"Ne yapacağım şimdi" dedi ağlamaklı bir biçimde; bu sırada kızlar, fırsat bu fırsat diyerek, rölantide bırakılmış bir Ranchero'ya atlayıp tüydüler.

"Bana anahtarları ver ve kocamın nerede olduğunu söyle."

"Fakat evin açılışı yarın gece!"

"Kimin umurunda?"

Celine'in telefon vızıldadı ve mesajı açtım.

Benzer, başka bir fotoğraftı. Fakat daha açık ve dudak uçuklatacak derecede uygunsuzdu: Bu sefer dudaklarım çarpık çurpuk sik fotoğraflarıyla doluydu ve kafası sopaya takılan bir marshmallow gibi tutturulmuş olan gay Cory bana oral çekiyordu.

O kadar saçmaydı ki güldüm.

"Bu kadar komik olan ne" dedi Misty bana doğru yürüyerek.

Gözlerimi kapadım ve yapbozun son parçası yerine oturdu.

Ayakkabılarımı çıkartıp deli gibi koştum.

38
Senin O Boktan Ellerini Görmem Gerek* / Celine

Evelyn'i bırakıp arabayla kır evine doğru gittim. Biraz kestirmek ve bir torba Domino şeker almak üzere sadece birkaç kez durmam gerekti.

Misty'nin fotoğrafları nereden aldığını ve onların ne kadar yeni olduğunu öğrenmeliydim.

Telefonu evde bırakmıştım, bu yüzden bir araba korna çaldığında pencereyi açtım.

"Hey, Celine Gray! Gel birlikte eğlenelim!"

* Orijinali "I'm a Need To See Your Fucking Hands", Kanye West'in "Monster" şarkısının bir dizesidir. (ç.n.)

"Eşimle hakkımızda internette haber çıkmış mı diye bakabilir misiniz?"

"Kahrolası Celine Gray, şuna bak, herifin sekreteri olduk" dedi ufak bir kabadayı, mızmız arkadaşlarına.

"Sizin birlikte bir albüm hazırladığınız söyleniyor, doğru mu? Abicim, bu pek gay kaçmış."

"Deme ya" dedim.

"Mağlup düşmüş değilim, sadece biraz hırpalandım" deyip şarkı söyledim ve ellerinde bingo kalemi sallayan hanımlarla dolu başka bir arabadan alkış geldi.

"Biz genç erkek avcılarıyız" dedi gerçekten yaşlı bir tanesi ve dudaklarını yaladı.

MERCURY bana dayattığı ve sadece Bleach grubuyla ilgili mevzuları konuştuğumuz kullan-at telefondan beni aradı ve Evelyn'in onunla birlikte olduğu söyledi.

İkisinin şehrin dışında bulunan Town Pump isimli tavernada olduklarından bahsetti.

"Paldır küldür geldi ve kıyafetlerini çıkarttı" dedi. "Şimdi de sızdı."

Olamaz.

Tuvalette biraz esrar çektim ve gözlerim balık-gözü lenslerine dönüşene dek bir kaç tek soğuk cin içtim.

Tavernaya gittim ve Mercury'nin üst kattaki odasına koşarak çıktım.

Kapıyı üzerinde bir havluyla açtı: Oda, çeşit çeşit şans getirdiğine inanılan ucuz mumla aydınlatılmıştı.

"O nerede" dedim.

Sonra da, "Ne yaptın sen?"

Onun kafasını koltuk altıma aldım ve o da ağlamaya başladı: "Sana iki resmi de ben gönderdim: Onlar photoshoplu. Evelyn'i korkutmaya çalıştım. Neden beni sevmiyorsun, neden?"

Evelyn'in asla onunla birlikte olmadığını anladım. Mercury'nin hep beni sevdiğini. Evelyn'den bu sebeple nefret ettiğini ve ona öfkelendiğini.

"Seni seviyorum" dedim. Bleach için kullandığım telefon çınladı. Gelen mesaj: Gözleri morarmaktan kapanmış ve halka halka olmuş Evelyn'in bir fotoğrafı.

"Fakat onu öldürmüş olabilirsin."

"Bunu gönderen sen değilsen" dedim, "bu numara başka kimde var?"

Birbirimize baktık ve birden aynı isim aklımıza geldi.

"Acele et" dedi. "Ben polisleri ararım."

Koştum fakat onun bir şeyler yapacağına emin olamadım.

Sefil taverna odasının tüm duvarları boydan boya benim dikkatle kesilmiş, el işi kâğıdından yapılma kalplerle, sonra da kalp biçimli işlemeli altlıklara yapıştırılmış resimlerimle doluydu.

Evelyn her zaman, yaşlı bir kadın gibi, kambur kambur araba kullandığım için benimle dalga geçerdi fakat Falcon'a atladım ve onu bir Batmobil'e dönüştürdüm.

Araç on altı kilometre sonra siyah kıvılcımlar, ardından da duman çıkartmaya başladı. Sonra da aniden durdu.

Panikledim, biraz daha esrar içtim ve 911'i aradım, operatör, "Hangi prenses hangi canavarın elinde" dedi.

—

Selam 1995 c280 model mercedes benzimi satıyorum, dört kapılı ve beyaz. Olay şöyle: Sokakta bir tahta parçasına çarptım ve yağ deposu delindi. Onu tamir etmeye çalıştım fakat nasıl yapılır bilemedim. Onu babamın evine park ettiğimizde üzerine bir ağaç dalı düşüp tepe penceresini kırdı ve bu yüzden yeni bir tepe penceresine ihtiyaç var. Motor gayet güzel çalışıyor, iyi bir parça, arabayı tümden ya da parça parça satıyorum. Aracı 700 dolara ya da en iyi teklifi yapana satarım. Lütfen huey'i arayın: ~~425-255 1227~~ ... ... ön cam kırık, tamir edilebilir ya da harika araba parçaları kullanılabilir. Tamamı 700 dolar ya da en iyi teklife veririm.

911'i aramayı bir kez daha denedim ve fakat 411'i çevirmişim: Arabayı nasıl alacağımı sordum.

Operatör bir hayranım çıktı.

"*The Lady Grace* albümündeki *Broken* şarkısı manyak bir şey" dedikten sonra biraz mırıldandı: "Benden geriye kalanları yaktıktan ve telafi edilemeyecek şekilde kırdıktan sonra, Majesteleri –"

İnternete baktı ve telefonuma bir mesaj gönderdi.

Araba ilanını deşifre etti ve "Ona beş yüz dolar teklif et" dedi.

"Beni bir ara arayabilir misin" dedi.

Kendini hayır cevabına hazırladığını hissettim.

"Sende numaram var, değil mi? İstediğin zaman beni ara."

"Ve bana şans dile" dedim.

"İyi şanslar" dedi ve sesi diskonun büyüsüyle doluydu.

HUEY'yi aradım ve beni almasını istedim.

"Buraya on dakika içinde gelirsen sana bin dolar veririm."

Boğulan motorun yarattığı karmaşada arabayı kenara çekti ve arabadan inerken kıçından yaprak ve cam parçalarını temizledi.

Ona nakit para verdim fakat almadı.

Onun yerine fotoğraf çekti.

Arabanın üzerine yatmak mevzubahis olunca mesafeyi koydum fakat koluna "HUEY HAVALI BİRİ" yazıp imzalamaktan kaçınmadım.

"Umarım kızla yeniden birlikte olursun" diye bağırdı arkamdan ben arabayla uzaklaşırken.

CD çalardaki oka bastım ve şansım yaver gitsin diye parmaklarımı çaprazladım.

*I Believe in Miracles** çalmaya başladı ve ben de şarkıda dediği gibi mucizelere inandım.

* Mucizelere inanırım. (ç.n.)

MARILYN'İN EVİNİ geçtiğimde hava kapkaranlıktı.

Onun çimenlerine kararmış *burgu makarna* gibi bir şey fışkırtan denizyıldızı gibi bir şekil gördüm.

Bahçemiz ışıklandırılmıştı.

İçeri girip onu çağırdım. Tık yoktu.

Sonra pis, boş odaları tek tek dolaştım; ahşap kaplamaların, hırdavat sandıklarının ve kutu kutu boyanın üzerinden geçtim.

Altoids kutusundan biraz mal ve bir parça folyo aldım.

Dumanı içimi çekerken, kır evini yenilemesi ve ona kendine ait küçük bir daire verme planlarımızı gerçekleştirmek için Misty'nin eline saydığımız yüz binlerce doları düşündüm.

Asla bir kasaba malikânesi istemedik: Tek arzumuz onu memnun etmekti.

Ve işlerin kontrolden çıktığını pek algılayamadık.

"Sadece hiç param olmadığında parayı önemsiyorum" dedi Evelyn bana, fonksiyonel demirli bir kapı için Misty'ye yüklü bir miktar para transfer ettikten sonra.

Sadece kendilerimizi düşündüğümüzü sanmıştım.

Kendimizi, diye düzelttim, başım öne düştü ve ısmarlama bir takım elbiseyle silindir şapka içinde yeni tıraş edilmiş olan Heatcliff, küçük fakat yeterince korkunç, ateş soluyan bir canavarın sırtında yanımdan geçti.

"Ruhum olmadan yaşayamam!" dedi yüzünde öfkenin ve korkunç bir aşkın maskesini taşıyarak.

Komando gibi görünen Misty içeri girdiğinde, üzerinde *Mutfak, Safari Odası, Makyaj Odası* yazan boş kutulardan birine uzanıyordum.

Onunla birlikte duvardaki mesaja baktık.

SENİN İÇİN GELECEĞİM.

"Lütfen maraska kirazı dondurmasını kabul et" dedim. "Vikont çok ateşli bir tarzda dans ediyor, *les serviteurs ont cassé toutes les fenêtres*."

"Bu arada, karımın ve silahımın nerede olduğunu biliyor musun acaba" diye sordum kibarca.

Bana baktı ve yere tükürdü.

"Hadi gidelim" dedi ve biz ormanın derinliklerine giderken ben sendeleyince o sırtımı süngüyle dürttü.

MISTY'le birlikte ilerledikçe, ana yolda yağmur tepe penceresinden dökülürken durup gördüğüm rüya aklıma geldi:

Misty'yle ben, Evelyn'in devamlı içkisinin garip bir tadı olduğunu söylediği bir partideydik.

Mercury, Evelyn'le dans ediyordu ve ben kıskanıyordum.

Evelyn çıplaktı ve Mercury ona kıyafetine bayıldığını söylüyordu.

Misty bana bakıp başını iki yana sallamıştı.

Neden bilmem, onu itici bulmuştum.

Hepimiz paldır küldür düşmeye başlamıştık: Çok gürültülüydü.

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun" demişti Evelyn, Misty onu uzaklaştırırken.

Onunla yeni tanıştığında bana sorduğu gibi.

Uyanmak istedim fakat uyanamadım.

Evelyn'in ona durması için yalvardığını duyuyordum.

"Neden" diyordu ve sesi içime dokunup çınlıyordu.

"Sana gününü göstereceğim" diyordu Misty.

Gözyaşları içinde uyandım.

Anlam veremedim.

"Bu doğru olamaz" dedim ve Misty beni sert bir şekilde dürttü. Daha hızlı yürüdüm.

EVELYN bağlanmıştı ve benim kendi mezarımı kazdığım yeri işaretleyen taş, ağzına tıkılmıştı.

Ben kafamı onun kiminle yattığına yorup endişelenir ve *tüm gece titrerken**, o buradaymış.

* Nirvana'nın, "Where Did You Sleep Last Night?" şarkısının bir dizesi. (ç.n.)

Misty onun ağzındaki bağı çözdü ve Evelyn öksürüp vahşi bir şekilde bir ona bir bana baktı.

"Hadi söyle ona" dedi Misty.

Evelyn çığlık atmaya başladı.

BİR SÜRE sonra konuştu.

"O gece, Mercury'deyken" dedi gökyüzüne dalgın dalgın bakarak.

"Misty beni banyoya kadar takip edip bıçakla tehdit etti. Bana aşağı in ve arabaya bin, dedi."

"Yoksa hepinizi öldürecekmiş."

"Hepiniz beni bulmak için ayrıldığınızda, arabaya bindi ve ben ona geri dönmesi, durması için yalvarırken, o durmamacasına sürdü."

"Gözümün içine baka baka güldü."

"Sonunda bir Texaco'nun arkasında durdu ve beni arabadan dışarı sürükledi."

"Beni yere itip tecavüz etti. Bana tecavüz etti ve sonra çok feci bir şekilde dövdü."

"Ona karşı koymaya çalıştığımda beni bağladı. Karnıma yumruk attı ve bir şey söyleyecek olursam beni öldüreceğini söyledi."

"Bana ilaç vermiş olmalı."

"Kafamda bütün olaylar karıştı."

"Mercury beni asla sevmedi, bu yüzden uzun süre bunu yapanın o olduğunu düşündüm."

"Ve Page –"

"Onun yaptığını bile düşündüm, Berlin'de olanlar yüzünden çok büyük vicdan azabı çektim."

"En çok, her şeye rağmen onu umursadığım için kendimi suçladım."

Şimdi sesli sesli ağlıyordu ve Misty onun üzerine yürüyüp süngünün sapını yüzüne geçirdi.

"Sana inanmıyor" dedi.
Fakat inanıyordum.

MISTY benim Evelyn'e baktığımı gördü ve "O zaman, onu öldürüp ardından intihar etmiş ol. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Celine. Bu gece bir daha arkamıza bakmadan, buralardan çekip gidebilirdik."

"Kalbimi kırdın" dedi gözlerini ovuşturup ve dirseğini yüzüme geçirip burnumu kırdı.

"Ve sen, Evelyn. Sanki o gece benimle iyi vakit geçirmedin."

"Yıldızları görüyorum!' dedin sana kemerle vurduğumda, mükemmeldi."

Ona saldırmamak için kendimi zor tutuyordum fakat Evelyn'e yapabilecekleri gözümü korkutuyordu.

Dalların kırıldığını, seslerin hücum ettiğini duyduk.

Bir tüfek geri tepti. Bir el silah ateşlendi ve sonra bir el daha: Birbirimizin üzerine düştük.

Ağaçların arasından, sisi bir hayalet gibi yaran, kocaman siyah-beyaz bir köpek çıktı ve Misty'ye saldırdı.

Gelen Speck'ti. Üzerimize düştü ve gözleri gölgelenene kadar bizi seyretti.

Misty güldü ve "*Canem ex machina*" dedi.

"Seni hiç tanımamışım" dedim fakat ağzımın içi kan doluydu. Beni göğsümden vurdu ve etraf kan gölüne döndü.

Hiçbir şey hissetmedim. Dik oturmaya çalıştım ve Evelyn, "Lütfen kıpırdama" dedi.

Evelyn'in yüzünü seçemiyordum; kan saçımdaki yeni, dumanı üzerinde tüten bir noktadan boşalıyordu.

Evelyn'in, köpeğin boynuna bastırılmış olan elini tuttum.

Her şey sona ermişti.

"Bitir işimizi" dedim ve Misty mezara hedef aldı; bu sırada gökyüzü aydınlandı ve gök gürledi; siyah kurşungeçirmez kıyafetler giyen ve küçük koyu gözlükleri olan adamlar

yaklaşıp Misty'yi patlatarak kırmızı bir buhara dönüştürdüler.

Bizi tek tek arabaya taşıyıp götürdüler.

Aceleleri yoktu.

Her şey çok yavaş ilerliyordu, mest ediciydi.

Mercury başarmıştı.

POLİSLER bizi acile bırakıp Speck'le birlikte gittiler.

Yaram çok kötü durumdaydı fakat birkaç gün sonra hayata tutunmuş, karımı istiyordum.

Evelyn yoğun bakımda, dedi bir hemşire.

Kanaması yüzünden beynini delmişler.

Başka bir hemşire, "Sağ çıkamayabilir. Dua etseniz iyi olur" dedi ve ben de öyle yaptım, Tanrı'dan özür dilemem gerekti; zira bu hemşirenin piranalarla dolu bir havuza düşmesi için de dua etmiştim.

Tanrı, "Boşuna dil döküyorsun" der gibiydi.

HABERLER "tüyler ürpertici bir ölüm paktı" sonucunda ikimizin de vefat ettiğini söyledi. Hüzünlü videolar yayımlamaya başladıklarında televizyonu parçaladım.

Bırak buna inansınlar. Biraz zamana ihtiyacım var.

Kimi arayabileceğim aklıma gelmedi, sonra birden kafama dank etti.

Q yarım saat içinde hastaneye geldi ve emirler yağdırmaya başladı.

Bana çekidüzen verip Evelyn'in yanına götürdü.

ONU gördüğümde neredeyse düşüp bayılıyordum.

"Sen kimsin" dedi Evelyn iri, boş gözlerle bana bakarak.

Sonra, "Anne, söz veriyorum, lütfen" dedi.

Parmaksız eldivenlere sarılı kollarını yüzünün üzerine kaldırıp darbeleri geri püskürtüyordu.

Kel kafası kırk sekiz metal çiviyle bir arada tutuluyordu.

Beti benzi atmış bulanık tenini bir tek ben mi görebiliyordum?

Belinden ve boynundan yatağa bağlanmıştı.

"Kalkmaya çalışıp duruyor" dedi başka bir hemşire bana. "Buradan gitmesi gerektiğini söylüyor."

"Öyle" dedim.

Başım onun yatağının demirine dayalı uyuyakaldım.

"Kimsin sen" deyip durdu ve her seferinde uyanıp, "Keder" dedim.

Keder sonsuza kadar sürecek.

"SEN GERÇEK değilsin" dediğinde ona inanmaya başladım.

"Bana bir bıçak getir" dedi onu yatağa bağlayan kayışları koparıp ayağa kalkarken.

"Dizginleri kese kese buradan çıkacağım."

Onun yerine metal bir sütürle bileğini kesti.

Ben boğuşarak yatağıma götürüldüm, orada yüzüstü yatıp içimde açılmış olan, dört bir yanı üzerinde CEHENNEM yazan direkli levhalarla dolu yeni yolda enfeksiyon ve ölümcül toksinler üretmeye başladım.

"Page'i öldürüp gömdüm" dedim Evelyn'e. "Sana yaptığını düşündüğüm şeylerden dolayı kafasını kestim."

Ona her şeyi anlattım ve o da, "Biliyorum" dedi.

"Her zaman biliyordum" dedi.

Derin bir nefes aldım ve "Ne zaman parka gitsek yağmur yağıyor. Börekler berbat oldu. Baksana" dedi.

Dudağımda duraksayarak elini üzerimde gezdirdi.

Yüzümü kafasındaki çivilere yasladım ve kan tadı alınca pişmanlık duydum.

BİRAZ burada kalacağım, diye düşündüm.

Çekilen azaba minnettar kalarak.

Onu canlı tutan her şeye minnet duyarak.

BLEACH dövmeli genç hemşire içi dolu bir iğneyle geldiğinde, beni yalnız bırakması için ona yalvardım.

Benim vazgeçtiğimi düşünmüş olsa gerek; zira beni dürttü, ellerimi eteğinin altına sokup oynattı.

Onu üzerimden atacak gücü bulup yardım çağırdım ve yardım serbest güreşçi formunda gelip onu saçından tutup odadan dışarı götürdü.

Fakat artık çok geçti. Çoktan uçuşa geçmiştim.

Bir kalem kâğıt kaptım.

"EĞER Evelyn Gray ölürse, beni hemen öldürün" yazdım.

"Bırakın huzur, izan ve yakıcı aşkın yerini alsın."

"Celine."

Şimdi uyuyabilirim.

Ve onun teninden beyaz orkideler büyüdü ve onlardan da Zarafet'in ışığı.

39
Siyah Orfe* / Celine

Sabahki dozum bana hasır etekle dans eden Josephine Baker'ı ve Artie Shaw'un gizemli gülümseyişini getiriyor. Bacaklarım öfkeli bir gevşeklikle Evelyn'in yattığı tarafa savruluyor; o da orada ufak boncuklu bir etek ve uzun bir sicim karakehribar taşlı kolyeyle dans ediyor.

En yatıştırıcı olay, takım elbiseyle pembe Crocs giymiş ve yeni Mead yazı defterine GEÇMİŞİN GEÇİCİLİĞİ'ni yazan, sonra defterin sırtını çatırdatıp kaçan T.S. Eliot'ın kısa ziyareti oluyor.

* Orijinali "Black Orpheus", Siyah Orfe 1959 Fransa Brezilya ve İtalya ortak yapımı bir filmdir. (ç.n.)

Evelyn'in yanında uykuya dalıp ayılıyorum.

Hayalet Tümeni'ni komuta eden Erwin Rommel kılığına girmiş, misal sargı bezi, macun, sentetik membran, *phakelos*'a toplanan ince iplik gibi, çeşitli biçimlerde, ektoplazma yayıyor.

Hemşire sık sık gelip, Evelyn'in yastığını düzeltip bana dik dik bakıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı" diyorum.

"Eğer sen iyileşmezsen, o asla iyileşemez" diyor ve ben gözlerimi ovuşturuyorum: O çok uzun, sarışın ve gözleri –

Kadın gözlerini kapamadan evvel, onlar şirin, sallanan bir bebek imgesiyle doluyor. Üzgün olduğumu söylüyorum. "Ne yapabilirim?"

"Cevabı biliyorsun" diyor içimi delip geçen çatallı bir sesle.

Evelyn'e uyuşturucuyla işim bitti derken ciddiydim. O uyurken ve ağlarken, ona bunu söylüyorum.

Yatağı benim faraşa süpürdüğüm yaşlarla; içinde uzun burunlu goblin köpek balığı, fare-kuyruklu grenadiers ve dört gözlü Anableps gibi ucube balık türlerini beslediği gözyaşlarıyla doldurduğunda, ona, uyuşturucuyla işim bitti, diyorum.

Odayı kederiyle doldurup içinde boğuluyor.

Onu ayağa kaldırıp sallıyorum: Gözleri kayıp, derisi dökülüyor.

"Yardım edin" diyorum fakat ciğerlerim suyla dolu.

Zemin çöküyor ve biz düşüyoruz. Ben düşüp yere çakıldığımda, köpeğimizin dışarıda havladığını anımsıyorum.

"YANGIN yavaş yavaş başlayacak" diyor Evelyn.

Uyanıyorum. Evelyn şimdi eldiven takıp önlük giymiş olan Meksikalı güreşçi ve gönüllü hemşire Scott'la konuşuyor.

Ona şu korkunç hikâyeyi anlatıyor:

"İnsanlar, 'Ne *sıcak* bir ortam,' diyerek üzerlerindeki ekstra kıyafetleri çıkartacaklar. Çentikli metalde buğu oluşacak; borulardan kaynar su akacak."

"Patlayıcılar mobilya kılığına girmişler: Gözü pek canavarlar kaçmak için gırtlağımıza basacaklar; tenimiz kabuk kabuk olup duvarlara yapışacak ve bebekler – Bebekler nerede?"

"Onların işi bitti."

Bir hemşire geliyor ve Haldol ilacı hakkında bir şeyler söylüyor; Evelyn de ona bu kadar aptal olmayı bırak, diyor.

"Bu trajedi önlenebilir!"

Ona yardımcı olmak istiyorum fakat ben de rüya görmekteyim.

Sonra kapıdan bir ateş topu geçiyor. Alarm çalarken, Scott yardım getirmek üzere koşuyor ve ben yanımıza almak üzere eşyaları topluyorum.

Evelyn ortadan kayboluyor.

Elimde bir parça kâğıtla orayı terk ediyorum.

ZİYARETÇİ odasında *The Middle*'ı izleyip sessizce gülen, büyük, bitap düşmüş gibi görünen bir ailenin yanında uyanıyorum.

Rüyamın devamı: Bir pencereye tekme atıp yanan enkazı terk ettim; rezil fakat kararlı bir şekilde, bir anneyle bebeğe elveda öpücüğü verdim.

Evelyn'in annesinin evinde duruyorum, kendi posterimin yanında gözlerimden bütün bütün gezegenler akıyor.

Biraz fazla soğukkanlı ve ömrümce hatırladığım tüm günlerden daha yalnız görünüyorum.

Zihnim açık ve kuşkusuz bir kez daha Evelyn'e kayıyorum.

Görmeksizin, bana bakıp kim olduğumu soruyor.

Ona kim olduğumu söylüyorum; o da bana sadece bir çocuk olduğunu ve kimsenin onu sevmediğini anlatıyor.

Siyah incilerini getirmiştim: Konuşurken bir elinde onları tutuyor.

"Durmadan acı çekiyorum" diyor ve ben amansızca Page Marlowe'un, koyu mavi gökyüzünün altındaki karışık buğday tarlasına gömülü kalıntılarını düşünüyorum.

"Beni seviyor musun" diyor; ben de sevdiğimi söylüyorum.

Bir kâğıt havlu yırtıp ıslatıyor, onun yüzündeki ve kafasındaki kanı temizliyorum.

Kuru dudaklarını öpüyorum ve kadife sabahın yakında geleceğini söylüyorum.

"Lütfen hazır ol" diyorum ve sıhhatli günlere doğru yol alan Evelyn, zorlu seferlerine çıkarken V şekli alan kazlar gibi görünen kafasını kaşıyor.

DIŞARI çıkıp takılmak üzere hazırlanmaya başladım fakat külotumu kazakla örtüp ayakkabılarımı bağlayamayacak kadar yorgunum.

Eskiden tanıdığım bir torbacı olan John K.'yı aradım, o da yanına Hakikat diye adlandırdığı bir uyuşturucu alıp geliyor.

Bir daha buraya gelmemesini söylüyorum fakat kendimi uyuşturucunun tümünü kullanmaktan da alıkoyamayacakmışım gibi görünüyor.

Zemin kaymaya başlıyor ve ben büyük bir pencerenin yanında, elimde, üzerinde "Buna katlanamıyorum" yazan bir parça kâğıtla dikiliyorum.

Ve kâğıtta, "En azından sonunda doğru bir şey yaptık" yazıyordu.

Başımı sallıyorum ve pişmanlık çığlığı, ağaçlardan ve kararan gökyüzünden akıp giderken kafatasıma bastığım uyuşturucudan sonra kaşıntım yatışıyor.

Sızıp kalıyorum.

Durmadan yağmur yağıyor.

YATAĞIMIZDA yatıyor, Evelyn'in yastıklara sinen kokusunu içime çekerek, Pale Male'den Lola'ya yazıyorum.

Aklımdan Evelyn'in saçındaki seramik tokaları, üzeri baskılı kurdeleleri, mor tomurcukları ve afyon çiçeklerini açmayı, saçlarının çözülüp Choctaw yerlilerinin kutsal siyah içkisi gibi dağılmasını izlemeyi geçiriyorum.

Ve bir arkadaşımın arkadaşından aldığım yirmi kalibrelik tüfeği kucaklayarak yana kıvırıp uzanıyorum.

Onu çok özlüyorum; göğsümde ısıran ve tırmalayan, oksijenimi tüketen vahşi bir hayvan varmış gibi hissediyorum.

Şişelerden birinden birkaç Valium alıyorum ve bir avuç mavi hapı teker teker yutuyorum.

Hâlâ yatıştırılamayan hayvan serilip yatıyor.

Küçük pençeleri tınlıyor, "Görünen o ki, kalbimi kaybettim."

Sonunda, onun ihtiraslı çocuk kalbinin aydınlığı üzerime düşüyor; ben de uykuda ve daha derinlerde, sevdalı bir pervane gibi onun peşine düşüyorum.

NE KADAR zayıf ve korkak bir insan olduğum üzerine biraz daha yazıyorum.

Benim bilmediğimi düşündüğü sandığı açıyorum.

Bir kitap bulup son sayfasını açıyorum.

Şöyle diyor: "– onun gittiğini öğrenince, kız hastaneden ayrıldı ve ılık yağmur altında durup kafasına ölümüne sıktı."

Kitabı yavaşça kapatıp kendi notumu yırtıyorum.

Uyuyakalıyorum ve güçlü durabilmek için dua ediyorum.

Kendimi bir kafeste kaplanlarla dövüşürken görüyorum, sonra kaplanlar sadece turuncu-siyah şeritlerden ibaret kalıyor.

UYANDIĞIMDA, televizyon açık ve *Dracula's Dog* isimli eski bir filmin sesleri yankılanıyor. Sahibi, "Zoltan, hâlâ

vaktimiz var!" diye tıslarken, cinayet mahallinden kaçan kırmızı gözlü vampir köpeğe göz ucuyla bakıyorum.

Fakat Zoltan çekip gidiyor: Güneş, şişko bir kirpi gibi doğuyor.

Kalkıp silahı bir kenara koyuyorum.

Vakit tükendi.

Haplar, sanki güneş doğmadan evvel Evelyn'e yetişebilirmişim gibi hareket ederek yakalamaya çalıştığım sese dökülüyorlar ve bizi ortadan kaldırıyorlar.

AYIĞIM.

İllet, ben uyurken, bedenimi merhametli güvercinler gibi terk etmiş.

Evelyn'in odasına gittiğimde yansımam gözüme çarpıyor. Önceki gibi görünüyorum, sadece, bir asker gibi, biraz daha sertim.

Ona bakıyorum ve taçlı bir yılan gibi kulağının yanına dolanan sonra da alevler içinde ölüme atlayan aynı illeti görüyorum.

Bir hemşire, Evelyn'in sandalyesindeki bağları sıkmayı tamamlayıp geri çekiliyor.

Eşimin kafası sarkıyor; o, ağırlığını verdiğinde kirli mumya elleri iki yanında asılı kalıyor.

Onun sandalyesinin yanına diz çöküyor ve nasıl hissettiğini soruyorum.

"Anneme seni sevdiğimi söyledim" diyor.

"Ve o da, 'Şişko kızın hüzünlü rüyaları,' dedi."

"Hata etmiş" diyorum.

Bunu deri bağcıkları kesip onu yatağa taşıyarak kanıtlıyorum.

Ve onunla çok nazik bir şekilde sevişiyorum; çocukmuşuz ve bu ilk seferimizmiş gibi hissediyorum.

O HUZURLU bir şekilde uyuduğunda dışarı çıkıyorum.

Bedenim rave partilerindeki* lazer çubuklar gibi ışıkla doluyor.

Kafası dumanlı bir grup çocuk beni arabalarına alıp ormana bırakıyor.

Onlardan beklemelerini istiyorum ve onlar da arabaya tıkışıp *Nice to You* şarkısını çalıyorlar.

"Karın benim idolüm" diyor kızlardan biri ve kızın saçının siyaha boyanıp bebek tokalarıyla bağlandığını, elinde bir gitar kılıfı ve eski püskü boncuklu bir çanta tuttuğunu fark ediyorum.

"Ona söylerim" diyorum ve ormanın derinliklerine dalıp yıkıntıların arasında beyaz taşı ve suç kasetini görüyorum.

Çalışmalarımı mezara atıp kılıfın üzerini biraz toprakla kaplıyorum, taştaki adımı çizip üzerine "OKUT BİR CAN" yazıyorum.

"Ne oluyor lan" diyor sürücü.

Korkmuş görünüyor.

"Şaka yaptım" diyorum ve yola koyuluyoruz.

Geri dönerken, üzerimden bir örtünün düşüp süzülerek uzaklara uçtuğunu hissediyorum.

"Bunu atlatacaksın" diye kükrüyor gök, yıldızlarsa rüzgârgülü gibi dönüyorlar.

ÇOCUKLAR beni yakalıyor.

Misty, beş eyalette aranan Chase Ramirez isimli silahlı bir soyguncu ve tecavüzcü katilmiş.

Birtakım yaşlı kadınlarla yaşayıp onları öldürdüğüne inanılan, yurttan yurtta giden evsiz bir çocukmuş. En son, kadının evinden, yeşim taşından paha biçilemez bir atla kadının tüm mücevheratını almış.

---

* Lazer ışık şovları ve yapay duman eşliğinde DJ'lerin elektronik müzik çaldığı partilere verilen isim. (ç.n.)

Ara sıra taktığı, sahte olduklarını söylediği büyük pırlanta küpeleri ve onunla takım sarkıntılı kolyeyi hatırlıyorum.

Misty'nin not defterinden "Bunu yapmaktan nefret etsem dahi, yine de tanıştığımız gün onu öldürecektim" gibi parçalar, onun son savunmasından mide bulandırıcı görsellerle birlikte her yerde tekrar tekrar yayımlandı.

Bleach'in Kaptan Terry isimli yeni bir solistle anlaşıp yeniden toplanmasının üzerinden bayağı zaman geçti.

Artık yeni isimleri Beach* ve surf şarkıları çalıyorlar: Çocuklar sahneye top atıyorlar.

Jenna, Q, Joe ve Cory başta olmak üzere, Evelyn'in arkadaşları her gün arıyorlar.

Speck, köpek barınağından alınmak üzere bekliyor.

"Hadi gidip onu alalım" diyorum ve öyle de yapıyoruz.

Onu kaçırıp silindir bir çantanın içinde hastaneye sokuyoruz.

Evelyn'in yatağının altında uyuyor.

Ona Misty konusunda ne kadar üzgün olduğumu söylüyorum.

"O gerçek değil, seni aptal" diyor Evelyn.

Benden bahsediyor.

NASIL oldu da gözden kaçırdım?

Misty, benim aklımdaki gibi bir insan olmak istemiş olmalı.

Ve Evelyn'le ben yakınlaştığımızda hayatı parçalanmaya başladı.

Onunla kırsalda uzun yol seyahatlerine çıkacağımızı, serin berrak havada Hank Snow şarkıları çalacağımızı, verandada havuç soyup ben uyuşturucudan fenalaşınca onun beni temizleyip doyuracağını düşünmüştüm.

Bir gece onu öptüm. Geri çekilen Misty'di.

"Biz bundan daha fazlasıyız" demişti.

* Kumsal. (ç.n.)

"Biz her şeydik."

Ben her şeyi elinden aldım.

Ona üzülüyorum: Bir anlamda, hakiki bir insandı.

Avucumun içinde, her tarafı yanık ve yara bere izleriyle dolu küçük bir oyuncak bebek.

Bebek toprakta onun öldüğü yerin üzerinde duruyordu; onun hatırında kalan şey buydu.

Onu parlak çiçekler, kabarık kalpler, kementler ve güzel kokulu, dağınık yataklar gibi bir kenara bırakmayı amaçlayıp durduğum diğer tüm o şeylerin yanına koydum.

MERCURY, Joey'ye göre, Evelyn'e saygısızlık ettiği için dayak yedi.

Joey ziyarete geliyor ancak ben onun Evelyn'i görmesine izin vermiyorum.

"Kızgın mısın" diyor.

"Hayır, ona saygısızlık etti" diyorum.

"Evelyn ondan çok daha yetenekli, *the brutto figlio di puttana bastardo*."

Evelyn'in odasına bakıp ıslık çalıyor.

"Vücudu bir korist, yüzü ise Madonna gibi. Bunu bir düzeltmek gerek" diyor acayip kadife kravatına çekidüzen vererek.

Bunu yapacağıma ve yakında onu ziyaret edeceğimize dair söz veriyorum.

Sonra elini tutuyorum. Elleri yumuşak ve kremli.

"Elizabeth Arden" diyor.

EVELYN'in odasında Late Show'u izliyorum.

Sıkı bir tulum, tayt ve beyaz önlük giyen Scott bir sandalye çekiyor.

Ekranda *Rosemary'nin Bebeği* oynuyor.

Senaryonun büyük bir kısmı kaşlarımı kaldırmama neden oluyor.

"İsim bir anagram" ve şeytanın penisi mevzuları da buna dahil.

Bir de, "*Bu bir rüya değil, bu hakikaten oluyor!*" kısmı.

"SEN şarkıcı çocuksun, değil mi" diyor Scott, markette dilimlenmiş ve paketlenmiş bir tür et mamulünün eşcinsel bir hayalet tarafından tanıtıldığı reklam sırasında.

"Şu an şeytanın cinsel hünerlerine gıpta eden bir adamım" diyorum, hayalet siyah Speedo ve parmak arası terlik giyen bir müşterinin kıllı bacaklarının arasında kırmızıbiber ve zeytinli jambon dilimleri vurmaya başladığında.

"Bunlar da nereden çıktı?"

"Ne, hayalet mi? Yargılamamaya çalışıyorum."

"Tişörtünün üzerindeki yazıdan bahsediyorum. 'OKUT BİR CAN" diyor ama film yeniden başlıyor: Rosemary hiç ara vermeksizin *Für Elise* çalan koridorun sonundaki adama kokteyl şişesinde martini getiriyor.

Adam, "Bu bir anagram" diye fısıldıyor.

"Evet" diyorum. "Ve bir mezar yazısı. Tamam, sessiz ol, Ruth Gordon'un *heavy metal* çalıp jimnastik yaptığı yer burası."

Kaşlarımızı kaldırmamızın diğer bir sebebi ise Evelyn.

Evelyn, "Bu bir rüya değil" diyor hiç yoktan ve çığlığı camları kırıyor.

FOTOĞRAFÇI, eski Expos takım maskotu *Youppi!* kılığında gizlice içeri girerken ben benekli zambakları yerleştiriyorum.

"Burası da sıcakmış" diyor.

Benim kafam karışıyor ve maskot, eski takımı anlatıp tezahürat niteliğinde hareketler yapıyor.

Adam, "Expos, sizler birer kaplansınız!" diye şakıyor ve ben, Evelyn doğrulup oturduğu, sanki onu görebiliyormuş

gibi bakarak el çırptığı için adamın kıçına tekmeyi basmıyorum.

Tüm bu zaman zarfında kızıl sakalının içinden fotoğraf çekiyormuş; çektikleri bir saat içinde online basında yayımlandı.

Evelyn'in hasta gözü topaç gibi dönüyor; diğer, hareketsiz olanı ise şaşı gibi duruyor.

Ezilmiş olan kafası, kirli bir geceliğin zar zor örttüğü bir deri bir kemik kalmış bedeni, bir paket sigara ve komodinin üzerindeki (yuvarlak içine alınmış şerit halindeki toz ve kaşık da dahil olmak üzere) "uyuşturucu alet edevatı"nın resminin üzerinde TRAJİK DEFORMASYON ve ÜÇ GÜNLÜK ÖMRÜ KALDI gibi başlıklar yer alıyordu.

Ben, omuzlarımda tırpan gibi kıvrılan platin saçlarım ve altı morarmış, buz mavisi gözlerimle arka planda, kendi halimde ve serinkanlı duruyorum.

Eski ajansım arıyor.

"Ofisimizde kelimenin tam anlamıyla yüz tane orospu var. Orospu!"

"NEDEN bu yüzüğü takıyorsun" diyor Evelyn parmaklarıyla yüzüğün üzerindeki harflere dokunarak.

Yüzüğün üstünde "Sonsuza Dek Gerçek Aşk" anlamına gelen "tl4e" ibaresini hissederek.

"Onu seviyorum. Fakat bir kereliğine çıkardım."

"Neden?"

"Bir hata yaptım."

"Çok çocuksu bulduğun için mi" diyor.

"Çocuksu değil" diyorum yüzüğü elimde çevirerek ve üzgün olduğumu belirterek onu defalarca öpüyorum.

NÖROLOJİST, kurşunların kafatasına girip oksipital lobları sıyırdığını söylüyor.

Beyni şişmiş fakat operasyondan sonra şişlik azalmış.

Onun kafasını delerlerken ben neredeydim?

Uyuduğumu düşündüklerinde yaralarımı öpen hemşirelerce yıkanıyor, okşanıyor ve seviliyordum.

Eski adamları yeniden işe alıyorum. Scott iyiydi hoştu ama ben silahlı koruma istiyorum.

Ve korsan albümümüz için bir sözleşme yaptım.

"Onu yeniden düzenledim ve mutfak çekmecesindeki M&M poşetinde sakladığımız flash disklerdeki birkaç parçayı da kayda ekledim."

"İkiniz, grubunuza ne ad verdiniz" diye soruyorlar bir telefon görüşmesinde.

"Şimdilik sadece Cennet diyelim. Ya da Kolombiyalı Ölüm Mangası."

EVE gidip küçük köknarlar dikmeye başlıyorum. Lale soğanları üretip duvarları kek-rengi bir çeşit sarıya boyuyorum.

Kırık tabağa bakıp, birini sevmek onu her şeyiyle sevmektir, dediğimi anımsıyorum.

Evelyn kibirli ve bencil, buyurgan ve soğuk biri. Aynı zamanda komik ve zeki, tatlı ve yetenekli.

Yatağın tümünü kaplar, berbat bir aşçı ve kötü bir gitaristtir.

Harika bir hatun, hakiki bir sanatçı ve en iyi dostumdur.

Kafama camdan yapılma iri bir kâğıt ağırlığı attığı zaman aklıma geliyor, yanağımı sıyırıp kırılmıştı.

"Beni öldürebilirdin, deli karı!"

"Ama öldürmedim" demişti neşeyle bir süpürge alıp kırıkları tembel tembel etrafa yayarken, sonra da bir telefon gelmişti ve gitmişti.

Hem keskin hem de yumuşak yanları vardır; sonradan yanıma gelip gözyaşlarına boğularak, "Üzgünüm" demişti.

Tutunduğum, sevdiğim şahane, şeytani kadın.

ONU tüm gün ziyaret ediyor, sonra akşam yatağa yatırmak üzere yeniden geliyorum.

Koruması Darth Vader gibi görünüyor. Koruma bana Evelyn'i kendi diktiği yorganın altına yatırmamda, karnavalda ve bir keresinde küçük bir gemide, elimizde devasa pelüş foklarla can yeleklerinin arasından bakarken çekilmiş fotoğraflarımızı asmamda yardım ediyor.

O uyuduğunda, belki bana ihtiyaç duyar diye biraz bekliyorum.

Onun güzelleştireceği şarkılarımız için besteler yapıyor; çivilerle tutturulmuş kafasına, minik bedenine ve onu şimdiye kadar asla gerçekten sevmediğime dair şarkılar yazıyorum.

Sona doğru, Viretta Park'a gidip bana hayranlık, Evelyn'e ise nefret sözleri yazılmış olan bankı buluyorum.

Bankın her yerini siyah spreyle boyuyor ve sonra da deviriyorum.

Ben yıkıntının yanından uzaklaşırken sirenlerin sesi yakınlaşıyor.

"SEN BİR POSTERSİN" diyor Evelyn.

"Güya beni seviyormuşsun gibi yaptım. Ne *acıklı*."

Onun sesinin içinden başka birininkini duyuyorum. Annesinin hastalığı ve dayak yediği mevzularını bana hiç açmadı.

Ya da açtıysa da, ben dinlemiyordum.

"Annem onu dinlemediğim için kafamı yere vururdu!" diyor.

"Hata bendeydi; o çok çalışıyordu" diyor üzgün üzgün.

"Bazen çok iyi biri olur" diyor ve elini daha sıkı tutuyorum.

"Seni seviyor" diyorum ve Evelyn başını sallayıp uykuya dalıyor.

"Suçlu hissetmen normal" diyor Darth Vader.

"Şu anda, ona yaptığın tüm kötü şeyler ve onu koruyamadığın aklına geliyor."

"Onu umursadığımdan emin değilim. Yeterince ilgilenmedim" diyorum.

Ağlamam, yan odada hep yalnız başına kalan yaşlı adamı tetikliyor.

Sonra da iki oda ötede, geceliğine gösterişli bir broş ve eşarp takan hanımı, uyanmayan adamın kızını...

Sonra, domino taşı gibi, herkes ağlıyor.

Sevdiklerimize ve onları herkesten daha fazla incitmemize ağlıyoruz.

Onlar mükemmel olduğu için şaşkınlık içinde ağlıyor ve yalnız olduğumuz için gözyaşı döküyoruz.

Çünkü pencerenin dışında, hafif kar yağarken, insanlar kaygısızca ve gülümseyerek yürüyor ve ayakları sokakta *Eve gidiyorum* der gibi izler bırakıyor.

EVELYN gözlerini açıyor ve beni görebildiğine eminim.

"Bebeğim" diyorum.

"Sadece çık git" diyor sefil bir şekilde.

Adımın, avucunun içine yazıldığını görüyorum, bu yeni yaptığı bir şey olmalı.

Çevresinde iltihaptan morarmış bir kalp var.

Ona her zaman duymak istediği şeyleri söylüyorum.

Ve dediklerimde samimiyim: "Asla gitmeyeceğim" diyorum ve o, mütevazı bir mutluluk içinde yüzünü kapatıyor; o gece yanından ayrılmıyorum ve yemin ederim, kafasında beyaz bitkilerden küçük bir tarla oluşuyor.

Sonra onların çiçekleri teninde uçuşup Evelyn'in ağzının içine giriyor ve dışarı yeşil otçuklar çıkıyor.

Telaşlı, canlı şeyler.

40
Ateş Olup Gelecek*

Celine uykuya daldığında, not defterime bir şeyler karalayıp sayfaları koparmayı başarıyorum. Sayfalar hava akımına yakalanıyor ve birileri, "Kar yağıyor" diye bağırıyor.

Titrek ellerimle "BİR GÜN" yazıyorum. Işık gözlerimi alıyor.

"Onu düşünmeyi bir kenara bırakıncaya dek iyileşemeyeceksin. Bunun normal olduğunu mu zannediyorsun?"

Bunu diyen annem, sarhoş ve öfkesi bir tokmak formuna bürünüyor.

* Orijinali "She'll Come Back as Fire", Nirvana'nın "Frances Farmer Will Have Her Revenge On Seattle" şarkısının bir dizesidir. (ç.n.)

Beni posterin üzerinde iki seksen yatıp, onun kuru, dolgun dudaklarını öperken buldu.

"Onu seviyorsun, peki. Anlıyorum. Ben de bir zamanlar ona vurgundum. Fakat onu tanıyordum! O da beni seviyordu."

"Kendine kanlı canlı, nefes alan bir erkek bul. Çaresiz ya da iyi kalpli çirkin bir tip olabilir."

"Zira o ölü."

"Ve yine de senden çok daha iyisini hak ediyor."

Benim hüzünlü yüzüme iğrenerek baktı, beni kenara itti ve postere saldırdı.

Sabah olunca iyi davranacağını biliyordum.

Bazen gülen suratlı pankekler yapar ya da, "kavga ettiğimiz için üzgünüm" der.

Bunun öncesinde uzun bir süre, onun korkunç hiddetine şahit olurum.

En çok kullandığı kelime *çirkin*dir, sanki benim gibi birini dünyaya getirdiğine inanamıyormuş gibidir.

Ben posteri dikkatlice düzeltirken, annemin ettiği tek söz, "Erkek arkadaşını duvardan çıkart" oldu.

Annemi, bahçe süsü boyutunda bir adam bekliyordu.

İşleri biraz daha kötüleştirip sonra da basıp gitmeye işte o gece karar verdim.

Beklemek istedim, zira sevdiğim adamı özleyeceğimi düşünüyordum.

Ve de kediyi, evet kedimi.

Kendisinin tek gözü yoktu ve kendime bunun nedenini bilmediğimi söylemeyi tercih ediyordum.

SANIRIM seneler geçti.

Saat kaç, günlerden ne, diye sordum.

Sanırım çok fazla soru sordum, zira o adam orada durmadığı sürece bana cevap vermiyorlardı.

"Çivileri söküyorlar" dedi ve bu canımı yakıyordu.

"Neden çiviler var?"

"Bir kaza geçirdin fakat şu an iyileşiyorsun" diyor.

Ilık suyla bir bez getirip kafamda kuruyan kan damlalarını ve yüzümdeki boyayı temizliyor.

"Pea Ridge Muharebesi'nde askerlerin kafa derisini yüzüyorduk" diyorum Little Carpenter'ın* uyarısını anımsayarak.

"Saat kaç" diye fısıldıyorum.

"Takriben seni buradan çıkarma zamanı" diyor.

Devamlı onun çevresinde dolanan, Hypnôse marka parfümle banyo yapmış gibi kokan hemşirelerden biri, "Çok uzun süre burada kalacak, Celine" diyor.

Celine'in arası buradaki herkesle iyi: Onların isimlerini biliyor, küçük hediyeler getiriyor ve bir keresinde, ısrar üzerine, onlara şarkı söyledi.

"Onların sana iyi davranmasını istiyorum" dedi bana.

Fakat kızdığını görebiliyorum.

"Beni tanımıyorsun" diyor hemşireye. "Ve onu da tanımıyorsun."

"İkimiz de yakında buradan çıkacağız ve onun saçının bir teline zarar gelirse seni bulup mahvederim."

Korkuyorum fakat bunun sebebi bir çocuk olmam ve annemin bana kızgın olması.

Yatağın altında saklanıp annemi mutlu etmek için yollar bulmaya çalışacağım.

Çıkardığı sesleri düşüneceğim.

"Yardım et" deyip tostoparlak oluyorum ve Celine "toz yumağı", "güvenli" ve "kaçıp gitmek" gibi yatıştırıcı kelimeler söylüyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın" diyorum. "Sen uslu bir kediciksin."

---

* Çeroki yerlilerine 1761 ve 1775 arasında hizmet etmiş önemli bir liderdir. (ç.n.)

Bir dakikalığını odadan çıkıyor. Bir kadın gülüyor fakat sonra sesini kesiyor.

Alarmlar çalıyor, kablolar ve serumlar çekiştiriliyor ve ben sigara böreği gibi sarıp sarmalanmış bir hâlde, kar fırtınasının, hiddetlenen savaşın içine ve sonra da aniden Big Mountain'ın jelatinli yüzüne yavaşça taşıyorum.

"Çöpte onun posteri duruyor!" diyor biri.

"Benimdir" diyor gıcık hemşire sertçe.

"EMPIRE State Binası'ndan düştüm" diyorum.

Işık patlaması oluyor: Her şeyi görüyorum ancak belirsiz bir şekilde.

Bir adam saçımı okşuyor ve onun bir Horowitz albümünü, sanırım Scriabin'i çaldığını ve masaya oturup yiyeceğimiz noodle'lar pişirdiğini, bir vazoya lale topladığını ve taze sıcak ekmek koyduğunu anımsıyorum.

"Masanın altından el ele tutuşalım" diyorum ona.

"Hayatım genel olarak güzeldi."

Elini benimkinin içine koyuyor.

"Benim hayatım da" diyor.

Güzellik, gül yağmuruna tutulmuş bir matador gibi selam veriyor.

"GİDİYORUZ" diyor Celine bana.

İğne hâlâ elimde.

"Kör müyüm" diyorum, değilsin diyor.

"Sadece ortalık karanlık" diye ekliyor.

"Keder" diyorum.

"İşte o benim" diyor elimi tutarak.

"Eve gitmek istiyorum" diyorum ve neredeyse vardığımızı söylüyor.

"İnsaf et" diyor ve sesi çok yorgun geliyor, ona durmadan aynı soruyu soruyor olmalıyım.

SANIRIM Nassau'da bir otel barındayım.

Çok mutluyum fakat şüphesiz endişeliyim de. Ya beni bulamazsa?

"Ah, ne güzel bir gün" diye şarkı söylemeye başlıyorum onun moralinin bozuk olma ihtimaline karşı.

Garson yaklaşıyor ve "Biraz dayan" diyor.

Sonra beni kendisiyle birlikte uykudan daha uzak ve ışıkla dolu bir yere götürüyor.

BÜYÜK bir hayvanın sıcak kafasını okşuyorum.

"O burada" diyor kız ve gidiyor.

Beni kaldırıyor ve taşıyor. Beni her zaman kucağında taşıdığını anımsıyorum.

Metal bir klikle birlikte, bir köpeğin muşambanın üzerinde tık tık eden ayak sesi duyuluyor.

Sonra beni o denli ihtiyatlı taşıyor ki, kendimi bir yumurta gibi hissediyorum ve ardından beni yatırıyor. Soğuk hava tokat gibi çarpıyor ve biri "Hey!" diye bağırırken tekerlekler cırlıyor. Boğazının düğümlendiğini fark ettiğim Celine, "Merak etme, sana iyi bakacağım" diyor.

Yastığımızda bir kurbağa uyuyacak.

"Sana güveniyorum" deyip uykuya dalıyorum.

Çok geçmeden yine aynı cümleler, kablolar ve bip bip öten makineleri görüyorum.

Fakat bulunduğum yer bizim gibi kokuyor.

41
Sonsuzluğu Yarattım ve Onu Kalbimin Derinliklerine Sakladım* / Celine

Bu, Andrew Marvell'ın sözlerini motomot alan iki şapşalın hikâyesi.

Her şeye sahip olmak istediler ve istedikleri her şeye sahip oldular.

Fakat evreni sıkıp yapış yapış mavi-yeşil bir top haline getirdikten ve onu yedikten sonra hastalandılar.

Ve güneşi, durmadan koşturmasına neden oldukları için kızdırdılar. Güneş sarı bıyıklarını burarak, "İkisini de kavururum" diye düşündü.

* Orijinali "I Formulate Infinity and Store It Deep Inside Of Me", Nirvana'nın "Oh, Me" şarkısının dizeleridir. (ç.n.)

Onları öldürebilirdi. İç organlarının yüzde yüzü yanardı: MR filminde siyah kiraz demetleri, kızarmış papaya ve pembe greyfurt dilimleri, yumuşak, pişmiş elma ve kahverengi tüylü şeftali çıkardı.

Fakat siniri çabuk geçti ve bunun yerine onlara âşık oldu.

Onlar yanlarından geçtiğinde, "Ham" diyordu. Ya da, "Merhabaaaa!"

Güneşin selamına asla karşılık vermemezlik etmediler.

Evelyn hasta olduğunda güneş durdu.

Fark yaratacak kadar uzun bir süre: Olaylar esrik gökbilimciler tarafından fark edildi.

"2015'in ilkbaharıydı" diye yazdılar kütüğe ya da dizüstü bilgisayarlarına. Kelimeleri ellerine dövme yaptırdılar ve devasa, mücevherli haçlara bağlanmış kısa sabahlıklı kızlar silsilesi çizdiler.

"Güneşe müdahale eden ne?"

GECE geç saatlerde bileğini tutup ona bir şeyler okuyorum.

Nabzı zayıf ve uzaktan geliyor.

O öldüğünde ben de öleceğim; onun son nefesini içime çekeceğim.

Monotone'u arayıp herkesi telefon başına çağırıyorum.

"Eğer biri *marka* ya da *yeniden markalaşma* derse telefonu kapatırım" diyorum.

"Size kazandırdığımız tüm parayı alıp, öldüğümüzde köpeğimiz için bir yer ayarlamanızı istiyorum. Hizmetçileri, ciğerli ödül mamaları ve elbette, köpeğimiz ne seviyorsa onun verileceği bir ev."

"Tamamladığımız şarkıları gönderiyorum. Onları düzgün makalelerle birlikte piyasaya sürmenizi istiyorum. Bizim birkaç kişisel fotoğrafımızı da dosyaya ekliyorum."

"Bu işi nasıl kotaracağınızı biliyorsunuz."

"Aksi takdirde, cesetlerimizi yakın ve ormanda, kır evinin yakınında bir yere bırakın."

"Kır evini kırıp çivilerine varıncaya dek parçalayın."

"En ufak bir iz kalmasın."

Soru sormadılar. Sadece, "Hallederiz" dediler.

DAHA ÖNCE hiç dua etmemiştim fakat şimdi ne zaman Evelyn'in yanından ayrılsam ediyorum.

"Sevgili Tanrım, onu koru" diyorum.

Ve Evelyn'e, Page'e tam olarak ne yaptığımı anlattığımda, ona beni affetmesi için yalvarıyorum.

Ve olayları aklından geçiren, söylediklerini dikkatle tartan birinin korku dolu sessizliğini hissediyorum.

Evelyn bir sıcak bir soğuk. Buz torbaları, ufak havlular ve onun yaptığı yorganı getiriyorum.

Yorganın sadece tek bir karesi eksik.

Biri aracılığıyla Karl Lagerfeld'e ulaşmış ve hastanede, kurumun verdiği gecelik yerine sırt bağlarında ve açık yakasında işleme bulunan kırmızı patiskadan bir gecelik edinmiştim; şimdi giymesine izin vermediğim hastane geceliğinden ve her sabah üstüme geçirdiğim tişörtten bir parça kesiyorum.

Tişörtte, "SELAM, SENDEN N'ABER?" yazıyor.

"SEN" kelimesini kesip sert pamuk karenin üzerine, gevşek bir battaniye dikişiyle dikiyor ve yorganı tamamlıyorum.

Evelyn üşüdüğünde onu üzerine örtüyorum ve yorganın tüm parlak renkleriyle Evelyn odayı aydınlatıyor.

"Kavanozdaki bir ateş böceği gibisin" diyorum soğuk ellerini tutarken.

Elimi sıkıyor ve ben, kafam onunkine yaslanmış bir şekilde uyuyakalıyorum: Rüyalarımızda buluştuğumuzda, o bana minik, heyecanlı kalbini göstermek için göğüslerini açıp tenini soyarak koşuyor.

ONUN İÇİN televizyonda *Il Delicioso*'yu açık bırakıyorum.

Bir gün, Delicioso, ölü eşi Esmerelda'yı öpüyor.

Hayatının aşkını: Kadının teni pembe, hatta dinç duruyor.

"Bu geçmişten bir sahne mi" diye soruyorum hemşireye.

"Hayır" diye kısaca cevap veriyor hemşire.

"Fakat elbise fabrikasında ruhunu teslim etmişti. Delicioso'nun sonradan satın alıp yıktırdığı yerde."

Adam gözünden kocaman küre biçimli yaşlar akarken, "*Sabía que ibas a*

volver, mi único *amor*" diyor.

Hemşire bana şüpheyle bakıyor.

"*Usted me llamó de vuelta, mi querida*" diyor Esmerelda, yüzü gözyaşlarıyla cilalanmış.

"İzle ve gör" diyor hemşire; uyuyan ve çok tatlı bir şekilde gülümseyen Ev'in yanındaki koltuğa rahatça serilip.

EVELYN'i kaçırdığım gün, hemşire Barbara'yı işe aldım: Görüştüklerimden bana değil de Evelyn'e bakan tek kişi oydu.

"Uyuşturucu kullanmıyorum" diyorum ona. Ve kullanmıyorum da.

"Fakat zor geliyor" diyorum anlayış bekleyerek.

"Ne kadar zor olduğunu ona anlat" diyor.

O gece yazdığım şarkıya bu ismi veriyorum.

USS *Midway* uçak gemisinde çekilen Heineken reklamında kullanılan ve koronun, *Kızın kafasındaki yaralar siyaha ve mora çalarken, ne kadar zor olduğunu ona anlat*, dizesine eşlik ettiği şarkıya.

Barbara'nın itirazlarına rağmen Evelyn'le yatmaya başlıyorum.

Sanki her şey normalmiş gibi.

"Sen kimsin" diyor üzerine çıkıp sürtündüğümde.

"Ah" diyor.

Ah.

"ONU öldürdün" diyor gecenin bir yarısında.

Sesi ümitsiz geliyor.

"Senin için yaptım" diyorum.

"Sahiden mi" diyor utana sıkıla.

"Elbette" diyorum fakat söylediklerim yalan.

O gece ve daha pek çok gece, adamı, benim kim olduğumu anladığında yüzünün nasıl değiştiğini görüyorum.

"Annem yanı başımda adamlarla düzüşürdü" diyor adam. "Sonra ot içip kafayı bulur ve beni günlerce orada, yatakta bırakırdı."

Palayı indirmeden önce, "Çok üzücü" demiştim.

Her şey çok hızlı oldu.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum" dedi.

Ve sonra hiçbir şey söyleyemedi.

Onu düşündüğümde, palayı yere bırakıp onun elini sıkıyorum.

"Sadece sana çok kızgınım" diyorum.

Yaralarını, genişleyen kaburgalarını ve üzerine atılan sidiğe bulanmış havluyu görebiliyorum, onu tutuyor ve bunca terk edilmişliğe katlanabildiğine şaşırıyorum, onu tutuyorum ve ağlamayı kesiyor.

EVELYN boynuna, pembe şifon dikdörtgen bir eşarbı bağlamayı başarıyor.

Birbiriyle uyumlu seksi gecelik ve tüylü terlikler giyiyor.

Onu sevmemin mümkün olmadığını söylüyor ve ona kötü davranan herkesin listesini döküp listenin kabarıklığının, onun ne kadar nefret uyandırıcı biri olduğunu kanıtladığını açıklıyor.

"Belki de insanlar kötücüldür" diyorum.

"Fakat bu doğru değil" diyor. "Ben herkesi seviyorum."

Kelimeleri, pilot duvarı hedef alıp patlamada ölmeden önce odada bir zeplin aracılığıyla taşınıyor.

Kâğıttan kesilen el ele insan figürlerinin intiharları aklıma düşüyor ve makasların beni hedef aldıklarını hissediyorum.

Evelyn iyileşmiyor.

Zaten benim var olmuyor olma ihtimalim var.

Yine de ellerini üzerimden alamıyor.

Bu da bir şey. Fakat yeterli değil.

BİR DE, Kolombiyalı Ölüm Mangası'ndaki *Boss Twerp* şarkısı en iyi on şarkı listesine girdi; Monotone'a ve bana gelen milyonlarca postaya ve telefona göre listenin üst sıralarına tırmanıyor.

W dergisi kapağında bizim şahsi pozlarımızdan birini kullanıyor: Avalon'un çektiği ve "Şu güzelliğe bak" başlığıyla gönderdiği siyah beyaz bir kare.

Bahçede çıplak, ay ışığına bulanmış, birbirimize doğru meyletmiş şekilde uyuyoruz: Tenimize yüzlerce tırtıklı beyaz çam iğnesinin gölgesi düşmüş.

Parmaklarımız birbirine değiyor.

Hakkımızda yazılan makalenin adı "İş işten geçti" ve sanki çoktan ölmüşüz gibi bizden matemle bahsediyor.

MAKALE doğru.

Barbara'dan gitmesini istediğimde bana, "Lavuk" diyor ve ben neredeyse gülümsüyorum.

Bir not yazıyorum: "Ona hiçbir zaman bir faydam dokunmadı veya ona karşı iyi olamadım. Onun şu an bu hâlde olmasının sebebi benim."

"Fakat onu her zaman seveceğim."

"Yasal belgeler konsolda. Lütfen köpeğe hemen mama verin."

"*Evelyn'i ben öldürmedim ancak onu koruyamadım da.*"

KARTON bir kutuyu doldurup envanter çıkarıyorum.

"Gümüş çıngırak, yavru köpek tasması, Jackie Wilson 45'lik, Chewbacca figürü, eski soluk mavi radyo, Yirmi Üçüncü Cadde kartpostalları, yabanmersini gibi giyinmiş Kutsal Meryem heykeli artı kürek kemiği, pırlanta gözlü oyuncak bebek, yakutlar ve siyah inciler, *Ulysses*'in 'Tepegöz Bölümü'nden kesilen üç kelime, bir tane beyaz taşlaşmış eşek arısı, seramik kırmızı elma, beyaza çalan sarı saçların göründüğü tutkalla birleştirilmiş kırık tabak parçası, kanlı mendil, Ramen noodle, kalpli iç çamaşırları, Jicky Guerlain parfümü."

Çok fazla eşya olduğunu fark edip kutuyu çöpün yanına bırakıyorum. Tüfeği alıp Evelyn'in yanına yatıyorum.

"Sen kimsin" diyor ve ağzından kan damlıyor.

İşte dünya böylece sona ulaşıyor.

42
Seni Sevmeyi Sevdim*

Beni sımsıkı tutup sızlanıyor.
Bu hali köpeği üzüyor.
Ölüyorum ve o bana yardım etmeyecek.
Bana daha sıkı sarıldığında yumuşuyorum. Şu an bile bende heyecan uyandırıyor.
Ucube.

"UCUBE" diyor kız dar siyah elbisesi ve deri başlık içinde.
Bana sigarasını uzatıyor ve ben de derin bir nefes çekiyorum.

* Orijinali "I Love To Love You Baby", bir Donna Summer şarkısı. (ç.n.)

Acımın, duman halkalarını ok gibi yardığını hissediyorum.

Gözlerime siyah kepenkler iniyor ve Neşe Kaynağımız Kutsal Meryem'i görüyorum. Deniz lavantasından yapılan bir taç takıyor ve bana yıldız biçimli, kalaydan asasıyla vuruyor.

"Ah kahretsin, şu an ne kadar iyi göründüğünü görmeliydin" diyor.

Bakmaya korkuyorum.

"Sorma" diyor, ben ağzımı açıp öldüm mü yoksa gördüğüm bir rüya mı diye düşünürken.

"Sadece uyan, hoş geldin."

"Neden?"

"Adama bak" diyor.

Adam karda yalın ayak, kanlı ayak izleri bırakıp adımı çağırarak yürüyor.

"Onu seviyorum" diyor kız. "Bu yüzden onun gitmesine izin veriyorum."

"Desiderata'daki gibi mi?"

"Kaltak" diyor kız. Sonra, "Benimle birlikte söyle."

Ona adamı sevdiğimi söylüyorum, gözlerimi kaldırıp bakınca onun elinde bir silahla yanımda uyuduğunu görüyorum.

Yatak boyunca sürünüyorum.

Ayakları soğuktan morarmış.

UYANDIĞINDA, ben yatağın kenarında, başımda örtü, üzerimde sabahlık ve güneş gözlükleriyle birlikte oturuyorum.

Silah çöpte.

"Benimle gel" diyorum.

Banyoda soğuk suyu açıp onu içeri itiyorum: Perdedeki şeffaf yuvarlaklardan dışarıyı izliyor.

Soyunup omuzlarımı kaplayan, Speck'in ormanda bizi kurtardığını imgeleyen dövmeyi gösteriyorum: Arkamızda, kurşuni renkler girdap oluşturup silah ateşi ve geceye karışıyorlar.

"Cennetin Kraliçesi'yle buluştum" diyorum. "Her şeyi görebiliyorum."

Duşun altına giriyorum ve sonra saçlarım kıvrımlı belimin ve kusursuz bedenimin etrafına savruluyor, kirpiklerim gün batımında ortaya çıkan menekşe rengindeki gözlerimin çevresinde düzleşip kalın tellere dönüşüyor, dudaklarım arı sokmuş gibi dolgunlaşıyor – *şişmiş*, ölü arılar *huzurla* banyo paspasına düşüyor.

"Çok güzel bir kız" diyorum efkârlı bir biçimde.

Adam bana bakıyor ve bir saniyeliğine gözleri kararıyor.

Gece yarısı denizi yaran bir köpek balığı gibi simsiyahlar.

Denizi yarıp sonra da tekrar durgun sulara dalan bir balık gibi. Gözlerini kapatıp tekrar açıyor ve şimdi gözlerinden sabah göğü yansıyor, o çok sevdiğim parlak mavinin derinliklerine dalıyorum.

"Evet, fakat şimdi sadece sen varsın" diyor. Daha da ileri gidip diz çöküyor, beni öpüyor, eli havada soru işareti çizer gibi oynuyor ve hayat fikri eline çarpıyor.

Aynada çok parlak görünüyoruz, renkler duvardaki krem renkli kâğıdı soyuyor.

DUŞTAN çıkıp yatağa giriyoruz.

Speck bize hırlıyor ve ona uzaklaşmasını söylüyoruz.

Çok fazla soru var ama onları cevaplayacak başka bir sürü de zamanımız olacak. Ya da olmayacak. Canımız nasıl isterse.

"Ölmüş olabilirim" diyor sırtıma ılık, şeftalili kremi sürerken.

"Seni kafamdan uyduruyor olabilirim" diyorum ona bir dizi boncukla sataşarak.

"Bu gerçek gibi geliyor" diyor içime girerken ve boğuk cevabımı göz ardı edip üzerime kanıtlarını fışkırtarak içimden çıkıyor.

GECE çökünce, sıvışıp banyo aynasına bakıyorum.

Kızın gözlerimde parladığını ve ellerimi sıkıca tuttuğunu görüyorum, ona teşekkür edip elveda diyorum.

Odaya geri döndüğümde, sabah güneşi sırtını sardunya konservesi kapağı gibi örterken, sırtüstü uzanan Celine'i görüyorum.

Oda ikiye ayrıldı. Diğer tarafta benim eski yatak odam var.

İçeride, sefil bir kız bir parça kâğıtla sevişiyormuş gibi görünüyor.

Ona yürekten bir sempati duyuyorum, benim biçare yüreğimden.

"Bunu uyduruyorum, doğru olamaz" diyorum.

"Yine mi" diyor uyanırken. "Kes şunu" diyor yüzünden ışık geçerken kaşlarını çatarak ve mucize kendini küstahça ifşa ediyor.

Alnında yeni, derin kırışıklıklar var, göz çevresine birkaç çizgi eklenmiş.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

"Seni ihtiyar. Doğum gününü kaçırdım mı?"

"Ve?" Adam odadan heyecanla çıkıyor.

Yatağın yanına diz çöküyorum, sandığı çıkarıp açıyorum ve Cross biyografisinin son sayfasını çeviriyorum:

Venice Kumsalı'nda (Speck yüzük taşıyıcılığı görevini üstlenirken) ailelerinin ve birkaç arkadaşlarının önünde düğün yeminlerini yeniledikten sonra, Niagara Şelalesi'nde balayına çıktılar –

Alt katta onun bir şeyler attığını duyup hızla okuyorum:

Hâlâ ara sıra Mike ve Mindy olarak sahne alan Evelyn ve Celine, birbirlerine hâlâ delice âşıklar ya da "Page

Marlowe'a sevgiyle ithaf ettikleri" Kolombiyalı Ölüm Mangası'nda yer alan "Redemption Song"un Hellbilly cover'ında dedikleri gibi birbirlerine "Sıkıca bağlı"lar ve ne zaman bu şarkıyı çalsalar–

Kitabı öpüp, ona bir daha dokunmayacağımı bilerek kutuya koyuyorum.

Ben tam sandığı geri iterken Celine elinde bir yüzük kutusu ve Billy Ocean'ın göz kamaştırıcı seramik bir heykeliyle içeri dalıyor.

"Düğmeyi çevir" diyor ve haşarı dudaklarından "Aniden" kelimesi fırlıyor.

"Uyandı, aniden–"

"Bu bizim yıldönümümüz" diyorum, onu ve Ocean'ı tutarken. "Unutmuştum" diyorum ve onun kendini beğenmiş ifadesi, bunu umut ettiğini kanıtlıyor.

Ve sonra, kadife kutunun içinde bana ait yeni bir anı oluşuyor; yıldızlarla delinmiş, sırılsıklam bir Amazon.

Neredeyse, "Nasıl oldu–" diye soruyorum ve sonra arkama bakmamam, ışığı onunla benim içimde aramam gerektiğini anımsıyorum.

Celine üzerime eğilmiş, gözlerinde ben varım ve elleri tüm bedenimde geziyor.

"Bu gerçekten oluyor" diyor geceliğimi dikkatlice çıkartırken.

"Bu bizim hediyemiz" diyor usulca, boynuma doğru.

Hızla, daha çok kavga, kafa karışıklığı ve acı olacağının farkına varıyorum.

Ve daha çok aşk, seks, anlamsız, kahrolası bir güzellik. "Gelmek üzereyim" diyor.

"Ben de" diyorum ve ben yirmi üç kez orgazm olurken onun kalbinin dört dörtlük ritim tuttuğunu duyuyorum ve biz boşalır, kendimize gelir ve sil baştan başlarken, hoparlörler bu muhteşem hakikati "Seni sevmeyi seviyorum" dizesiyle bangır bangır duyuruyor.

43
Çiçekler Açtı*

Şubat 20, 2013

Sevgili Kurt,
Sen, ben doğmadan önce öldün, yine de seni aklımdan çıkaramıyorum.

Seni seviyorum ve dünyada bıraktığın boşluk o kadar çok pisliğe kapı oldu ki, nefes almak zorlaştı.

Artık yaşamak istemiyorum.

Öldüğümde diğer tarafta beni bir şeylerin beklediğini umuyorum.

* Orijinali "In Bloom", bir Nirvana şarkısı. (ç.n.)

Güzellik, sevgi.

Senin bu mektubu cevapladığını görmeyi ümit ediyorum.

İşte oradasın; elinde BURADAYIZ yazan, üzerinde kocaman, göksel papatya tarlası çizimi bulunan yıldızlı bir kâğıtla.

Sevgiyle...

Anıl Nişancalı

Evren Bozması

Yeraltı Edebiyatı/160 sayfa/ISBN 978-975-539-986-7

İçimde bir korku var. Korku da değil. Daha çok endişe. İdeolojiden korksak kitap okumazdık. Yol boyu polisin orantısız şiddetinden dolayı gözünü kaybeden insanların haberlerini okuyarak hedefe doğru ilerliyorum. Sonunda Harbiye'ye vardığımda gördüğüm manzara, dünyanın en güzel vahşeti gibi. Şu anda paralel evrende beni hiçbir şey şaşırtamaz. Bir yanda vahşetli bir biçimde insanlara kapsül kapsül gaz atan polisler, bir yanda da en güzel halleriyle ele geçirdikleri dozerle TOMA'yı kovalayan ÇARŞI grubu. Kalabalık gruplar halinde zikzak yaparak, polise şaşırtmacalar vererek Galatasaray Meydanı'na kadar ulaşıyoruz.

Aşka düşmüş bir insanın gözüne dünya çok başka renklerde görünebilir. Peki ya, sadece âşık olan bir adamın gözünden İstanbul, ne kadar renkli olabilir? Bir insan, algısının sınırlarını zorlar ve gördüğü gibi değil de istediği gibi algılamaya karar verirse ne olur? Ve en önemli soruya dikkat edin, bir yalan ne kadar kontrolden çıkarsa amacını yitirir?

Anıl Nişancalı ilk romanı *Evren Bozması*'nda, ergenliğini yeni atlatmış bir roman kahramanının maceralarıyla bu soruların yanıtını veriyor.

Evren Bozması, kendisini yazar olarak lanse eden yalancı bir âşığın Rock müziğini, bilimkurguyu ve çizgi romanları her santimine alet ettiği hikâyesiyle, tam bir kontrolden çıkış belgesidir.

Chuck Palahniuk

Bir Haz Markası "Beautiful You"

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Ahmet Aybars Çağlayan/256 sayfa/ISBN 978-975-539-999-7

"Bir Milyar Kocanın Pabucu Dama Atılmak Üzere"

Ezik çağdaş erkek ruhunun klasikleşmiş portresinin çizildiği *Dövüş Kulübü*'nün yazarı şimdi de kadın hazzına dair karanlık pazarlama imkânları hakkında bir roman kaleme almıştır. Kız kardeşler bir başlarına haz alabileceklerdir. Ve bunu habire, defalarca, durmadan yapacaklardır...

Penny Harrigan Manhattan'daki büyük bir hukuk bürosunun alt kademe çalışanlarından biridir. Asansörü bile bulunmayan tek odalı bir apartman dairesini iki arkadaşıyla paylaşmaktadır. Çok da parlak olmayan bir aşk hayatı vardır. "Orgazm-Pınarı" lakaplı, yazılım mega-milyarderi, dünyanın en nefes kesici ve en başarılı kadınlarının sevgilisi, seçkin C. Linus Maxwell tarafından akşam yemeğine davet edilince aklı başından gider. Maxwell, bu yemek sonrasında Penny'yi Paris'e uçuruverir. Onu orada günler boyunca, aralıksız hazzın akla hayale gelmez doruklarına ulaştırır. Peki, bunun nesi hoşa gitmez? Şu: Penny, dünya çapında *Beautiful You* adlı marka şemsiyesi altında pazarlanacak bir dizi ürünün geliştirme sürecindeki deneklerden biri olduğunu fark eder. Bu ürünler o kadar güçlü ve etkilidir ki, milyonlarca kadın ilk günlerden itibaren bunların satıldığı *Beautiful You* mağazalarının önünde kuyruğa girer. Sonra da kendilerini odalarına kapatıp hiç dışarıya çıkmazlar. Yeni pillere ihtiyaç duymaları dışında... Maxwell'in erotizme dayanan dünya hâkimiyeti planının önüne geçmek gerekir. Ama nasıl?

Will Self
İzmarit

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Gül Korkmaz/336 sayfa/ISBN 978-605-314-013-9

Akıl almaz derecede sert sigara yasaklarının her yerde kendini hissettirdiği, farklı geleneklere sahip yerli kabilelerin ve beyazların bir arada yaşadığı esrarengiz bir ülkede tatilde olan Tom Brodzinski, bağımlılıktan kurtulmaya çalışırken içtiği son sigarasının izmaritini balkonundan aşağıya fırlattığında izmarit bir saldırı silahına dönüşüverir. Bir yığın talihsiz, tuhaf ve can sıkıcı olayı tetikleyen anlık bir dikkatsizlik sonucu Tom, kendini tanıdığı ve bildiği dünyanın adalet sistemiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan davaların ve kavramların içinde bulur. Yaptığı hatanın bedelini ödeyebilmek için Tom'un, kendisiyle benzer pozisyonda bulunan ve kendi günahlarını telafi etmeye çalışan, yeni tanıştığı, tembel, uyuşuk, sinir bozucu Brian Prentice'le sarp yollarda, uçsuz bucaksız çöllerde sıkıntılı ve şiddetli bir yolculuğa çıkması gerekir. Tom Brodzinski'nin hayatını tamamen değiştiren bu son derece rahatsız edici hikâye, okuyucuyu modern bir karanlığın kalbine götürüyor. Farklı ve akıllara kazınan üslubuyla usta yazar Will Self, her sayfasında gerilimin ve misantropinin kendini yoğun bir biçimde hissettirdiği romanda, insanın duygu ve düşünce sistemini çarpıcı ve sarsıcı bir kurguyla sorgularken, "adalet" ve "kültür" kavramlarına da çomak sokuyor.

Gregory Galloway

Adam Strand'ın 39 Ölümü

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Ogün Baştürk/256 sayfa/ISBN 978-605-314-037-5

Adam Strand depresyonda değil. Zihinsel bir hastalığı ya da hepimizin gündelik hayatta tecrübe ettiği rutinin ötesinde bir derdi de yok. Sadece canının sıkkın olduğunu söylüyor. Hayatına son vermeyi deniyor, otuz dokuz defa, ancak her defasında tekrar hayata dönüyor. Ama anlatmak istediği hikâye bu değil. Hatta herhangi bir hikâye anlatmak da istemiyor.

Henüz on yedi yaşındaki Adam Strand atlama, kesme, aşırı doz, kendini boğma, tüfek, zehirlenme gibi türlü türlü yöntemlerle kendisini otuz dokuz kez öldürür. Nedenlerini hiçbir zaman açıklamaz ve bununla beraber her teşebbüsünden birkaç saat sonra uyanmanın bir yolunu bulur. Bir nehir üzerinde, şehir meydanında bir melek heykeli üzerinde, terk edilmiş köprülerde...

Nedenleri takip etmesi zor olaylar ve başlıklar içeren bu kitabı elinizden bırakamayacak, zorlayıcı ve sürükleyici bir hikayenin parçası olacaksınız!

İntihar fikrinin etrafında şekillenen ve 16 yaşındaki bir lise öğrencisi gencin ve arkadaşlarının, Mississippi Nehri'nin kenarındaki bir kasabada geçen yaz mevsimini konu alan bu romanda, ALA Alex ödüllü yazarı ilginç kılan, metnin karmaşık kurgusu ya da hayret verici sonu değil, puslu iklimiyle Ortabatı Amerika ve karakterlerin iç dünyasını betimlemedeki ustalığı...

Varoluşun iki yakası: ölüm içgüdüsü ile yaşam sevinci iç içe geçmiş bir şekilde ve berrak bir üslupla işleniyor romanda...

Mũkoma Wa Ngũgĩ

Siyah Yıldız Nairobi

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Bora Korkmaz/288 sayfa/ISBN 978-605-314-100-6

Ishmael ve O, zorlukla ayakta tutabildikleri Siyah Yıldız Dedektiflik'in nihayet sağlam bir davaya hazır olduğunu düşündükleri sırada, tahayyül edebileceklerinden çok daha "sağlam" ve büyük bir davanın içine düşerler. Kenya'da başkanlık seçimi yaklaşmakta, ABD'de Obama adaylığını ilan etmekte ve Afrika'nın hemen her köşesinde olduğu gibi Nairobi'de de etnik gerilim bir dip akıntısından büyük bir fırtınaya evrilmek için fırsat kollamaktadır. Kenya, Meksika ve ABD üçgeninde uluslararası derin örgütleri de içine alan dev bir sarmaldan sağ çıkmaya ve daha da önemlisi ülkelerini yaklaşan felaketten kurtarmaya çalışan Ishmael ve O'nun sinematografik detaylarıyla okura nefes aldırmayan hikâyesine tanıklık edeceksiniz bu romanda...

Ingvar Ambjørnsen
Gece Gündüzü Düşlüyor

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Banu Gürsaler Syvertsen/336 sayfa/ISBN 978-605-314-123-5

Sune, bir göçebedir; ancak bildiğimiz göçebelerden çok farklı bir göçebe. Çadırı yok, birlikte hareket ettiği aşireti yok, sırt çantası yok, planı programı yok, gece gündüz dağlarda, ormanlarda dur durak bilmeksizin yapayalnız yürüyor. Başını bir çatı altına sokması gerektiği zamanlarda mevsim gereği kullanılmayan dağ evleri ya da yazlık kulübelerinden birini, en uzakta ve ulaşılması en zor olanını seçiyor. İlk tercih olarak gizlenmiş anahtarı arıyor, anahtarı bulamazsa kilidi veya küçük bir camı kırarak içeri giriyor ve bir süreliğine burası Sune' nin mekânı oluyor.

Sune çalıyor ama bir hırsız değil... Kulübelerde bulduğu konservelerden, peksimetlerden yiyor, sobada ateş yakıp ısınıyor, giysiler temin ediyor ihtiyacına göre... Ancak odun kesip bırakmak ya da kulübenin boyası dökülmüş duvarını boyamak, kırdığı camı tamir etmek gibi bazı ilkeleri var.

Sune, yalnızlığını korumak için yollara düşmüş ne var ki süreç içinde tıpkı kendisi gibi toplumun kıyısında yaşamayı seçmiş eski hippiler, motosikletliler, aykırı sanatçılar, kaybetmiş idealistlerden oluşan bir grubun ilişkiler ağına takılıyor. Ve bir gece ormanın karanlığından yaralı bir kadın çıkıyor Sune' nin karşısına. Kadından kurtulma çabaları sonuçsuz kalınca iki aykırı, iki yalnız, Sune ve gölgesi olarak devam ediyor bu yürüyüş...